

ใช้เฉพาะภายในห้องสมุด

รายงานการประชุมสภาผู้แทน ครั้งที่ ๑๓/๒๕๑๔ (วิสามัญ)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๔
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : วันนี้มีสมาชิกมาร่วมการประชุม ๑๙๐ คน ครอบงวดประชุมแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ดำเนินการประชุมต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม วันนี้มีเรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ คือ ได้รับหนังสือจากประธานวุฒิสภาแจ้งว่า ตามที่สภาผู้แทนได้ลงมติให้ใช้ร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบราชการสำนักนายกรัฐมนตรี (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... ได้แล้ว และให้เสนอต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป ตามมาตรา ๑๑๙ ของรัฐธรรมนูญนั้นในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๕/๒๕๑๔ (วิสามัญ) วันศุกร์ที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔ วุฒิสภาได้ลงมติเห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนโดยไม่มีกรแก้ไข จึงขอแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

(ที่ประชุมรับทราบ)

ประธานสภาผู้แทน : ระเบียบวาระที่ ๒ ....

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เมื่อคืนวันอาทิตย์ที่ ๑๔ เดือนนี้เวลาประมาณ ๒ ทุ่มเศษ ได้เกิดเหตุการณ์ขึ้นซึ่งเป็นการฝ่าฝืนระบอบประชาธิปไตย อยากจะขอลามท่านประธานสภาว่าท่านได้รับทราบจากทางผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดหรือเปล่า ที่ ส.ส. ภาคอีสาน ๑๖ คนนั้นถูกจับ จนถึงให้ประกันตัวออกมา อย่างนี้เป็นความจริงอย่างใดหรือไม่ ท่านทราบ

หรือเปล่า ถ้าหากว่าท่านไม่ทราบ ข้าพเจ้าขอใช้อำนาจข้อบังคับข้อ ๓๓ (๑) ขอเสนอเป็นการ
ปรึกษาในเรื่องที่ด่วน ปรึกษาในสภาเราเดี๋ยวนี้ เป็นเรื่องด่วนเป็นการภายใน ขอท่านได้กรุณา
ตอบก่อนครับ

ประธานสภาผู้แทน : ผมขอชี้แจงดังนี้ สำหรับเรื่องที่จะได้รับรายงานแจ้งจาก
ผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดนั้น ยังไม่ได้รับทราบ แต่เมื่อเช้านี้ได้รับรายงานจากกลุ่มผู้แทนซึ่งได้
ไปประชุมกันในวันนั้น ซึ่งได้รายงานให้ข้าพเจ้าทราบเมื่อเช้านี้เองว่า ได้มีการเชิญตัวไปสอบสวน
แล้วก็ไม่ได้กักตัวเอาไว้ แล้วก็ลงสรุปว่าในระยหานี้ยังไม่ทราบว่า ฝ่ายเจ้าหน้าที่จะดำเนินการ
อย่างไร ส.ส. กลุ่มนี้ จึงขอประธานทราบเรียนเพื่อโปรดทราบไว้ชั้นหนึ่ง

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธาน ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าขออย่าอีก
ทีหนึ่งว่า ขออาศัยข้อบังคับข้อ ๓๓ ข้าพเจ้าขอเสนอญัตติในอนุ (๑) ขอให้ปรึกษาเป็นเรื่องด่วน

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยว มันยังไม่มีเรื่อง

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เรื่องเกิดขึ้นแล้ว ท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ เขายังไม่ได้แจ้งมา เดี่ยวก่อน

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : หนังสือพิมพ์ทุกฉบับเขาลง เวลานี้.....

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยวก่อน คุณทองดี ฟังผม ข้อเท็จจริงนั้น ทางกลุ่มผู้แทน
ได้รายงานผมมาแล้ว ว่าเวลานี้เขาไม่ได้คุมขังพวกเราแม้แต่ประการใด เพราะฉะนั้นเมื่อไม่ได้
คุมขัง ถ้ามีการคุมขังหรือทำผิดใดๆ อย่างเช่นจับกุมคุมขังไว้ขณะกระทำความผิด ในรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๑๑๔ นั้น ผมมีสิทธิที่จะส่งปล่อยได้ แต่นี่เขาไม่ได้คุมขังเอาไว้ เขาปล่อยตัวมา ส่วน
ได้รับรายงานจากคุณเกียรติ นาคะพงษ์ ว่าได้ประกันตัวมาและจะเรียกตัวไปสอบสวนวันที่ ๒ ผม
ก็กำลังให้เลขาธิการรัฐสภาทำหนังสือไปเดี๋ยวนี้ ส่งไปเดี๋ยวนี้เองเมื่อก่อนเข้าที่ประชุมว่าจะ

เรียกตัวผู้แทนของผม ๒ คนนี้ไปสอบสวนเรื่องอะไร ถ้าจะเรียกตัวไปต้องขออนุญาตต่อผมก่อน มิฉะนั้นผมจะไม่ส่งตัวไป

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : เพื่อความเข้าใจและเพื่อให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติซึ่งทักท้วงและขอใช้สิทธิเมื่อตะกั้นนี้ได้รับทราบ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ครับ ที่ท่านประธานบอกว่า ยังไม่มีการจับกุมคุมขังนั้นนะมันไม่ถูกครับ เขาจับแล้ว คือจับคุณฟอง สิทธิธรรมกับจับผม เกียรติ นาคะพงษ์ ส.ส. มหาสารคาม ในขณะที่เดียวกันเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ให้พวกผมทั้งสองนี้ประกันตัวเองออกมาพร้อมทั้งแจ้งให้ไปรับการสอบสวนในวันที่ ๒ มีนาคม เพื่อจะส่งฟ้องศาลต่อไป และการตั้งข้อหาอะไรต่าง ๆ เขาก็ดังไว้เสร็จหมดเรียบร้อยแล้ว มีแต่ว่าวันที่ ๒ สมาชิก ๒ คน คือผมกับคุณฟอง สิทธิธรรมนี้จะต้องไปตามกำหนดนัด หากไม่ไปก็จะต้องมีความผิดตามที่เราได้ทำสัญญาประกันตัวของตัวเองไว้ ส่วนอีก ๑๔ คนนั้นจะถูกตั้งข้อหาประการใด ตัวผมเองก็ไม่ทราบ เพราะในขณะที่ผมทั้งสองถูกจับกุมและก็เชิญไปนั้น ผมเองได้ถามเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งมีรองผู้กำกับกับการตำรวจและผู้บังคับกองว่า ผม ๒ คนไม่ได้พูด แต่ร่วมอยู่ในที่ประชุมอันนั้นและนั่งอยู่ข้างหลัง ท่านตั้งข้อหาจับกุมผม ๒ คนนี้ด้วยเรื่องอันใด เจ้าหน้าที่ตำรวจได้แจ้งให้ผมทราบว่า เป็นการสมคบการกระทำผิด เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ก็เป็นปัญหา ซึ่งสภานี้ควรจะได้รับการพิจารณาและควรจะได้พิจารณากันว่า เราจะได้ดำเนินการอย่างไรต่อไปถึงจะถูกตั้ง เพราะข้อหาที่ผมถูกนั้น นอกจากเป็นข้อหาที่ว่าร่วมประชุมสัมมนาโดยผมเองไม่ได้พูดไม่ได้ปราศรัยอะไรเลย แล้วยังได้รับคำชี้แจงจากเจ้าหน้าที่ว่าร่วมสมคบกันกระทำความผิด เพราะฉะนั้นบรรดาราชกรทั้งหลายที่ไปฟังอยู่ที่นั่นก็ต้องผิดเช่นเดียวกับผมด้วย จึงขอให้สภานี้ได้วินิจฉัยว่าจะให้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผม ๒ คนนี้จะดำเนินการอย่างไร ส.ส. อีก ๑๔ คนนั้นจะดำเนินการอย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : ผมขออนุญาตชี้แจงตามข้อบังคับก่อนครับ ข้อ ๑๔๑ เดี่ยวนะครับเดี่ยว ฟังเสียก่อน หน้า ๔๕ “ในกรณีมีเรื่องที่ต้องพิจารณาเกี่ยวกับการอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้มีการจับหรือคุมขัง หรือหมายเรียกตัวสมาชิกไปทำการสอบสวนในฐานะเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญาในระหว่างสมัยประชุม ตามมาตรา ๑๑๔ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญ

หรือในกรณีมีเรื่องที่สภาจะต้องพิจารณาอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้มีการพิจารณาคดีที่สมาชิก ถูกฟ้องในระหว่างสมัยประชุม ตามมาตรา ๑๑๕ ของรัฐธรรมนูญ ให้บรรจระบุเบียบวาระเป็น เรื่องด่วน" ข้อ ๑๔๒ "การที่สภาจะประชุมปรึกษาในเรื่องการร้องขอให้ปล่อยสมาชิกซึ่งถูก คুমขัง อันเป็นการร้องขอตามมาตรา ๑๑๖ ของรัฐธรรมนูญนั้น จะกระทำได้อต่อเมื่อประธานสภา ขอปรึกษาที่ประชุมหรือสมาชิกเสนอญัตติ การพิจารณาเรื่องดังกล่าว ให้บรรจระบุเบียบวาระ เป็นเรื่องด่วน" ทั้งนี้ในรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑๔ ได้กล่าวไว้ว่า "ในระหว่างสมัยประชุม ห้าม มิให้จับหรือคุมขังหรือหมายเรียกตัวสมาชิกวุฒิสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนไปทำการสอบสวน ในฐานะที่สมาชิกผู้นั้นเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา เว้นแต่ในกรณีที่ได้รับอนุญาตจากสภาที่ผู้นั้น เป็นสมาชิก หรือในกรณีที่จับในขณะกระทำความผิด ในกรณีที่มีการจับสมาชิกวุฒิสภาหรือ สมาชิกสภาผู้แทนในขณะกระทำความผิด ให้รายงานไปยังประธานแห่งสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิก โดยด่วน และประธานแห่งสภาที่ผู้นั้นเป็นสมาชิกอาจสั่งปล่อยผู้ถูกจับให้พ้นจากการคุมขังได้" เพราะฉะนั้นที่ผมพูดอย่างนี้นั้นหมายถึงว่าถ้ามีการคุมขังสมาชิกของผมอยู่ ผมมีสิทธิที่จะ สั่งปล่อยได้ เพราะเป็นการจับกุมขณะที่กระทำความผิดนี้ประการหนึ่ง

ประการที่ ๒ เมื่อจะเรียกตัว ออกหมายเรียกตัวสมาชิก อย่างคุณเกียรติ ไป สอบสวนจะต้องแจ้งมาให้ที่ผมทราบในระหว่างสมัยประชุม นี้ผมถึงชี้แจงข้อบังคับ

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม): ตามที่ท่านชี้แจงนั้นนะ ผมเข้าใจครับ และเข้าใจรัฐธรรมนูญเขียนไว้ เข้าใจวิธีการ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งใครขอเรียกท่านประธานสภา และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้รับทราบด้วยว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจกิติ แม่ทัพภาคที่ ๒ กิติ ที่ ดำเนินการจับออกคำสั่งจับกุมสมาชิกสภาผู้แทนทั้ง ๑๖ คนนั้น เขาก็ใช้อำนาจขีดเส้นใต้ เลยครับ ในขณะกระทำความผิด เขาเอาข้อนี้ แล้วทีนี้จากคำสั่งของแม่ทัพภาคที่ ๒ นั้น แม่ทัพ ภาคที่ ๒ ไม่ได้สั่งว่าถ้า ส.ส. ผ่าฝืนให้ทำการจับกุม ก็ไม่ได้สั่งอย่างนั้น ผมได้อ่านดูชัด แต่คำสั่งให้จับกุมนั้นเป็นคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด ให้ตำรวจทำการจับกุมทันที นี่คือคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ด พวกผมจึงมีความข้องใจเป็นอย่างมากดังที่ผมได้

สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ ผู้สื่อข่าวไทยรัฐว่า เหตุไฉนในเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดร้อยเอ็ดก็คือผู้ว่าราชการจังหวัดของกระทรวงมหาดไทย แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่นซึ่งเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดที่อยู่ในสังกัดของกระทรวงมหาดไทยเช่นเดียวกัน เหตุไฉนจึงได้ดำเนินวิธีการผิดแผกแตกต่างกันอย่างฟ้ากับดิน เพราะการไปสัมมนาที่จังหวัดขอนแก่นนั้น เราได้รับการต้อนรับจากผู้ว่าราชการจังหวัดอย่างยิ่ง นอกจากผู้ว่าราชการจังหวัดจะมารับฟังการสัมมนาแล้ว ยังจัดเจ้าหน้าที่ทุกหน่วยทุกแผนกมารับฟังความคิดเห็นของบรรดา ส.ส. อีสานซึ่งไปสัมมนาพร้อมกันนั้นตัวผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่นก็ยังมีขึ้นชี้แจงต่อบรรดา ส.ส. และประชาชนสิ่งใดที่เป็นสิ่งที่บกพร่องและผิดพลาดจากผลการจัดการพยุราคาข้าวเมื่อปีที่แล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่นยอมรับและจะแก้ไข แต่เมื่อบรรดา ส.ส. ทั้งหลายไปที่จังหวัดร้อยเอ็ดยังไม่ได้ปราศรัยยังไม่ได้ทำอะไร เราก็มุ่งชี้แจงบอกเรสัมมนา เราไม่ได้ปราศรัย แล้วก็ถูกตั้งข้อหาทันที นี่การปฏิบัติราชการแบบนี้พวกผมทั้งหลายนี้จึงมีความข้องใจเหตุไฉนเมืองไทยประเทศเดียวกันอยู่ในภาคเดียวกัน ห่างกันเพียงจากขอนแก่นถึงมหาสารคาม ๗๑ กิโลเมตร จากมหาสารคามไปร้อยเอ็ด ๔๐ กิโลเมตร ๑๑๑ กิโลเมตรเท่านั้น แต่วิธีปฏิบัติเหตุไฉนจึงผิดแผกแตกต่างกันอย่างมากมาย เพราะฉะนั้นจึงขอเรียนให้ท่านประธานและสมาชิกได้รับทราบ

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยวก่อนครับ คือว่าถ้าเราจะพิจารณากันนี้จะพิจารณาเรื่องอะไร เดี่ยวก่อน ผมจะตั้งประเด็นเสียก่อน หนึ่งละครับ อย่างที่สอง หมายจับกุมหรือที่จะเรียกตัวคุณเกียรติไปสอบสวนในวันที่ ๒ นี้จะต้องขออนุญาตผมก่อน ก็เมื่อไม่ขออนุญาตมาก็ไม่ต้องไป เพราะเป็นระหว่างสมัยประชุม แล้วเราจะปรึกษาเรื่องอะไรคุณทองดี

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ปัญหาถ้าวันที่ ๒ ปิดสมัยประชุมแล้วนะครับ ถ้าเปิดสมัยประชุมวันนี้หรือวันที่ ๒๕ จะให้ทำอย่างไรครับ ท่านรับได้ไหมว่าไม่ปิดสมัยประชุม

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ได้ นอกสมัยประชุม

นายเกียรติ นาคะพงษ์ (มหาสารคาม) : ไม่ใช่ครับ ผมว่าถ้าเมื่อเกิดปิดสมัยประชุม เราจะใช้สิทธิได้ไหมอย่างนั้น

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ได้ นอกสมัยประชุมเราไม่มีสิทธิตามกฎหมายอยู่แล้ว

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : นี้ได้ฟังคุณเกียรติ นาคะพงษ์ ได้กล่าวก็ แสดงว่าเวลานี้มีการจับกุมแล้ว แต่ไม่ถึง.....

ประธานสภาผู้แทน : ใช่ แต่ไม่ได้คุมขัง

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : แต่ไม่ได้ถึงกับคุมขัง ให้เขาประกันตัวมา และนอกจากนี้ที่จังหวัดร้อยเอ็ดยังลงข่าวกันว่า ส.ส. อีก ๑๔ ท่านหลบหนีเขาว่าอย่างนี้ แล้ว เมื่อเข้านี้ทางกระทรวงมหาดไทยได้แถลงทางวิทยุว่าไม่มีการจับกุม ทั้งนี้ก็แสดงว่าข้าหลวง จังหวัดร้อยเอ็ดรายงานเท็จ เท็จต่อความเป็นจริงที่ว่าจับกุมเขาแล้วแต่ไม่ได้คุมขัง ท่านประธาน นี่ก็รายงานต่อกระทรวงมหาดไทยเพื่อจะเอาหน้าเอาตาใช่หรือไม่ อยากจะขอท่านรัฐมนตรี ว่าการกระทรวงมหาดไทยได้กรุณา เมื่อกี้ข้าพเจ้าเสนอเป็นญัตติแล้วนะครับท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทน : นี่เป็นกระทู้ไปแล้ว เตียว ๆ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ตามข้อ ๓๓ (๑) นะครับ เพราะฉะนั้นท่าน ประธานที่เคารพ อย่าให้กว่าถั่วจะสุกให้ंगाใหม่ไปเลย เรากันดีกว่าแกกัญัตติที่ข้าพเจ้าเสนอ วันนี้น่าว่าผู้ว่าราชการจังหวัดก็ดี แม่ทัพภาค ๒ นั้นก็ดีฝ่าฝืนรัฐธรรมนูญหรือไม่เท่านี้ นี่ประเด็น ที่สำคัญ ที่ข้าพเจ้าขอตั้งเป็นตุ๊กตาอย่างนี้จะลงมติกันจะผิดหรือไม่ผิด และนอกจากนี้ผู้แทน ราษฎรที่เขาออกไปเยี่ยมเยียนปราศรัยถูกต้องตามสิทธิในรัฐธรรมนูญของเขา ท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทน : เอะละ ลองฟังประเด็นอื่นอีก

นายอุทัย พิมพ์ใจชน (ชลบุรี) : ผมต้องขอขอบคุณมากที่ที่ผมได้มาหารือกับ ท่านประธาน ความจริงวันนี้ผมไว้ทุกข์ไม่มีญาติกาญาติโกคนไหนของผมตายเลยครับ แต่

ผมคิดว่าประชาธิปไตยของเรานี้มันตายที่ร้อยเอ็ดเมื่อ ๒ วันนั้นก็เลยไว้ทุกข์ให้สักหน่อย
 ท่านประธานครับ ขณะนี้ประชาชนที่วิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องผู้แทนถูกจับนี้ลำพังผู้แทนเองไม่
 เท่าไรหรอกครับ เพราะว่าคนที่เรามาสู่การเมืองนั้นประวัติศาสตร์มันเคยชี้แนวทางเดินให้
 เรารู้ว่าจะทำอะไรบ้าง เพราะในการที่ผู้แทนถูกจับนี้ก็เป็นเรื่องความรู้สึกธรรมดา การทำงานก็
 จะต้องมีอุปสรรค การถูกจับก็เป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งของการทำงาน แต่ประชาชนซึ่ครับ
 ท่านประธานที่เคารพ เขามีความกระตือรือร้นใจมากเหลือเกินเท่าที่ผมฟัง ผมไปกินข้าวจะไป
 นั่งรถหรืออะไรนี้เขาวิพากษ์วิจารณ์กันมากเรื่องนี้ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ผมจะหารือกับท่านประธาน
 ในที่นี้ต่อหน้ารัฐบาลมีทั้งท่านนายกรัฐมนตรีอยู่ด้วยเช่นนี้ ผมก็อยากจะหารือว่าเราปฏิบัติกา
 รกันอย่างไรในฐานะที่เราเป็นผู้แทนปวงชนชาวไทยในโอกาสที่ไปเยี่ยมราษฎร เพราะว่าคำว่า
 ชุมนุมทางการเมืองนี้มันกว้างขวางเหลือเกินอย่างใดเรียกว่าชุมนุมทางการเมือง การที่ผม
 พบปะกับประชาชน ๔-๕ คนแล้วพูดเรื่องการบริหารงานที่ถูกต้องหรือผิดพลาดของรัฐบาล
 จะเป็นการชุมนุมทางการเมืองหรือไม่ ประการหนึ่ง นี่เป็นข้อหนักใจของสมาชิก อีกประการ
 หนึ่ง ถ้าหากว่าผมเดินทางโดยรถไฟ ก็บังเอิญเหลือเกินว่าผู้แทนนี้มีสิทธิที่จะนั่ง บนอ. ได้ ก็
 ไปรวมกันโบกี้เดียวกัน ๕-๖ คน ผลอ ๆ ตำรวจก็จับเสีย มันก็จะยุ่งเหมือนกันครับ ท่าน
 ประธานที่เคารพ อะไรอย่างนี้ ผู้แทนพูดกันก็พูดเรื่องการเมืองนะครับ ดีไม่ดีก็เป็นการชุมนุม
 ทางการเมือง นี่แหละครับผมจึงอยากหารือท่านประธานว่าในฐานะที่เราเป็นฝ่ายนิติบัญญัตินี้
 เราจะทำกันอย่างไรต่อไป และผมเองผมก็เศร้าใจเป็นอย่างมากที่ครั้งหนึ่งผู้แทนศรีสะเกษ
 เคยตั้งกระทู้ถามเรื่องการปราศรัยที่จังหวัดศรีสะเกษทางรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
 ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการจับกุมโดยเฉพาะก็มาแถลงว่ารัฐบาลนี้ไม่มีนโยบาย และ
 ท่านเองก็มีตำแหน่งสูงเกือบสุดในทางทหาร ผมก็ไม่ทราบว่่านโยบายของท่านนะทำไมไม่
 ชักซ้อม แม่ทัพของไทยมีไม่กี่คนนะครับ แม่ทัพภาคต่าง ๆ นี้ไม่ได้ชักซ้อมกัน ปรากฏว่าการ
 ที่ตำรวจร้อยเอ็ดจับผู้แทนคราวนี้ก็จับโดยอาศัยอำนาจของทหาร ผมก็เลยมีความแคลงใจว่า
 รัฐบาลนี้ทำงานนี้ นโยบายต่าง ๆ ที่มีส่วนสำคัญผูกพันกับประชาชนโดยตรงนี้ได้ชักซ้อมกัน
 หรือไม่ นี่เป็นการบกพร่องเหลือเกินนะครับ ท่านประธานที่เคารพ บกพร่องอย่างยิ่ง
 ประการหนึ่งนะครับ แล้วอีกประการหนึ่งผมก็อยากจะฝากสภาเราว่า ขอให้เรานึกให้ดีนะครับว่า

การจับครั้งนี้มีเบื้องหน้าเบื้องหลังหรือไม่ นี่แหละครับ ผมหัวใจตรงนี้ครับ ถ้าฟังกฎหมายนะ ผมว่าพอที่จะเห็นว่าอะไรควรปฏิบัติไม่ควรปฏิบัตินะครับ แต่เบื้องหน้าเบื้องหลังนี้ซิครับ สำคัญเหลือเกิน ผมไม่อยากจะเอาเบื้องหน้าเบื้องหลังมาปฏิบัติต่อกัน แล้วประชาชนนี้ ขวัญหนีดีฝ่อครับ ท่านประธานที่เคารพ ผมก็ขอฝากสภาเราไว้เพื่อเป็นข้อสังเกตด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทน : เรื่องที่คุณอุทყขอร้องมานั้นะครับ ผมคิดว่าให้พวกเราตั้ง เป็นกระทู้ด่วนมาก แล้วผมจะบรรจุไว้ในคราวหน้านี้ เปล่า มันต้องตั้งเป็นเรื่องซิครับ ข้อบังคับมันมี เดียวก่อน ผมได้รับแจ้งมาเดี๋ยวนีเอง หนังสือเพิ่งมาถึงจากกองกำกับการตำรวจภูธรจังหวัด ร้อยเอ็ด

เรื่อง การจับกุมสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

เรียน ประธานสภาผู้แทนราษฎร

อ้างถึง หนังสือ กอ. ปค. เขต รอ. ที่ สร. ๔๐๐๑ (๒๑๓)/๑๐๓ ลง ๑๓ ก.พ. ๑๔ หนังสือจังหวัด ร้อยเอ็ดลับที่ รอ. ๑๙/๔๗ ลง ๑๔ ก.พ. ๑๔

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาบันทึกจับกุม ๑ ฉบับ สำเนาบันทึกปากคำ ส.ส. ๑ ฉบับ

ด้วยเมื่อวันที่ ๑๔ ก.พ. ๒๕๑๔ เวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. ถึง ๒๓.๐๐ น. เศษ ได้มีคณะ ส.ส. อีสาน ตามแผนปฏิวัติรวม ๑๕ จังหวัด โดยการนำของ ร.ต. อ่ำพัน ธิรัญโชติ ส.ส. จังหวัดร้อยเอ็ด เปิดให้มีการสัมมนาอภิปรายกัน ณ บริเวณกลางบึงพลาญชัย ในเขตเทศบาลเมืองร้อยเอ็ด มีประชาชนไปฟังการสัมมนาอภิปรายนี้มากพอสมควร และมี ส.ส. จังหวัดต่าง ๆ เข้าร่วมประชุมสัมมนาอภิปรายด้วย ๑๖ คน คือ

๑. นายฟอง สิทธิธรรม ส.ส. จังหวัดอุบลราชธานี
๒. นายสมพร จูรีมาศ ส.ส. จังหวัดร้อยเอ็ด
๓. ร.ต. อ่ำพัน ธิรัญโชติ ส.ส. จังหวัดร้อยเอ็ด

๔. นายชวน กิตติศรีวรพันธ์ ส.ส. จังหวัดนครพนม
๕. นายชินทร์ สระคำ ส.ส. จังหวัดร้อยเอ็ด
๖. นายไชแสง สุกใส ส.ส. จังหวัดนครพนม
๗. นายยิ่ง สิทธิธรรม ส.ส. จังหวัดอุบลราชธานี
๘. นายสนั่น อีระศรีโชติ ส.ส. จังหวัดขอนแก่น
๙. นายมีเดช วรสีหะ ส.ส. จังหวัดขอนแก่น
๑๐. นายทองมาก จันทะลือ ส.ส. จังหวัดอุบลราชธานี
๑๑. นายสมพงษ์ อยู่หุ่่น ส.ส. จังหวัดกาฬสินธุ์
๑๒. นายล้วน เวชชาลีگانน ส.ส. จังหวัดนครปฐม
๑๓. นายอนันต์ ภักดีประไพ ส.ส. จังหวัดพิษณุโลก
๑๔. นายติลก บุญเสริม ส.ส. จังหวัดมหาสารคาม
๑๕. นายเกียรติ นาคะพงษ์ ส.ส. จังหวัดมหาสารคาม
๑๖. พ.อ. สมคิด ศรีสังคม ส.ส. จังหวัดอุดรธานี

ในการเปิดอภิปรายสัมมนาไม่ได้แจ้งให้ทางจังหวัดทราบ แต่จังหวัดได้รับใบปลิวของ ส.ส. อำพัน ทิรัญโชติ ดังกล่าว จึงได้สั่งการมายังกองกำกับการตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ดตามหนังสือที่อ้างถึงว่า มทก. ๒ แจ้งว่า "ห้ามมิให้มีการมั่วสุมประชุมกันในทางการเมือง รวมทั้งการเปิดสัมมนาอภิปรายของคณะ ส.ส. อีสานในครั้งนี้อย่างใด" จึงแจ้งให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่โดยเคร่งครัด แล้วรายงานให้ทราบ และชี้แจงทางปฏิบัติว่า เมื่อได้ชี้แจงให้ ส.ส. ได้ทราบ และยังมีการฝ่าฝืนคำสั่ง มทก. ๒ ก็ดำเนินการจับกุมได้ตามข้อยกเว้นในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๑๔ คือจับขณะกระทำผิด ดังนั้นเมื่อทางเจ้าพนักงานตำรวจได้แจ้งให้ ร.ต. อำพัน ทิรัญโชติ ส.ส. จ.ว. ร้อยเอ็ดทราบแล้ว ยังมีการฝ่าฝืนเปิดสัมมนาอภิปราย จึงได้มีการจับกุมตามรายชื่อ ๑๖ คน และได้นัดให้ไปสอบสวนที่สถานีตำรวจตามข้อกล่าวหา แต่มี ส.ส. พong สิทธิธรรม และ ส.ส. เกียรติ นาคะพงษ์ ไปเพียง ๒ นาย นอกนั้นไม่ไปตามที่นัดหมายตกลงไว้ ส.ส. พong และ ส.ส. เกียรติ ได้มีประกันตัวเอง

ไปทันที ต่อมาเวลา ๒๓.๕๕ นาฬิกา ได้มี พ.อ. สมคิด ศรีสังคม ส.ส. อุตรธานี ประธานกลุ่ม สัมมนา กับ ร.ต. อำพัน ทิรัญโชติ ส.ส. จังหวัดร้อยเอ็ด ไปชี้แจงว่าเป็นตัวแทนของ ส.ส. ที่ไม่ได้มาโดยมาขอให้คำบันทึกไว้ว่า ตามที่เจ้าพนักงานตำรวจปฏิบัติตามหนังสือดังกล่าวยังไม่ถูกต้อง เป็นการขัดต่อสิทธิและหน้าที่ของผู้แทนราษฎร และยังไม่อยู่ในฐานะผู้ต้องหาจึงไม่ ให้ทำการจับกุม ได้ให้คำบันทึกไว้แล้วขอกลับไปจากสถานีตำรวจ ปรากฏตามรายละเอียด ตามสำเนาบันทึกแล้ว

ในการที่เจ้าพนักงานตำรวจได้ทำการจับกุมนี้ได้จับกุมขณะที่กระทำผิดโดยฝ่าฝืน คำสั่งที่เจ้าพนักงานตำรวจแจ้งให้ทราบแล้วว่า มทก. ๒ ได้ห้ามมิให้มีการมั่วสุมประชุมกันใน ทางการเมือง รวมถึงการเปิดสัมมนาอภิปรายของคณะ ส.ส. อีสานครั้งนี้ด้วย เมื่อกระทำการ ฝ่าฝืนจึงดำเนินการจับกุมซึ่ง จ.ว.ร้อยเอ็ดอยู่ในระหว่างทางราชการประกาศใช้กฎอัยการศึก โดยจับในข้อกล่าวหาว่า “มั่วสุมชุมนุมสัมมนาและอภิปรายกันเกินกว่า ๕ คน เป็นการขัด คำสั่งเจ้าพนักงานที่แจ้งคำสั่ง มทก. ๒ ให้ทราบ และยังฝ่าฝืน” ผิดตามประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. ๒๔๙๙ ตามมาตรา ๓๖๘, ๘๓

ฉะนั้นจึงเรียนมาเพื่อได้กรุณาทราบ

นอกนั้นก็บันทึกคำให้การ คุณแคล้วครับ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ท่านประธานครับ กระผมขอขอบพระคุณ กระผม รู้สึกเสียใจที่ไม่ได้ติดตามเพื่อนจากจังหวัดขอนแก่นไปร้อยเอ็ดด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อตำรวจ จะดำเนินคดีนั้น กระผมก็อยู่ในฐานะที่สมคบ เพราะว่าได้ปรึกษาหารือกันที่จะไปร่วมที่จังหวัด ร้อยเอ็ด อย่างไม่มีอุปสรรค แต่บังเอิญกระผมจะต้องมารับนักทัศนาวจร คณะทัศนาวจรที่พระนคร ถึงเดินทางกลับมาในเวลากลางคืน ในโอกาสนี้ กระผมจึงขอร่วมทุกข์ร่วมสุขกับเพื่อน ส.ส. อีสานทั้ง ๑๖ คนนั้นด้วย ขอเป็นผู้สมคบ ขอเป็นผู้สมคบ กระผมจะได้มีหนังสือไปถึงโน่น อีกประการหนึ่ง เอะละครับ อันนี้เป็นเรื่องนอกประเด็นนะครับ คราวนี้ท่านประธาน กระผม ขอเรียนถาม ระบอบประชาธิปไตยของเราได้ประดิษฐานในประเทศไทยมา ๓๐ กว่าปีแล้ว

เรามีการปกครองในระบบประชาธิปไตย มีรัฐธรรมนูญ มีผู้แทนราษฎรก็ถ้าหากว่าตำรวจจะ
 ทำอย่างนี้ เราทั้งหลายจะถือโอกาสไปเยี่ยมราษฎรจะไปปราศรัยอย่างไรได้ คำว่าชุมนุม
 กันเกินกว่า ๕ คนนั้น ถ้าจะเอาผิดแล้วมันผิดอยู่เสมอ กระผมออกไปจังหวัดของกระผม
 ประชุมกันบ่อยๆ แล้วก็ปราศรัยต่อประชาชน อย่างนี้มันผิดนะครับ ไม่ใช่ว่าจะผิดเฉพาะที่
 จังหวัดร้อยเอ็ด โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่กระผมขอปรึกษานะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่จังหวัด
 ร้อยเอ็ดนั้น คุณอำพัน ทิรัญโชติ ได้บอกกับกระผมแล้วว่าได้ไปขออนุญาตต่อเทศบาล แล้ว
 ได้แจ้งไปทางตำรวจ ขอใช้เครื่องขยายเสียงได้ปฏิบัติการสิ่งเหล่านี้เรียบร้อยแล้ว แล้วคราวนี้
 ก็ปรากฏว่าคุณเกียรติ นาคะพงษ์ กิติ อาจารย์ฟอง สิทธิธรรม กิติ ยังไม่ได้พูดเลย แต่ทว่าใน
 หนังสือฉบับนี้ บอกว่าจับในขณะที่กระทำผิด จับในขณะที่กระทำผิดก็หมายความว่าในขณะที่
 ที่กำลังชุมนุมปราศรัย แต่ท่านทั้งสองนี้ไม่ได้ทำดังนั้น แสดงให้เห็นว่าการรายงานของตำรวจ
 ของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นคลาดเคลื่อนไปปดมดเท็จไม่ตรงต่อความเป็นจริง ประการที่สอง เมื่อ
 เข้านี้ ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ท่านยอมได้ฟังวิทยุกระจายเสียงแล้วว่า ปลัดกระทรวงมหาดไทย
 นายพ่วง สุวรรณรัฐ ได้แถลงว่าไม่มีการจับกุมแต่ประการใด ท่านได้ฟังแล้วถามสภาพบุรุษซึ่ง
 เป็นสมาชิกสภาอยู่ในสภานี้ สภาอันมีเกียรตินี้ก็ไม่ได้ แต่ทว่าเหตุไฉนรายงานฉบับนี้ก็ปรากฏว่า
 ได้มีการจับกุมแล้ว ท่านทั้ง ๑๖ คนได้ตกเป็นผู้ต้องหาแล้วโดยสมบูรณ์ มันคอนฟลิคท์
 (conflict) มันโต้แย้ง มันคัดค้านกันระหว่างปลัดพ่วงกับเจ้าหน้าที่ซึ่งรายงานมาจากจังหวัด
 ร้อยเอ็ด ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยนั่งอยู่ที่นั่นท่านจะเอาอย่างไรดี ขอท่านได้โปรด
 แถลง ลูกน้องของท่านทั้งสองคนนี้ คนหนึ่งว่าอย่างหนึ่งคนหนึ่งว่าไปอย่างหนึ่ง ท่านอย่า
 เห็นเป็นเรื่องเล็ก ท่านประธาน ฟรังแประส ชาวฝรั่งเศสสำนักสื่อชาวฝรั่งเศสได้มาสัมภาษณ์
 กับกระผม กระผมก็บอกไปตามความเป็นจริง ชาว ยู พี ไอ (u.p.i) ก็ออกไปแล้ว มันดังก้อง
 สะท้านสะเทือนไปทั่วโลก จึงขอเรียนถามท่านประธาน หรือท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 มหาดไทย หรือนายกรัฐมนตรีว่าเหตุการณ์ทำนองนี้ท่านจะให้เกิดขึ้นอีกหรือเปล่า มันกระทบ
 กระเทือนถึงระบอบประชาธิปไตยของเราแสดงให้เห็นว่า ส.ส. ทั้ง ๑๖ คนไม่มีความหมาย
 จะไปสัมมนาที่ไหน จะไปพูดกันที่ไหนไม่ได้ ในราชอาณาจักรไทยนี้ แม้แต่จะพูดที่ใน
 กรุงเทพฯ หรือที่ไหนก็ไม่ได้ เดชะบุญที่ขอนแก่น กระผมก็สัมมนาอยู่ที่นั่นนะครับ คุณบุรี

พรหมลักษณะ ไม่มีอะไรเลย ท่านก็ให้พูด พูดแล้วมีอะไรละ ทำไม้ข้าวถึงลงราคา ปอถึงลงราคา เราก็กามไปตอบไป รัฐบาลกลับได้ประโยชน์ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ เรื่องเป็นอย่างไร แหมว่าจะ เป็นทนายให้รัฐบาลเสียด้วยซ้ำ แต่จังหวัดร้อยเอ็ดไม่เช่นนั้น ท่านผู้เป็นประธาน ท่านต้อง ถือเป็นข้อสำคัญนะครับ ผู้แทน ๑๖ คนถูกจับ มันกระทบกระเทือนถึงรากเงาของระบอบ ประชาธิปไตย นี่แหละผลของการที่รัฐบาลนี้ได้ประกาศกฎอัยการศึกไปทั่วหล้า ทั่วประเทศ รอบคลุมทุกย่อมหญา ไม่ยอมเล็ก ผู้แทนไปพูดที่ไหนก็ไม่ได้ ท่านได้โปรดอธิบายด้วยว่า กฎอัยการศึกนี้ ท่านยังชินจะประกาศอยู่อย่างนี้ใช่หรือเปล่า ทั้งๆ ที่ร้อยเอ็ดมันไม่มีอะไรเลย ขอนแก่นมันไม่มีอะไรเลยอย่างนี้เป็นต้น แสดงให้เห็นข้อบกพร่องมันมี สภาของเราที่เคย เสนอพระราชบัญญัติยกเลิกแล้ว แต่รัฐบาลนี้ก็ยังไม่ยอมยกเลิกนะครับ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ ท่านผู้เป็นประธาน ประชาธิปไตยนี้อยู่ด้วยการที่ว่่าถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน ไม่ใช่หักด้ามพร้า ด้วยเขานะครับ ถ้ารัฐบาลชินหักด้ามพร้าด้วยเข่าอย่างนี้ พังครับ พัง รัฐบาลนี้พัง กระทบจึง ขอปรึกษาว่าจะเอาอย่างไร ต่อไปอย่าให้เหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นอีกได้หรือไม่ กระทบขอเรียน ถามรัฐบาลได้ทราบแล้วจะแก้ไขอย่างไร ยังจะยืนยันอยู่หรือ.....

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยว ๆ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ท่านผู้เป็นประธาน กระทบเป็นทนายความนะ เรื่องนี้.....

ประธานสภาผู้แทน : ครับ ๆ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : จะว่าความครับ

ประธานสภาผู้แทน : ผมอยากจะขอ เดี่ยวก่อน เอาประเด็นนี้เสียก่อน

(มีสมาชิกในที่ประชุมยกมือเพื่อจะขออภิปราย)

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยว ๆ เอามือลงก่อน ๆ ผมอยากจะเข้าประเด็นนี้เสียก่อน ไหน ๆ เมื่อทางจังหวัดร้อยเอ็ดได้แจ้งมาอย่างนี้แล้ว เพื่อในฐานะที่สถาบันนี้ ผมอยากจะทำ

ตามข้อบังคับและตามรัฐธรรมนูญเสียก่อน คือจะขอป้องกันสิทธิผู้แทนของเราไว้เสียก่อน เพื่อหากจะมีกฎหมายแจ้งจับ

ผมอยากจะเสนอขออนุมัติต่อที่ประชุมนี้ว่า ขออนุมัติไม่อนุญาตให้มีการสอบสวน แก่ผู้ต้องหาทั้ง ๑๖ คนนี้ต่อในระหว่างสมัยประชุมนี้ ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

(นายไชแสง สุกใส (นครพนม) ได้ยกมือและยืนขึ้น)

ประธานสภาผู้แทน : เอาประเด็นนี้ก่อน เขาแจ้งมา.....

นายไชแสง สุกใส (นครพนม) : ผมขอประท้วงครับ

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยวดีคุณ คุณนั่งก่อนสิ ผมเอาประเด็นนี้ คุณจะพูดประเด็นอื่น คุณไชแสง เดี่ยวก่อน เดี่ยวผมจะให้คุณพูด เดี่ยว.....

นายไชแสง สุกใส (นครพนม) : ผมขอประท้วงครับ ท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทน : คุณไชแสง เดี่ยวก่อน คุณไชแสงเดี่ยวก่อน

นายไชแสง สุกใส (นครพนม) : ผมขอประท้วงครับ ผมประท้วง

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยวก่อน.....

นายไชแสง สุกใส (นครพนม) : เออะอะ ท่านก็จะรวบรัด.....

ประธานสภาผู้แทน : หยุด เดี่ยวก่อนสิ เดี่ยวก่อน

นายไชแสง สุกใส (นครพนม) : ท่านอย่าเพิ่งรวบรัด.....

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยวก่อนคุณไชแสง เดี่ยวก่อนคุณไชแสง เดี่ยวก่อน พูดไม่ได้ นั่งลงก่อนสิ ผมถามประเด็นนี้ก่อน เพื่อป้องกันพวกเราไว้

นายไชแสง สุกใส (นครพนม) : ท่านประธาน.....

ประธานสภาผู้แทน : แล้วกัน ผมทำเพื่อป้องกันสิทธิ ผมเป็นผู้แทนเหมือนคุณ จะอยู่พรรคไหนอย่างไรก็ตาม ผมรักสถาบันนี้ ไม่ใช่พรรคนี้จะเป็นรัฐบาลเสมอไป มันจะวางบรรทัดฐานต่อไป ทำให้ถูกเสียก่อนซิ

ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

(นายไชแสง สุกใส (นครพนม) ได้ยกมือขึ้น)

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยวก่อนซิคุณ อัยยกมือ เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ได้ลงมติแล้วว่า ในระหว่างสมัยประชุมนี้ ไม่อนุญาตให้มีการเรียกตัวสอบสวนผู้ต้องหาแม้แต่ประการใด เอา คุณอยากพูดอะไร เชิญคุณไชแสง

นายไชแสง สุกใส (นครพนม) : ท่านประธานครับ ผมต้องขอกราบอภัยที่ผมละลาบละล้วงท่านประธานเมื่อสักครู่นี้ คือกระผมรู้สึกเศร้าสลดใจเป็นอย่างยิ่ง ที่ท่านประธานมาขอमतอย่างนี้ เราต้องการอยากจะให้ข้อเท็จจริงมันเกิดขึ้นให้มันเป็นประโยชน์ต่อประชาชน ๓๕ ล้านคน เอา ๑๖ ส.ส. นี่เป็นเครื่องสังเวยระบอบประชาธิปไตยเสียก่อน ไม่มีเหตุเกิดขึ้นเสียก่อนจึงจะแก้ไข เมื่อท่านมาขอमतอย่างนี้ เท่ากับท่านขอสิทธิเสรีภาพส่วนตัวของ ส.ส. เพื่อจะคุ้มกัน ผมอยากจะให้อภิปรายรายละเอียดต่างๆ เพื่อจะให้รัฐบาลชุดนี้ได้มีส่วนทำ ความเข้าใจกัน ท่านประธานที่เคารพ ท่านเข้าใจใหม่ว่า ใครผู้ใดที่จุดดุ้นไฟของความมระส่ำระสาย ให้แก่ประชาชนตามชนบท ลูกน้องของรัฐบาลชุดนี้ไซ้ใหม่ เราต้องการอยากจะทำดี เราต้องการอยากจะให้กฎอัยการศึกซึ่งได้ตั้งมาตั้งแต่ปฏิวัติ เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑ ซึ่งเป็นกฎอัยการศึกที่ยืนยาวนานที่สุดในโลก ให้ได้เห็นว่ากฎหมายรัฐธรรมนูญเกิดขึ้นแล้ว สภาผู้แทนมีขึ้นแล้ว เราต้องการให้สิทธิเสรีภาพอันนี้ได้ยืนอยู่คงคู่ฟ้าของดินไทยของเรา เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว ขอมติได้เพราะทุกคนก็ต้องสงวนสิทธิอันนี้ ประวัติศาสตร์อันนี้เคยมีมาแล้ว เราไม่ต้องการ

ที่จะให้สิทธิอันนี้เกิดขึ้นแก่ผู้แทนทุก ๆ คน เราต้องการเอาความสัตย์ความจริงนี้ให้เกิดขึ้น เพราะเรายอมรับระบอบประชาธิปไตยว่าเป็นระบอบที่เรายอมรับทั่วโลก นอกจากคอมมิวนิสต์ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว ผมจึงอยากจะขอประทานคราบแก้ท่านสมาชิกเพื่อร่วมสภาของผม ด้วยว่า สิทธิอย่างนี้เราขอได้ เราเอาเปรียบเสียเหลือเกิน แต่ความผิดความถูกต้องที่จะชี้ชัด ให้เยาวชนรุ่นหลังได้มองเห็นการกระทำในระบอบประชาธิปไตยเป็นสิ่งถูกต้องหรือไม่ นั่นเป็นสิ่งที่เราปรารถนา ที่ผมคัดค้านเมื่อกัน คัดค้านเรื่องนี้ ท่านรวบรัดอย่างนี้ผมไม่เห็นด้วย ในการที่ผู้ว่าราชการจังหวัดได้ทำหนังสือถึงท่านเมื่อสักครู่นี้ กระผมเห็นด้วย ในการที่เขาทำตามหน้าที่ แต่ผมได้ทำประโยชน์ให้แก่รัฐบาลชุดนี้อย่างมากที่สุดในการไปปราศรัยหาเสียง ตามสมาชิกดูทุกคน เพราะเราไปอ่านคำแถลงของท่านรัฐมนตรี ประภาส จารุเสถียร ได้ถึง ผู้แทนทุกคน ๒๑๙ คนว่าการอภิปรายงบประมาณ ๗ วัน ๗ คืนนี้ ท่านได้รับข้อมูลที่แท้จริง จากสมาชิกสภาผู้แทนท่านจะนำไปปฏิบัติ เมื่อท่านพี่น้องมีอะไรเดือดร้อนอะไรให้บอกมา เราจะได้ นำคำร้องต่าง ๆ นี้ ไปเรียนท่านรัฐบาล นี่มันเป็นการทำความเข้าใจระหว่างฝ่ายประชาชน และข้าราชการอยู่ตามหัวเมืองและผู้แทนราษฎรออกไปคราวนี้เขาก็ออกไปชุมนุมเพื่อจะพูด กับราษฎรของเขา เพราะว่าราษฎรของเขาจะมากะชิบกันทีละคนสองคนนั้นมันกะชิบไม่ไหว เพราะจังหวัดหนึ่งมันมีถึง ๖ แสน ๗ แสนคน ฉะนั้นจึงมีการชุมนุม จึงมีการปราศรัย เมื่อผู้แทนราษฎรปราศรัยไม่ได้ ประชาชนมาบอกว่าจะให้หมาที่ไหนมาปราศรัย เขาพูดอย่างนี้

ประธานสภาผู้แทน : ไม่เอา ๆ ขอให้ถอน นั้นเป็นภาษาอกสภา

นายไชแสง สุกใส (นครพนม) ภาษาอกสภา ให้ประธานสภาได้รับทราบไว้ และผมขอถอนก็ได้ ไม่เป็นไร ขอให้ทราบอย่างนี้ เมื่อเป็นอย่างนี้ผมก็จึงอยากให้ประธานสภา ได้โปรดรับความเป็นจริงด้วยว่า เมื่อผู้แทนราษฎรไปนำเอาความทุกข์ความเดือดร้อน การ กัดขีรังแกมาแล้วให้สภาฟัง มันเป็นการเสียหายแล้วหรือ หรือจะให้ยกย่องรัฐมนตรีคนนั้น เป็นเทวบุตร เทวดาอยู่ตลอดนั้นหรือคือการถูกต้อง เราต้องการอยากจะพูด เราต้องการอยาก จะทำความเข้าใจ เมื่อทำความเข้าใจแล้ว ความเป็นอันหนึ่งอันเดียว ความรักชาติบ้านเมือง ความสามัคคีในชาติมันย่อมเกิดขึ้นอย่างไม่มีปัญหา เมื่อท่านมาทำอย่างนี้ กระผมไม่ต้องการ

ที่ไปขอไปกราบไหว้เพื่อขอสิทธิของระบอบประชาธิปไตย ไม่ต้องการ ประชาธิปไตยต้อง
ได้มาโดยการต่อสู้ โดยการต่อสู้เท่านั้น ถ้าหากท่านไม่ต่อสู้ด้วยกันแล้ว คำว่าประชาธิปไตย
มันจะไม่มีในเมืองไทยอย่างเด็ดขาด

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยว ๆ ผมอยากจะชี้แจงประเด็นของคุณไขแสงเสียก่อน
ก็คือว่านี่เราก็ต่อสู้ในระบอบประชาธิปไตย เพราะว่าเรามีสิทธิและหน้าที่ของเราและที่ประชุมนี้
ก็ลงมติเป็นส่วนรวมไปแล้วประการหนึ่ง ประการที่ ๒ ในการเกิดเรื่องขึ้นนี้ในข้อเท็จจริงนั้น
เจ้าหน้าที่ตั้งข้อกล่าวหาเรา และต่อไปเมื่อมีการสอบสวนขึ้น ถ้าการสอบสวนนั้นข้อกล่าวหา
มิได้กระทำผิดกฎหมาย เขาจะฟ้องเราหรือไม่ฟ้องเรา เราก็กังไม่รู้อันนี้ตามประเด็นประการที่ ๒
ประการที่ ๓ ถ้าหากว่าเขายกฟ้องเรา เพราะว่าเป็นการจับกุม แต่ว่าไม่ผิดในกฎหมาย มันก็
เลิกไป เจ้าหน้าที่เองก็เสียไปเอง อย่างที่ ๓ ถ้ามีการฟ้องเรื่องขึ้น เราก็ต่อสู้กันตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือกฎหมายการศึกษา และถ้าเรามีหลักฐานได้ว่า อย่างคุณเกียรติ
ว่าไม่ได้พูดไม่ได้กระทำผิดในขณะนั้น เราต่อสู้ได้ และโดยหลักฐานตามกฎหมายต่อสู้ได้แล้ว
เราก็กังไม่ใช้ผู้กระทำความผิด เพราะฉะนั้นการต่อสู้กันนั้น ผมเองก็อยากให้ต่อสู้ในระบบประชาธิปไตย
ระบบประชาธิปไตยเราก็กังเคารพต่อกฎหมายและหลักการอย่างนี้อยู่ ผมจึงได้ถามอย่างนี้
เชิญครับ ผู้ที่ไปมาก่อน

ร้อยตรี อำพัน หิรัญโชติ (ร้อยเอ็ด) : ผมอำพัน หิรัญโชติ ส.ส. ร้อยเอ็ด และก็
เป็นเจ้าของบ้าน เป็นเจ้าภาพในการสัมมนา ส.ส. อีสาน เมื่อวันที่ ๑๔ ที่แล้วมา ผมอยากจะ
ขอเรียนชี้แจงข้อเท็จจริงในการที่ได้ไปสัมมนากันที่ร้อยเอ็ดให้สถานีได้ทราบ ว่า พวกเรามี
ความมุ่งหมายอย่างไร แล้วเราได้กระทำอะไรลงไปบ้าง ก่อนที่จะไปสัมมนาที่ขอนแก่นนั้น
กลุ่ม ส.ส. อีสานได้มีการประชุมกันที่สโมสรสภาผู้แทนราษฎรเสร็จแล้วก็मतกลงกันว่า วันที่ ๑๓
ไปสัมมนาที่ขอนแก่น วันที่ ๑๔ ไปสัมมนาที่ร้อยเอ็ด และได้มอบให้ผมเป็นคนไปดำเนินการ
ที่จังหวัดร้อยเอ็ด เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ผมก็ได้ไปดำเนินการทางจังหวัดร้อยเอ็ด โดยได้ขอ
ใช้สถานที่เทศบาลเมืองร้อยเอ็ดเขา ซึ่งรักษาอยู่ คือสถานที่กลางบึงพลาญชัย ทางเทศบาลเขา
ก็อนุญาตทำเป็นหนังสือขออนุญาตใช้เสียงคือใช้เครื่องกระจายเสียงซึ่งเป็นอำนาจของเทศบาล

เทศบาลเขาก็อนุญาต เสร็จแล้วทางเทศบาลเขาก็ทราบ เขาก็รายงานไปยังจังหวัด สำหรับทาง ตำรวจนั้นผมก็ได้ทำหน้าที่เป็นการส่วนตัวว่า เนื่องจากการที่จะมาสัมมนาที่ร้อยเอ็ดนี้เป็น เวลา ๒๐ น. เพราะฉะนั้นมันเวลาค่าคืน ขอให้ท่านผู้กำกับการตำรวจได้จัดตำรวจไปคุ้มครอง ส.ส. ที่จะมาสัมมนานี้ด้วย ผมแจ้งหนังสือไปเช่นนั้น แสดงว่าเราก็ทำโดยการเปิดเผย มิได้ กระทำโดยที่ว่าลับ ๆ ล่อ ๆ หรือว่าอยากจะชุมนุมกันเพื่อจะให้ร้ายรัฐบาลหรือยุแหย่ประชาชน ให้เกิดความกระด้างกระเดื่องต่อรัฐบาล จุดมุ่งหมายของเราในการชุมนุมกันครั้งนี้นั้นก็เพราะว่า ได้รับหนังสือของท่าน พลเอก ประภาส รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย นั้นประการที่ ๑ อีกประการที่ ๑ นั้น แนวนโยบายในการชุมนุมนั้นเรามุ่งหวังว่าเราจะไปหาข้อมูลที่แท้จริง จากประชาชนเพื่อมาเสนอแนะต่อรัฐบาล ประชาชนในจังหวัดใด ทางภาคอีสานเดือดร้อน เรื่องอะไร ต้องการอะไร แล้วพวกเราเห็นสมควรว่าจะแก้ไขอย่างไร เราก็จะนำข้อมูลที่แท้จริง อันนี้มาเสนอต่อรัฐบาล เพื่อให้รัฐบาลนั้นได้รับพิจารณาแก้ไขหรือแล้วแต่ดุลพินิจของรัฐบาล จะเห็นว่าเป็นอย่างไร เมื่อการกระทำ การชุมนุมของพวกเราเป็นเช่นนี้ จุดมุ่งหมายเป็นเช่นนี้ ก็ไม่น่าจะมีอะไรที่จะต้องเป็นการขัดประโยชน์อะไรหรือขัดขวางอะไรกับทางรัฐบาลนั้นเลย เจตนาโดยส่วนลึกมันเป็นเช่นนี้แล้ว เราก็ชอบที่จะกระทำได้ พวกเราคิดอย่างนั้น เพราะ พวกเราไม่ได้ไปยุแหย่ให้ประชาชนกระด้างกระเดื่องต่อรัฐบาล ไม่ได้ไปตำรัฐบาล แต่ว่าการ ยกตัวอย่างในการสัมมนานี้ มันก็ต้องมีบ้างว่าบางครั้งบางคราวอาจจะมีเจ้าหน้าที่บางคน อาจจะไม่เหมาะสมทำตนไม่ดีพอ ก็อาจจะมียกตัวอย่างขึ้นมาบ้าง มันก็กระทบกระเทียบ กันไป เป็นต้นว่าอยู่ที่ขอนแก่นอย่างนี้ ในการ ๗ ศพที่ถูกยิงตายแล้วแล้วก็ฝังไปในหลุม เดียวกันนี้ ได้ข้อเท็จจริงมาอย่างนั้น เราก็เอามาซักตัวอย่างสัมมนา กัน ประชาชนก็ได้ฟัง และนอกจากนั้นในการสัมมนานี้ ประชาชนคนไหนจะซักถามปัญหาอะไร เราก็ให้ถามได้ ตามสมควร แล้วการตอบนั้นมิใช่ว่าพวกเราสัมมนากันนั้นนะจะมาตอบปัญหาที่ตำรัฐบาล ตำรัฐบาล หากเป็นเช่นนั้นไม่ ท่านประธานที่เคารพ พวกเราพยายามที่สุดที่จะทำตามกรอบ เพื่อที่จะส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยของเมืองไทยนี้ให้เป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบ ยิ่งขึ้น เป็นการช่วยเหลือรัฐบาล แล้วการที่เราไปสัมมนากันนี้ ส.ส. อีสานไม่ได้เลือกกว่าพรรค ไทน์สังกัดพรรคใดหรือไม่สังกัดพรรค แม้แต่ผมจะไปจัดทำที่ร้อยเอ็ด ผมก็ได้ปรึกษา ส.ส.

ร้อยเอ็ด ซึ่งอยู่พรรค ส.ป.ท. ๒ คน แต่ท่านไม่ไป ก็ไม่รู้จะว่าอย่างไร ก็เหลือแต่พวกผม ๓ คน ซึ่งไปเป็นเจ้าภาพและการจัดสัมมนากัน เหตุมันเป็นเช่นนี้ ผู้ว่าก็ได้ให้ที่ปรึกษาผู้ว่าราชการจังหวัดเอาหนังสือและคำโฆษณาของผมนั้นไปปรึกษาทางแม่ทัพ อันนี้เป็นข้อเท็จจริงนะครับ เสร็จแล้วก็ความจะเป็นอย่างไรก็ไม่ทราบ พอเปิดการสัมมนาจะไปแจ้งจับ เมื่อไปแจ้งจับ ผมก็บอกว่า เอ จะจับก็ไม่เป็นไรรอขอพูดก่อน แล้วผมจะไปโรงพัก ผมพูดอย่างนี้เสร็จแล้วเขาก็เอาคำสั่งจับนั้นมาอ่านที่ไมโครโฟนให้ประชาชนได้ฟังด้วย อ่านโดยที่ปรึกษาผู้ว่าเสร็จแล้วก็ยอมให้พูดพวกผมก็พูด พูดเสร็จแล้วผมก็ไปโรงพักกับคุณสมคิด ศรีสังคม ไปรับทราบรับรู้ว่าข้อกล่าวหาที่ พวกผมไม่ยอมเป็นผู้ต้องหา เพราะพวกผมก็อ้างสิทธิและหน้าที่อ้างรัฐธรรมนูญคุ้มครองกันในระหว่างสมัยประชุมนี้เหมือนกันแหละครับ ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้ ผมก็ไม่เห็นว่าจะเกิดความเสียหายอะไร ขอทราบเรียนท่านสมาชิกทั้งหลายให้ได้พิจารณา ดูเถิดว่าการกระทำของกลุ่ม ส.ส. อีสานนี้จะเป็นผลร้ายต่อรัฐบาลนี้หรือไม่ หรือว่าเป็นการทำลายระบอบประชาธิปไตย ผมเห็นว่าผมมีแต่จะส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยของเมืองไทย ให้สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้นตลอดไปต่างหากเล่า

พันเอก สมคิด ศรีสังคม (อุดรธานี) : โดยที่ข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่ไปร่วมสัมมนา และได้รับยกย่องให้เป็นประธานกลุ่มในการประชุมคราวนี้ และทำหน้าที่เป็นประธานในที่ประชุมทั้งจังหวัดขอนแก่นและจังหวัดร้อยเอ็ดด้วย ก็เนื่องจากว่ามีข้อเท็จจริงบางอย่างที่ข้าพเจ้าใคร่จะชี้แจงต่อท่านประธานและสภานี้เพื่อทราบและอยากจะทำให้ความเป็นธรรมทั้งสองฝ่าย โดยข้าพเจ้าถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนกลางเพื่อประกอบการพิจารณาในเรื่องนี้ การประชุมของสมาชิกภาคอีสานนี้ เราได้กระทำมาหลายครั้งหลายหนแล้ว ในครั้งแรกในต่างจังหวัดนั้นก็จังหวัดชัยภูมิ แล้วก็เนื่องจากว่าในภาคอีสานนั้นมีสภาวะฉุกเฉิน โดยมีการประกาศใช้กฎอัยการศึกและประกาศให้มีเขตพวกก่อการร้ายเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเข้าใจผิดระหว่างสมาชิกสภาผู้แทนและฝ่ายบ้านเมือง ที่ประชุมก็ได้เคยมีมติให้ข้าพเจ้าไปขอพบท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ข้าพเจ้าและคณะก็ได้เคยไปพบท่านสองครั้ง ได้ชี้แจงวัตถุประสงค์ในการประชุมสัมมนานี้ อย่างที่ท่านสมาชิกก็ได้กล่าวมาแล้ว คือต้องการจะศึกษาหาข้อเท็จจริง

เกี่ยวกับปัญหาในทางเศรษฐกิจและสังคม และปัญหาความเดือดร้อนของพ่อแม่พี่น้องชาวอีสานของเรา แล้วก็จะได้หาข้อมูลเสนอแนะให้รัฐบาลได้พิจารณาแก้ไขช่วยเหลือบรรเทาความเดือดร้อนของราษฎรในภาคนี้ต่อไป ในการไปพบท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ท่านก็ได้กรุณาชี้แจงว่าท่านเองก็เป็นคนที่เกิดในภาคอีสาน มีความสนใจในภาคนี้เป็นพิเศษ แล้วก็ได้ไปมาติดต่อสนใจเอาใจใส่อยู่เสมอ ท่านสนับสนุนไม่ขัดข้อง แล้วก็ท่านก็บอกว่าท่านได้สั่งผู้ว่าราชการจังหวัดในภาคนี้ให้ความสนับสนุนร่วมมือแก่สมาชิกสภาผู้แทนที่ไปประชุมปรึกษาหารือในจังหวัดนั้น ๆ ด้วย และก็ปรากฏผลว่าในจังหวัดชัยภูมิและจังหวัดขอนแก่นเราก็ได้รับความร่วมมือด้วยดี แต่ก็มีอุปสรรคขลุกขลักอย่างที่เป็นที่ทราบกันอยู่ทั่วไปแล้ว ในจังหวัดร้อยเอ็ดและจังหวัดศรีสะเกษ ที่นี่สำหรับจังหวัดร้อยเอ็ดนี้เพื่อให้เข้าประเด็นที่เรากำลังพิจารณาในคราวนี้ ข้าพเจ้าได้เดินทางไปทีหลัง เนื่องจากข้าพเจ้าต้องไปตามคำร้องขอของราษฎรที่มาร้องทุกข์เกี่ยวกับราษฎรที่ถูกฆ่าในจังหวัดเลย เพราะฉะนั้นผู้แทนอื่น ๆ จึงเดินทางล่วงหน้าไปก่อน ข้าพเจ้าไปถึงจังหวัดร้อยเอ็ดประมาณ ๒๑ นาฬิกา แล้วก็ตรงไปยังที่ประชุมซึ่งที่เรียกว่าบึงพลาญชัย แล้วก็ปรากฏว่าได้มีเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองซึ่งทราบว่าเป็นที่ปรึกษาของผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วก็ดูเหมือนจะเป็นรองผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัดร้อยเอ็ดคนหนึ่ง แล้วก็ปลัดจังหวัดคนหนึ่ง เจ้าหน้าที่เหล่านี้ได้มารออยู่แล้วก็ทราบว่าต้องการจะพบกับพวกเรา แล้วก็ผมก็เลยขอเชิญขึ้นมาพบในที่ประชุม แล้วก็สอบถามข้อเท็จจริงว่าเรื่องมันเป็นอย่างไร เรื่องมันก็อย่างที่สมาชิกสภาผู้แทนผู้มีเกียรติที่ตามมาได้ชี้แจงไปแล้ว คือเจ้าหน้าที่ได้แจ้งว่าทางแม่ทัพภาคได้ห้ามไม่ให้ ส.ส. ประชุมกัน แล้วก็ผู้ว่าราชการจังหวัดก็ได้ห้ามไม่ให้ประชุมกัน ถ้าหากว่ามีการประชุมหรือฝ่าฝืนแล้วก็จะทำการจับกุมโดยผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้สั่งให้ทำการจับกุม ที่ในตอนนั้นเนื่องจากว่าได้มีประชาชนได้มาฟังมีจำนวนพอสมควร แล้วก็ถ้าหากว่าจะงดการประชุม เราก็เห็นว่าจะทำให้เสียหายทั้งในทางรัฐบาลเองและในทางสมาชิกสภาผู้แทนเอง และในขณะเดียวกันเราก็คิดว่าในฐานะที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทนเป็นฝ่ายนิติบัญญัตินี้เราก็มีสิทธิที่จะประชุมปรึกษาหารือกันเรามีสิทธิที่จะพบปะพูดจากับราษฎร แม้ว่าจะอยู่ในเขตกฎอัยการศึกก็ตาม เพราะฉะนั้นเราก็เลยเพื่อไม่ให้เสียกันทั้งสองฝ่ายคือหมายความว่าเราก็เห็นใจเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติตามคำสั่ง คือถือว่า

เป็นข้าราชการชั้นผู้น้อย แล้วก็ในขณะเดียวกันเราก็ไม่ต้องการที่จะให้ประชาชนได้รับความผิดหวังในที่สุดก็เข้าลักษณะว่ามีการตกลงกันว่าเราจะประชุมกันไปก่อน ส่วนว่าเจ้าหน้าที่จะจับกุมหรืออะไรก็ถือว่าเราฝ่าฝืนผิดกฎหมายแล้วก็ให้กระทำทีหลัง นี่คล้าย ๆ กับว่าเป็นข้อตกลงกัน เมื่อเราตกลงอย่างนี้แล้ว เจ้าหน้าที่เขาก็ไม่ขัดข้อง นอกจากที่ปรึกษาผู้ว่าราชการจังหวัดก็ได้อ่านคำสั่งแม่ทัพเท่านั้น แล้วต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็ขอทำการเปิดประชุมโดยให้สมาชิกสภาผู้แทนแต่ละคนนี้พูดตามประเด็นที่ได้กำหนดไว้เกี่ยวกับปัญหาเศรษฐกิจและสังคมต่างๆ ของจังหวัดร้อยเอ็ดคนละ ๑๐ นาที แล้วก็บังเอิญในขณะนั้นอากาศมันหนาว แล้วก็พายุจัดก็ส่วนมากก็ไม่ได้พูดอะไรกันมาก บางคนก็พูดไม่ถึง ๕ นาทีก็จบ แล้วในที่สุดก็ได้มีการปิดประชุมกัน ในเวลาประมาณ ๒๓ นาฬิกาเศษ แล้วก็ในขณะนั้นเจ้าหน้าที่ที่มาขอร้องให้เราหยุด ไม่ให้ทำการเปิดประชุมปรึกษาหารือกันนั้น ก็คงอยู่ ณ ที่นั้นเองอยู่ตลอดเวลา ที่นี้พอจบแล้ว เจ้าหน้าที่ก็มาบอกกว่า เอ้า ขอเชิญไปโรงพักตามที่ตกลงกันไว้ ที่นี้มันก็เกิดการปฏิกริยากันขึ้น คือหมายความว่าผู้แทนบางคนท่านก็บอกว่า เรามีสิทธิที่จะมาปรึกษาหารือ เราไม่มีความผิด จะเชิญเราไปทำไม จะจับเราเรื่องอะไร ในที่สุดข้าพเจ้าก็เลยบอกว่าเอาอย่างนี้ดีกว่า คือหมายความว่าขอให้เราปรึกษาหารือกันก่อนว่าจะเอาอย่างไรกัน เจ้าหน้าที่ก็ยอม เจ้าหน้าที่ก็กลับ เพราะฉะนั้นเราก็ปรึกษาหารือกันในผู้แทนส่วนที่เหลือ ปรึกษาหารือกันเราก็ตกลงกันว่าเรามีสิทธิที่จะมาประชุมปรึกษาหารือกัน เรามีสิทธิที่จะพูดกับประชาชนในฐานะที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทน เพราะฉะนั้นคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดก็ดี คำสั่งของแม่ทัพก็ดี เราเห็นว่าไม่ถูกต้อง เป็นการขัดต่อสิทธิหน้าที่ของสมาชิกสภาผู้แทนตามรัฐธรรมนูญ เราเห็นว่าไม่ผิด แต่ว่าเพื่อไม่ให้เสียกันทั้งสองฝ่าย ในฐานะที่คุณอำเภอเป็นเจ้าภาพ แล้วก็ในฐานะที่เจ้าหน้าที่เขาเป็นผู้น้อยก็อยากจะหาทางออกไปให้เขา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ากับคุณอำเภอ หารือจิตใจได้ไปที่สถานีตำรวจชี้แจงให้เจ้าหน้าที่ คือเจ้าหน้าที่ที่กล่าวแล้ว คือมีปลัดจังหวัด มีที่ปรึกษาผู้ว่าราชการจังหวัด มีรองผู้กำกับการจังหวัด แล้วก็ชี้แจงว่า การที่เรามาที่นี่เรามีสิทธิที่จะทำการประชุมที่จะปรึกษาหารือกัน ที่จะทำการพูดจาปราศรัยกับราษฎรในฐานะที่เราเป็นสมาชิกสภาผู้แทนตามรัฐธรรมนูญ ว่าคำสั่งนี้เราเห็นว่าไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ยอมเป็นผู้ต้องหา และเราก็ได้บันทึกไว้เพื่อประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่เหล่านั้นจะได้รายงานเสนอผู้บังคับบัญชาต่อไป

เพื่อหาทางออกให้ข้าราชการผู้น้อยเหล่านั้น เพราะว่าข้าราชการเหล่านั้นรู้สึกอึดอัดใจ แล้วก็ร้องขอให้เราให้หาทางออกให้ด้วย อีกอันหนึ่งข้าพเจ้าขอเรียนให้สภานี้ทราบด้วยว่า การที่เจ้าหน้าที่มาห้ามเราหรือว่ามาแจ้งข้อหาอะไรทำนองนั้นนะ เจ้าหน้าที่ได้ทำด้วยอาการละมุนละไม ทำด้วยอาการสุภาพเรียบร้อย ไม่มีการใช้วาจารุนแรง ไม่ได้มีการแสดงกิริยามารยาทที่ผิดไปแต่อย่างใด อันนี้เพื่อให้ความเป็นธรรมด้วยกันทั้งสองฝ่าย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็ขอชี้แจงให้ท่านประธานทราบด้วย แต่ที่นี้สำหรับท่านสมาชิกอีก ๒ ท่าน คือคุณเฟื่อง สิทธิธรรม และคุณเกียรติ นาคะพงษ์นั้น นั้นก็ท่านไปที่สถานีตำรวจโดยเฉพาะตัวของท่าน นั้นก็เป็นเรื่องเฉพาะท่านไป ที่นี้ประเด็นก็มีว่าการกระทำของเจ้าหน้าที่ตำรวจนี้ถ้าพิจารณาแล้วก็เท่ากับว่ามาทำการจับกุมนั่นเอง เพราะว่าได้มาแจ้งคำสั่งของแม่ทัพ แล้วก็หนังสือของผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นก็เล่าถึงรายละเอียดที่เกี่ยวกับการจับสมาชิกสภาผู้แทนตามรัฐธรรมนูญนี้มาตามลำดับ แล้วก็บอกว่ามีสิทธิที่จะจับสมาชิกสภาผู้แทนนี้ในขณะที่กระทำผิดได้ นี่เป็นหนังสือของผู้ว่าราชการจังหวัดที่ถึงตำรวจ แล้วก็ลงท้ายหนังสือลงท้ายบอกว่า ถ้าฝ่าฝืนแล้วก็ให้ทำการจับกุม เพราะฉะนั้นเจ้าหน้าที่เหล่านั้นก็ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัด ที่นี้ประเด็นมีว่า การที่คุณเฟื่องก็ตีคุณเกียรติก็ตี ซึ่งไม่ได้พูดในที่ประชุม และไปสถานีตำรวจยอมตัวเป็นผู้ต้องทหานั้น ได้กระทำภายหลังการประชุมแล้ว และการที่ข้าพเจ้าก็ตี หรือสมาชิกอื่นก็ตีที่อยู่ทีนั้น ซึ่งเจ้าหน้าที่จะทำการจับกุมก็ตาม การกระทำของเจ้าหน้าที่นั้นได้กระทำภายหลังที่การประชุม ซึ่งในสายตาของเจ้าหน้าที่ว่าเป็นการผิดกฎหมายนั้น เห็นว่ามันไม่ตรงประเด็นตามที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ คือหมายความว่าต้องจับในขณะที่กระทำผิด แต่ที่อายความผิดนั้นมันกระทำไปเสร็จแล้ว เจ้าหน้าที่ถึงเชิญไปที่สถานีตำรวจ อันนี้มันก็อาจจะเป็นปัญหาในทางกฎหมายว่า เสร็จแค่นั้นเพียงใด นั้นก็เป็นอีกประเด็นหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าการกระทำของเจ้าหน้าที่นั้นมันขัดกับรัฐธรรมนูญที่กำหนดไว้ว่า ให้จับสมาชิกสภาผู้แทนในขณะที่กระทำผิด แล้วก็อีกประเด็นหนึ่งก็คือข้าพเจ้าอยากจะพูดถึงเรื่องกฎัยการศึกสักเล็กน้อย ก็เนื่องจากว่ากฎัยการศึกนี้มันเป็นเรื่องที่โยงก่อให้เกิดการกระทำการจับกุมกันในคราวนี้ กฎัยการศึกของเรานี้ได้ประกาศใช้กันมาเป็นเวลานานแล้วจนกระทั่งเมื่อไปหมด ประชาชนก็ไม่ทราบว่าอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารเป็นอย่างไรบ้าง อำนาจหน้าที่ของฝ่ายพลเรือนตามกฎัยการศึกมีอะไรบ้าง มันเมื่อ

กันไปหมดจนกระทั่งได้มีคนพูดว่า ถ้าประกาศใช้กฎอัยการศึกแล้วเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารจะจับใครไปยิงทิ้ง ยิ่งเป้าเมื่อไรก็ได้ ซึ่งเป็นความเข้าใจผิดอย่างถนัดเพราะว่ากฎอัยการศึกนั้น ไม่มีบทบัญญัติใดๆ ที่จะให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ผู้ใดไปจับคนไปยิงเป้าได้ โดยไม่ได้มีการพิจารณาตามทำนองครองยุติธรรม อันนี้แหละครับมันทำให้ผิด และก็อาจจะทำให้เจ้าหน้าที่บางคนเข้าใจผิดแหละครับ จับประชาชนไปแล้วไปยิงเสีย โดยเข้าใจผิดว่า อาศัยกฎอัยการศึกนี่แหละครับ อย่างตัวอย่างที่ข้าพเจ้าไปดูที่จังหวัดเลย ไปดูด้วยตนเองแล้วไปเห็นว่าจะเป็นใครก็ตาม จะเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายไหนก็ตาม แต่ที่ข้าพเจ้าไปเห็นแล้ว เห็นสถานที่ที่ไม่มีทางอื่นที่จะเข้าไปได้ ราษฎร ๗ คนที่ถูกบุคคลร้ายทำการฆ่าและก็ฝังไว้ในหลุมเดียวกันนั้นนะ ไม่มีทางอื่นนอกจากเอาไปยิงทิ้ง ข้าพเจ้าไปดูสถานที่แล้ว แล้วสอบถามแล้วที่ตรงนั้นไม่ใช่ที่เจ้าหน้าที่ไปรักษาการ ห่างจากถนนใหญ่ต้องข้ามเขาไปอีกตั้ง ๒-๓ ลูก แล้วก็ในที่ที่หลุมฝังศพนั้น เราก็เก็บปลอกกระสุนมาได้ตั้ง ๓๐-๔๐ ปลอก ในขณะที่เราไปนั้น แล้วก็ฝังกันไว้นั้น แล้วตรงนั้นเป็นทางเพียงแต่ว่าชาวบ้านเดินไปเข้าไปในไรฝ้ายเขาเท่านั้น ข้ามเขาไปลูกที่ ๑ เขาเรียกว่าภูแฝงม้า ซึ่งมันมีลักษณะคล้ายๆ กับแฝงม้าอย่างที่ว่า แล้วก็ลงไปแล้วก็ขึ้นไปอีก แล้วก็ลงไปอีก แล้วก็ขึ้นไปลูกที่ ๓ และก็มันมีที่ราบอยู่ชนิดหนึ่ง แล้วก็ไปยิงทิ้งที่นั่น อีกคนหนึ่งนั้นไม่ตาย ได้ตะเกียกตะกายมาที่หมู่บ้าน แล้วก็ได้มีการส่งไปโรงพยาบาล ไปตายโรงพยาบาลอย่างนี้เป็นต้น แล้วอย่างนี้แหละครับมันไม่มีทางที่จะสันนิษฐานไปได้อีก นอกจกจากจับไปยิงทิ้ง ส่วนผู้ร้ายจะเป็นใครนั้นก็เป็นเรื่องของพนักงานสอบสวนจะต้องดำเนินการพิจารณาไป อย่างนี้แหละครับ ถ้าบังเอิญเรื่องนี้เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายไหนก็ตาม จะเป็นฝ่ายทหาร ฝ่ายตำรวจ ฝ่ายพลเรือน ที่มีอำนาจก็ตาม อาจจะเข้าใจผิดว่า ประกาศใช้กฎอัยการศึกแล้วในเขตจังหวัดเลยนี้เป็นเขตที่มีผู้ก่อการร้ายมาก เพราะฉะนั้นฉันก็มีอำนาจที่จะจับผู้ใดไปยิงทิ้ง ที่สงสัยอย่างนี้เป็นต้นนี่แหละครับ ผลร้ายของการที่เราประกาศกฎอัยการศึกไว้เสียจนผิดอย่างนี้เป็นต้น แล้วก็เรื่องการห้ามการประชุมนี้ก็เหมือนกันครับ อันนี้ก็อย่างที่ข้าพเจ้าได้กราบเรียนต่อสภานี้แล้วว่าก่อนที่เราจะไปประชุมนั้น เราได้ไปเรียนชี้แจงต่อท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ทุกอย่างว่า วัตถุประสงค์ของเรามีอย่างไร เจตนาเรามีอย่างไร แล้วก็ท่านก็ให้ความกรุณาว่า ท่านยินดีสนับสนุน และก็เห็นชอบด้วย แต่ท่านก็เป็นแต่เพียงแต่เพียงว่า เราเป็นผู้แทนนี้

เป็นนักการเมืองนี้ก็อย่าไปพูดโจมตีรัฐบาลมากนัก ๒๕ เปอร์เซนต์ก็ได้อะไรทำนองนั้น ท่านก็ได้พูดไว้ คือหมายความว่า เมื่อเป็นนักการเมืองแล้ว มันก็ต้องมีการพูดวิพากษ์วิจารณ์อะไรกันบ้าง อย่างนี้เป็นต้น ท่านก็ได้ให้ความกรุณาอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเราก็ไป ไปด้วยความบริสุทธิ์ใจไปเพื่อช่วยเหลือร่วมมือประสานงานระหว่างประชาชนกับรัฐบาล ไปช่วยฝ่ายบริหาร แล้วก็ไปช่วยเพื่อส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยนี้แหละครับ เพื่อที่จะชี้แจงให้ประชาชนเห็นว่าระบอบประชาธิปไตยที่มีผู้แทนนี้ที่ราษฎรเลือกมานี้ครับ มันมีลักษณะอย่างไร ว่าราษฎรเขาเดือดร้อนเราก็ไปหาเขา เพื่อให้เขาชี้ เพื่อที่จะหาช่องทางให้รัฐบาลท่านแก้ไขอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นนี้แหละครับ ที่นี้มันก็เป็นปัญหาทำให้เกิดข้อสงสัยว่า ในระดับรัฐบาลนี้ครับ คำสั่งของท่านแม่ทัพที่ท่านสั่งห้ามก็ดี อย่างนี้นะ ในทางรัฐบาลท่านได้พิจารณาหรือเปล่าจริง ข้าพเจ้าไม่เถียง ตามกฎอัยการศึกนั้น ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ฝ่ายทหารที่จะสั่งห้ามสั่งยึดสั่งอะไรได้ตามบทบัญญัติของกฎอัยการศึก แต่ว่าความจำเป็นในการที่จะสั่งห้าม ห้ามไม่ให้ประชุมกัน ความจริงบทบัญญัติในกฎอัยการศึกเขาก็ห้ามไม่ให้มั่วสุมประชุมกัน เขาไม่ได้ระบุว่าจะเป็นการเมืองหรือไม่การเมือง แต่ที่นี้การประชุมห้ามไม่ให้สมาชิกสภาผู้แทนไปประชุมปรึกษาหารือกันนี้ ทำให้เราแคลงใจครับว่า ทำไมจะต้องมาเจาะจงเฉพาะสมาชิกสภาผู้แทนซึ่งเป็นตัวแทนของปวงชน ซึ่งเราก็ได้กล่าวแล้วว่า เราไม่ได้ตั้งใจที่จะไปยุยงส่งเสริมประชาชนให้กระด้างกระเดื่องให้ยกกำลังหรือว่าใช้อาวุธประหัตประหารหรือล้มล้างรัฐบาล ซึ่งความจริงผู้แทนของเรามันก็มีแต่ปากเท่านั้นเองที่พูด เราทราบดีว่าในภาคอีสานนั้นนะมันเป็นเขตที่ก่อการร้าย เพราะฉะนั้นเราจึงระมัดระวังกันมาก แต่ว่ามันก็มีนอกประเด็นบ้างในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นประธาน ข้าพเจ้าก็คอยเตือนและได้ออกหนังสือเวียนไว้บอกว่าเราไปพูดนี้เราต้องระมัดระวังหน่อย ให้เกี่ยวเฉพาะปัญหาภาคอีสาน เกี่ยวเฉพาะปัญหาเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะความเดือดร้อนของประชาชนในการที่จะให้ประชาชนได้มีโอกาสได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาลเท่านั้น อันนี้แหละครับทำให้รู้สึกทางรัฐบาลนี้ครับ ในระดับกระทรวงนี้ ไม่ได้มีการประสานงานกัน พูดง่าย ๆ ว่ากระทรวงมหาดไทยกับกระทรวงกลาโหมไม่ได้มีการประสานงานกันเท่าที่สมาชิกสภาผู้แทนไปประชุมกันนี้มันเป็นอย่างไร แม่ทัพสมควรจะห้ามเขาหรือไม่ มันเกิดเหตุขึ้นแล้วที่จังหวัดศรีสะเกษ แล้วก็ล่วงเลยมาจนกระทั่งเราไปอีกครั้งหนึ่ง อย่างนี้เป็นต้น อันนี้ข้าพเจ้าก็ใคร่จะ

เสนอต่อท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม และท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเองท่านก็เป็นผู้บังคับบัญชาการทหารสูงสุด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็ใคร่จะขอเรียนเสนอไว้ว่า ทำไมเราจะหาทางที่จะประสานกัน ให้เรามั่นใจได้ว่าที่เราไปพูดนี้ เรามีสิทธิหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ เราไม่ได้ไปทำอะไรที่จะไปก่อให้เกิดความเสียหายเป็นการละเมิดตัวบทกฎหมายหรือความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองอะไร ทำไมแม่ทัพถึงสั่งไปอย่างนั้น อย่างนี้ข้าพเจ้าก็ขอเสนอไว้เพียงอย่างนี้ละครับ ขอขอบคุณ

ประธานสภาผู้แทน : ผมได้ให้ท่านพันเอก สมคิด ซึ่งเป็นประธานของกลุ่มได้อธิบายรายละเอียด แล้วก็หลายท่านที่อภิปรายก็ได้ให้รายละเอียดมาหมดแล้ว ผมคิดว่าที่ผมปล่อยให้พูดอย่างนี้ก็เป็นเครื่องสดับตรับฟังในการที่เป็นเครื่องวินิจฉัยของบรรดาเราผู้แทนทั้งหลายนี้ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเพื่อจะได้พูดให้รัฐบาลได้สดับตรับฟัง เอาไปเป็นเครื่องพิจารณาในการที่จะตกลงใจที่จะวางระเบียบข้อบังคับต่อไปอยู่แล้ว แล้วก็ผมคิดว่าสิ่งเหล่านี้ก็คงจะเป็นอุทาหรณ์โดยพอสมควร เพราะฉะนั้นผมจะให้บางท่านที่เกี่ยวข้องที่พูดเท่านั้น เพราะว่าญาติของคุณทองดี ผมก็ให้พูด เพราะเป็นอำนาจของประธานอยู่แล้วโดยสมควร ผมจะให้แต่ผู้ที่ไม่เสียก่อนครับ คุณล้วนครับ

นายล้วน เวกชาลิگانน (นครปฐม) : นายล้วน เวกชาลิگانน ส.ส. จังหวัดนครปฐม ได้เดินทางร่วมกลุ่มกับภาคอีสานไป.....

ประธานสภาผู้แทน : เอาเฉพาะในประเด็นนี้กันนะครับ เดี่ยวจะได้รับเข้าระเบียบวาระ

นายล้วน เวกชาลิگانน (นครปฐม) : ไม่ประเด็นอื่นละครับ ผมพูดเฉพาะในประเด็นนี้ ประเด็นที่ถูกจับโดยตรงทีเดียว ขณะทีไปนั้นนะ ไปที่ขอนแก่นท่านทราบแล้วเมื่อไปถึงที่ร้อยเอ็ดนั้น ผู้ที่พูดนั้น อยากจะเรียนต่อที่ประชุมอย่างตรงไปตรงมาว่า ผมนั้นนี่สังเกตเหตุการณ์ดูว่าได้พูดเป็นการถูกต้องไหม ตามไตเติ้ล (title) ที่เขียนไว้การเศรษฐกิจ และการสังคม การศึกษา ก็พูดอยู่ในขอบเขตนี้ และผมเองไปนะ ยังไม่ได้พูดก็ตาม แต่ผมได้

สังเกตเหตุการณ์ดูผู้ที่พูด แต่ละคนนั้นขอเรียนว่า ได้ชมรัฐบาลโดยอ่านหนังสือรายละเอียด และได้ชมสมาชิกของ สป.ท. ๒ ท่าน ว่าได้ทำหน้าที่ถูกต้องแล้วที่จะมาเป็นผู้แทนราษฎร อย่างนี้ รัฐบาลควรจับหรือไม่ ถ้าจับพวกเราจะได้รู้ม ต่อจากนี้จะได้ถือโอกาสเข้าคุกเข้าตะราง จะได้ ดำรัฐบาล นี่แหละเป็นการชม ชมด้วยอ่านด้วยว่านี่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ และชมเชยว่ารัฐบาล สปอร์ต ทำดีที่อภิปรายกัน ๗ วัน ๗ คืน แล้วก็ได้อาข้อมูลต่าง ๆ นี่แหละมายังผู้แทนแล้ว ก็มาชี้แจงให้ราษฎรได้รับความนิยมนิยมชมชื่นซึ่งเขาฟังอยู่นี่แหละ และขอเรียนว่าในที่ประชุม สภานี้พูดอย่างรุนแรงมาก เท่าที่อภิปรายมาแต่ที่โน่นนั่นไม่ได้พูดอย่างนั้น แล้วก็พูดไปว่า บอกกับราษฎรอยากจะขอเรื่องสุกรมันถูกเป็นเพราะอย่างไร เราจะทำหนังสือร้องเรียนและ เสนอยังกระทรวงมหาดไทย สมควรหรือไม่ นี่ถามความเห็นราษฎร แล้วก็เรื่องปอ ถามความเห็นราษฎรทำนองเดียวกันทั้งนั้น เรื่องข่าวถามความเห็นราษฎร ว่าควรจะทำใหม่ อย่างนี้ เป็นการผิดกฎหมายอย่างนั้นหรือ และก็ขอทราบเรียนว่า กฎอัยการศึกนั้นนะที่ได้ออก ออก ก่อนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เมื่อมีรัฐธรรมนูญแล้ว ควรจะได้พิจารณากันอย่างไร แค่นี้ ประการใด เพราะว่าเราก็ได้เคยมีการที่ว่า ขณะใช้กฎอัยการศึก การเลือกตั้งก็พูดกัน ได้อย่างรุนแรง แต่ขณะนี้ผู้ที่ไปพูดนั้นนะให้ร้ายป้ายสีไปในแง่ไม่ดังามอย่างไรได้พิจารณามี เทปอัดไว้ด้วย ไม่ใช่ไม่มี เพราะฉะนั้นต้องสอดส่องภาวการณ์อย่างนี้ หรือว่าการไปพูดนั้น จะทำให้ประชาชนภาคอีสานกระด้างกระเดื่องต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตยอย่างนั้น หรือ หรือจะมีผู้ก่อการร้ายมากขึ้นอีก หรือมันจะมีทางหนึ่งทางใดที่จะนำมาซึ่งเกิดความหายนะ กับประเทศชาติบ้านเมืองที่ไปพูด หรือว่าเขาพูดนั้นมีแต่ความดีและรัฐบาลได้ทำไร ประชาชน เข้าใจในรัฐบาลดี ได้โปรดพิจารณากันอย่างนี้ด้วยความเป็นธรรม แต่สำหรับว่าการที่จะจับ หรืออะไรนั้น ขอประทานอภัยไม่ได้ไม่ครับ ท่านประธานก็ทราบดี ผมเคยถูกจับมาแล้ว และ เคยติดตะรางมาด้วย เพราะฉะนั้นไม่กลัวหรอก แต่ว่าเราไปโดยอย่างนี้ แล้วก็อย่างที่รายงาน มานั่นนะ ผมเห็นใจผู้น้อย ความจริงนั้นนะ ผมยังไม่ได้พูดยังไม่ได้ทันจะอะไรจะมาจับผม ได้อย่างไร แม้แต่จะรวมกลุ่มกระทำความผิดผมจะกิดกบฏต่อรัฐบาลนี้ ผมนั่งอยู่อย่างนี้ผม คิดอยู่คนเดียวตลอด ๒๔ ชั่วโมง คนไหนจับผมได้ ผมยังไม่ได้แสดงอะไรเลย นี่แหละครับ มันความผิดพลาดอย่างนี้ผมเรียนให้ทราบ ด้วยเหตุนี้แหละเท่าที่ไปหรือที่อะไรไปนี้ ความ

จริงนั้นนะผมว่ารัฐบาลนี้แหละครับจะได้รับความเสื่อมไปจากบรรดาท่านข้าราชการที่คิดไม่ถูกต้อง คิดไปถึงหรือคนไม่ปฏิบัติงาน คนที่ไม่ใช่เป็นข้าราชการดีของประเทศไทยหรือคนที่ไม่ใช่ข้าราชการดีในกระทรวงมหาดไทย จึงได้คิดว่าถ้าเขาไปพูดแล้วอย่างนั้นอย่างนี้มันอาจจะไม่ดีไม่งาม สำหรับคนที่อยู่ที่นั่นนะไม่ได้อยู่แล้ว ก็อยากจะไม่ให้ขยายเรื่อง หรือบอกเรื่อง บอกราวหรือ คือว่าหมายความว่า จะปกปิดอำยสิ่งไม่ดีงามไว้ก็ได้มันเป็นเช่นนี้ แต่ลงท้ายผู้ที่รับบาปผมเห็นใจรัฐบาล พูดตรงๆ รัฐบาลก็ต้องรับบาป เมื่อเขาจับกันขึ้นมา ผมไม่เชื่อว่าท่านนายกรัฐมนตรีหรือว่าท่านรัฐมนตรีประภาส ท่านรองนายกรัฐมนตรีนี้ รัฐบาลจะสั่งไปกระทำการเช่นนี้ ไม่เชื่อทีเดียว นี่แหละมันอาจจะออกมาจากที่ฝ่ายปกครองของท่านเองที่นำความเสื่อมเสียมาสู่ระบอบการปกครองประชาธิปไตย และทำความเกลียดชังมาสู่รัฐบาลที่จะก่อให้เกิดประชาชนเห็นขึ้นเช่นนี้ เพราะฉะนั้นไม่ใช่อย่างอื่นใดเลยทีเดียวนี่แหละครับ เพราะฉะนั้นเรื่องอย่างนี้รัฐบาลได้กรุณาโปรดฟัง แล้วคิดว่าผมพูดไปนี้พูดอย่างตรงไปตรงมาก็อยากจะให้ทำความเข้าใจกับทางจังหวัดนั้น เพราะว่าท่านผู้ว่าราชการจังหวัดนี้จะดี จะอะไรอย่างไร สืบถามประชาชน คนๆ นี้ผู้แทนราษฎรจะพบก็พบไม่ได้ จะพูดก็พูดไม่ได้ อย่าไปว่าแต่ราษฎรเลย ก็จะมีผู้แทนราษฎรที่ในจังหวัดนั้นที่มีการติดต่อกันบางสิ่งบางอย่างจะพบกันชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้นเอง แต่เรื่องอื่นๆ ไม่จำเป็นต้องพูด เพราะฉะนั้นท่านสืบสวนดูกันเอาเอง ด้วยเหตุนี้บุคคลหนึ่งบุคคลใดที่ไปปฏิบัติหน้าที่ต่างหูห่างตารัฐบาลที่อยู่จังหวัดต่างๆ นั้นได้ปฏิบัติตนไม่เหมาะสมไม่สมในการปกครองระบอบประชาธิปไตยแล้ว ก็ขอท่านได้กรุณาสดับตรับฟัง และได้พิจารณาจัดการกับคนนั้นเลยทีเดียว ไม่ต้องไปเห็นแก่หน้า ไม่ต้องไปเห็นกับอะไร ผมจะขอบใจรัฐบาลนี้มาก และความจริงเท่าที่ไปนี้ ไปสนับสนุน ไปส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย ไปสนับสนุนรัฐบาลนี้ ว่าได้สดับตรับฟังการอภิปราย ๗ วัน ๗ คืน และก็นำเห็นใจรัฐบาล รัฐบาลก็ยังเอาข้อต่างๆ นี้ ข้อมูลต่างๆ ไปชุมนุมข้าราชการประชุมข้าราชการจังหวัดต่างๆ และท่านก็ได้มีหนังสือมายังผู้แทน ก็ชมเชยกันว่าท่านดีอย่างนี้และยังชมเชยว่าพรรค ส.ป.ท. กระทำหน้าที่ถูกต้องแล้วที่ ๒ คนนั้น ถ้าหากว่ามีตำหนิอย่างหนึ่งอย่างใดผมไม่เห็นด้วยเหมือนกัน เขาไม่ได้ตำหนิเลย การกระทำของกลุ่ม ส.ส. ภาคอีสานที่ให้ผมรวมไปด้วยนั้น ถ้าหากว่าเป็นการผิดกฎหมายแล้วก็ขออย่าได้เอาโทษเล็กน้อยเชิญยิงเป้าได้ ก็สมควรแล้วนี้ครับ ๑๖ คน

ก็ลองยิงพวกไปยเขียนนี้เสียที่ว่าทำเพื่อระบอบประชาธิปไตย ทำเพื่อรัฐบาลนี้โดยตรง ถ้าจะพูดกันจริง ๆ แล้วละก็ที่จริงเราจะต้องไปทำเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน แต่จิตใจของผมถือว่า ประชาสุข มหุดม ถ้าประชาชนจะได้รับความสุขอย่างใด ถือว่าความสุขของประชาชนนี้เป็นใหญ่ จึงได้ไปร่วมพร้อม เห็นว่าชาวภาคอีสานเดือดร้อน แล้วลงท้ายก็ไปเจาะเข้าอย่างนี้ ไปโดนเข้าอย่างนี้ กระผมก็อยากจะเรียนท่านรัฐบาลไว้ ได้รับรู้รับทราบไว้ ถ้ารัฐบาลเห็นว่าการกระทำของ ๑๖ ส.ส. นี้จะไม่ดีไม่งามอย่างไรแล้วก็ท่านได้โปรดสดับรับฟังในเครื่องบินที่กลิ้งเสีย เมื่อท่านเห็นไม่ดีท่านจะเอาอย่างใดก็ได้ และถ้าหากว่าท่านเห็นว่ากลุ่ม ส.ส. นี้ไปทำแต่บอกว่าชมเชยว่ารัฐบาลดีหรือ สपोर्ट และว่าที่จะรับฟังความคิดเห็นของผู้แทนราษฎร และประชาชนท่านเห็นว่าไม่เหมาะสมไม่สมไม่ดีแล้วท่านชอบหรือเปล่าวรัฐบาล ว่าจะต้องการให้ ส.ส. ทางฝ่ายค้านและพวกผมทั้งหมดนี้ได้ตำหนิรัฐบาลตลอดเวลาจะเหมาะสมอะไร ท่านชอบไหม ถ้าท่านไม่ชอบ ท่านได้โปรดพิจารณา นี่พูดกันอย่างตรงไปตรงมาทีเดียว และยังไปกว่านั้นทำรายงานก็เห็นใจเหมือนกัน คนที่ยังไม่ได้อยู่ในที่นั้นก็บอกจับคนนั้น ๆ แล้วอ้างว่าหนีไปลงว่าหนี เรื่องนายล้วน ไม่หนีเลยครับ เอาอย่างไรก็ได้ เพราะเคยเข้าตะรางไม่เคยหนีหรือกลั่นตึบาลก็เคยไป เพราะฉะนั้นเอาอย่างไรก็ได้ แต่ว่าถ้าหากว่าเขาได้ผิดเพียงไปอย่างหนึ่งอย่างใดจริง ๆ อย่างที่รายงาน ไม่ว่าเลย แต่ว่าอย่างไรก็ตาม ผมเห็นว่ากฎัยการศึกนี้ที่ได้ให้อ่านางนั้น แม้แต่ว่าแม่ทัพจะมีอำนาจเป็นรัฐอธิปัตย์นั้นจริงอยู่ แต่ก็ต้องใครควรวญาว่าประโยชน์ที่จะได้เกิดหรือประโยชน์สุขจะมีต่อปวงชนราษฎรนั้นเราควรจะได้ปฏิบัติอย่างไรตลอดจนข้าหลวงประจำจังหวัดที่สั่งให้จับนั้นได้สดับรับฟังหรือเปล่า ท่านได้ฟังหรือเปล่า หรือท่านนั่งตีมืออะไร ๆ อยู่ เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นการกระทำนี้ไม่สมควรแก่เหตุและผล ถ้าหากว่าอย่างไรในภาวการณ์บ้านเมืองอย่างนี้ รัฐบาลจะได้รับประโยชน์ก็ควรจะได้โปรดรับ แต่รัฐบาลจะได้เสียประโยชน์ส่วนหนึ่งส่วนใดแล้วก็ควรจะได้จัดการ แต่บัดนี้เท่าที่ทําไปนี้รัฐบาลเสียประโยชน์แล้ว เพราะมีการจับกุมใครเป็นคนก่อ ใครเป็นผู้เริ่ม คือผู้ว่าราชการจังหวัดของท่านนั้นแหละ ขอเรียนให้ทราบดังนี้ เมื่อรูปการณ์เป็นดังนี้แล้วจริงหรือไม่จริงให้สอบถามกันดู ท่านมีเจ้าหน้าที่มากผู้หลายตาด้วยกัน แต่สำหรับผมยืนยันว่าถ้าไปฟังแล้วถ้าไม่มีการจับกุมรัฐบาลนี้ได้ประโยชน์อย่างยิ่ง และประโยชน์อย่างยิ่งครั้งนี้เป็นประโยชน์ที่ฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาล และเอาคำชี้แจง

ของท่านรัฐมนตรีประกาศไปอ่านให้ฟังอย่างนี้ว่าราษฎรจะปลาบปลื้มไหม พิจารณากันอย่างนี้ ถ้าหากว่าพวกเรามีอคติอย่างหนึ่งอย่างใดแล้วคงจะไม่เกิดเรื่องเช่นนี้ เพราะฉะนั้นก็ได้โปรด สดับรับฟังไว้ รัฐบาลก็จะทำอะไรอย่างไรรู้อ ก็สอดส่องภาวการณ์ต่าง ๆ และก็สั่งเจ้าหน้าที่ที่เป็นหูเป็นตาของท่านไปปฏิบัติดีปฏิบัติชอบต่อประชาชน ขอขอบคุณ

ประธานสภาผู้แทน : คุณชวนครับ ขออนุญาต อายัพุดในเรื่องซ้ำกันเลย เดี่ยวจะได้เข้าระเบียบวาระ เพราะได้สดับรับฟังกันมาโดยพอสมควรทีเดียว

นายชวน กิตติศรีวรพันธุ์ (นครพนม) : กระทบจะใช้เวลาพูดไม่ถึง ๕ นาทีครับ จะชี้ให้เห็นว่าคำสั่งของแม่ทัพกองทัพภาคที่ ๒ ส่วนหน้าผิด คำสั่งของผู้ว่าราชการก็ผิด รัฐบาลก็ผิด ผิดทั้งสามอย่างครับ จะชี้ให้ท่านประธานได้เห็น ก่อนอื่นกระทบก็ขอขอบคุณท่าน นายกรัฐมนตรี ที่ท่านนายกรัฐมนตรีท่านเห็นด้วยกับการสัมมนา ส.ส. ภาคใต้เมื่อเดือน พฤศจิกายน ๒๕๑๓ ท่านนายกรัฐมนตรีท่านมีหนังสือถึงกลุ่ม ส.ส. ภาคใต้ ซึ่งท่านรองประธานสภา ท่านทราบดี แต่ว่ากระทบก็ข้องใจเหลือเกินว่าทำไมท่านนายกรัฐมนตรีท่านมีหนังสือถึงกลุ่ม ส.ส. ภาคใต้ ท่านเห็นด้วยกับการสัมมนา ส.ส. ภาคใต้ แต่ในขณะที่เดียวกัน ส.ส. ภาคอีสานนี้ ท่านยังไม่ได้ตอบหนังสือให้พวกกระทบเลยที่ท่านเห็นดีเห็นชอบด้วย นี่กระทบก็อยากจะชี้ให้เห็นว่าทำไมแม่ทัพจึงกระทำความผิด ผู้ว่าการจังหวัดกระทำความผิด รัฐบาลทำความผิด กระทบจะชี้ให้เห็น ๓ ประเด็น ท่านประธานที่เคารพ ก่อนอื่นนั้นอยากจะเรียนให้ท่านประธาน ให้ทราบว่าความผิดนั้นนะคำสั่งที่ท่านแม่ทัพออกมานั้นนะ พวกกระทบยังไม่ได้กระทำความผิดเลย ออกคำสั่งมาล่วงหน้า คำสั่งนั้นออกมาล่วงหน้า และก็คนที่มาอ่านคำสั่งล่วงหน้านั้นก็คือที่ปรึกษาผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นนายทหารชั้นพันโท นั้นประการที่ ๑ ยังไม่กระทำความผิด ออกคำสั่งจับมาแล้ว นั้นผิดแล้ว แม่ทัพผิดแล้ว แล้วประการที่ ๒ จะชี้ให้เห็นว่าเมื่อเริ่มประชุม ถ้าหากว่าจะเป็นความผิดก็น่าจะได้มีการจับกุมในขณะที่ทำการประชุมนั้น กระทบอยากจะชี้ให้ท่านเห็นว่าท่าน ส.ส. ผู้มีเกียรติคือ คุณฟอง สิทธิธรรม และคุณเกียรติ นาคะพงษ์ อยู่ใน ที่นั้นจริง พร้อมกับประชาชนตั้งเป็นจำนวนมาก ถ้าหากว่าคุณฟองกับคุณเกียรติ นาคะพงษ์ มีความผิด ก็น่าจะมีคามผิดทั้งผู้ฟังด้วย และเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่ทีนั้นก็น่าจะมีคามผิดด้วย

แล้วโดยเฉพะอย่างยิ่งที่ปรึกษาผู้ว่าราชการจังหวัดมาอ่านคำสั่งอยู่ที่นั่นก็น่าจะมีความผิดด้วย แต่ว่าเสียใจเหลือเกินว่าคนที่ปรึกษาผู้ว่าราชการจังหวัดนี้ อย่างน้อยที่สุดก็น่าจะมีความเข้าใจ และให้ตัวผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นจะได้เข้าใจในการปกครองบ้านเมืองบ้างแต่ว่าอยากจะเรียนให้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ทราบ ว่า ตัวผู้ว่าราชการจังหวัดของท่านจังหวัดร้อยเอ็ดนี้ วันดีคืนดีก็ยิงปืนขึ้นฟ้าในจวนนี้ ท่านลองคิด ไปสอบสวนดูก็ได้ว่าคนอย่างนี้จะเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดได้ไหม กระทบว่ามีแต่ทำให้รัฐบาลนะทรุดลงไปอยู่ตลอดเวลา นี่มันเป็นเรื่องเสียหายแก่รัฐบาล เราพยายามสดับรับฟังอยู่ตลอดเวลาเรื่องนี้ กระทบเชื่อเหลือเกินว่า ถ้าเผื่อท่านจะถามท่านสมาชิกผู้มี้เกียรติของจังหวัดร้อยเอ็ดของท่านนะ ๔-๕ คนนะ จะบอกท่าน - เรียกไปกระซิบก็ได้ครับ นี่มันเป็นอย่างนี้ ผู้แทนขอพบก็ได้ไม่ได้ ใครไปขอพบก็ได้ไม่ได้ จะปรึกษาอะไรก็ได้ไม่ได้ อย่างนี้มันเสียหายครับ นี่เป็นข้อหนึ่งซึ่งชี้ให้ท่านเห็น เมื่อแม่ทัพออกคำสั่งมาแล้ว รัฐบาลไม่ทักท้วง รัฐบาลก็ผิด อย่างน้อยรัฐบาลต้องทักท้วงว่าแม่ทัพภาค ๒ นั้นออกคำสั่งผิด นี่มันเสียหายต่อรัฐบาล นี่กระทบก็อยากให้เห็นรัฐบาลนี้ปกครองคนทั้งชาติ บริหารบ้านเมืองนี้ กระทบความผิดอยู่เรื่อย ๆ มันเสียหายครับ เป็นการทำลายสถาบันทุกสิ่งทุกอย่าง นี่ไม่เห็นด้วย และที่สำคัญที่สุดเมื่อแม่ทัพออกคำสั่งมาแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดมีหน้าที่ตรวจสอบเช็คคำสั่งแม่ทัพ ว่าเหตุการณ์ที่อยู่ในจังหวัดร้อยเอ็ดในขณะนั้นสมควรหรือไม่สมควร ก็ไม่ได้มีการเช็ค มีการตรวจ ผู้ว่าราชการกลับเห็นเออออห่อหมกไปด้วยกับความผิดที่เกิดขึ้น นี่กระทบถึงอยากจะให้ทางรัฐบาลนี้ได้พิจารณาโดยละเอียดว่าบ้านเมืองนั้นไม่ใช่ปกครองกันด้วยอารมณ์ อย่างที่เป็นมา นี่อยากจะให้ทางรัฐบาลนี้ได้พิจารณาสอดคล้องกับคนที่มันทำความเสียหายกับ รัฐบาลนั้นนะเก็บมาไว้เสีย เก็บมาไว้ส่วนในเสีย หรือถ้าเก็บไว้ไม่ได้ก็ให้ไปทำไรทำสวน ก็สุดแล้วแต่จะทำ ที่เป็นอยู่เวลานี้มันเสียหายครับ ที่พวกกระทบไปนี้ ไปนำความเป็นจริงมาสู่ รัฐบาล อย่างเมื่อเข้านี้ก็ได้นับคำร้องเรียนท่าน ส.ส. ผู้มีเกียรติทุกภาคเซ็นหนังสือถึงท่าน นายกรัฐมนตรีว่าที่ไปฆ่าคน ๗ คนนั้นนะไม่ใช่ผู้ก่อการร้ายยิงนี่กระทบได้ทราบมาว่า รองผู้กำกับตำรวจจังหวัดเลย กลับไปเก็บกระสุนปืนที่อยู่ในที่ใกล้ ๆ ที่เกิดเหตุมันมันเป็นเอ็ม ๑๖ ทั้งนั้น ปืนเอ็ม ๑๖ ทั้งนั้นครับ ปืนเอ็ม ๑๖ ปืนคาโบน์ ปืนไรเฟิล ยิงห่างประมาณ ๖-๗ เมตร นี่เป็นความจริง ได้ทำรายงานต่อท่านนายกรัฐมนตรีแล้ว ต้องการจะให้ท่าน

แก้ไขสถานการณ์นี้ อย่าให้มีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับคนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดนครพนม อย่าให้เกิดเหตุอันนี้ขึ้นเลยเพราะว่าความเจ็บช้ำของ คนนครพนมนี้ ที่เขาถูกเตะถูกถีบ ถูกฆ่าตาย น้ำมันเหลือที่จะพรรณนาในสภาอันมีเกียรตินี้ครับ ไม่อยากจะให้เกิดขึ้น ก็จึงได้ไปปรึกษาหารือกันว่า เราเป็นผู้แทนภาคอีสานนี้ทำอะไรถึงจะ ให้รัฐบาลนี้ได้ทราบข้อมูลแล้วให้รัฐบาลแก้ไข ไม่ใช่อยู่วันดีคืนดีจับผู้ต้องหา จับคนร้ายได้ แล้วก็มาตัดคอเสียบประจานที่อำเภอธาตุพนม อย่างที่กระผมกราบเรียนท่านนายกฯไปนี้ ไม่ อยากจะเห็น ตัดคอมาแล้ว ทาแป้งประหน้าเอามาโชว์อย่างนี้มันหมดสมัยแล้ว ท่านประธาน ที่เคารพ ผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนมก็เห็นชอบด้วยในการตัดคอ ไม่มีการทักท้วง อย่างนี้ มันเป็นผลเสียหายต่อรัฐบาล แล้วลูกเต้าญาติพี่น้องเขาอีก จะกระทบกระเทือนจิตใจมาก เหลือเกิน ท่านประธานที่เคารพนี้แหละเจตนาของพวกกระผมที่ไปชุมนุมกันเพื่อต้องการ จะแก้ไขปัญหายุคเข็ญยุคทรรราชที่เกิดขึ้นกับประชาชนจริง ๆ ไม่ได้มีเจตนาที่จะแบ่งแยก ดินแดนหรือที่จะทำอะไร ไม่เคยมีเจตนาอย่างนั้น เพราะอย่างไร ๆ พวกเรานี้ได้มาอย่างนี้ไม่ ขึ้นสุดยอดแล้ว ถึงอย่างไรก็ต้องสู้กันเต็มที่แหละครับ นี่แหละ ผากกราบเรียนกับท่านประธาน ด้วยความเคารพอย่างยิ่งครับ

ประธานสภาผู้แทน : ขอประเด็นในเรื่องนี้อย่าให้ซ้ำเลย พอที่ พูดกันมาก็ซ้ำ ๆ เยอะแล้วครับ ก็สดับรับฟังไว้ ให้รายงานนี้แหละครับ

นายสนั่น ธีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : ผมก็ไม่ทราบว่ใครพูดอะไรไปบ้างจำไม่ ค่อยได้เหมือนกันครับ แต่ว่าผมจำได้ว่าผมได้กระทำอะไรไปบ้างนะครับ ผมก็จะพูดเท่าที่ผม กระทำไปในการเปิดสัมมนานะครับ เราควรจะมาพิจารณาให้คำจำกัดความว่า คำว่าสัมมนา กับปราศรัยกับส่องส่องผู้คนชุมนุมเหล่านี้เสียก่อนนะครับ การสัมมนานี้ เรามาพิจารณากัน ในผู้แทนภาคอีสานว่าเราควรจะได้สัมมนากัน คำว่าสัมมนาดูเหมือนจะเป็นภาษาฝรั่งยืมมาใช้ แต่ลึกซึ้งจะแปลว่าอย่างไรก็ไม่ทราบ ก็ยืมเขามาใช้ว่าอ้ายสัมมนาก็คือว่า เอาประเด็นตั้งขึ้นมา เช่นประเด็นว่าเศรษฐกิจในจังหวัดภาคอีสานมันเป็นอย่างไร ภาวะสังคมมันเป็นอย่างไร ทำไม เด็ก ๆ ผู้หญิงในภาคอีสานนี้มันถึงมาถูกหลอกลวงมาเป็นช็อกกระสิมากันก้อะไรอย่างนี้ เราก้

เอามาพูดกัน ก็ตั้งประเด็นกันขึ้นมาอย่างนี้ และนอกจากนั้นภาวะเศรษฐกิจนี้ก็เราก็เพิ่งเล็งไปถึงอัยสิ่งที่มีมันเดือดร้อนอยู่ เช่น ข้าวเหนียวที่มันผลิตขึ้นมา มันมากมายเหลือเกิน แล้วก็ราคามันก็ตกต่ำลงไป ขายข้าว ๒-๓ เกวียนก็ซื้อเสื่อตัวหนึ่งไม่ได้ อะไรวางนี้เป็นต้น เราก็นำสิ่งเหล่านี้มาพิจารณาประชุมหารือกัน เมื่อประชุมหารือกันแล้วเราก็ตั้งประเด็นว่าเราจะไปหาข้อมูลที่ไหนล่ะ ถึงจะมาช่วยรัฐบาลได้ เพราะรัฐบาลในขณะนี้ไม่สามารถแก้ไขได้ ท่านแก้ไขได้ไหมล่ะ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจการนะข้าวราคาตกต่ำนะท่านแก้ไขได้ไหม ท่านก็แก้ไขไม่ได้ อัยพวกผมก็เป็นประชาชนคนไทยมีเลือดไทยเหมือนกับท่านเหมือนกัน ท่านเป็นรัฐบาลก็เป็นคนไทย ผมเป็นผู้แทนราษฎรก็เป็นคนไทย ท่านเป็นรัฐบาลเป็นฝ่ายบริหาร ผมเป็นฝ่ายนิติบัญญัติใกล้ขีดราษฎร ก็ควรจะมีความร่วมมือกัน ผมมีอะไรผมก็อยากจะเสนอรัฐบาลให้ทราบว่ามีข้อเท็จจริงมันเป็นอย่างไร ทำไมข้าวเหนียวมันถึงราคาถูก และเหตุใดมันถึงจะมีการสนับสนุนให้มีการปลูกข้าวกัน ทำไมถึงให้มีการทำนา ๒ ครั้ง และควรจะยุติกันได้หรือไม่ และที่เกิดความผิดพลาดนะ มันเกิดขึ้นจากอะไร ทำไมถึงขายไม่ได้ข้าวนี้ เราก็มาพิจารณากันว่าอย่างนี้ ในเรื่องนี้ท่านจะทราบรายละเอียดที่แท้จริงและวิธีปฏิบัติงานของเรานั้น ท่านไปถาม นายบุรี พรหมลักษณ์ ข้าหลวงประจำจังหวัดขอนแก่น ผู้นี้จะชี้แจงให้ท่านทราบได้ดีว่าเราทำกันนี้ ท่านนั่งฟังอยู่ตลอดเวลา ท่านยังอุตส่าห์เชิญคณะกรรมการจังหวัด คณะกรรมการอำเภอ เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องมานั่งฟังเสียด้วย เราก็ว่ากันเรื่องข้าวนี้ในจังหวัดขอนแก่นเราก็ดีในจังหวัด ๑๕ จังหวัดภาคอีสานนี้เราจะทำอย่างไรกัน เราทำตัวเป็นวิทยากร ถึงแม้จะไม่มีอำนาจอำนาจนัก แต่เราก็เอาประสบการณ์มาว่ากันว่าข้าวนี้เรื่องนี้มันมีสองประเด็นก็ว่ากันอย่างนี้ สมมติตัวอย่าง คนที่อยากจนก็ไม่อยากจะให้ข้าวราคาแพง อัยคนที่ไปกู้หนี้ยืมสินเขามาทำนา ก็อยากจะให้ข้าวราคาแพง เมื่อขายข้าวได้ก็จะได้มาใช้หนี้สินเขาได้ ขายข้าวได้ก็จะได้มาเสียด่าเล่าเรียนให้ลูกได้ ซื้อเสื่อผ้าใช้ได้อะไรท่านองนี้เป็นต้น ก็เปิดเป็นปัญหาสองประเด็นก็มาถกเถียงกัน ในขณะที่เดียวกันประชาชนที่มานั่งฟังเขาก็ทำบ้านที่กเสนอขึ้นมาว่าผมเห็นว่าควรจะแก้ไขอย่างนั้นครับ เรื่องข้าวนี้มันอย่างนั้น เราก็รวบรวมข้อมูลนี้ไว้ ซึ่งข้อมูลนี้มีอยู่ที่ประธานกลุ่ม และอยู่ที่เลขานุการคือคุณชวน กิตติศรีวรพันธุ์ นี้ ก็รวบรวมเอาไว้ สิ่งเหล่านี้แหละครับ มันจะเข้าใครผมไม่ทราบแต่วิธีปฏิบัติเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเรารวบรวม

ขึ้นมาอย่างนี้แล้ว เราก็เตรียมพร้อมกันอยู่แล้วว่ามันนี่คือเหตุการณ์ในจังหวัดขอนแก่น แต่จังหวัดร้อยเอ็ดละ กาฬสินธุ์ละ มหาสารคามละ นครพนมละ เป็นอย่างนี้ใหม่ เราก็อยากจะไปสอบทุกหนทุกแห่ง แล้วมารวบรวมกันเสนอต่อรัฐบาลก็การกระทำอย่างนี้นะ รัฐบาลหรือท่านแม่ทัพไหนก็ตาม ถ้าได้ทราบเจตนาดี และได้นำเอาไปพิจารณาให้ลึกซึ้งเพียงใดหรือไม่ จึงได้มาใช้ดาบอาญาสิทธิ์ซึ่งรัฐบาลมอบให้ คือกฎอัยการศึกนะ ก็เห็นว่าอันนี้แหละวุ่นวุ่น สับสน สับสน ไม่ว่าบุคคลนั้นจะกระทำดีหรือไม่ดีต่อบ้านเมือง ก็ใช้ดาบนั้นฟันลงไปเลย อย่างนี้ก็แยจ้ครับ เหมือนกับให้อาวุธปืนกับคนที่เป็นผู้ร้าย ให้อาวุธปืนหรือให้ดาบแก่คนที่มีแต่อาภรณ์ ไม่ได้พิจารณาให้ถ่องแท้ว่า ดาบนั้นควรจะใช้เมื่อใด อย่างนี้ผมจึงไม่เห็นชอบด้วย และในการที่จะมาใช้อย่างนี้นะ ทำกับผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นบุคคลในระดับชาติอยู่ในสถาบันสูงสุด ซึ่งจะต้องปฏิบัติหน้าที่ของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แม้แต่เพียงว่าผมนี้เข้าไปในตำบลใดก็ตาม เขาจะถามว่าผู้แทน ไปเป็นผู้แทนราษฎรนะไปอยู่กรุงเทพฯ นะ ไปทำอะไรบ้าง ผมก็กระซิบทีเดียว คนแรก ผมไปทำอย่างนั้น ๆ ทีเดียว นาย ก. นาย ข. นาย ค. นาย ง. ก็ไปวประกาศกันทั้งหมู่บ้านเลย ผู้แทนมาแล้ว ๆ พี่น้องเรามาฟังกันเถอะ ผมก็ถือนี่แหละ เป็นการประหยัดเวลา ไม่ต้องไปกระซิบกับบุคคลทุก ๆ คน ในจำนวน ๓๕ ล้านคน เล่าเรื่องต่าง ๆ ให้เขาฟัง ก็มาเรียกชุมนุมกันเสียมิดีกว่าหรือ แล้วเล่าให้เขาฟัง แต่ถ้าหากว่าผมพูดอะไรไปเป็นการบั่นทอนเสถียรภาพของรัฐบาล เป็นการทำลายล้างระบอบประชาธิปไตย กำหนดผู้ใหญ่มานเป็นเจ้าหน้าที่ นายอำเภอ ปลัดอำเภอเป็นเจ้าหน้าที่ จับกุมเลย บุคคลนี้น่าระบอบคอมมิวนิสต์เข้ามาสนับสนุนให้ประชาชนกระด้างกระเดื่องต่อทางรัฐบาล ก็ว่ากันไปอย่างนี้ ผมเห็นชอบด้วย แต่ว่าถ้าไปพูดกันแล้ว พูดแต่ในทางดีทางชอบว่ารัฐบาลนี้ ท่านกระทำการไปบางสิ่งบางอย่างมันเป็นเวลาล่วงเลยมา ๑๐ ปี ๒๐ ปี รัฐบาลชุดนี้ก็แค่ไปอะไรไม่ได้ทันทางที่ มันต้องค่อยเป็นค่อยไป จะหักด้ามพร้าด้วยหัวเขาไม่ได้ ในเรื่องการเมืองนี้เราต้องปกครองคนทั้ง ๓๕ ล้านคน เรื่องนี้ต้องค่อยทำค่อยไปนะ พี่น้องที่เคารพ ก็พูดกับเขาอย่างนี้ และมันผิดถูกตรงไหน มันผิดตรงไหนถึงจำเป็นจะต้องใช้ดาบอาญาสิทธิ์ คือกฎอัยการศึกมาฟาดฟัน คอมมิวนิสต์ต่าง ๆ หรือผู้ก่อการร้ายต่าง ๆ ที่มันอยู่ตามอะไรตามป่าตามดงนี้ ท่านกลับไม่สามารถที่ไปจับกุมมันได้ปราบปรามมากี่ปี ๆ ก็ปราบปรามไม่ได้ ทำแต่ของง่าย ๆ ซึ่งไม่ควรจะทำ ในการกระทำของ

บุคคลที่ถือว่าเป็นการกระทำผิดนั้นก็ไม่ได้แสดงชัดว่ากระทำผิดที่จะล้มล้างรัฐบาล เพราะฉะนั้น ในการกระทำเช่นนี้ ผมถึงเห็นว่รัฐบาลนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทาง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีก็ดี หรือ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยซึ่งท่านว่า ๒ ตำแหน่ง คือรองผู้บัญชาการสูงสุดควรจะได้พิจารณาเรื่องนี้ให้รอบคอบ อย่าได้ให้ใครมาทำลายสถาบันผู้แทนอันเป็น เครื่องหมายของระบอบประชาธิปไตยเลย ถ้าท่านขึ้นมีการจับกุมผู้แทนราษฎรที่ไปเยี่ยมเยียน ราษฎร ไปชุมนุมราษฎร ไปจับกุมกันอยู่อย่างนั้นนะ ราษฎรก็เกลียดชังขึ้นหน้าท่าน เพราะอะไร ก็เพราะว่าผู้แทนราษฎรนี้ถูกเลือกมาจากเขา เขารักคนไหนเขาก็เลือกคนนั้น เพราะฉะนั้น เชื่อเหลือเกินว่าเขาต้องรักพวกผมมากกว่าท่าน นี่เรื่องเป็นหลักสำคัญในทางจิตวิทยา เพราะฉะนั้น ถ้าท่านไม่ทำการจับกุม เขาก็ไม่มีปฏิกิริยา ท่านก็ไม่สามารถที่จะหางบประมาณมาปราบปราม ความรู้สึกนึกคิดที่เกลียดชังท่านได้ นี่มันเป็นหลักประกันอย่างหนึ่ง และนอกจากนั้นการ กระทำก็ไม่ค่อยจะยุติธรรม เช่นว่า ผมต้องขอยกยที่จะกล่าวถึงชื่อพรรคการเมืองคือ พรรค ประชาธิปัตย์ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านอย่าเพิ่งรำคาญ ผมจะพูดข้อเท็จจริงที่ผมรู้ คนอื่น จะพูดอย่างไร ผมไม่สนใจ อย่างพรรคประชาธิปัตย์นี้ ท่านหม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช ท่าน ไปปราศรัยในจังหวัดขอนแก่น ผมก็ไปร่วมด้วย กลับมีทหารสารวัตรไปคุ้มกัน จะหมายความว่า อย่างไรแต่ถ้าไปที่ร้อยเอ็ดกลับมีทหารมาจับ ผมก็ไม่เข้าใจว่ารัฐบาลมีมาตรการอย่างไรในการ ที่จะให้ผู้แทนราษฎรนี้ไปเยี่ยมเยียนราษฎรของเขา ไปชี้แจงผลงานที่ปฏิบัติในรัฐสภานี้ ให้ เขาฟัง เพราะฉะนั้นเรื่องนั้นะครับ ขอให้รัฐบาลได้พิจารณาจนรอบคอบ นอกจากนั้นในจังหวัด ภาคใต้ภาคไหนก็ตามก็มีการชุมนุมกัน อย่างท่านผู้แทนสมาชิกผู้มีเกียรติก็ได้ชี้แจงไปแล้วว่า รัฐบาลจะสนับสนุนเสียด้วยซ้ำไป และผู้แทนภาคอีสานนี้มันเป็นลูกเมียหน่อยอีกสักก็ همینปี ท่านจะเกลียดชังไปถึงไหน ท่านจะแยกมันออกไปทำไม ในเมื่อทุกคนเดี๋ยวนี้เขาถือว่าเขา เป็นคนไทยอยู่ภาคใต้เขตฉัตรของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแล้ว ท่านจะพยายามมูแยง ตะแคงเสียเอง พวกผมนี้ในฐานะเป็นผู้แทนราษฎรในจังหวัดภาคอีสาน ถือว่าเป็นคนไทย ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ รักประเทศชาตินี้ ผมไม่ต้องการที่จะให้บุคคลผู้ใดซึ่งเป็นบุคคลที่นอก ประเทศเข้ามาเหยียบย่ำ ย้ายอิทธิปไตยของประเทศ เพราะฉะนั้นขอให้ท่านรัฐบาลจงทราบ ข้อเท็จจริงและหัวใจอันเป็นเลือดไทยแท้ๆ ของพวกผมไว้ด้วย ขอขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทน : ผมว่าพอยุติกันได้แล้ว ที่ขอยุติเพราะว่าเป็นการที่เอามาอภิปราย เดี่ยวครับ ให้ผมพูดก่อน คุณสุมนา เพราะเหตุว่าประการที่ ๑ ในเรื่องที่จะจับกุมคุมขังอะไรก็ตามหน้าทำตามที่ว่าในระหว่างสมัยประชุมไม่ได้ เป็นปัญหาที่ ๑ ปัญหาที่ ๒ ที่ผมอนุญาตให้ทุกคนมาระบาย ฟังดูทุกแง่ทุกมุมนั้นก็เพื่อให้ที่ประชุมนี้ได้วินิจฉัยและได้รับฟังโดยพร้อมหน้ากันในเรื่องที่ว่ามันมีแง่อะไรบ้างที่จะเป็นอุปสรรคของประชาธิปไตย แล้วพวกเรานี้จะได้ร่วมมือกันในการที่จะออกกฎหมายหรือกระทำการสิ่งหนึ่งสิ่งใดเพื่อแก้อุปสรรคอันนั้น ถ้าจะมาพูดกันเวลานี้ ๆ อะไรเกิดขึ้นบ้าง ก็นอกจากได้ระบาย แต่รายละเอียดนี้เราได้พูดกันมาในทุกแง่ทุกมุมว่ากฎัยการศึกษาเหมาะไหม การกระทำแค่นั้นสมควรไหม การกระทำของเจ้าหน้าที่ของแต่ละแห่งแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งรัฐบาลก็รับฟังอยู่ เพราะฉะนั้นถ้าจะพูดกันไปอย่างนี้มันก็ไม่จบ และผลอะไรก็ไม่เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นผมคิดว่า อยากจะให้ยุติอันนี้สักทีหนึ่ง แล้วพวกเราไปปรึกษากันว่าสมควรจะออกกฎหมายหรือดำเนินการอย่างไร ยื่นหนังสือบ้าง ออกกฎหมายบ้าง ตั้งกระทู้บ้าง เพื่อจะให้ผ่อนคลาย และให้ระบบประชาธิปไตยตามที่ เรามีเจตนารมณ์นี้ได้ดำเนินการไปได้ตามสมควรได้ เพราะฉะนั้นผมได้อนุญาตมาตั้งชั่วโมงกว่าแล้ว ต่อไปนี้ผมขอดำเนินการตามระเบียบวาระที่ ๒ ต่อไป โดยอำนาจหน้าที่

ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่องกระทู้ถาม กระทู้ถามด่วนลำดับ ๑ ของนายแคล้ว นรปติ เรื่อง องค์การแก้ว งามกระทรวงกลาโหม

(มีสมาชิกในที่ประชุมยกมือ)

ประธานสภาผู้แทน : ผมขอยุติครับ มากพอแล้ว คุณแคล้ว เชิญ

นายแคล้ว นรปติ (ขออนแก่น) : กระทู้ด่วนนะครับ

นายสมพร จุริมาศ (ร้อยเอ็ด) : อย่างนี้เป็นการปิดปากสมาชิก

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ได้ปิดปาก เชิญครับคุณแคล้ว คุณแคล้ว ผมอนุญาตให้คุณพูด คุณแคล้ว ต่อไป

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ผมไม่มีสมาชิกครับ ในเมื่อท่านเหล่านั้นได้พูดเสียก่อนครับ

ประธานสภาผู้แทน : ผมอนุญาตให้คุณพูด เอา ต่อไปได้ ผมอนุญาตให้คุณพูดเรื่องกระทู้ถาม

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : คือว่าเพื่อนของผมก็เห็นว่ารัฐบาลยังไม่ได้ตอบอะไร เพื่อนฝูงผมก็ยังไม่เห็น.....

ประธานสภาผู้แทน : มันไม่ได้เป็นวาระที่จะเป็นญัตติให้เขาตอบนี้ เขาต้องรับฟังข้อเท็จจริง ผมให้คุณตั้งกระทู้ถาม ผมเป็นประธานครับ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : มีสมาชิกที่ต้องการที่จะพูดอยู่ ขอท่านประธาน.....

ประธานสภาผู้แทน : เอ้า ต่อไป เอ้า คุณแคล้ว คุณจะถามหรือไม่ถาม

(นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) (ได้ยืนขึ้น)

ประธานสภาผู้แทน : คุณทองดี นั่ง ผมให้คุณนั่ง เอาละ คุณแคล้ว อย่าให้มันยุ่งยากกันเลย ผมก็แนะนำข้อไปแล้ว คุณจะประชุมกันอย่างไร เอาผมไปประชุมด้วยก็เอา เอาละ ผมประชุมกับคุณด้วยมาปรึกษากันอย่างไร ว่ากันทีหลัง ในนี้ว่ากันตามวาระประชุม

(นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) (ได้นั่งลง)

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : คือมีเพื่อนยื่น สมมติของผมถามไม่ได้ครับ เปลา ท่านประธานเอาละครับ

ประธานสภาผู้แทน : เอ้าถามไป

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ข้าพเจ้าถามได้แล้วหรือยัง ท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทน : ถามได้แล้วครับ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : จึงจะเริ่มถาม ณ บัดนี้ กระทั่งว่า นะครับ ของผมเป็นกระทั่งว่า วันนี้รู้สึกเป็นเกียรติยศที่ ฯพณฯ รัฐมนตรี ในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม มาตอบกระทู้ของผมเอง นะครับ กระทั่งว่าของผมว่าอย่างนี้ครับ

ปรากฏว่าคณะรัฐมนตรีได้มีคำสั่งไปยังรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ให้ซื้อน้ำมันใช้ในกิจการจากบริษัทน้ำมันสามทหาร ซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจ แต่ปรากฏว่าองค์การแก้วซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจได้ฝ่าฝืนคำสั่งของคณะรัฐมนตรี โดยได้ซื้อน้ำมันสามทหารผ่านทางบริษัทเอกชน คือบริษัทเกียรตินันท์วิวัฒน์ตลอดมาเป็นเหตุให้องค์การแก้วต้องซื้อน้ำมันแพงไปกว่าปกติประมาณลิตรละ ๑๐ สตางค์ และในขณะเดียวกันได้ทำให้เอกชนมีกำไรจากการนี้อย่างมหาศาล เป็นการผิดคำสั่งและเสียหายอย่างเห็นได้ชัดแจ้งจึงขอเรียนถามว่า

กระทรวงกลาโหมจะมีมาตรการอย่างไรบ้างที่จะให้องค์การแก้วปฏิบัติตามคำสั่งของคณะรัฐมนตรี เพื่อมิให้เงินของชาติรั่วไหล และจะใช้มาตรการอันเฉียบขาดปราบปรามการกระทำรายนี้ เพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างสืบไปจะได้หรือไม่ และขอทราบบัญชีบุคคลประจำปีขององค์การแก้วตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๖๒ ประกอบด้วย จะได้หรือไม่

พลเอก กฤษณ์ สีวะรา (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม) : กระทรวงกลาโหมขอตอบกระทู้ของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติดังนี้ ตามกระทู้ถามของท่านที่อ้างว่าองค์การแก้วซื้อน้ำมันสามทหารผ่านทางบริษัทเกียรตินันท์วิวัฒน์ซึ่งเป็นบริษัทเอกชนนั้น ผมขอเรียนว่า บริษัทนี้เป็นตัวแทนจำหน่ายน้ำมันขององค์การเชื้อเพลิง และตั้งอยู่ใกล้กับโรงงานขององค์การแก้ว ฉะนั้นการที่องค์การแก้วซื้อน้ำมันสามทหารจากบริษัทนี้จึงไม่เป็นการฝ่าฝืนมติคณะรัฐมนตรีแต่อย่างใด คำว่าบริษัทน้ำมันสามทหารซึ่งเป็นรัฐวิสาหกิจตามที่ท่านอ้างในคำถามนั้น ผมขอเรียนว่าไม่มีบริษัทชื่อนี้เป็นรัฐวิสาหกิจน้ำมันตราสามทหารคงหมายความถึงน้ำมันที่องค์การน้ำมันเชื้อเพลิงเป็นผู้จัดจำหน่าย เมื่อปรากฏว่าองค์การแก้วมิได้ฝ่าฝืนมติคณะรัฐมนตรีในเรื่องนี้ดังที่ได้เรียนมาข้างต้น ก็ย่อมไม่ต้องใช้มาตรการอันใดไปปราบปราม แต่เพื่อที่จะให้ท่านสมาชิกผู้ตั้งกระทู้ถามหายข้องใจ กระทรวงกลาโหมได้ออกคำสั่งให้องค์การแก้วซื้อน้ำมันสามทหาร

ตรงจากองค์การเชื้อเพลิงแล้วตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ส่วนเรื่องงบดุลของ
 องค์การแก้วที่ท่านต้องการทราบนั้น ผมขอเรียนให้ทราบดังนี้ ตั้งแต่ปี ๒๕๑๕ จนถึงปี ๒๕๑๓
 ปี ๒๕๑๕ อยู่ในระหว่างทำการก่อสร้าง ยังไม่มีผลงาน ปี ๒๕๑๖ ก็เช่นเดียวกัน ยังไม่มีผลงาน
 ปี ๒๕๑๗ ขาดทุนสุทธิ ๗๖๘, ๗๑๙ บาท ๙๓ สตางค์ ปี ๒๕๑๘ ขาดทุนสุทธิ ๑,๒๐๖,๖๑๙
 บาท ๙๕ สตางค์ ปี ๒๕๑๙ ขาดทุนสุทธิ ๑,๖๕๔,๘๒๙ บาท ๑๐ สตางค์ ทั้ง ๕ ปีที่กล่าว
 ข้างต้นนั้น เนื่องจากว่าบริษัทและองค์การเพิ่งได้เริ่มก่อสร้างและดำเนินการจึงเป็นการลงทุน
 แต่ครั้งแรก จึงเป็นการขาดทุน แต่ต่อมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐ องค์การแก้วมีกำไรสุทธิ ๑,๓๑๕,๘๕๑
 บาท ๐๔ สตางค์ ปี ๒๕๐๑ มีกำไรสุทธิ ๒,๐๓๔,๒๕๐ บาท ๕๗ สตางค์ ปี ๒๕๐๒ มีกำไรสุทธิ
 ๔๖๘,๑๔๑ บาท ๐๓ สตางค์ ปี ๒๕๐๓ องค์การแก้วมีกำไรสุทธิ ๓,๗๘๕,๑๕๖ บาท ๖๔ สตางค์
 ปี ๒๕๐๔ มีกำไรสุทธิ ๓,๔๒๕,๔๔๕ บาท ๓๑ สตางค์ ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ มีกำไรสุทธิ ๔,๔๘๔,๒๓๐
 บาท ๙๐ สตางค์ ปี พ.ศ. ๒๕๐๖ มีกำไรสุทธิ ๖,๕๔๔,๓๓๘ บาท ๖๙ สตางค์ ปี พ.ศ. ๒๕๐๗ มีกำไรสุทธิ
 ๗,๔๗๙,๐๘๘ บาท ๐๘ สตางค์ ปี พ.ศ. ๒๕๐๘ มีกำไรสุทธิ ๑๐,๖๐๕,๔๕๐ บาท ๘๕ สตางค์
 ปี พ.ศ. ๒๕๐๙ มีกำไรสุทธิ ๑๑,๗๓๘,๖๐๕ บาท ๑๖ สตางค์ ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ มีกำไรสุทธิ ๑๘,๔๑๒,๐๑๖
 บาท ๓๖ สตางค์ ปี พ.ศ. ๒๕๑๑ มีกำไรสุทธิ ๑๙,๐๘๕,๑๙๖ บาท ๒๓ สตางค์ ปี พ.ศ. ๒๕๑๒
 มีกำไรสุทธิ ๑๒,๑๐๔,๗๖๓ บาท ๐๘ สตางค์ ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ มีกำไรสุทธิ ๒๖,๗๐๖,๔๔๗ บาท
 ๐๒ สตางค์ สำหรับปี ๒๕๑๒ ท่านจะเห็นว่ากำไรสุทธิน้อยกว่าปี ๒๕๑๑ แต่เนื่องจากว่าปี ๒๕๑๒
 นั้นเป็นปีที่เปลี่ยนงบประมาณเพียง ๙ เดือน คือคิดยอดตั้งแต่ มกราคมจนถึงเดือนตุลาคม
 เพราะฉะนั้นก็ ๓ เดือน จึงเอามารวมกับ ๒๕๑๑ จะเห็นว่า ๒๕๑๑ มีกำไรมากกว่า ๒๕๑๒
 เพราะฉะนั้นก็เมื่อรวมกันแล้ว ๑๒ เดือนทั้ง ๒ ปี จะไม่แตกต่างกันเท่าใด ผมขอตอบคำซัก

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : กระผมรู้สึกว่ามีผิดหวังและเสียใจทุกๆ ที่ท่าน
 รัฐมนตรีกลาโหมมานั่งอยู่ ณ ที่นี้แล้ว แต่กลับให้รัฐมนตรีรองเป็นคนตอบ ขอท่านรัฐมนตรีช่วย
 กลาโหมมานั่งอยู่ใกล้ๆ กันจะได้ไหมละจะได้ปรึกษากัน

ประธานสภาผู้แทน : ท่านมอบหมายให้แล้วครับ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : กระผมขอชักต่อไปนะครับ ขอให้กระทู้ถามนี้ควบคุมการปฏิบัติงานของรัฐบาล การบริหารงานของรัฐตามรัฐธรรมนูญท่านผู้เป็นประธาน ท่านบอกว่าคุณเหมือนว่ากระทรวงกลาโหมนี่จะเป็นหน่วยแก้ต่างให้องค์การแก้ว อย่างไรก็ตามทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่า ท่านบอกว่า แต่ก่อนนั้นมีสิทธิที่จะซื้อได้ ทำไมจึงซื้อได้ ทั้ง ๆ ที่มันเป็นการขัดต่อคำสั่งของคณะรัฐมนตรี คำสั่งของคณะรัฐมนตรีสั่งไว้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๙ ระบุอยู่ใน สร. ที่ ๐๔๐๑/๒๕๐ ลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๐๙ คือห้ามไม่ให้วิสาหกิจของรัฐนี้ไปซื้อน้ำมันจากที่อื่น ถ้าหากว่าซื้อแล้วก็ไม่ให้จ่ายเงินให้ เรื่องอย่างนี้ แม้นายกรัฐมนตรีเองก็ได้สั่งลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๓ ห้ามไม่ให้องค์การแก้วซื้อน้ำมันจากที่อื่น ได้สั่งไว้แล้วโดยละเอียด แม้นายกรัฐมนตรีเองซึ่งเป็นประธานองค์การเชื้อเพลิงโดยตำแหน่ง ก็ได้มีคำสั่งห้ามไม่ให้ตัวแทนของบริษัท องค์การน้ำมันสามทหารนี้ไปจำหน่ายจ่ายแจกให้ลูกค้าในจังหวัดพระนครและธนบุรีอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่มีคำสั่งอยู่อย่างนี้แล้ว บริษัทเกียรติมั่นหัตถ์และองค์การแก้วก็ได้สมคบกัน โดยเกียรติมั่นหัตถ์นี้ส่งทั้งน้ำมันเตาและน้ำมันโซลาให้แก่องค์การแก้ว กระผมจะขอคิดอย่างนี้ ส่งให้โดยเฉพาะอย่างยิ่งสั่งให้ตั้งแต่เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ มาจนถึงเดือนเมษายน จนถึงนายกรัฐมนตรีสั่งห้าม ๒๕๑๓ เป็นจำนวนน้ำมันประมาณ ๘ ล้านลิตร คิดเป็นเงิน ๕ ล้านบาท นี่ฝ่าฝืนคำสั่งคณะรัฐมนตรีที่ได้ห้ามไว้แล้ว แล้วนอกจากนั้นต่อจากระยะที่นายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือกำชับห้ามไปอีกเหล่านี้ ออกคำสั่งห้ามตั้งแต่ ๓๐ เมษายนนี้ นะครับ ก็ยังส่งให้อีกส่งให้ไปจนถึงเดือนกันยายน ๒๕๑๓ เป็นเงินรวมทั้งสิ้นคิดเป็นราคาน้ำมัน นะครับ ๕ ล้านลิตร คิดเป็นเงิน นะครับ ๓,๑๐๐,๐๐๐ บาทอย่างนี้ นอกจากนั้นยังปรากฏว่าภายหลังที่ท่านนายกได้กำชับไม่ให้บริษัทเกียรติมั่นหัตถ์หรือให้องค์การแก้วซื้อน้ำมันโดยตรงจากสามทหารแล้ว ผู้อำนวยการองค์การเชื้อเพลิงนี้ก็ยังสามารถให้รถของบริษัทเกียรติมั่นหัตถ์นี้ลำเลียงน้ำมันเตาและน้ำมันโซลาไปส่งยังองค์การแก้วลำเลียงน้ำมันของบริษัทองค์การน้ำมันเชื้อเพลิง นะครับ แต่ทว่าให้ใช้รถของบริษัทเกียรติมั่นหัตถ์เป็นผู้ส่งให้เด็กขององค์การแก้วนี้ อยู่ตั้งแต่เวลา ๒๑ น. ไปจนถึงตี ๓ คอยรับน้ำมันจากบริษัทเกียรติมั่นหัตถ์ซึ่งเขานำมาของ อ.ช.พ. คือองค์การเชื้อเพลิงไปส่ง ทำให้บริษัทองค์การแก้วนี้ต้องเสียเบี้ยร้ายรายทางให้แก่เด็กเหล่านี้เป็นอย่างมาก เหล่านี้ประการที่พูดมานี้รัฐบาลได้ทราบ

หรือไม่ ทำไม่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมจึงไม่จัดการกับผู้อำนวยความสะดวกการแก้ว ท่านประธานท่านทราบไหมละ กระผมจะเล่าให้ท่านฟังนะครับ ที่ปรึกษาบริษัทเกียรติวัฒน์นั้น คือใครรู้จักหรือเปล่าคือ.....

ประธานสภาผู้แทน : อย่าเอ่ยชื่อ อย่าเอ่ยชื่อครับ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : คือ พันโท ณรงค์ กิตติขจร

ประธานสภาผู้แทน : ไม่เอ่ยชื่อ เราไม่เอ่ย ในข้อบังคับมี ไม่ให้เอ่ยชื่อ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ครับ เอาจะครับ ขอประทานโทษ นอกจากนั้น ผู้อำนวยความสะดวกการแก้วนะครับ ยังเป็นน้องชายของบุตรเขยของนายกรัฐมนตรีไม่ได้เอ่ยชื่อ ท่านประธาน คือ พลตรี เอื้อม จีรพงศ์....

ประธานสภาผู้แทน : อ้าว ไทหนาวไม่เอ่ยชื่ออย่างไรละ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : อ้าว ขอประทานโทษ ขอโทษ ขอไม่เอ่ยนะครับ

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ บริษัทน้ำมัน อ้าวนี้ความเกี่ยวข้องญาติกันไม่จำเป็นว่า วันหนึ่งคุณอาจจะเป็นญาติกันก็ได้

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : ครับ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ ท่านประธาน กระผมจึงขอเรียนถามว่า ในการที่องค์การแก้วเกิดการคอร์รัปชันขึ้นเช่นนี้ ผู้อำนวยความสะดวกการแก้วได้สมคบกับผู้จัดการฝ่ายจัดหา เอาจะครับ ไม่เอ่ยชื่อ แต่ในวงเล็บได้ไหมครับ ท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ต้องหรอก อย่าไปวงเล็บเลย เอาจะ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : เรื่องอย่างนี้มันจึงเป็นการลอบหน้าปะจมุ๊กท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ท่านจะใช้ความศักดิ์สิทธิ์หรือความเด็ดขาดของท่านปราบคอร์รัปชันรายนี้ คือหมายความว่าองค์การแก้วเดี๋ยวนี้ได้เสียเงินไปแล้วประมาณสัก ๘ ล้านบาท

เพราะว่าบุคคลเหล่านั้นได้ฝ่าฝืนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ฝ่าฝืนมติคณะรัฐมนตรียังส่งอยู่นะครับ ตั้งแต่นายกรัฐมนตรีสั่งห้ามมาแล้ว ๓๐ เมษายนมาแล้วจนถึงเดือนกันยายนี้ได้ส่งอยู่ ปัจจุบันนี้ก็ยังสามารถให้บริการของบริษัทนี้ได้อยู่ ท่านจะจัดการกับคอร์รัปชันรายนี้โดยเด็ดขาด ไม่เห็นแก่หน้าไม่เห็นแก่ญาติพี่น้องของท่านจะได้หรือไม่ ของท่านนายกรัฐมนตรีจะได้หรือไม่ เรื่องมันอย่างนี้ เพราะผู้อำนวยการเป็นน้องชายของลูกเขยท่านนายกรัฐมนตรี

ประธานสภาผู้แทน : เออะๆ ทราบแล้วๆ เชิญรัฐมนตรี

พลเอก กฤษณ์ สีวะรา (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม) : ท่านประธานที่เคารพและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ที่ท่านสมาชิกได้ถามว่า เมื่อทางกระทรวงกลาโหมได้ส่งไปแล้ว ทางองค์การแก้วยังได้ซื้อน้ำมันสามทหาร โดยให้บริษัทเกียรตินันท์วิวัฒน์ทำการขนส่ง ผมขอเรียนให้ทราบดังนี้ คือว่าเรื่องนี้ผมได้สอบถามละเอียดมาด้วยตนเองแล้ว ความจริงนั้นเมื่อกระทรวงกลาโหมได้ส่งไปตั้งแต่เดือนกรกฎาคมอย่างที่ผมได้เรียนแล้วว่า ๒๕๑๓ คือเมื่อปีกลายนี้ ให้องค์การแก้วซื้อน้ำมันสามทหารโดยตรงจากองค์การเชื้อเพลิง องค์การเชื้อเพลิงเป็นผู้ขาย ก็จ้างรถยนต์จากบริษัทเกียรตินันท์วิวัฒน์เป็นผู้ขนส่งไป นี่เป็นเรื่องจริง แต่ว่าเป็นเรื่องขององค์การเชื้อเพลิง แล้วความจริงจะจ้างใครขนส่งนั้นก็เสียค่าขนส่งเหมือนกันองค์การแก้วเพียงแต่รับน้ำมันจากองค์การเชื้อเพลิงหรือแม้แต่ตอนที่ซื้อน้ำมันจากบริษัทเกียรตินันท์วิวัฒน์ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับโรงงานนั้น ซึ่งทางองค์การแก้วเห็นว่าเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายในการขนส่งก็ซื้อในราคาเดียวกันกับที่องค์การเชื้อเพลิงเช่นเดียวกัน ท่านจะเห็นว่างบดุลขององค์การแก้วตั้งแต่ปี ๒๕๐๐ ตลอดจนกระทั่ง ๒๕๑๓ นี้กำไรสุทธิได้เพิ่มจาก ๑ ล้านบาทจนถึง ๒๖ ล้านบาท ซึ่งตัวเลขนี้จะเพิ่มขึ้นตามลำดับ นอกจากปี ๒๕๐๒ ซึ่งเป็นปีที่เปลี่ยนแปลงประมาณเท่านั้น ซึ่งผมได้เรียนแล้ว ฉะนั้นการที่ท่านได้กล่าวรุนแรงไปถึงว่า คอร์รัปชันหรือไม่นั้น ความจริงไม่น่าจะรุนแรงถึงขนาดนั้นเพราะการที่ซื้อน้ำมันนี้เมื่อคิดแล้วก็ซื้อน้ำมันสามทหารนั่นเอง ในมติคณะรัฐมนตรีนั้นให้ซื้อน้ำมันสามทหาร ก็ได้ซื้อน้ำมันสามทหาร แล้วบริษัทน้ำมันสามทหารนั้นไม่มี อย่างที่ผมเรียนแล้ว มีแต่องค์การเชื้อเพลิง เมื่อซื้อน้ำมันจากองค์การเชื้อเพลิงโดยผ่านเอเยนต์ในราคาเท่ากันและโดยสถานที่ใกล้กัน แต่เมื่อท่านผู้แทนเห็นว่าไม่เหมาะสม

ทางกระทรวงกลาโหมก็ได้สั่งการไปเมื่อกรกฎาคม ๒๕๑๓ แล้ว ทางองค์การแก้วก็ซื้อน้ำมัน
 ตรงจากองค์การเชื้อเพลิง ส่วนองค์การเชื้อเพลิงจะให้บริษัทไทยขนส่งน้ำมันนั้นเป็นเรื่อง
 ขององค์การเชื้อเพลิง ถึงจะจ้างบริษัทใดก็เป็นการเสียค่าขนส่งหรือเสียค่าจ้างเท่ากัน องค์การแก้ว
 ต้องเสียน้ำมันเช่นเดียวกันกับซื้อจากบริษัทสาขาหรือซื้อจากองค์การเชื้อเพลิงเช่นเดียวกัน
 เพราะฉะนั้นผลกำไรสุทธิที่ปรากฏตลอดมาตั้งแต่ ๒๕๐๐ จนถึง ๒๕๑๓ นี้ จาก ๑ ล้านบาท
 จนเป็น ๒๖ ล้านบาทนี้ ก็จะทำให้เห็นว่าองค์การรัฐวิสาหกิจหรือองค์การแก้วนั้นก็ได้ปฏิบัติไป
 ด้วยชอบแล้ว ส่วนการบกพร่องต่างๆ ที่จะเป็นการชดเชยค่าส่งผ่านอะไรต่างๆ เหล่านี้
 ตามที่ท่านผู้แทนผู้มีเกียรติได้ถามแล้ว ผมรับที่จะไปพิจารณาและสอบสวนโดยรอบคอบอีก
 ครั้งหนึ่ง เพราะว่ารายละเอียดต่างๆ เหล่านี้ผมก็ได้สอบถามมาแล้วเช่นเดียวกัน แต่ว่าจะสอบ
 อีกครั้งหนึ่งเพื่อให้ชัดเจน แล้วก็ไม่มีใครชอบที่จะให้องค์การรัฐวิสาหกิจในการบังคับบัญชา
 ไปเกิดเรื่องในทางที่ไม่ชอบไม่ควร ผมรับรองว่าจะไปสอบสวนและจะชี้แจงให้ท่านผู้แทนผู้มี
 เกียรติ ขอประทานโทษคือคุณแคล้วทราบเป็นส่วนตัวก็ได้ เพราะว่าก็รู้จักชอบพอกันดี
 ขอขอบคุณครับ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหมก็รับว่าจะได้
 ซื้อจากบริษัทเกียรตินันท์วัฒน์ จับความได้ว่าอย่างน้อย ในราคาเดียวกัน ท่านผู้เป็นประธาน
 กระทบมีหลักฐานนะครับ กระทบมีหลักฐานอยู่ในมือพร้อมแล้ว อย่างนี้ครับ น้ำมันเตา
 นะครับ ที่ใช้มากนะที่องค์การแก้วใช้เดือนละ ๗ แสนลิตร น้ำมันเตานะ เฉพาะน้ำมันเตา
 คราวนี้ราคาน้ำมันเตาที่องค์การแก้วซื้อจากองค์การเชื้อเพลิงนะครับ ลิตรละ ๖๑ สตางค์
 องค์การแก้วซื้อจากบริษัทเกียรตินันท์วัฒน์ลิตรละ ๖๑ สตางค์เท่ากัน คราวนี้ แต่องค์การ
 เชื้อเพลิงขายให้บริษัทเกียรตินันท์วัฒน์นี้ะครับ ๔๘ สตางค์นะครับ ท่านผู้เป็นประธาน
 ลิตรหนึ่งนะ องค์การเชื้อเพลิงขายให้บริษัทเกียรตินันท์วัฒน์ ๔๘ สตางค์ แล้วมาขายให้
 องค์การแก้วลิตรละ ๖๑ สตางค์นะครับ เพราะฉะนั้นราคาที่แตกต่างกันอยู่ ๑๓ สตางค์นี้
 เดือนหนึ่งมัน ๗ แสนลิตร นี่ถ้าหากว่า ๑๓ เดือนจะเป็นราคาเท่าไร นี่คือผลแตกต่าง กระทบ
 มีหลักฐานนะครับ ภาพถ่ายอยู่ในนี้ก็มิพอสสมควร มีเยอะ สำหรับคราวนี้น้ำมันดีซ่า องค์การแก้ว

ใช้เดือนละประมาณแสนห้าหมื่นลิตรนะครับ ราคาที่องค์การเชื้อเพลิงขายให้องค์การแก้ว ๘๐ สตางค์ องค์การเชื้อเพลิงขายให้บริษัทเกียรติันท์วิวัฒน์ ๗๑ สตางค์ ๗๑ สตางค์นะครับ แต่ถ้าองค์การเชื้อเพลิงขายให้องค์การแก้ว ๘๐ สตางค์ คราวนี้บริษัทเกียรติันท์วิวัฒน์ขาย องค์การแก้ว ๘๐ สตางค์ ราคาที่แตกต่างกันอยู่ ๕ สตางค์นี้ องค์การแก้วนั้นไม่ควรจะซื้อ จากเกียรติันท์วิวัฒน์ ควรจะซื้อจากองค์การเชื้อเพลิงเพื่อให้เงินเข้าหลวง เพราะเป็นรัฐวิสาหกิจ และนอกจากนั้นก็ยังเป็นการปฏิบัติตามคำสั่งของนายกรัฐมนตรีซึ่งกระผมสงสัยว่าอย่างนี้ คราวนี้ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม บอกว่ามีกำไรโดยลำดับมานั้น ก็ยังผิดอีกแหละ แต่เดิมนั้นองค์การแก้วนี้ อุตสาหกรรมแก้วนี้ ในประเทศไทยมันมีอยู่ ๒ แห่ง คือ ๑. แบร์ริคเกอร์ กับ ๒. องค์การแก้ว คราวนี้ในเมื่อมันมี ๒ บริษัทเช่นนี้แล้วกำไรมันถึงมากเป็นธรรมดา นอกจากนั้นท่านจะเห็นว่า เหตุที่กำไรพุ่งสูงขึ้นไปเรื่อย ก็เพราะว่าองค์การแก้วที่แรกมีกำลัง ผลิตแต่เพียง ๔๐ ตันต่อวัน ปัจจุบันนี้ได้เพิ่มขึ้นตั้งแต่ผู้อำนวยการองค์การนี้มาอยู่ได้เพิ่มขึ้น เป็น ๑๔๐ ตันต่อหนึ่งวัน เพราะฉะนั้นกำไรมันถึงพุ่งมากขึ้น แต่ถ้าหากว่าไม่มีการคอร์รัปชัน การกินกันภายในขององค์การแล้ว จะสามารถทำกำไรเข้าสู่รัฐได้มากกว่านี้ นี่แหละท่านผู้เป็นประธาน สภาถึงต้องควบคุมอย่างไรละ ไม่เช่นนั้น งบประมาณของเราก็ขาดดุลอยู่อย่างนี้ มันหด หายไปในเบี้ยบ้ายรายทาง ตราบใดที่รัฐบาลนี้ โดยเฉพาะท่านนายกรัฐมนตรีรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงกลาโหม ปราบคอร์รัปชันโดยไม่ลูบหน้าปะจมูกแล้ว งบประมาณของเราก็ยังจะ ขาดดุลอยู่เช่นนี้ รายได้ของประเทศก็ยิ่งจะหดหายอยู่เช่นนี้ ในเมื่อมันเป็นอย่างนี้แล้วนะครับ ก็ปรากฏว่าได้มีข้าราชการชั้นผู้น้อยก็ดี ร้องทุกข์ขอให้นายกรัฐมนตรีนี้ทำการสั่ง ทำการสอบสวน ผู้อำนวยการองค์การแก้ว ซึ่งก็เป็นเครือญาติกับท่านนายกรัฐมนตรีอย่างว่าแล้ว แต่ว่าท่าน นายกรัฐมนตรีก็ไม่ได้สอบสวนประการใดนะครับ กระผมก็มีหลักฐานภาพถ่ายมาจากเอกสาร ต่างๆ เยอะแยะ บริษัทเกียรติันท์วิวัฒน์นี้ รัฐบาลได้ทราบใหม่ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง กลาโหมได้ทราบใหม่ว่า คือมันมีกฎของบริษัทน้ำมันนะครับ เช่นบริษัทเกียรติันท์วิวัฒน์ เป็นเอเยนต์ของสามทหาร ก็ต้องซื้อน้ำมันจากสามทหารโดยเฉพาะ แต่ทว่าในการส่งน้ำมัน ให้องค์การแก้วนั้น เกียรติันท์วิวัฒน์นั้นได้ไปซื้อมาจากเอสโซ่ บิลล์บ์ๆ ยังมีอยู่นี้ครับ ท่าน จะดูหรือไม่ดูท่านประธานจะอนุญาตให้กระผมเอามาชี้แจงได้หรือไม่

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

ประธานสภาผู้แทน : เอา ว่าต่อไป รายละเอียดไม่เป็นไร ไม่ต้องพูดท้อท้อครับ เป็นอันว่าคุณว่ามีเอสไอแล้ว เดียวเอามาให้ผมดูก็แล้วกันว่าจริงหรือไม่จริงอย่างไร

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : เป็นแต่เพียงชี้ให้ดู นี่เป็นต้น ใบรับของบริษัท เอสไอนี้รับเพียงใบเดียว ไปซื้อน้ำมันจากที่อื่นมาขาย โดยองค์การสามทหารไม่ได้อะไรเลย มันมีการตักกันเป็นทอดๆ อย่างนี้ คราวนี้หลังจากที่คณะรัฐมนตรีสั่งห้ามแล้ว ปรากฏว่า องค์การแก้วนี้ได้ชำระเงินให้บริษัทเกียรติันท์วิวัฒน์ไปบางส่วน แล้วยังคงอยู่อีกเป็นบางส่วน ที่ผู้จัดการบริษัทเกียรติันท์วิวัฒน์ได้มีหนังสือทวงไปยังปลัดกระทรวงกลาโหม เรื่องก็เข้าสู่ที่ประชุมของกรรมการองค์การเชื้อเพลิง เรื่องมันแดงฉานขึ้นอย่างนั้น เรื่องนี้ท่านรัฐมนตรี ย่อมได้ทราบท่านได้จัดการลงโทษผู้ทุจริตอย่างไรบ้าง ผู้ทุจริตนั้นคือผู้อำนวยการองค์การแก้ว ซึ่งสมคบกับฝ่ายจัดหา กระทบขอเรียนถามนะครับ คราวนี้กระทบขอเรียนถามต่อไปว่า ในเมื่อได้เกิดคอร์รัปชันขึ้นกันอย่างมโหฬารในองค์การแก้ว ทำให้รัฐเสียประโยชน์ไปมากมาย เช่นนี้แล้ว ท่านจะรับปากต่อสภานี้ได้หรือไม่ว่า ท่านจะได้ตั้งคณะกรรมการคณะหนึ่งขึ้น สอบสวน เรียกกระทบก็ดี หรือข้าราชการชั้นผู้น้อยก็ดี ไปให้การ ใครผิดก็ว่าไปตามผิด ใคร ถูกก็ว่าไปตามถูก จะได้หรือไม่ ประการที่ ๒ ท่านทราบหรือไม่ว่า ได้มีหนังสือของบริษัทเกียรติันท์วิวัฒน์ที่ ๓๑๙/๒๕๑๒ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๑๒ ได้สัญญาที่จะให้ค่าบริการแก่องค์การแก้ว เช่นว่าเบนซินซูเปอร์ให้ลิตรละ ๘ สตางค์ เบนซินให้ลิตรละ ๘ สตางค์ ดีเซลให้ลิตรละ ๕ สตางค์ เตลไอให้ลิตรละ ๖ สตางค์ครึ่ง หล่อสั่นทุกชนิด ให้ลิตรละ ๕ สตางค์ อย่างนี้ เขามีสัญญาว่าจะให้ค่าบริการแก่องค์การแก้วไว้เช่นนี้ แล้วคราวนี้ขอถามว่า องค์การแก้วเคย ได้รับเงินจำนวนนี้หรือไม่ แล้วก็ได้มีการตรวจสอบบัญชีกันหรือไม่ ท่านทราบไหมว่า ได้มีสัญญา ชนิดนี้อยู่หน้าครับ ท่านทราบไหมว่า ได้มีสัญญาชนิดนี้ เมื่อรับแล้ว เมื่อท่านรับทราบแล้ว เงิน เหล่านี้มีอยู่หรือไม่ ได้ให้จริงหรือไม่ครับ แล้วนอกจากนั้นยังขอเรียนถามต่อไปว่า การที่ องค์การแก้วยังคงค้างเงินของบริษัทเกียรติันท์วิวัฒน์ ทั้งๆ ที่เป็นการส่งน้ำมันโดยฝาฝืนและ รับน้ำมัน ส่งและรับน้ำมันฝาฝืนมติคณะรัฐมนตรีอยู่เช่นนี้ ท่านจะจัดการกับผู้กระทำผิด ประการใด คือผู้อำนวยการองค์การแก้วประการใดนะครับ คราวนี้คำถามอีกข้อหนึ่ง ท่านผู้

เป็นประธาน มันเกี่ยวพันกัน ในฐานะที่ท่านลุกขึ้นมาตอบ ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามมาว่า ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหมก็ดี หรือท่านนายกรัฐมนตรีก็ดี ท่านได้ถอดตนออกจากเป็นประธานหรือกรรมการบริหารการดำเนินงานนโยบายของรัฐบาลแล้วหรือไม่ ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการก็ดีนะครับ และท่านนายกรัฐมนตรีก็ดี ได้ถอดตนออกแล้วหรือไม่ ตามอย่างเช่น คุณสง่า กิตติขจร อย่างนี้เป็นต้น เพราะข้าพเจ้าทราบที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหมคือคุณกฤษณ์ สีวะรา นี้ มีเป็นประธานกรรมการในบริษัทหุ้นการค้าอยู่ประมาณสัก ๓๐ หรือ ๔๐ บริษัท ยิ่งกว่านั้น.....

ประธานสภาผู้แทน : นอกอันนี้แล้วครับ จะตอบก็ได้ไม่ตอบก็ได้

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : กระผมขอเรียนถาม

พลเอก กฤษณ์ สีวะรา (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม) : ตามคำถามของท่านที่ว่า เมื่อทางกระทรวงกลาโหมได้สั่งห้ามไปแล้ว แล้วทางองค์การแก้ยังซื้อน้ำมันตรงจากบริษัทเกียรติสินหัวฉนวนอีก คือภายหลัง เพราะที่สั่งไปเดือนกรกฎาคม แต่กันยายนนั้นยังซื้ออีก ข้อนี้ผมก็ได้รับแล้วว่าจะไปสอบสวนให้ แล้วก็ผมยินดีที่จะรับฟังหลักฐานต่างๆ จากท่านสมาชิกผู้ถาม คือคุณแคล้ว เพราะว่ารายละเอียดจริงๆ นั้น ผมต้องขอเรียนว่า เรื่องการรับเงินรับทองอะไรต่างๆ ผมก็ยังไม่ทราบหลักฐาน และยังไม่ทราบ ถ้าคุณแคล้วมีหลักฐานที่จะแสดงให้เห็นทราบ ผมก็ยินดีที่จะรับฟัง เพราะว่าเป็นการที่จะช่วยกันป้องกันการเงินของประเทศชาติเช่นเดียวกัน สำหรับเรื่องที่ว่ากระทรวงกลาโหมได้ตั้งกรรมการสอบสวนแล้วหรือไม่นั้น ขอเรียนให้ทราบว่าตั้งแต่ทราบกระตุ้เรื่องนี้ เพราะกระตุ้เรื่องนี้มีมานานแล้ว กระทรวงกลาโหมก็ได้ตั้งกรรมการขึ้นคณะหนึ่งแล้ว ที่ให้ไปสอบสวนรายละเอียดเกี่ยวกับที่ท่านผู้แทนได้ตั้งกระตุ้มานี้ ตั้งแต่ต้นมาจนถึงบัดนี้ เพื่อทราบยอดเงินหรือการปฏิบัติตั้งแต่ต้นสิ่งใดที่ผิดสิ่งใดที่ถูกก็ได้ทำแล้ว แต่ว่ายังไม่ได้รับรายงาน เพราะว่าเพิ่งได้สั่งตั้งไป และทางกระทรวงกลาโหมยินดีที่จะให้ความร่วมมือกับท่านในการที่จะรับฟังข้อคิดเห็น เพราะว่าแม้แต่ที่ท่านอ้างว่าทางบริษัทเกียรติสินหัวฉนวนได้ซื้อน้ำมันจากเอสโซ่อะไรต่างๆ เหล่านี้ ทาง

กระทรวงกลาโหมไม่มีทางที่จะทราบได้ เพราะว่าเป็นน้ำมันสามทหารก็เป็นสามทหารไป เพราะว่าไม่ทราบว่าจะเป็นเอสโซ่หรือไม่เป็นเอสโซ่ เพราะฉะนั้นเรื่องเหล่านี้ถ้าท่านมีหลักฐาน ทางกระทรวงกลาโหมก็ยินดีที่จะรับฟัง และผมขอยืนยันว่าเรื่องนี้ทางกระทรวงกลาโหมได้ตั้งกรรมการไปแล้วด้วย เมื่อท่านมีหลักฐานสิ่งใดที่เห็นว่าทางองค์การแก้วก็ดี ทางผู้ที่เกี่ยวข้องกับองค์การแก้วเกี่ยวกับกระตุ้เรื่องนี้เกี่ยวกับการซื้อน้ำมันเรื่องนี้ เป็นไปในทางที่ไม่ชอบไม่ควรแล้ว กรุณาได้นำมาชี้แจง และผมจะได้นำไปประกอบกับการพิจารณาของคณะกรรมการ สิ่งใดถ้าผิดผมเชื่อว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม คือท่านนายกรัฐมนตริตานจะไม่ยอมที่จะปล่อยไปเป็นอันขาด เพราะว่าเรื่องนี้เป็นนโยบายของท่านอยู่แล้ว ส่วนเรื่องอื่นนั้นเป็นเรื่องที่ผมไม่มีส่วนที่จะตอบได้ ขอขอบคุณ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : กระผมขอชักต่อไปใหม่ นะครับ โดยที่กระผมได้กราบเรียนแล้วว่าปัจจุบันนี้องค์การแก้วยังหากินกับบริษัทเกียรติพันธ์ณ์อยู่ต่อไปอีก โดยอย่างน้อยที่สุดก็ได้ให้รถยนต์ รถบริการของบริษัทเกียรติพันธ์ณ์นั้นขนน้ำมันจากบริษัทสามทหารนี้ซึ่งอยู่ที่ช่องนนทรีฯ ไปส่งให้แก่องค์การแก้ว เพราะฉะนั้นจึงขอเรียนถามว่าคืออย่างนี้ครับ ช่องนนทรีฯ กับองค์การแก้วอยู่ห่างกันตามริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาสักกิโลเมตรเศษ ๆ ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมท่านจะตัดคอร์รัปชั่นรายนี้ออกโดยให้มีการขนส่งทางเรือ เช่นแต่เดิมที่เคยทำมาแล้วคือขนส่งจากช่องนนทรีฯ ลงมาที่บางนา แล้วนอกจากนั้นก็ปรากฏว่าองค์การแก้วนี้มันอยู่ห่างจากบริษัทกลั่นน้ำมันไทยนะครับ คือบริษัทชิมมิทออยล์ คือน้ำมันบางจาก คือโรงงานกลั่นน้ำมันบางจาก ซึ่งองค์การสามทหารก็ซื้อน้ำมันจากที่นี่ ต่อต่อมาลำเลียงกันโดยบริษัทบางจากนี้ โรงงานกลั่นน้ำมันนี้ก็อยู่ห่างจากองค์การแก้วนี้แต่เพียง ๘๐๐ เมตร ท่านจะทำได้หรือไม่ เพื่อให้องค์การแก้วนี้ทุนเงินลงไปนะครับ กระผมขอเรียนถามคราวนี้ปรากฏว่าท่านก็จะรับฟังความคิดเห็นของกระผมละ หลักฐานที่กระผมเสนอแล้วว่าองค์การแก้วนี้ได้รับซื้อน้ำมันไว้โดยผิดต่อคำสั่งคณะรัฐมนตรี ซึ่งแต่ก่อนก็ไม่ทราบอะไรอย่างนี้เป็นต้น กระผมก็ขอขอบคุณพร้อมที่จะป้อนหลักฐานให้แก่ท่านได้อย่างเต็มที่ขอแต่เพียงอย่างเดียวว่าท่านโปรดอย่าได้ลบล้างหน้าปะจุมก จงสอบสวนโดยไม่ไว้หน้าเห็นแก่

บุคคลใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่เช่นนั้นเงินของรัฐจะรั่วไหลเข้ากระเป๋าของเอกชน ท่านผู้เป็นประธาน นอกจากนั้นกระผมขอเรียนถามว่ารัฐวิสาหกิจของรัฐนี้ยังมีอีกมากมายนัก น้ำมันที่ต้องใช้ โดยเฉพาะองค์การแก้วนี้ น้ำมันที่ต้องใช้น้ำมันหล่อลื่นทุกชนิดก็ต้องใช้ น้ำมันเตาก็ต้องใช้ น้ำมันดีเซลก็ต้องใช้ กระผมก็ได้ทราบผ่านทางบริษัทโรงกลั่นน้ำมันนี้จะขึ้นราคาน้ำมันอีกเนื่องจากน้ำมันในตะวันออกกลางขึ้นราคา ย่อมทำให้องค์การรัฐวิสาหกิจได้รับความกระทบกระเทือนลงไปเป็นอย่างมาก นอกจากองค์การรัฐวิสาหกิจจะได้รับความกระทบกระเทือนแล้ว ยังจะเป็นเหตุให้ประชาชนและเจ้าของทุกชนิดขึ้นราคา ประชาชนจะเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า จึงขอเรียนถามท่านรัฐมนตรีช่วยจะตอบได้หรือเปล่าว่าคณะรัฐมนตรีได้มีทางที่จะป้องกันอย่างไรบ้าง ไม่ให้ประชาชนเดือดร้อน ไม่ให้รัฐวิสาหกิจเดือดร้อนนะครับ กระผมขอเรียนถาม มีทางป้องกันอย่างไรไหม ได้ปรึกษาหารือกันอย่างไรถึงจะไม่ให้น้ำมันขึ้นราคา ไม่ให้ประชาชนและรัฐวิสาหกิจทั่วไปเดือดร้อน คราวนี้ข้อสุดท้าย ขอเรียนถามว่าในเมื่อผู้อำนวยการองค์การแก้วได้รับน้ำมันไว้จากบริษัทเกียรติันท์วิวัฒน์โดยผ่านคำสั่งคณะรัฐมนตรี แล้วก็เงินจำนวนนั้นเป็นเงินหลายล้านบาทยังไม่ได้ชำระให้บริษัทเกียรติันท์วิวัฒน์ซึ่งคำสั่งคณะรัฐมนตรีได้มีอยู่แล้วว่าไม่ให้รัฐวิสาหกิจรับผิดชอบ คือหมายความว่าผู้สั่งจะต้องรับผิดชอบเป็นส่วนตัว จึงขอเรียนถามว่ากระทรวงกลาโหมจะช่วยให้ผู้อำนวยการองค์การแก้วปฏิบัติตามคำสั่งคณะรัฐมนตรี คือรับผิดชอบเป็นส่วนตัว ไม่ให้องค์การแก้วจ่ายเงินที่ค้างให้แก่บริษัทเกียรติันท์วิวัฒน์จะได้เพียงใดหรือไม่ ขอเรียนถามเป็นครั้งสุดท้าย

พลเอก กฤษณ์ สีวะรา (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหม) : ตามที่ท่านได้ชี้แจงว่า โรงกลั่นน้ำมันบางจากกับองค์การแก้วห่างกันเพียง ๑ กิโลเมตรและควรจะได้ซื้อน้ำมันตรงจากองค์การเชื้อเพลิงโดยขนมาทางเรือนั้น ความจริงเรื่องนี้ทางกลาโหมก็ได้ส่งไปแล้ว ให้ซื้อน้ำมันตรงจากองค์การเชื้อเพลิง แต่ว่าองค์การเชื้อเพลิงที่ไปจ้างบริษัทเกียรติันท์วิวัฒน์ขนส่งนั้นก็เป็นเรื่องขององค์การเชื้อเพลิง แต่อย่างไรก็ดี ทั้งสององค์การนี้ขึ้นอยู่กับกระทรวงกลาโหม กระทรวงกลาโหมรับที่จะไปพิจารณาและให้เป็นไปในทางประหยัดส่วนเรื่องที่ท่านว่าองค์การแก้ว

ยังติดเงิน คือยังไม่ได้จ่ายเงินให้บริษัทเกียรตินันท์วัฒน์หลายล้านบาทนั้นเรื่องนี้คณะกรรมการก็กำลังได้ติดตามและสอบสวนอยู่ ผมก็ได้เรียนแล้วว่าอยากจะทราบหลักฐานจากท่านสมาชิกผู้มีเกียรติซึ่งตั้งกระทู้นี้ ถ้าท่านเอาหลักฐานมาให้แล้วก็จะได้ประกอบกับการพิจารณาของคณะกรรมการ อย่างไรก็ตาม ถ้าใครทำผิดและไม่ถูก ก็ต้องเป็นไปตามเรื่องเรื่องนี้ผมเชื่อว่าทุกท่านคงจะเข้าใจในรัฐบาลนี้ว่าความจริงไม่ได้มีลักษณะไปในทางที่สนับสนุนให้เกิดมีการทุจริตในวงการใดวงการหนึ่ง เพราะฉะนั้นถ้าท่านมีหลักฐานทางกระทรวงกลาโหมก็ยินดีจะรับและก็ได้เรียนแล้ว ส่วนเรื่องที่ว่าน้ำมันจะมีการขึ้นราคาไปในระยะอันใกล้นี้นั้น ความจริงเวลานี้ก็ยังไม่ได้ขึ้น และคณะรัฐมนตรีก็ได้ปรึกษากันอย่างเคร่งเครียดในการที่จะพยายามหาทางช่วยเหลือในเวลาที่เกิดมีการขึ้นราคาน้ำมันขึ้นแต่ว่าเวลานี้ยังไม่ขึ้น ผมเชื่อว่ารัฐบาลของท่านนายกรัฐมนตรีนี้คงจะพยายามอย่างที่สุดที่จะช่วยเหลือและไม่ให้ประชาชนเดือดร้อนไม่ใช่เฉพาะวงการรัฐวิสาหกิจที่ท่านว่าความจริงรัฐวิสาหกิจเดือดร้อนนั้นยังไม่เท่ากับประชาชนเดือดร้อน เพราะฉะนั้นสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น ถ้าเกิดขึ้นแล้วผมก็เชื่อว่ารัฐบาลนี้จะพยายามที่สุดที่จะผ่อนคลายความเดือดร้อนของประชาชนให้มากที่สุด และหลักฐานต่าง ๆ นั้นผมก็ขอให้ทางท่านผู้แทนผู้มีเกียรติคือคุณแควแล้ว ได้กรุณามาพบกับผมและก็เพื่อจะได้ตกลงกันหารายละเอียดและได้ป้องกันไม่ให้เกิดการผิดพลาดอย่างที่เกิดขึ้นอีก ขอขอบคุณ

ประธานสภาผู้แทน : ต่อไปกระทู้ตามด่วนลำดับ ๒ ของนายทองดี อิศราชีวิน เรื่อง อุทกภัยในภาคเหนือ ถามนายกรัฐมนตรี เชิญครับ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้า ทองดี อิศราชีวิน ส.ส. เชียงใหม่ สังกัดพรรคอิสระธรรม ได้ยื่นกระทู้ด่วนนี้เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๑๓ มาถึงวันนี้ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔ เป็นเวลานานถึง ๕ เดือนเต็ม ๆ ทั้งนี้ก็ขอถือโอกาสตั้งเป็นกระทู้ด่วนถามฯ นายกรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้

รัฐบาลทราบหรือไม่ว่า ได้เกิดอุทกภัยอย่างใหญ่หลวงในจังหวัดภาคเหนือ คือ จังหวัดเชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง แพร่ น่าน และจังหวัดอื่นๆ ในภาคนี้ เมื่อรัฐบาลทราบข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามว่า

๑. ในภาคเหนือ มีจังหวัดใดบ้างที่ได้รับความเสียหายอย่างหนักเนื่องจากอุทกภัย
ในครั้งนี้

๒. ทางหลวงแผ่นดิน ทางหลวงจังหวัด ทางหลวงเทศบาล และทางหลวงชนบท
ได้รับความเสียหายอย่างใดหรือไม่ และรัฐบาลจะริบเร่งซ่อมแซมโดยด่วนจะได้หรือไม่

๓. ไร่นาเสียหายเป็นจำนวนกี่ไร่ และรัฐบาลจะช่วยเหลือเกษตรกรโดย
ด่วนอย่างใดหรือไม่

๔. อุทกภัยครั้งนี้มีราษฎรเสียชีวิตกี่คน และทางรัฐบาลได้ช่วยเหลืออุปการะ
ครอบครัวของราษฎรที่เสียชีวิตเหล่านั้นอย่างใดหรือไม่

จอมพล ถนอม กิตติขจร (นายกรัฐมนตรี) : รัฐบาลขอตอบกระทู้ถามของท่าน
สมาชิกผู้มีการตั้งนี้ อุทกภัยทางภาคเหนือ นั้น ทางรัฐบาลได้ทราบดี ความเสียหายอย่าง
หนักจากอุทกภัยในภาคเหนือก็มีในจังหวัดแพร่ อุตรดิตถ์ เพชรบูรณ์ พิจิตร พิษณุโลก สุโขทัย
นครสวรรค์ เชียงราย และน่าน สำหรับทางหลวงแผ่นดินและทางหลวงจังหวัดได้เสียหาย
๔๗ สาย ได้ซ่อมแซมให้ใช้การจราจรได้แล้ว นอกนั้นเป็นทางในเขตเทศบาลและทางหลวง
ชนบทอีกมากก็ได้รับการซ่อมแซมเช่นเดียวกัน สำหรับความเสียหายเกี่ยวกับเกษตรกรนั้น
ไร่นาในทางภาคเหนือได้รับความเสียหายประมาณ ๑,๔๕๙,๘๗๑ ไร่ แยกเป็นนาประมาณ
๑,๒๐๔,๘๙๓.๕ ไร่ และพืชไร่ประมาณ ๒๕๔,๙๗๕.๕ ไร่ สำหรับการให้ความช่วยเหลือแก่เกษตรกร
ที่ประสบอุทกภัยครั้งนี้ ในด้านไร่นาได้ให้ความช่วยเหลือเป็น ๒ ระยะด้วยกัน คือระยะที่ ๑
ได้แจกจ่ายพันธุ์พืชอายุสั้น เช่นผักต่างๆ ให้แก่เกษตรกรที่ได้รับความเสียหายนำไปปลูก
เพื่อให้เป็นอาหารในครอบครัวไปก่อน ในระยะที่ ๒ ได้จัดหาพันธุ์พืชที่เหมาะสมแก่ท้องถิ่น
ให้เกษตรกรที่ได้รับความเสียหายนำไปปลูกสำหรับในระยะต่อไป เพื่อให้มีรายได้ชดเชยพืชผล
ที่ได้รับความเสียหาย เช่นในบางแห่งที่สามารถปลูกข้าวได้ทัน ก็ได้พิจารณาหาพันธุ์ข้าวปลูกให้
ส่วนในที่ๆ ไม่สามารถจะปลูกข้าวได้ก็จัดหาพืชไร่ที่ให้ผลระยะสั้น เช่น ข้าวโพด ถั่วต่างๆ
ให้เกษตรกรนำไปปลูกต่อไป ในด้านความช่วยเหลือเกี่ยวกับปศุสัตว์ของเกษตรกรก็ได้ดำเนินการ

ดังนี้คือ เมื่อได้ทราบข่าวทางจังหวัดภาคเหนือกำลังประสบอุทกภัย กรมปศุสัตว์ได้สั่งให้ข้าราชการผู้ใหญ่รีบเดินทางขึ้นไปสังเกตการณ์และสำรวจความเสียหายของแต่ละจังหวัด ต่อไปก็ให้การช่วยเหลือปศุสัตว์และสัตว์พาหนะแก่เกษตรกรที่ประสบอุทกภัย กรมปศุสัตว์ได้พิจารณาให้ความช่วยเหลือในเรื่องพันธุ์สัตว์ดังที่ได้เคยปฏิบัติมาแล้วต่อไปการช่วยเหลือในด้านการป้องกันโรค แม้ว่าในขณะนั้นท่ามจะยังไม่มีโรคเกิดระบาดก็ตามกรมปศุสัตว์ก็ได้ช่วยป้องกันโรคระบาดล่วงหน้าโดยฉีดวัคซีนแก่สัตว์ในท้องที่ ๆ ได้เคยประสบอุทกภัยมาแล้วในปีก่อน ๆ ให้เป็นระยะแรก แต่คราวนี้เมื่อท้องที่นั้น ๆ ได้ประสบอุทกภัยอีก รวมทั้งท้องที่อื่นที่ยังไม่เคยได้รับความเสียหาย กรมปศุสัตว์ก็ได้ฉีดวัคซีนป้องกันให้เป็นระยะที่ ๒ ภายหลังที่น้ำลดแล้วด้วย สำหรับราษฎรที่เสียชีวิตในการอุทกภัยในคราวนี้มีราษฎรเสียชีวิต ๔๑ คน ได้ช่วยเหลือครอบครัวผู้ประสบอุทกภัยที่เสียชีวิตดังนี้ จัดส่งเจ้าหน้าที่ออกไปเยี่ยมเยียนช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ได้จัดที่พักแจกจ่ายเครื่องอุปโภคบริโภค วัสดุซ่อมสร้างบ้าน ยารักษาโรคให้แก่ครอบครัวผู้ประสบอุทกภัย จัดหน่วยแพทย์ออกไปให้การรักษายาบาลแก่ผู้ประสบภัย ช่วยขนย้ายทรัพย์สินของราษฎรไปไว้ในที่ปลอดภัย จัดสรรเงินให้จังหวัดเป็นค่าทำศพแก่ผู้เสียชีวิต

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีได้มาตอบกระทู้ถามเกี่ยวกับอุทกภัยในภาคเหนือคราวนี้ และข้าพเจ้าเองก็เข้าใจว่า ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี คงจะไม่กล่าวว่าข้าพเจ้า ทองดี อิศราชีวิน ส.ส. เชียงใหม่ ทำไม่ถึงไปเที่ยวตั้งกระทู้ถามจังหวัดอื่น ๆ อย่างคราวที่แล้ว ข้าพเจ้าถูก ฯพณฯ รัฐมนตรีผู้หนึ่ง ท่านกล่าวอย่างนี้ แต่บางที ฯพณฯ รัฐมนตรีผู้นั้นยังไม่ได้อ่านรัฐธรรมนูญมาตรา ๘๗ ซึ่งข้าพเจ้าย่อมเป็นตัวแทนปวงชนชาวไทย ราษฎรชาวไทยเดือดร้อนที่ไหน ทองดี อิศราชีวิน รู้เรื่องต้องตั้งกระทู้ถาม

ประธานสภาผู้แทน : เออละ ๆ ไม่เอา คุณทองดี ออกนอกแล้ว เสียเวลาคนอื่น เขาก็ไม่ได้ว่าอะไรหรอก ต่อไป

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : แต่ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านนายกรัฐมนตรีคงจะไม่กล่าว ข้าพเจ้าขอบคุณมาก ท่านประธานที่เคารพ เมื่อกี้ที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้กล่าวว่า ถนนเสียหายสายใหญ่ทั้งหมดด้วยกัน ๔๗ สายนั้น ข้าพเจ้าอยากจะขอทราบเรียนถามว่าถนนทั้ง ๔๗ สายนั้นน่าจะคิดเป็นจำนวนเงินเท่าไร และท่านใช้งบประมาณในปีไหนที่ไปซ่อมแซมถนนดังกล่าวนี้ งบประมาณปี ๒๕๑๓ เงินกรณีฉุกเฉินหรือว่าเป็นงบประมาณท่านจ่ายไปพลางก่อน เมื่อก่อนจะเสร็จสิ้นการพิจารณางบประมาณปี ๒๕๑๔ นี้ข้าพเจ้าขอทราบ และนอกจากนี้ ที่ท่านบอกว่าไร่นาสีโทต่าง ๆ เสียหายทั้งหมดด้วยกัน เฉพาะนา ๑ ล้าน ๒ แสนกว่าไร่ ไร่พืชประมาณ ๒ แสนไร่เศษนั้น ข้าพเจ้าอยากจะขอคิดว่าเป็นจำนวนค่าเนื้อที่นาที่เสียหาย ๑ ล้าน ๒ แสนไร่เศษนั้นคิดเป็นจำนวนเงินเท่าไร พืชผลที่เสียหายทั้งสองอย่าง ขอท่านได้กรุณาชี้แจงให้ทราบด้วยเป็นจำนวนเงินเท่าใด และท่านใช้งบก่อนไหน และข้าพเจ้าเองก็ขอขอบใจที่ท่านได้กรุณาช่วยเหลือราษฎรต่าง ๆ เหล่านี้ก็เป็นหน้าที่ของรัฐบาลที่ดี ต้องการจะให้ราษฎรอยู่ดีกินดี ท่านก็ต้องช่วยเขาอันนี้เป็นความจริง ข้าพเจ้าไม่เถียง เพราะทุกวันนี้รัฐบาล ฯพณฯ ที่ได้เงินมาปกครองแผ่นดินหรือมาใช้จ่ายก็เป็นภาษีอากรของชาวนาทั่วประเทศเหมือนกัน เพราะฉะนั้นขอท่านกรุณาตอบข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าซักถามมาต่อกัน

จอมพล ถนอม กิตติขจร (นายกรัฐมนตรี) : รัฐบาลขอตอบข้อซักถามของท่านสำหรับถนนหนทางที่เสียหาย ซึ่งเป็นทางหลวงแผ่นดิน ๔๗ สาย และนอกจากนี้เป็นทางในเขตเทศบาลและเขตสุขาภิบาลนั้น ทางรัฐบาลได้จัดสรรงบประมาณให้ไปทำการซ่อมแซมเวลานี้ทุก ๆ แห่งก็ใช้การจราจรได้เป็นปกติแล้ว ส่วนจำนวนเงินที่แน่นอนนั้นข้าพเจ้ายังไม่สามารถที่จะตอบท่านได้ในขณะนี้ งบประมาณที่เราได้ใช้ไปแล้วนั้น สำหรับในปี ๒๕๑๓ ได้ให้ความช่วยเหลือจัดสรรจากเงินงบกลางจากกระทรวงการคลังแล้ว นั้นเราใช้เงินงบกลางจากกระทรวงการคลังซึ่งงบประมาณมีอยู่ ส่วนในปี ๒๕๑๔ นี้ทางกระทรวงการคลังก็ได้อนุมัติงบประมาณไปให้จังหวัดในภาคเหนือแล้วหลายจังหวัด เช่น จังหวัดแม่ฮ่องสอนได้รับ ๕๐,๒๕๐ บาท จังหวัดเชียงรายได้รับ ๒๘๖,๘๕๐ บาท จังหวัดลำพูน ๒๗๗,๒๓๕ บาท จังหวัดลำปาง ๒๓๔,๓๕๐

บาท จังหวัดแพร่ ๒,๕๓๖,๖๐๐ บาท จังหวัดน่าน ๔๖๕,๘๐๐ บาท และก็มีจังหวัดอื่นๆ ซึ่งทางกระทรวงการคลังยังไม่ได้จ่ายไป แต่ว่าทางกระทรวงมหาดไทยได้ตั้งงบประมาณเพื่อขอไปช่วยเหลือแล้วคือจังหวัดสุโขทัย ๒,๙๗๖,๕๐๕ บาท จังหวัดพิษณุโลก ๒,๘๖๖,๕๕๕ บาท จังหวัดเพชรบูรณ์ ๑๓๘,๗๑๔ บาท จังหวัดพิจิตร ๕,๕๘๐,๙๓๗ บาท จังหวัดตาก ๕๙,๖๙๕ บาท จังหวัดกำแพงเพชร ๒๒๕,๐๐๐ บาท จังหวัดอุตรดิตถ์ ๓,๒๕๔,๙๙๙ บาท จังหวัดนครสวรรค์ ๘,๕๒๘,๙๕๐ บาท จังหวัดอุทัยธานี ๒,๗๓๕,๐๓๒ บาท อันนี้เป็นยอดที่ทางกระทรวงมหาดไทยขอตั้งมา แต่ว่าทางสำนักงบประมาณและกระทรวงการคลังจะได้พิจารณาโดยเหมาะสมต่อไป

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอซักถามท่านนายกรัฐมนตรีเป็นครั้งที่สอง เมื่อก็ข้าพเจ้าสัมภาษณ์ท่านไปว่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านก็ทราบอยู่แล้วว่าจังหวัดเชียงใหม่ของข้าพเจ้านั้น ในปี ๒๕๑๑ นั้นอุทกภัยมักมีตั้ง ๒ หรือ ๓ ครั้ง บางปีถึง ๔ ครั้ง ที่นี้ข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนถามว่าท่านได้แจกพันธุ์ข้าวปลูกหรือเปล่า เพราะจังหวัดเชียงใหม่ตามปกติปีหนึ่งก็ทำไร่นาปีละสองครั้งอยู่แล้ว ที่นี้น้ำก็ตื้นดินก็ดี อย่างจังหวัดลำพูน เชียงราย เหล่านี้เป็นต้นนั้น ท่านได้แจกพันธุ์ข้าวปลูกหรือเปล่า นอกจากพันธุ์ผักต่างๆ ที่ท่านได้แจกไป เมื่อกี้ท่านก็บอกแล้ว และนอกจากนี้ข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนถามว่าจังหวัดเชียงใหม่ของข้าพเจ้าได้รับการช่วยเหลืออุทกภัยคราวที่แล้วประมาณสักเท่าไร ที่เสียหาย เมื่อกี้ท่านไม่เห็นบอกเลย ข้าพเจ้าถ้าจำไม่ผิดจังหวัดตาก ท่านบอกว่าได้ตั้ง ๕ ล้านบาท

ประธานสภาผู้แทน : ๕ หมื่นบาท

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ๕ หมื่นบาทครับ แล้วที่นี้จังหวัดอื่นๆ อย่าง นครสวรรค์หรือที่ไหนได้ตั้งล้านสองล้านบาทอะไรเหล่านี้ ข้าพเจ้าฟังท่านก็ไม่ทัน ที่นี้สำหรับจังหวัดเชียงใหม่ละ ลำพูนละ ได้จังหวัดละเท่าใด ข้าพเจ้าขอซักถามท่านสั้นๆ เท่านั้น แหะละครับ

จอมพล ถนอม กิตติขจร (นายกรัฐมนตรี) : รัฐบาลขอตอบท่านสมาชิกผู้มีเกียรติตั้งนี้ อุทกภัยที่เกิดที่จังหวัดเชียงใหม่ นั้น ทางรัฐบาลก็ได้ไปตรวจสอบแล้ว ปรากฏว่า

ผลเสียหายน้อยกว่าจังหวัดอื่น ๆ มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องข้าวไม่ค่อยได้เสียหายที่เปอร์เซ็นต์ เพราะฉะนั้นทางราษฎรก็ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องเอาพันธุ์ข้าวจากรัฐบาลไปปลูก

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เพื่อเปิดโอกาสให้เพื่อนสมาชิกเขาตั้งกระทู้ถาม ข้าพเจ้าไม่ติดใจ

ประธานสภาผู้แทน : มีเวลาได้อีกกระทู้หนึ่งครับ กระทู้ด่วนของนายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง เรื่องกรมวิชาการจ่ายเงินผิดระเบียบ ตามกระทรวงศึกษาธิการเชิญครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) : กระผมขอตั้งกระทู้ด่วนถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ดังต่อไปนี้

ได้ทราบว่าในปี ๒๕๑๑ - ๒๕๑๒ กรมวิชาการได้ให้ผู้เชี่ยวชาญ ครู อาจารย์ แต่งตำราเรียนเพื่อบังคับใช้ในโรงเรียนต่างๆ ทั่วราชอาณาจักร เมื่อได้รับการคัดเลือกให้ใช้เป็นแบบเรียนได้แล้ว ได้ขยาลิขสิทธิ์ในการพิมพ์ตำราให้แก่บริษัทเอกชนไปจัดพิมพ์จำหน่ายเป็นรายครั้งก็มี ผูกขาดไปจัดพิมพ์จำหน่ายเลยก็มี ได้เงินมาสิบสองล้านบาท เงินจำนวนนี้อธิบดีกรมวิชาการได้ใช้จ่ายไปเป็นเงินบำรุงการศึกษาของกรมฯ โดยไม่มีระเบียบ จน ค.ตง. คือ คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินได้ตรวจพบและสั่งให้คืนเงินจำนวนดังกล่าวแก่กระทรวงการคลัง ข้าพเจ้าจึงขอเรียนถามว่า

๑. ท่านทราบเรื่องนี้หรือไม่ และมีความจริงเพียงใด

๒. หากเป็นการใช้เงินผิดระเบียบจริง และจำนวนเงินสิบสองล้านบาทนี้ ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบ หรือคืนเงินดังกล่าวให้แก่กระทรวงศึกษาธิการ

นายสุกิจ นิมมานเหมินทร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : กระทรวงศึกษาธิการขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกสภาผู้แทนผู้มีเกียรติดังต่อไปนี้

๑. เรื่องจ่ายเงินบำรุงการศึกษาของกรมวิชาการตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ

ถามนี้ ความจริงใน พ.ศ. ๒๕๑๑ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๓ ซึ่งท่านบ่งไว้ นั้น กรมวิชาการไม่ได้จ่ายเงิน บำรุงการศึกษาของกรมวิชาการเลย ได้ส่งเข้าบัญชีของกรมบัญชีกลางทั้งสิ้น แต่ตามรายงาน ของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินนั้น เป็นเรื่องเงินที่จ่ายตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๐๗ ก่อนที่จะได้มีระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการรับจ่ายเงินบำรุงการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๗ ประกาศใช้ ซึ่งเรื่องนี้กระทรวงศึกษาธิการได้ทราบเรื่องดี เพราะกระทรวง ศึกษาธิการเป็นผู้ออกระเบียบเรื่องเงินบำรุงการศึกษาและกรมวิชาการได้จ่ายเงินไปตาม ระเบียบของกระทรวงซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ และระเบียบ นั้นก็ได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และผู้อำนวยการสำนักงบ- งบประมาณ ปัญหาที่เกิดขึ้นก็เป็นเพราะว่ากระทรวงการคลังหักท้วงมาทีหลังว่า การออกระเบียบ และตีความในระเบียบอนุญาตให้กรมวิชาการจ่ายเงินไปนั้น เป็นการขัดกับพระราชบัญญัติ วิธีการงบประมาณ จึงเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่ยังโต้แย้งกันอยู่ระหว่างสองกระทรวง ในชั้น ดันนี้กระทรวงศึกษาธิการยังได้ขอให้เจ้าหน้าที่ของกรมวิชาการ สำนักงบประมาณและ กระทรวงการคลังและคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินร่วมกันพิจารณารายละเอียด เสนอ ข้อเท็จจริงต่อกระทรวงก่อน การพิจารณาในปัญหาข้อกฎหมายนั้น อาจจะต้องเสนอคณะ- กรรมการกฤษฎีกาพิจารณาอีกชั้นหนึ่งก็ได้ ฉะนั้นในขณะนี้จึงยังไม่อาจกล่าวได้โดยแน่ชัดว่า กรมวิชาการจ่ายเงินผิดระเบียบ

ข้อ ๒ ถ้าหากปรากฏว่าเป็นการจ่ายเงินผิดระเบียบ กระทรวงศึกษาธิการจะได้ ตั้งกรรมการสอบสวนหาตัวผู้รับผิดชอบที่และเรียกเงินคืน และถ้าจำเป็นอาจจะต้องดำเนินคดีฟ้องร้องทางศาลต่อไปอีกก็ได้

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) : กระผมขอซักท่านรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงศึกษาธิการ ดังต่อไปนี้ โดยปกติแล้วคำว่าเงินบำรุงศึกษานั้น คือเงินที่มีวัตถุประสงค์ที่ได้จากผู้มีจิตศรัทธาบริจาคหรือรายได้เกี่ยวกับการศึกษา ไม่ได้เกี่ยวกับอันนี้ ระเบียบอันนั้นจึงได้ผิดกับระเบียบเงินผลประโยชน์แผ่นดินโดยวิธีการงบประมาณซึ่งผิด มาแล้ว ระเบียบอันนั้นมันออกถัดไป ฉะนั้นการขัดต่อระเบียบหรือวิธีการงบประมาณจึง

เป็นการกระทำที่ผิด แม้แต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการอนุมัติก็ผิด เมื่อมันผิดเช่นนี้ จึงจำเป็นท่านจะต้องเรียกคืน ที่นี่ยากจะเรียนถามต่อไปว่าตั้งแต่ปี ๒๕๑๑ ถึงปี ๒๕๑๓ ทางกรมวิชาการได้แต่งตั้งข้าราชการขึ้นและขายลิขสิทธิ์การพิมพ์ให้แก่บริษัทใดได้เงินเท่าใด เป็นหนังสืออะไรบ้าง ขอให้ตอบครับ

ข้อ ๒ เงินขายลิขสิทธิ์หนังสือนี้ เฉพาะปี ๒๕๐๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๐๗ นั้น ได้นำไปก่อสร้างอะไร ทำอะไรบ้าง เมื่อท่านตอบอย่างนี้ได้ ก็คงจะตอบย้อนหลังได้

ข้อ ๓ ระเบียบการแต่งแบบเรียนเพื่อขายลิขสิทธิ์การพิมพ์นั้น ทางกระทรวงศึกษาธิการได้มีระเบียบไว้อย่างไร เพราะเหตุใดเจ้าหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการจึงได้ขายลิขสิทธิ์นั้นให้แก่บริษัทเอกชน ทำไมจึงไม่ให้โรงพิมพ์คุรุสภา ซึ่งเป็นโรงพิมพ์ของกระทรวงศึกษาธิการหรือคุรุสภาเป็นผู้ดำเนินการ

นายสุกิจ นิมมานเหมินทร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ): ท่านสมาชิก ได้ตั้งกระทู้ถามด่วน เรื่อง เงินที่ใช้จ่าย การพิมพ์ตำราจะให้บริษัทเอกชนไปนั้น แต่ว่าเรื่องลิขสิทธิ์นั้นท่านไม่ได้ตั้งคำถามมาแต่ก่อนข้อนี้ ข้าพเจ้าไม่สามารถจะตอบเรื่องที่อยู่นอกประเด็น จากคำถามไปได้ แต่ที่ท่านถามว่ามีระเบียบมีอะไรต่างๆ หรือเปล่า ระเบียบนั้นมี ก่อนข้าพเจ้าเข้ามาในกระทรวงนี้หลายปีมาแล้ว แต่ส่วนที่ว่าทำไมถึงคนนั้นไม่เขียนให้ ไม่จ่าย ไม่ให้โรงพิมพ์คุรุสภา ก็ขอเรียนว่าที่เขียนให้โรงพิมพ์คุรุสภาพิมพ์ก็มี และที่เขาเขียนส่วนตัวของเขาออกเวลา เขาอาจจะไปขายเอกชนอื่นนั้นก็อาจจะ มี แต่อันนี้เป็นปัญหาซึ่งอยู่นอกเหนือไป แต่ถ้าต้องการจะให้ข้าพเจ้าดำเนินการอย่างไรก็พร้อมที่จะพิจารณา

นายชาญยุทธ, ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์): ถ้าท่านจะตอบให้ชัดเจนไป ก็จะเป็นประโยชน์เพราะว่ากระทรวงศึกษาธิการนี้มีหน้าที่แต่งตั้งตำรา เจ้าหน้าที่ที่มีอยู่ ๑๐ คนจะมีหน้าที่แต่งตั้งตำราให้นักเรียนเรียน แต่ได้มีวิธีการอย่างหนึ่ง ซึ่งช่วยเหลือให้บุคคลเป็นพรรคพวกนำตำราต่างๆ ที่ตนแตงั้นมาให้คณะกรรมการ ๑๐ คนนี้พิจารณา เมื่อพิจารณาเสร็จแล้วก็เรียงลำดับว่าคนนั้นได้แต่งหนังสือเล่มนั้นให้พิมพ์ออกจำหน่ายได้ คนนี้แต่งหนังสือ

เล่มนี้พิมพ์จำหน่ายได้ คนไหนที่เป็นพวกของตัวก็อนุมัติ ในการอนุมัติแล้วก็ไปขายลิขสิทธิ์ การพิมพ์ อัยเปอร์เซ็นต์แห่งการพิมพ์นั้นคือการทุจริตอย่างหนึ่ง ผมจึงเห็นว่าท่านรัฐมนตรี น่าจะได้ควบคุมในเรื่องนี้ จึงได้ขอถามระเบียบว่ามีอย่างไร ทำไมต้องไปขายลิขสิทธิ์ให้เขา เพราะลิขสิทธิ์มันตกเป็นของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ผมถามนะ ลิขสิทธิ์การพิมพ์ เรามีสิทธิ ในการพิมพ์ โรงพิมพ์คุรุสภาทำไม่ไม่ทำ ก็ไปขายลิขสิทธิ์การพิมพ์ให้เขา ขายสิทธิการพิมพ์ ให้เขา เขาก็ได้กำไร ผู้แต่งก็ได้เปอร์เซ็นต์ ผู้ออกพิมพ์ก็ได้เปอร์เซ็นต์ นี่มันเป็นวิธีการทุจริต ท่านจะสอบสวนได้หรือไม่

ข้อต่อไปขอเรียนถามว่า ที่ ค.ต.ง. ตรวจสอบในปี ๒๕๐๒ - ๒๕๐๗ ไม่ใช่ตรวจสอบ ในปี ๒๕๑๑ - ๒๕๑๒ นี่แหละจึงได้หักหัวขึ้นว่าไปสร้างโรงเรียน ไปสร้างที่ทำการกรม วิชาการ เป็นการผิด ข้อนี้เท็จจริงอย่างไรท่านกรุณาได้ตอบในสภานี้

ประการที่ ๓ เจ้าหน้าที่กรมวิชาการซึ่งมีอยู่นั้นได้แต่งตั้งระหว่างปี ๒๕๑๑ - ๒๕๑๒ ออกใช้แก่โรงเรียนประถมศึกษาทั่วประเทศหรือโรงเรียนมัธยมวิสามัญก็เล่ม และได้ให้ใครบ้างเป็นผู้พิมพ์ นอกจากโรงพิมพ์คุรุสภา ทำไมจึงต้องทำเช่นนั้น

นายสุกิจ นิมมานเหมินทร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ตามที่ท่าน สมาชิกได้บอกว่าเป็นเรื่องที่ยายนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าได้สอบสวนแล้วได้ความว่าเป็นเงินที่จ่ายครั้ง พ.ศ. ๒๕๐๒ และถึง พ.ศ. ๒๕๐๗ ส่วนที่นอกจากนั้นก็บอกว่าได้นำเข้าสู่บัญชีของกรมบัญชี กลางหมด เพราะฉะนั้นก็ไม่เห็นว่าจะเอาเงินอะไรไปได้ เมื่อเข้ากรมบัญชีกลางแล้ว เพราะ กรมบัญชีกลางก็สั่งให้ฟรีส (freeze) หรือให้ใส่ตู้เย็นไว้ แล้วเรื่องเงินเหล่านั้น แต่ถ้าหากว่า ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติมีหลักฐานเพิ่มเติม ยินดีเสมอพร้อมที่จะพิจารณาให้ถูกต้องตามระเบียบ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) : กระผมขอขอบคุณท่านรัฐมนตรีที่ได้ ตอบอย่างตรงไปตรงมา ท่านรัฐมนตรี กระผมเคยเป็นผู้ช่วยเลขานุการรัฐมนตรีกระทรวง ศึกษาธิการย่อมรู้จักระเบียบและวิธีการของกรมวิชาการดี ท่านเองตอบกระทั่งก็ให้เขาเขียน มา ให้เลขาฯ ร่างขึ้น แล้วก็ให้ท่านตอบ ท่านทราบไหมว่าเขาพรางไว้ เงินมันหลายล้าน ไม่ใช่

เล็ก ๆ น้อย ๆ กระผมรู้จักภายในกรมวิชาการเป็นอย่างไร ใครเป็นผู้พิมพ์ ใครเป็นผู้ได้เปอร์เซ็นต์ ฉะนั้นอยากจะให้ท่านไปตรวจสอบดูว่าเงินปี ๒๕๑๑ ถึงปี ๒๕๑๓ ที่ว่าส่งคั้งนะ ส่งหมดไหม จำนวน ๑๐ เปอร์เซ็นต์ หรือ ๕ เปอร์เซ็นต์ที่กรมวิชาการหักไว้ ได้ส่งหมดไหม หรือ มีตกค้างเท่าไร แล้วท่านกรุณาได้แจ้งให้กระผมเป็นหนังสือด้วยจะได้หรือไม่

นายสุกิจ นิมมานเหมินทร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ) : ความจริงนั้นท่านทราบเรื่องของกระทรวงศึกษาธิการดีไม่แพ้ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าต้องระเห็จจะหนีไปเสียไกล แต่เมื่อกลับมาแล้วก็เป็นที่ธรรมดาอยู่เอง เมื่อท่านตั้งกระทู้ตามระเบียบก็เป็นเจ้าหน้าที่ชี้แจงมา แต่ว่าข้าพเจ้าต้องขอขอบคุณอย่างยิ่งที่ท่านทำหน้าที่เป็นนางโมรา ยืนมิดให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้นำไปใช้ต่อไป และเมื่อสิ่งใดที่ท่านต้องการข้าพเจ้าจะได้ชี้แจงท่านตอบเป็นลายลักษณ์อักษรก็ได้ ขอขอบคุณ

ประธานสภาผู้แทน : ทมระเบียบวาระสำหรับกระทู้ถามแล้ว

ขอพักการประชุม แล้วประชุมต่อเวลา ๑๓.๔๕ นาฬิกาครับ

พักการประชุมเวลา ๑๒.๑๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๔.๑๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : บัดนี้สมาชิกมาครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอดำเนินการประชุมต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๓ ร่างพระราชบัญญัติครู (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขการพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒ ค้างการพิจารณาจากการประชุมคราวก่อน

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภาผู้แทน : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ต่อไปมาตรา ๕ ซึ่งแก้ไขมาตรา ๗

เดิม

ประธานสภาผู้แทน : ผู้แปรญัตติ คุณชวินทร์ สระคำ

นายชวินทร์ สระคำ (ร้อยเอ็ด) : ข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติมาตรา ๕ ไว้แล้วก็ได้ขอสงวนไว้ เท่าที่ข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติไว้ ขอเปลี่ยนแปลงข้อความในมาตรา ๗ ดังนี้

“มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการอำนวยการคุรุสภา ซึ่งประกอบด้วยบุคคลซึ่งได้รับเลือกจากที่ประชุมใหญ่ของสมาชิกสามัญของคุรุสภา

คณะกรรมการดังกล่าวในวาระก่อน จะได้ทำการเลือกประธานและรองประธาน คณะกรรมการอำนวยการ และให้อยู่ในตำแหน่งได้คราวละ ๔ ปี”

ที่ข้าพเจ้าได้ขอแก้ทั้งนี้ก็เพราะว่าตามร่างเดิมของคณะกรรมการนั้นได้ร่างว่าให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธานกรรมการอำนวยการของคุรุสภาโดยตำแหน่ง

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นรองประธานคนที่หนึ่ง ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นรองประธานคนที่สอง อธิบดีทุกกรมในกระทรวงศึกษาธิการเป็นกรรมการอำนวยการของคุรุสภา เท่าที่ข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติแก้ไขนั้นก็เพราะมีวัตถุประสงค์หรือมีเหตุผลว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องการที่จะให้ข้าราชการการเมืองไปเกี่ยวข้องกับคุรุสภา ซึ่งเป็นสภาของครูโดยเฉพาะ และไม่อยากจะให้มีคำว่า "เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง" ใครจะมารับหน้าที่อะไรก็ตาม ตำแหน่งอะไรก็ตาม ก็ควรจะได้รับเลือกจากกรรมการนั้นๆ ให้เป็นประธาน รองประธานหรือกรรมการอำนวยการของคุรุสภา ท่านประธานที่เคารพ การที่จะให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการไม่เฉพาะท่านนี้ท่านต่อๆ ไปก็คงจะเหมือนกัน ถ้าหากเราออกพระราชบัญญัตินี้ออกมา แล้วก็จะมีผลบังคับในปีต่อๆ ไปนั้น ข้าพเจ้าเกรงไปว่ารัฐมนตรีศึกษาธิการหรือรัฐบาลนี้จะอาศัยเครื่องมือของพวกคุณนั้น อาศัยพวกคุณเป็นเครื่องมือทางการเมือง ซึ่งก็เคยมีอยู่แล้ว และเคยเป็นมาแล้ว แล้วครูก็จะไม่มีอิสระอย่างเพียงพอในการที่จะเสนอความคิดเห็นอะไรต่างๆ ก็เพราะเหตุที่ว่าคุณนะซึ่งมาจากท้องถิ่นต่างๆ ที่เลือกมา เมื่อมาเป็นกรรมการร่วมกับรัฐมนตรีทั้งรัฐมนตรีว่าการและรัฐมนตรีช่วยว่าการ ปลัดกระทรวง ตลอดถึงอธิบดีกรมต่างๆ อย่างนี้ก็เท่ากับว่าจับเอาหนูนะมาเสนอความคิดเห็นอะไรต่างๆ ต่อหน้าแมวมาเสนอความคิดเห็นอะไร ต่อหน้าแมวต่างๆ จะมีหนูตัวไหนที่จะกล้าแสดงความคิดเห็นอะไรต่อหน้าแมว แม้ว่ามันจะเป็นความคิดเห็นของแมวก็ตาม การที่เราจะให้ครูซึ่งมาจากที่ต่างๆ มาเสนอความคิดเห็นอะไรต่างๆ ต่อท่านรัฐมนตรีศึกษาธิการนี้ จะมีครูคนไหนบ้างครับที่จะเสนอว่าอย่างนั้นมันไม่ดี ประธานกรรมการอำนวยการไม่ดี อย่างนั้นอย่างนี้ แก้ไขอย่างนั้นอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็คิดว่าครูเหล่านั้นคงจะมา แล้วก็รับฟังคำสั่งจากเบื้องบนโดยภาวะจำยอม มันจะทำให้เสียรูปการณ์ จะทำให้คุรุสภาซึ่งเป็นสภาของครูนี้ตกอยู่ภายใต้อำนาจและอิทธิพลของทางการเมืองและผู้มีอำนาจทางการเมือง ก็จะอาศัยพวกคุณนี้เป็นเครื่องมือทางการเมืองในการหาเสียงต่อไป ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่ามันเป็นผลร้าย เป็นผลร้ายจริงๆ ครับ ท่านประธาน แล้วก็อยากจะให้ครูนี้มีบทบาทมีอิสระ ไม่ต้องการให้ใครที่มีอำนาจมาบีบมันสมองของพวกคุณ ให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้มีอำนาจโดยภาวะจำยอมครูควรจะมีความเป็นอิสระ มีความเห็นเป็นอิสระ มีการกระทำเป็นอิสระเพื่อประโยชน์ต่อพวกคุณ ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ของนักการเมือง

หรือของรัฐบาลอย่างเดียวกันนั้น แต่เพื่อผลประโยชน์ของพวกเขา ถ้าหากทำอยู่อย่างนี้ ถ้าหากสมมติว่าพวกเขาเกิดเดือดร้อนอะไรขึ้นมาต่าง ๆ การที่ตัวเองได้รับเลือกมาในฐานะเป็นตัวแทนของพวกเขาจากต่างจังหวัดนั้นก็ไม่สามารถที่จะแสดงบทบาทหรือความคิดอ่านอะไรอย่างตรงไปตรงมาได้ จะทำให้เสียรูปการณ์ของคุรุสภาไป ข้าพเจ้ายังจำได้สมัยนั้น ท่านประธานที่เคารพ ท่านรัฐมนตรีศึกษาธิการท่านนี้สมัยที่ท่านยังดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูตไทยประจำกรุงนิวยอร์ก อเมริกา ซึ่งสมัยนั้นข้าพเจ้าก็ยังอยู่ที่อเมริกา มีคุรุสภาหรือสภาของคุรุนี้แหละที่ทีชเซอร์ เคานซิล (teacher council) เขาจะแปลว่าอะไรก็ไม่ทราบ คงคุรุสภานี้ล่ะครับ ในอเมริกา มีการเดินขบวนกันยิ่งใหญ่ที่สุด แล้วก็ต่อต้านรัฐบาลเพราะถือว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมอะไรต่าง ๆ จนกระทั่งว่าปิดสอนโรงเรียนไป ๑๔ วัน มีการเดินขบวนกันทั่วรัฐนิวยอร์ก ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านรัฐมนตรีศึกษาธิการท่านนี้ก็คงอยู่ในนิวยอร์กสมัยนั้น ที่นั่นเกิดผลขึ้นมาอย่างไร พวกเขาได้แสดงการเดินขบวน ได้เดินขบวนแสดงความคิดเห็นของพวกเขา ต่อสู้เพื่อพวกเขา อย่างอิสระ เพื่อพวกเขาจริงๆ ข้าพเจ้าเห็นแล้วชอบ ชอบมาก ชอบการกระทำของพวกเขา เขาทำไปเพื่อสิทธิเพื่อปากเพื่อท้องเพื่อสวัสดิภาพ และเพื่อสวัสดิการของเขา ฉะนั้น ท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าคุรุสภานี้ คณะกรรมการอำนวยการของคุรุสภานี้ เขาจะเลือกใครก็ได้แล้วแต่ ไม่ควรจะบอกเลยว่าจะต้องเลือกเอามา คนนั้นคนนี้ จะต้องเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง หรืออะไรต่ออะไรอย่างนี้ข้าพเจ้าไม่อยากจะเป็นอย่างนั้น อยากจะให้กรรมการวิสามัญซึ่งเป็นตัวแทนของคุรุทั่วประเทศเข้ามาแล้ว ก็มาเลือกคณะกรรมการอำนวยการของเขาเอง เขาอาจจะพอใจที่จะเลือกท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ หรือจะเลือกใครก็ได้แล้วแต่ โดยที่เราไม่ต้องระบุว่าคนนั้นจะต้องเป็นประธานโดยตำแหน่ง เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง ข้าพเจ้าไม่พอใจอย่างยิ่ง อะไรก็ตามโดยตำแหน่ง ๆ ตำแหน่งตั้งเยอะเยอะแล้วก็ทำงานไม่ได้ผลอย่างนี้ ท่านประธานที่เคารพ จะทำอะไรก็ตาม ใครเหมาะสมเขาก็ทราบ กรรมการของเขาน่ะใครเหมาะสมที่จะเป็นประธาน เป็นนายก หรือเป็นอะไรก็ตาม ให้เขาเลือกเขาขึ้นมาเอง เขาพอใจที่จะทำอย่างนั้น เขามีอิสระ มีเสรีภาพ เพื่อสวัสดิภาพ สวัสดิการของเขาก็ให้เขาเลือกกันขึ้นมาซิ ทำไมจะต้องไปบังคับเขาว่าต้องเอาคนนี้เป็นนายกโดยตำแหน่ง เป็นประธานโดยตำแหน่ง เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และหลายตำแหน่ง โดยคนคนเดียว

เป็นหลายต่อหลายตำแหน่ง นี่มันทำงานไม่ได้ผล อย่างท่านนายกรัฐมนตรี ท่านก็ลาออกจากตำแหน่งนายกสภามหาวิทยาลัยไปแล้วนั้น ข้าพเจ้าขออนุโมทนาด้วย และก็อย่างนี้แหละครับ ควรจะคิดให้มาก เพื่อผลประโยชน์ของบ้านเมืองของเรา คนคนเดียวเป็นหลายตำแหน่ง เสร็จแล้วทำงานไม่ได้ผล ข้าพเจ้ามีความเป็นห่วงอย่างนี้ และก็มีเหตุผลอย่างนี้ จึงได้นำมาอภิปรายในสภานี้ ขอขอบคุณมากครับ

ประธานสภาผู้แทน : คุณสนั่น คือมีผู้แปรญัตติในประเภทที่เห็นว่าไม่ควรจะให้ทางรัฐมนตรีไปเป็นประธานอย่างนี้ด้วย

นายสนั่น ชีระศรีโชติ (ขอนแก่น) : ผมขอแปรญัตติไว้ในทำนองเดียวกันครับ แต่ที่นี้ผมมีเหตุผลที่แปลกแตกต่างไปอยู่บ้างจากสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้อภิปรายไปเมื่อกี้ก็คือสำหรับผมเห็นว่าในการที่ตั้งรัฐมนตรีว่าการกระทรวง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง อธิบดีต่าง ๆ เป็นกรรมการโดยตำแหน่งนั้น ผมเห็นว่าผิดความมุ่งหมายของคุรุสภาเพราะคุรุสภาตามที่พิจารณาดูแล้ว เห็นว่าตั้งขึ้นมาเพื่อครูโดยเฉพาะ ให้ครูปกครองครู ให้สวัสดิการแก่ครู เพราะฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็ควรเป็นพวกครูเขาทำกันเอง ที่นี้ถ้าหากว่าจะให้รัฐมนตรีก็ดี อธิบดีก็ดี เข้าไปเป็นกรรมการโดยตำแหน่งแล้ว ก็เท่ากับว่าคุรุสภาจะต้องเป็นเครื่องมือเครื่องมือของกระทรวงศึกษาธิการอยู่ตลอดเวลา นอกจากนั้นรัฐมนตรีที่แต่งตั้งขึ้นไปเป็นประธานคุรุสภาโดยตำแหน่งนั้น หรือเป็นรองประธานอะไรสุดแล้วแต่ ตามร่างเดิมนั้นก็เข้าใจว่าจะเป็นนโยบายทางการเมือง เพราะเห็นว่าครูนี้มีอิทธิพลทั่วประเทศ เพราะว่าปกตินักการเมืองทั่วไปนั้นนะ มักจะยึดเอาพระกับครูและนักเรียนเป็นเครื่องมือในทางการเมือง เพราะฉะนั้นในการที่ไปตั้งรัฐมนตรีโดยตำแหน่งเข้าไปนี้ ผมก็ไม่ทราบที่ท่านรัฐมนตรีนี้พอใจหรือเปล่านั้นก็ไม่รู้ ที่จะไปเที่ยวเป็นประธานที่นั่นเป็นประธานที่นี้ ประธานกันเยอะเยอะไปหมดเลยโดยตำแหน่งทั้งนั้น แล้วประชุมหรือไม่ได้ประชุมก็ไม่ทราบ ก็เมื่อจะประชุมหรือไม่ประชุมก็ไม่ทราบแต่ถ้าเบียดประชุมมันต้องได้อย่างนี้ก็มีส่วนที่ทำให้เสียผลประโยชน์ในงบประมาณแผ่นดิน หรืองบประมาณของคุรุสภานั้นอีกชั้นหนึ่ง ผมเห็นว่าไม่ถูกต้องในระบอบประชาธิปไตย ไม่สมควรที่จะให้รัฐมนตรีหรืออธิบดีกรมกองต่าง ๆ ของกระทรวงศึกษาธิการเข้าไปมีบทบาท

โดยตำแหน่งในคุรุสภา แต่ผมขอแปรญัตติไว้ว่า ท่านเหล่านั้นให้เข้าไปเกี่ยวข้องได้ คือให้เป็น
กรรมการที่ปรึกษาไม่มีสิทธิออกเสียง ไม่มีสิทธิที่จะไปลงมติออกเสียงอะไรทั้งสิ้น ในการ
ประชุมคุรุสภา ให้เป็นที่ปรึกษาพี่เลี้ยงคุรุสภา เพื่อให้ครูเขามีบทบาทในการที่จะดูแลกันเอง
นี้สำหรับผมมีความคิดเห็นอย่างนั้น ทุกๆ พระราชบัญญัติที่ผ่านมา ผมสังเกตเห็นว่ารัฐมนตรี
ว่าการและรัฐมนตรีช่วยว่าการ มักจะเข้าไปมีบทบาทเป็นกรรมการที่เป็นกรรมการที่โน่น
อยู่เสมอ เพราะฉะนั้นผมจึงขอตัดออก ผมขอกราบเรียนสภาท่านนี้ครับ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าทองดี อิศราชีวิน ส.ส. จังหวัดเชียงใหม่
แห่งพรรคอิสระธรรม ได้แปรญัตติในมาตรา ๕ นี้ไว้เช่นเดียวกันข้อความเดิมของร่างพระ-
ราชบัญญัติฉบับนี้มีไว้ว่า

“มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช
๒๔๘๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติครู (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๕ และให้ใช้ความ
ต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการอำนวยการคุรุสภาประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการเป็นประธาน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เป็นรองประธาน
คนที่หนึ่ง ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นรองประธานคนที่สอง และอธิบดีทุกกรมในกระทรวง
ศึกษาธิการเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และกรรมการอื่นซึ่งที่ประชุมแห่งคุรุสภาได้เลือกตั้ง
จากสมาชิกสามัญซึ่งดำรงหรือเคยดำรงตำแหน่งเป็นครู มีเวลารวมกันไม่น้อยกว่าสิบปีกรรมการ
ซึ่งที่ประชุมแห่งคุรุสภาเลือกตั้งนี้ ให้มีจำนวน....”

ประธานสภาผู้แทน : คุณทองดี ๆ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : อันนี้ข้าพเจ้าอ่านตามร่างเดิมก่อน

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ คุณตัดแค่นั้นเท่านั้น คุณตัดแค่คำว่า คำว่ารัฐมนตรี ถึง
อธิบดีทุกกรมในกระทรวงศึกษาธิการ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ใช่ อันนี้ข้าพเจ้าอ่านความเดิมก่อนครับ

ประธานสภาผู้แทน : นั้นเขาอ่านมาทุกคนแล้ว ไม่ต้อง

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เมื่อเขาอ่านทุกคนแล้ว ข้าพเจ้าจะขออ่าน
ดังนี้ว่า ที่ข้าพเจ้าขอแปรญัตติตัดว่าอย่างไร

ประธานสภาผู้แทน : ครับ ๆ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าขอแปรญัตติตัดข้อความว่า “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธาน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นรองประธานคนที่หนึ่ง ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นรองประธานคนที่สอง อธิบดีทุกกรมในกระทรวงศึกษาธิการเป็นกรรมการโดยตำแหน่ง” ออก และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทนข้อความที่ข้าพเจ้าขอใช้แทนมีดังนี้ “ให้เลือกตั้งจากสมาชิกสามัญซึ่งดำรงหรือเคยดำรงตำแหน่งเป็นครู มีเวลารวมกันไม่น้อยกว่าห้าปี โดยให้คัดเลือกเป็นประธานและรองประธานและเป็นกรรมการตามจำนวนที่คุรุสภากำหนดไว้” กรรมการไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าก็เลยสงวนคำแปรญัตติไว้ ท่านประธานที่เคารพ ท่านทราบหรือไม่ว่าในสมัยก่อนคณะปฏิวัติ ก่อน ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑ ท่านประธานก็ยังนั่งอยู่ในสภานี้เป็นผู้แทน และสมัยก่อน ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑ นั้น ท่านประธานก็ได้เป็นสมาชิกพรรคเสรีมนังคศิลา ตลอดจนถึงท่านรองประธานก็เข้าร่วมด้วยทั้งรองฯหนึ่ง รองฯสอง ท่านประธาน ท่านประธานที่เคารพ ทุกครั้งถ้ามีการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรแล้ว จะเป็นรัฐประหารก็ตาม หรือยุบสภาก็ตาม หรือออกตามระเบียบวาระก็ตามนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงท่านรัฐมนตรีผู้นี้ เพราะตอนนั้นท่านเป็นเอกอัครราชทูตอยู่ต่างประเทศตลอดจนอธิบดีทุกกรมในกระทรวงศึกษาธิการ ก่อนจะถึงเวลาเลือกตั้ง ท่านประธานที่เคารพก็ออกตรวจราชการแผ่นดินไปทั่วทุกจังหวัด ท้าราชอาณาจักรไทย เรียกประชุมศึกษาธิการภาค ศึกษาธิการจังหวัด ศึกษาธิการอำเภอ บอกว่า นี่ จวนจะถึงเวลาเลือกตั้งแล้ว ให้เลือกพรรคเสรีมนังคศิลา เมื่อเสรีมนังคศิลาครองอำนาจ เลือกพรรคสหภูมิ เมื่อสมัยพรรคสหภูมิครองอำนาจ ท่านประธาน ศึกษาธิการ

จังหวัด ศึกษาธิการอำเภอ ต้องเรียกคณะกรรมการ ครูเทศบาล ซึ่งอยู่ใต้อำนาจมาอบรม
สั่งสอน ต้องเลือกฝ่ายรัฐบาลผลสุดท้ายเป็นอย่างไร ท่านประธาน ข้าพเจ้าเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
จังหวัดเชียงใหม่ท่านประธาน เป็นผู้แทนมา ๕ สมัย คณะครูอำเภอสันป่าตอง อำเภอสารภี
อำเภอดอยสะเก็ด อำเภอสันทราย วิ่งมาบอกข้าพเจ้า คุณทองดีจะว่าอย่างไร เดียวนี้เจ้าใหญ่ นายโต
มาสั่งพวกผมอย่างนี้ ข้าพเจ้าบอกไปตามใจ ชาวเชียงใหม่ไม่ได้กินรำ กินหญ้า เขากินข้าว เขาก็อ่อม
รู้ดี คนไหนทำกรรมดีต้องได้ผลดี ทำกรรมชั่วต้องได้ผลชั่ว ข้าพเจ้าบอกแล้วแต่ เมื่อท่านเป็น
ลูกน้องของเขายู่ใต้อำนาจบาตรใหญ่เขา ก็เลือกซิ แต่อย่าลืมแนะให้ลูกเมียเราอย่าเลือกฝ่าย
รัฐบาล ข้าพเจ้าก็บอกอย่างนี้ ผลสุดท้ายประธานที่เคารพ อำเภอสารภี อำเภอสันป่าตอง อำเภอ
สันทราย อำเภอดอยสะเก็ด ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนมา ๕ สมัย ไม่เคยแพ้ใครเลย เป็นความสัตย์จริง ...

ประธานสภาผู้แทน : เอาละ เข้าไปในเรื่อง เอาละ ทีนี้เข้าเรื่อง

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธานที่เคารพ ไม่ใช่เฉพาะจังหวัด
ข้าพเจ้า.....

ประธานสภาผู้แทน : เอาละ เข้าเรื่องในนี้เสียที

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ทั่วทุกภาค ภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคใต้ ภาค
อีสาน พอถึงเวลาก่อนจะเลือกตั้ง.....

ประธานสภาผู้แทน : เอาละรับขอให้พูดในเรื่องนี้เถอะครับ เพราะว่ามันเป็น
ข้อเท็จจริง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะมาแก้

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เปล่า ความจริง ไม่ใช่เท็จครับ เป็นความจริงครับ

ประธานสภาผู้แทน : ในระเบียบข้อบังคับ เราอย่าไปกล่าวหาคนอื่นโดยที่เขาไม่มี
โอกาสแก้ตัว ผมให้โอกาสคุณพูดพอสมควร

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เพราะฉะนั้นท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้า

ถึงไม่ยากให้ข้าราชการการเมือง ข้าราชการประจำมาอยู่กับครูสภา ทั้งนี้เพื่อความเป็นธรรม
ในระบบประชาธิปไตย เดียวนี้ท่านประธาน ท่านประธานแน่ใจหรือว่าถ้ารัฐบาลเก่ง รัฐบาล
ยุบใหม่ สภา เดียวนี้ เมื่อคืนวันที่ ๑๔ จับ ส.ส. ๑๖ คน....

ประธานสภาผู้แทน : หมดไปแล้ว พูดเรื่องนี้ ๆ มันจบไปตั้งแต่เมื่อเช้าแล้ว

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ก็นั่นแหละท่านประธาน ถ้าเก่งจริงรัฐบาล
เชิญยุบซิเชิญยุบ ข้าพเจ้ากล้าทำอย่างนี้.....

ประธานสภาผู้แทน : มันคนละเรื่อง จะไปทำก็ไปทำเวลาอื่น เวลานี้มาพูดเรื่อง
พระราชบัญญัติครูก่อน

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เปล่า ไป ๆ มา ๆ ส.ป.ท. มากไม่ถึง ๑๐ เปอร์เซ็นต์....

ประธานสภาผู้แทน : เอาเถอะนะ เรามาพูดกันเรื่องนี้ก่อน

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ข้าราชการ
การเมือง ข้าราชการประจำมาเป็นกรรมการ หรือเป็นประธาน รองประธานของครูสภานี้ นี้
ท่านประธานข้าพเจ้าขอกล่าวสั้น ๆ แต่เพียงเท่านี้ ขอยื่นหยัดต่อสู้อู่เท่าที่ข้าพเจ้าขอแปรญัตติ
เสนอตัดและให้ใช้ความว่า ให้เลือกตั้งจากสมาชิกสามัญทุก ๆ คนซึ่งอยู่เป็นสมาชิกมาหรือทำ
ราชการมาไม่น้อยกว่า ๕ ปี

นายไพบุลย์ มัชฌิมาลัย (ศรีสะเกษ) : กระผมได้ขอแปรญัตติในมาตรา ๕ ซึ่งใน
พระราชบัญญัติเป็นมาตรา ๗ ก็คล้าย ๆ กับสมาชิกผู้มีเกียรติได้อภิปรายไปแล้ว คือประธาน
กรรมการอำนวยการครูสภานี้ก็ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ สำหรับ
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ที่เป็นรองประธานนั้น ผมตัดออกก็คงเหลือปลัด
กระทรวงเป็นรองประธาน แล้วก็ที่มีผิดแผกแตกต่างอยู่อีกอย่างหนึ่ง จากร่างของกรรมาธิการ
ก็คือ ให้เลือกกรรมการจากที่ประชุมแห่งครูสภา ซึ่งเลือกจากสมาชิกสามัญซึ่งดำรงตำแหน่ง
คือเคยดำรงตำแหน่งเป็นครู มีเวลารวมกันไม่น้อยกว่า ๕ ปี ของกรรมาธิการนั้น เป็น ๑๐ ปี

ของผมเป็น ๕ ปี เหตุผลที่เลือกเอา ๕ ปีนี้ก็เพราะเห็นว่าครูบาอาจารย์ทุกท่านนี้เป็นครูบาอาจารย์
 ของพวกเราก่อน ๆ มานั้น อายุที่เป็นครู ๕ ปีนี้ก็คงไม่มีแล้ว ที่นี้สำหรับครูที่จะมา ถ้าสมมติว่า
 ได้เลือกเป็นกรรมการอำนวยการคุรุสภานี้ สำหรับ ๕ ปีนี้ ผมคิดว่าเขาก็มีความรู้หรือว่ามี
 จิตใจที่จะทำงาน พุดง่าย ๆ ว่าบ้านเมืองเราทุกวันนี้ก็ยอมรับว่ายังเป็นประเทศด้อยพัฒนาหรือ
 กำลังเร่งพัฒนาอยู่ เราต้องการบุคคลที่มีผลกำลังในการบริหารดำเนินงานไม่ใช่จะไปนั่งสั่งงาน
 เฉย ๆ คือพร้อมที่จะทำและพร้อมที่จะปฏิบัติ สิ่งงานก็ได้ ปฏิบัติงานก็ได้ ครูอาจารย์ที่เป็น
 สมาชิกสามัญ ๕ ปีนี้ในระยะทุกวันนี้ ผมเชื่อว่าอย่างน้อยที่สุดจะต้องผ่านจากสถาบันฝึกหัด
 ครูมา เขาก็มีความรู้ความสามารถ ที่จะบริหารบ้านเมืองหรือทำงานเป็นตัวแทนของคุรุสภาได้
 ความจริงในมาตรา ๗ นี้ พุดด้วยใจจริงแล้วถ้าไม่คำนึงถึงระบบราชการ ผมเองนี้ไม่มีความเห็น
 ด้วยเลย เท่าที่แปรมานี้แต่ว่าถือว่าเป็นระบบราชการอยู่ก็ต้องเคารพไว้ ความจริงสภาของครูนี้
 ควรจะประกอบด้วยครูจริง ๆ จริงอยู่ท่านจะแย้งว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการก็ตาม
 อธิบดีก็ตามนี้ก็เข้าราชการครูเหมือนกัน อันนั้นกฎหมายเขียนไว้ แต่โดยเนื้อแท้และสาระ
 ของครูนั้น ครูที่มีเลือดครู ครูที่ทำงานจริง ๆ สอนโรงเรียนจริง ๆ นะ เขาจะรู้ความสุขทุกข์
 ของเขา เขาจะประมวลความคิดเห็นหรือความเป็นอยู่อะไรต่าง ๆ ของเขาเหล่านี้ ออกมาด้วย
 ตัวเขาเอง เขาทำงานด้วยมือเขาเอง เขาสอนมาด้วยตัวเขาเอง เขาอยู่ชนบท เขาอยู่ในเมือง เขา
 ย่อมจะรู้ว่าเขาถูกกดขี่ข่มเหงแค่ไหนเพียงไร อันนี้ ถ้าพุดด้วยความจริงใจแล้ว ผมมีความเห็น
 อย่างยิ่งกับคุณชินทร์ สระคำ เพราะว่าควรจะเป็นสภาของครูจริง ๆ เดียวนี้เราเป็นสภาอยู่
 ในรูป ว่าคุรุสภาซึ่งประกอบด้วยผู้มีอำนาจ พุดตรง ๆ อย่างนี้ ประกอบด้วยผู้มีอำนาจ ครู
 โดยเนื้อแท้จริง ๆ ไม่ได้มาบริหารในงานอันนี้เลย นี่เป็นอย่างนี้ ถ้าเปรียบเหมือนสภาผู้แทนก็
 ควรจะเป็นอย่างนี้ คือเลือกมาจากประชาชนโดยตรง แล้วก็ตัวแทนของราษฎรจริง ๆ
 แต่คุรุสภานี้ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า ไม่รู้ว่าเป็นสภาของครูได้อย่างไร ดูแล้วก็เห็นบอกว่า
 บัญญัติขึ้นมาอธิบดีก็เป็นข้าราชการครู รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการก็เป็นข้าราชการครู
 ส่วนครูจริง ๆ ไม่ได้มาบริหาร อันนี้คือข้อบกพร่อง เพราะฉะนั้นผมจึงลดลงมาว่าครูนี้ห้าปี
 ก็พอเหมาะสมแล้ว เขาควรจะเป็นกรรมการอำนวยการได้ ที่นี้สำหรับพรรคสอง การเลือกตั้ง
 กรรมการตามความในวรรคแรกให้เลือกตั้งตามเขตหรือภาคการศึกษา อันนี้ผมไม่เข้าใจทาง

กรรมการท่านเขียนว่าตามเขตหรือตามประเภทบุคคล ผมเข้าใจอย่างนี้ ตามเขตนี้ ในกระทรวง
 ศึกษาธิการนั้นยังไม่มีเขตการศึกษา มีแต่ภาคการศึกษา และภาคศึกษานี้ตามระเบียบบริหาร
 ราชการแผ่นดินปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม ก็ไม่รับรอง ภาคการศึกษานี้ไม่มีในกฎหมาย
 เขตการศึกษาก็ไม่มี ความจริงมีอยู่อย่างนี้ ภาคการศึกษามีอยู่ ๑๒ ภาค แต่ไม่มีกฎหมาย
 รับรอง มีผู้ตรวจการประถมศึกษา แต่กฎหมายไม่รับรอง แต่เมื่อไม่รับรองเมื่อทำอยู่อย่างนี้ผม
 ก็เขียนตามความเป็นความจริงอยู่อย่างนี้ ที่นี้เรื่องเขตการศึกษาก็ไม่มีก็ไม่รู้ว่ากรรมการนี้
 จะไปบัญญัติขึ้นมาใหม่หรืออย่างไรผมก็ไม่ทราบอันนี้ ผมก็คงไว้ตามเขต แต่ที่เห็นได้เด่นชัดอยู่
 เดี่ยวนี้คือภาคการศึกษา ในวรรคต่อไปผมถือเกณฑ์การเลือก การกำหนดเขตนี้ ให้ถือกรรมการ
 อำนวยการ ถือจำนวนครูเป็นเกณฑ์เฉลี่ยนะครับ เพื่อนสมาชิกที่เคารพ ท่านที่เป็นข้าราชการ
 ครูหรือมีอาชีพครูอยู่ที่นี้ก็มีเป็นจำนวนมาก ผมอยากจะกราบเรียน ณ ที่นี้อีกสักนิดหนึ่งเพื่อ
 ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ การประชุมครูสภาสามัญประจำปีนั้นเขาจะเลือกสมาชิกจากอำเภอ
 และจังหวัดเป็นตัวแทนเข้ามาประชุมที่ครูสภาแล้วก็มาเลือกกรรมการอำนวยการอีกทีหนึ่ง ที่นี้
 เท่าที่ปรากฏมาส่วนมากก็ได้แก่ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ที่อยู่ข้างในเป็นกรรมการอำนวยการครูสภา
 ซึ่งท่านเหล่านี้ผมเชื่อว่าประมาณสัก ๖๐ เปอร์เซนต์ ท่านไม่มีความสุขทุกข์ของครูเท่าที่ควร
 ครูประจำบาลที่อยู่บ้านนอกบ้านนานั้นมีความสุขทุกข์ยากแค่ไหน ท่านไม่รู้แน่ครับ เพราะฉะนั้น
 ผมจึงบอกว่าการเลือกตั้งกรรมการอำนวยการครูสภานี้ ผมถือว่าเอาเขตการศึกษา ถ้ามี ไม่มี
 ผมก็เขียนว่าภาคการศึกษา เช่นภาคการศึกษา ๑๒ ภาคนี้แหละ ถือจำนวนเกณฑ์เฉลี่ยของครู
 ภาคการศึกษาหนึ่งมีจำนวนครูเท่าไรจนถึงภาคการศึกษา ๑๒ นี้มีจำนวนครูเท่าไร อาจจะมี
 กำหนดว่าครู ๕๐๐ คนต่อกรรมการอำนวยการศึกษาหนึ่งคนหรือว่าตามที่บัญญัติไว้ว่าไม่เกิน
 ๓ คนก็เอาจำนวนทหารอย่างนี้ แล้วก็ได้กรรมการอำนวยการออกมา เพื่อความยุติธรรม ผมมี
 ความเห็นอย่างนี้ แล้วที่นี้สำหรับวรรคต่อมามีกำหนดไว้ การกำหนดภาคหรือเขตการศึกษานี้
 ให้ถือตามเขตที่มีอยู่ในขณะเลือกตั้งเป็นหลัก อันนี้ผมเขียนไว้ว่า ในขณะที่เลือกตั้งนั้นให้ถือว่า
 ถ้ากำหนดเขตก็ให้ถือเขตปัจจุบัน ถ้ากำหนดภาคการศึกษาก็ให้ถือภาคการศึกษาเป็นหลัก คือ
 ที่เขียนไว้อย่างนี้ก็เพราะว่าเดี๋ยวนี้เราไม่รู้ว่าเอาอย่างไรกันแน่ ทางกระทรวงศึกษาธิการจะ
 กำหนดเขตการศึกษาขึ้นมาหรืออย่างไรหรือจะกำหนดภาคการศึกษามาก็ยังไม่รู้ นี่พระ-

ราชบัญญัติเขียนไว้อย่างนี้ คือยังกำกวมอยู่ไม่รู้อะไร อันนี้ผมไม่ทราบเหมือนกันว่า ท่านจะเอากันอย่างไร นี่เหตุผลที่กระผมกราบเรียนมาก็คือมีอยู่แค่นี้ ขอขอบคุณครับ

นายขุนทอง ภูผาเดือน (กาฬสินธุ์) : กระผม ขุนทอง ภูผาเดือน ส.ส. จังหวัดกาฬสินธุ์ สังกัดพรรคประชาธิปัตย์ กระผมเองได้ขอแปรญัตติในมาตรา ๗ นี้ และก็สงวนไว้ก็มีข้อแตกต่างกับเพื่อนสมาชิกอยู่เล็กน้อย แล้วก็แตกต่างกับกรรมการอยู่บ้าง ข้อแตกต่างของกระผมก็มีอยู่ว่า ร่างเดิมนั้นให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธาน กระผมขอตัดรัฐมนตรีและรัฐมนตรีช่วยออกหมดให้มีคณะกรรมการอำนวยการครุสภาประกอบด้วย ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธาน รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นรองประธานตามลำดับ ให้อธิบดีทุกกรมในกระทรวงศึกษาธิการเป็นกรรมการโดยตำแหน่งและกรรมการอื่นซึ่งเลือกโดยที่ประชุมใหญ่ที่ประชุมของครุสภาประจำปี กรรมการซึ่งเลือกตั้งโดยที่ประชุมนี้ให้มีจำนวนมากกว่าคณะกรรมการอำนวยการซึ่งเป็นกรรมการอำนวยการโดยตำแหน่ง มากกว่าพวกนั้น ๕ คน กระผมก็มีเหตุผลอยู่ว่า สภานี้มีวัตถุประสงค์ตั้งขึ้นมา ไม่ใช่เป็นสภาซึ่งต่ำกว่าระดับบริหาร ต่ำกว่าระดับนโยบายของรัฐบาล และก็ไม่ใช่เกี่ยวข้องกับการเมือง ที่นี้เราจะให้สภานี้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ ซึ่งตั้งไว้โดยไม่เกี่ยวข้องกับการเมืองก็เหตุไฉนเล่าถึงจะให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็นนักการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เรื่องนี้เป็นอันตรายต่อสภาของครูเป็นอย่างมาก กระผมไม่เห็นด้วย กระผมจึงอยากจะตัดออก ทั้งนี้กระผมต้องขอประทานกราบเรียนท่านประธานว่า กระผมอยากจะขออนุญาตซักตัวอย่าง ซึ่งมีประสบการณ์มาแล้วตั้งแต่หนหลัง คือสมัยเมื่อเลือกตั้ง กระผมจำได้ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐ มีการเลือกตั้งทั่วประเทศ สมัยนั้นก็พลเอก มังกร พรหมโยธี เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และก็ประธานคณะกรรมการอำนวยการครุสภาในสมัยนั้นด้วยโดยตำแหน่ง แล้วก็ตอนนั้นจะมีการเลือกตั้ง ก็ปรากฏว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการสมัยนั้นได้เรียกศึกษาธิการจังหวัดทั่วประเทศมาประชุม และก็มิบัญญัติจะให้ไปเรียกครูประจำตำบลซึ่งมีความรู้ความสามารถที่ประชาชนเชื่อถือบ้าง มารับหลักการแล้วก็ไปช่วยหาเสียงให้พรรคเสรีมนังคศิลา กระผมเองเป็นครูคนหนึ่งซึ่งได้ถูกศึกษาธิการจังหวัดท่านเรียกเข้าไปพบ ก็บอกว่าคุณต้องหาเสียงให้พรรค

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมธิการ) : กระผมขอประทานกราบเรียนชี้แจงในนามคณะกรรมการว่า ในชั้นแรกกระผมเองก็เป็นผู้แปรญัตติในชั้นกรรมธิการไม่เห็นชอบที่จะให้รัฐมนตรีหรืออธิบดีทุกกรมมาเป็นกรรมการอำนวยการโดยตำแหน่ง แต่เมื่อท่านอธิบดีกรมสามัญศึกษาและท่านรองปลัดกระทรวงได้ชี้แจงเหตุผลว่า ในการดำเนินงานของคุรุสภานั้นไม่ใช่อธิบดีหรือข้าราชการการเมืองเหล่านี้อาศัยคุรุสภา แต่กลับเป็นฝ่ายคุรุสภานั้นเป็นผู้อาศัยอธิบดีและรัฐมนตรีเป็นผู้ประทับประคอง ท่านได้อธิบายว่าสมาชิกคุรุสภานี้ได้มีหลักการในการช่วยเหลือสมาชิกอยู่อย่างนี้ คือ

๑. เกี่ยวกับการเก็บเงินค่าบำรุง จำเป็นจะต้องให้ท่านรัฐมนตรี ท่านปลัดกระทรวง อธิบดีทุกกรมที่สังกัดนี้เป็นผู้เรียกเก็บแล้วก็ส่งมายังคุรุสภา นี่เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นแรก

๒. ในการที่จะดำเนินการอบรมครูซึ่งเป็นสมาชิกคุรุสภา ให้ได้เลื่อนวุฒิเช่นอย่าง ป.กศ. พ.กศ. พ.ม. เหล่านี้เป็นต้น ทางปลัดกระทรวงศึกษาธิการได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีซึ่งเป็นประธานอำนวยการ โดยสั่งให้อธิบดีกรมการฝึกหัดครูเป็นเจ้าของเรื่องดำเนินการประชุมกันเรียกว่า อ.ศ.ร. ฝึกหัดฤดูร้อน อ.ศ.ร. อะไรพรรณนี้การที่จะสั่งดำเนินการไปในเรื่องนี้ คุรุสภาเป็นองค์การเอกเทศ ไม่ขึ้นเกี่ยวกับกระทรวงศึกษาธิการ ย่อมไปสั่งครูให้มาดำเนินการไม่ได้ และนอกจากนั้นเมื่อจะมีการประชุมอบรมอะไร เพื่อเลื่อนฐานะของครูแล้วจำเป็นจะต้องให้อธิบดีกรมต่าง ๆ ช่วยเหลือเรียกครูอาจารย์จากสถาบันและมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ตลอดถึงโรงเรียนต่าง ๆ มาช่วยเป็นผู้บรรยาย ในการที่จะมาเป็นผู้บรรยายนี้จะต้องถอนอาจารย์เหล่านั้นมาจากสถาบันเพื่อให้เลิกการสอนชั่วคราวและถ้าหากว่าท่านอธิบดีก็ดี รัฐมนตรีก็ดี ไม่มีอำนาจไปสั่งให้เขามาช่วยในการอบรมแล้ว คณะครูเหล่านั้นก็ไม่มา เพราะว่าจะต้องมากินเบี้ยเลี้ยงของทางอธิบดี เมื่อคุรุสภาได้ร้องขอมา ทางอธิบดีจึงจำเป็นต้องสนองตอบนโยบาย เป็นการช่วยครูให้ครูได้รับวุฒิเพิ่มขึ้น โดยส่งอาจารย์จากสถาบันต่าง ๆ ในสังกัดของแต่ละกรมไปช่วยเหลือ เช่นอย่างการอบรมพลศึกษาก็ต้องขอจากอธิบดีกรมพลศึกษา การอบรมทางการฝีมือและการช่าง ต้องขอจากอธิบดีกรมอาชีวศึกษาการอบรมทางมัณฑลศิลป์และศิลปะต่าง ๆ ต้องขอจาก

กรมศิลปากร การอบรมทางวิชาครูและจิตวิทยาจะต้องขอมาจากกรมฝึกหัดครู การอบรมทางด้านการศึกษาและมัธยมศึกษาจะต้องขออาจารย์มาจากโรงเรียนมัธยมสามัญและโรงเรียนสามัญ การอบรมในด้านวิชาการวิทยาศาสตร์ จะต้องขอมาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และจะต้องขอเกี่ยวกับการอบรมจากพวกบรรณารักษ์ศาสตร์ จะต้องขอมาจากหอสมุดแห่งประเทศไทย และขอมาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ขอมาจากธรรมศาสตร์ และขอมาจากองค์การอื่นๆ

คุรุสภาเป็นผู้ไม่มีอำนาจที่จะเรียกข้าราชการประจำเหล่านี้มาดำเนินการได้ เมื่อคุณเกรียง เอี่ยมสกุล ได้ชี้แจงเช่นนี้จึงเห็นได้ว่ากรรมการโดยตำแหน่งนี้เป็นผู้ที่คุรุสภาอาศัยอำนาจ และอาศัยการที่จะบังคับบัญชาให้อาจารย์เหล่านั้นไปช่วยครูของเรา ผมก็จึงยอม อย่างไรก็ตามก็คิดว่าที่สมาชิกผู้มีเกียรติหลายท่านได้ข้อใจว่าคำว่าผู้อำนวยการนี้ คณะกรรมการผู้อำนวยการนี้จะไปกลัวคณะกรรมการผู้อำนวยการซึ่งเป็นผู้ใหญ่นั้น ข้อเท็จจริงเหล่านี้เราเปรียบเทียบได้ว่าไก่ตีหรือไก่ชนแล้ว ถ้าปล่อยทางมันไม่กลัวใครหรอก ที่นั่งอยู่ที่นี้ก็เป็นครูผู้น้อย ผมเองก็เป็นครูผู้น้อยมาก่อน ผมก็ไม่ได้กลัวเกรงท่านรัฐมนตรีสุกิจ ซึ่งเคยเป็นอธิบดีผมมา และท่านพลเอกประภาส นี่ท่านก็เป็นผู้ใหญ่ เวลามาทูตในสภาผมก็ไม่ได้กลัวเกรง ถ้ากระทำให้สิ่งใดในสิ่งที่ถูกต้อง ผมเห็นว่าครูเหล่านั้นไม่ควรจะถูกหมิ่นน้ำใจ แม้จะอยู่ในชนบทก็ตาม ด้วยเหตุอันนี้เราจึงได้แก้ไขหลักการเสียใหม่ว่า ในการเลือกตั้งคณะกรรมการผู้อำนวยการนั้นเราไม่ควรจะเลือกในส่วนกลาง ซึ่งคุณไพบูลย์ก็รู้ แต่ก่อนนี้เวลาจะเลือกคณะกรรมการก็เอาตัวแทนจากจังหวัดกาฬสินธุ์ มหาสารคาม ร้อยเอ็ด ศรีสะเกษ บุรีรัมย์ ตลอดทั้งภาคทุกภาคเข้ามาที่นี้พอท่านอธิบดีไปนั่งเอาเพทายนะ เอาคนนั้นนะเอาคนนี้นะ มันเกิดเกรงใจกัน โดยวิธีการ ก็เราแก้กลับเสียใหม่กลับหมดให้ครูแต่ละเขต มันมาถึงคำว่า "เขต" เขตคืออะไร เขตคืออะไรนั้น มันปรากฏอยู่ในข้อบังคับของคุรุสภาที่จะออกในโอกาสหลังคือคำว่า "เขต" ไม่ใช่ภาคการศึกษา คำว่า "เขต" หมายถึงเขตการเลือกตั้งเขตการเลือกตั้งครูที่อยู่ในเขตหรือโซนนั้น เช่นอย่างภาค ๑๐ กับภาค ๑๑ มีจำนวนที่จะเลือกได้ ๕ คน เราก็เรียกว่าเขตการเลือกตั้ง ภาคศึกษา ๑๐-๑๑ รวมกันได้ ๓ คน หรือ ๕ คน พวกเหล่านั้นเข้ามาดำเนินเป็นผู้อำนวยการ คณะกรรมการผู้อำนวยการเลยไม่ต้องมีตัวแทนเข้ามาเลือกใหม่ อันนี้เรียกว่าเราจะเลือกได้คนดี เลือกได้คนที่ครูต้องการจากเขตนั้น และมีคำพูดอีกคำหนึ่งคือ แต่ละบุคคลหรือแต่ละประเภท คำว่า

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

แต่ละบุคคลหรือแต่ละประเภท หมายความว่า บุคคลที่รับราชการเช่นศึกษาธิการจังหวัด ข้าราชการศึกษาหรือข้าราชการประจำควรจะได้คนหนึ่ง ครูโรงเรียนราษฎร์ควรจะได้ ๒ คน ครูโรงเรียนประถมศึกษาคควรจะได้ ๓ คน ครูโรงเรียนอาชีวะ ครูอะไรควรจะได้ เราแบ่งให้ทุกคนได้รับการเลือกตั้งมาเพื่อให้ครูเหล่านั้นได้มาบรรยายหรือมาบริหารงานในคุรุสภา ให้มันเป็นเป้าหมายแห่งการพึ่งพาอาศัยของครู ที่นี้ที่ว่าถึงจำนวนแล้วคณะกรรมการได้แก้ไข คือแก้ไขอย่างนี้ กรมของกระทรวงศึกษาธิการมีทั้งหมด อยู่ ๘ และสำนักงานปลัดกระทรวงมีอยู่ ๑ เป็น ๙ และยังมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการและรองรวมเป็น ๑๐ คน ๑๐ คนนี้เราให้เกินอยู่ ๕ เมื่อมารวมกันแล้วจึงมีกรรมการอำนวยการทั้งหมดที่เลือกจากครูแท้ๆ และบุคคลภายนอกที่จะเป็นตัวจักรจากภาคต่างๆ ๑๕ คน เกินกันอยู่ ๕ เสียแล้ว ต่อไปนี้ถ้าหากว่าพระราชบัญญัติเทคโนโลยีออกมา ๑ นะครับ สถาบันแห่งนี้ก็จะต้องเลือกกรรมการขึ้นมาหนึ่งแห่ง ทางพวกเราก็มีสิทธิจะเลือกขึ้นมาอีกหนึ่งแห่ง โดยวิธีรวมทั้งประเทศว่าจะได้แก่ใคร เพื่อให้มันบาลานซ์ (balance) กัน ให้มีเศษ เพื่อเป็นประธานอยู่อันหนึ่ง มันเป็นอย่างนี้ ถ้าหากว่าเราได้ใช้วิธีการอย่างนี้แล้วยังไม่ดี ยังไม่พอและยังไม่งาม ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติซึ่งเป็นสมาชิกคุรุสภาก็มีสิทธิที่จะเสนอพระราชบัญญัติแก้ไขในโอกาสหลัง เท่าที่คณะกรรมการได้ปรับปรุงพระราชบัญญัติอันนี้ ได้กระทำด้วยความรอบคอบ ได้กระทำด้วยวิญญูณอันเป็นครูแท้ๆ คือผม คุณญาติ และคุณสุวรรณ ธนกันญา ตลอดถึงทุกคน คุณวิชัย เสวะมาตย์ เหล่านี้ ได้กระทำด้วยหัวใจที่เป็นครู ได้กระทำเพื่อให้ครูได้รับสิทธิอิสระเสรีอย่างเต็มที่ ถ้าหากจะเป็นความพลาดพลั้ง ไม่สบอารมณ์แล้วก็เป็นความรู้น้อยของพวกผมเอง จึงยอมรับผิด แต่ว่าเท่าที่เข้ามาแล้วเห็นว่าถูกต้องและตรงเป้าหมาย จึงขอยืนยัน

นายเชาว์ ชัยวิรัตน์ (ชัยภูมิ) : ผมเห็นว่าได้อภิปรายมากพอสมควรแล้ว ขอเสนอปิดอภิปรายครับ

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ได้รับรอง โปรดยืนขึ้น

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ปิดอภิปรายและมีผู้รับรองแล้ว จะมีท่านผู้ใด
มีความเห็นเป็นอย่างอื่น

(ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นก็ถือว่าที่ประชุมนี้ลง
มติให้ปิดอภิปรายได้

อยากจะขอถามมติต่อที่ประชุมเสียก่อน ผมจะถามครั้งแรกว่า จะเห็นตามที่
คณะกรรมการแก้ไขมา หรือว่าจะเห็นตามที่สมาชิกขอแปรญัตติเสียก่อนนะครับ ถ้าเห็น
ตามผู้แปรญัตติแล้ว จะเห็นอย่างไรอีกทีนะ ซ้อมกันเสียก่อนนะ เดี่ยวจะมาเถียงกันเหมือน
คราวที่แล้วนะครับ ผมอยากจะถามมติต่อที่ประชุมนี้ว่า ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้คงไว้ตามที่
คณะกรรมการได้แก้ไขมา โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๙ คน)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามที่สมาชิกขอแปรญัตติ โปรด
ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๔ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการ
แก้ไขมา ขอเชิญเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๖ ซึ่งแก้มาตรา ๑๐
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖ ทวิ กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : มาตรานี้กรรมการยกร่างขึ้นใหม่ โดย
ให้มีคณะกรรมการครุสภาประจำจังหวัด การมีกรรมการนี้ ผมไม่ขัดข้องแต่ผมสงสัยเรื่อง
อำนาจของคณะกรรมการชุดนี้ คือโยงไปในมาตรา ๔ (๗) (๘) (๙) ให้อำนาจคณะกรรมการมี

หน้าที่ช่วยเหลือพิจารณาการลงโทษ และก็พิจารณาในเรื่องการร้องทุกข์ ผมเกรงว่าอำนาจจะไปขัดกัน เพราะว่าการลงโทษนั้น เราพิจารณากันเมื่อคราวก่อนแล้วว่า มันเป็นเรื่องอำนาจของ คณะอนุกรรมการหรือทำหน้าที่คล้ายอนุกรรมการ ก.พ. ในมาตรา ๔ (๗) (๘) (๙) แล้ว แต่ว่า เป็นเรื่องของ ก.พ. หรือ ก.จ. หรือ ก.ท. ที่นี้ก็หมายความว่า การพิจารณาลงโทษ อย่างสมมติว่า จะไล่ออกก็ต้องผ่านอนุกรรมการชุดนี้ ที่นี้กรรมการใหม่ที่ตั้งขึ้นมาคือกรรมการประจำจังหวัดนี้ จะมาช่วยเหลือคณะกรรมการ ก.ค. ได้อย่างไร ผมยังสงสัย เพราะว่าอำนาจนั้นเป็นอำนาจสำหรับ พิจารณาอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ของข้าราชการครู ซึ่งคณะอนุกรรมการได้พิจารณาลงโทษไปตาม มาตรา ๔ (๗) (๘) (๙) อยู่แล้วนะครับ การช่วยเหลือนี้ผมว่ามันไม่มีทางจะช่วยได้ เพราะ อำนาจสูงสุดมันอยู่ที่ ก.ค. อยู่แล้ว ถ้าอนุกรรมการบอกว่าให้ไล่ออก กรรมการชุดนี้จะทำอย่างไร มันก็ต้องเสนอไปยังกรรมการ ก.ค. กรรมการ ก.ค. ก็พิจารณาว่าควรจะให้ไล่ออกหรือไม่ ที่นี้ กรรมการประจำจังหวัดจึงไม่มีอำนาจอย่างที่เขียนไว้ คือให้ช่วยเหลือ ผมสงสัยว่าจะขัดกับ อำนาจของ ก.ค. ใหญ่ หรืออำนาจของอนุกรรมการ ขอให้คณะกรรมการชี้แจงหน่อยครับว่า ที่ร่างอย่างนี้ขึ้นมาเนี่ย ความประสงค์จะทำไมอย่างไรรในการช่วยเหลือ

นายสุวรรณ ธนัญญา (ประธานกรรมการ) : ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ สงสัยอำนาจของคณะกรรมการของจังหวัดในเรื่องเกี่ยวกับทางวินัยนี้ ความจริงแล้วคณะกรรมการครูสภาประจำจังหวัดไม่มีสิทธิและอำนาจเข้าไปเกี่ยวข้องให้คุณให้โทษทางวินัยแต่อย่างใด การให้คุณให้โทษทางวินัยแก่ข้าราชการจะเป็นสังกัดไหนก็ตาม เป็นเรื่องของผู้บังคับบัญชา ตามระเบียบแบบแผน เช่นครูสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ก็เป็นอำนาจนายอำเภอ ศึกษาธิการ อำเภอ ศึกษาธิการจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัด ตามลำดับชั้นขึ้นมา แล้วก็รายงานมายังครูสภา เทศบาลก็เช่นเดียวกัน อันนี้ละจะชี้ให้เห็นได้ชัดปัญหาที่ท่านสงสัยว่าให้ครูสภาทำหน้าที่แทน ก.พ. มิได้ตัดอำนาจการบังคับบัญชาให้คุณให้โทษของนายกเทศมนตรีแต่ประการใด การที่เรา ได้เพิ่มมาตรานี้เข้าไป ให้มีคณะกรรมการครูสภาประจำจังหวัดเกิดขึ้นนั้นก็มิวัตถุประสงค์ที่จะให้กิจการครูสภาในระดับจังหวัดนั้นได้รับความเอาใจใส่ มีความเคลื่อนไหวมุ่งหนักไปใน

ทางส่งเสริมวิชาการ การศึกษา ให้ความรู้และมุ่งหนักไปในทางสวัสดิการตามกำลังความสามารถของจังหวัด นอกจากนั้น ตามที่คณะกรรมการอำนวยการครุสภาจะได้มอบหมาย

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : คือมาตรา ๔ (๗) (๘) (๙) นี้ อนุกรรมการที่ตั้งขึ้นนี้ ผมว่ามีอำนาจหน้าที่ในเรื่องพิจารณาการขึ้นเงินเดือนคือว่า แทนที่จะเป็นอำนาจของ ก.พ. ก็เป็นอำนาจของ ก.ค. นี้เป็นส่วนย่อย คือว่าในจังหวัดอนุกรรมการก็พิจารณา แทนที่จะเป็นอนุกรรมการ ก.พ. ก็เป็นอนุกรรมการ ก.ค. แทน ก.จ. หรือแทน ก.ท. เป็นครูเทศบาลก็ดี ครูประชาบาลก็ดี ถ้าจะขึ้นเงินเดือน ๒ ชั้นก็ต้องผ่านมาทางนี้ และก็ไปถึงคณะกรรมการใหญ่ คือ ก.ค. ที่นี้เราจะให้คณะกรรมการประจำจังหวัดได้ช่วยพิจารณา คือให้มีอำนาจตามมาตรา ๖๒ มาตรา ๖๒ นี้พิจารณาลงโทษกับพิจารณาเรื่องการร้องทุกข์ นี้เป็นอำนาจของ ก.ค. ใหญ่อยู่แล้ว และจะให้คณะกรรมการจังหวัดไปพิจารณาอย่างไรครับ เป็นอำนาจเด็ดขาดของ ก.ค. ใหญ่ สมมติว่าอย่างนี้ สมมติว่าจังหวัดลงโทษไปให้ไล่ออก เรื่องก็ต้องเข้า ก.ค. ใหญ่ ที่นี้จะให้มาผ่านคณะกรรมการจังหวัด มันจะผ่านได้อย่างไรครับ อันหนึ่งและอีกประการหนึ่งที่เราเขียนมาตรา ๖ อนุ (๗) (๘) (๙) ซึ่งให้มีการตั้งอนุกรรมการขึ้นนี้แทนกรรมการข้าราชการพลเรือน หรือกรรมการข้าราชการส่วนจังหวัด หรือกรรมการส่วนเทศบาลนี้ความประสงค์ของกฎหมายต้องการให้ตั้งอนุกรรมการแทนอนุกรรมการ ก.พ. เพราะว่าข้าราชการครูทั้งหมดนี้เราไม่ให้ขึ้น ก.พ. แล้ว ให้ขึ้น ก.ค. อย่างเดียว หมายความว่า ก.พ. ก็ไม่ใช่ ก.จ. ก็ไม่ใช่ แล้วก็ ก.ท. ก็ไม่ใช่ เมื่อไม่ใช่แล้วก็หมายความว่า ดำเนินการตามกฎหมายข้าราชการพลเรือน แต่ว่าลักษณะคล้ายๆ กัน คือว่าเมื่อจะลงโทษคน คือข้าราชการครูนี้ก็ต้องมีอนุกรรมการ ถ้าเป็นข้าราชการพลเรือน เขาก็เรียกว่าอนุกรรมการ ก.พ. แต่อันนี้เป็นอนุกรรมการ ก.ค. มีหน้าตาอย่างนี้ ไม่ใช่ว่าเทศมนตรีหรืออธิบดี มีอำนาจลงโทษได้ตามชอบใจ มันต้องตั้งคณะกรรมการตามกฎหมายระเบียบข้าราชการครูโดยเฉพาะ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าหน้าที่ของเขามีอยู่แล้ว คือว่าอนุกรรมการต่างๆ ที่ตั้งขึ้นตามมาตรา ๖ นี้เป็นผู้พิจารณาเรื่องทางวินัย เรื่องการขึ้นเงินเดือน ถ้าหากว่าจำเป็นจะต้องมีอนุกรรมการพิจารณา แต่โดยมากผมเข้าใจว่า เป็นเรื่องของวินัยมากกว่า เมื่ออนุกรรมการพิจารณาเสร็จแล้วก็เสนอไปยัง ก.ค. คือ ก.พ. ใหญ่ของครู เรียกว่า ก.ค. เพราะฉะนั้นระหว่างกลางนี้ไม่มีครับอย่างจะเอาคณะกรรมการจังหวัด

ไปเป็นอยู่ระหว่างกลาง ระหว่างอนุกรรมการกับตัวกรรมการใหญ่ของ ก.พ. นั้นมันไม่มี ผมจึงเห็นว่าหน้าที่อื่น ๆ อาจจะเป็นที่ปรึกษาหรือให้ความเห็นได้ เช่น ในเรื่องให้สวัสดิการที่ดี ให้บริการที่ดี ส่งเสริมฐานะอะไรก็ตาม แต่เฉพาะการลงโทษกับการพิจารณาเรื่องรางวัลทุกขีไม่มีทางที่จะให้คณะกรรมการจังหวัดไปพิจารณาได้ เพราะอำนาจมันมีอยู่แล้วโดย ก.ค. ใหญ่

นายสุวรรณ ธนัญญา (ประธานกรรมการ) : กระผมขอทำความเข้าใจกับเพื่อนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเมื่อขณะนี้ คือท่านยังมีความเข้าใจไขว้เขวอยู่ มาตรา ๖ (๒) นั้นจะรับควบคุมและสอดส่องจรรยาบรรณ และวินัยของครู พิจารณาลงโทษครูที่ประพฤติผิด ตลอดจนพิจารณาคำร้องทุกข์ของครูนี้ มิได้หมายความว่าความการลงโทษทางวินัยตามระเบียบข้าราชการในฐานะที่ครูเป็นข้าราชการ มีผู้บังคับบัญชาตลอดแล้ว มิได้หมายถึงอย่างนั้นข้อนี้หมายถึงเฉพาะการพิจารณาโทษสมาชิกในฐานะครูเป็นสมาชิกคุรุสภาที่มีการตักเตือนภาคทัณฑ์ คัดชื่อออกจากสมาชิก นี่หมายถึงโทษอันนี้ ไม่ใช่โทษทางวินัยของข้าราชการอันนั้นอันนี้ไปล่วงเกินไม่ได้ นี่ขอโปรดได้เข้าใจด้วย โทษอันนี้ไม่ใช่โทษทางวินัยตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ มันเป็นโทษทัณฑ์ซึ่งในฐานะเป็นสมาชิกขององค์การนี้ประพฤติผิดข้อบังคับก็มีการคัดชื่อออก มีอะไรทำนองนี้ละครับ ออกจากสมาชิกคุรุสภาไม่ใช่ออกจากข้าราชการ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ผมขอถามท่านกรรมการว่า ถ้าอย่างนั้นแล้ว ใครจะลงโทษข้าราชการละ ที่เป็นครูที่ทำผิด ถ้าไม่ลงโทษทางวินัยตามมาตรานี้ คือมาตรานี้ให้อำนาจไว้อย่างกว้างขวาง สำหรับกรรมการข้าราชการครู ๑. เป็นที่ปรึกษาอย่างมาตรา ๖ (๑) นั้น ๒. ควบคุมและสอดส่องฐานะและวินัยของครู แล้วก็การลงโทษ ก็ต้องลงโทษทางวินัย ถ้าหากว่าครูทำผิด และไม่ให้ลงโทษทางวินัย แล้วใครจะลงโทษละอย่างนั้น ก.พ. ก็ไม่เข้าแล้ว แล้วไปเข้ามาตราไหนละถ้าอย่างนั้น ว่าพิจารณาโทษเป็นเรื่องการลงทัณฑ์ ผมว่าไม่ใช่ละครับ ท่านนะ ไขว้เขว ผมไม่เชวละครับ

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าอย่างนั้นเชิญกรรมการ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมการ) : ผมขอประ 탄ขึ้นใจในนามคณะกรรมการ

ว่า ความเข้าใจในเรื่องลงโทษนี้มันแบ่งเป็น ๒ อย่าง อย่างหนึ่งเรียกว่าสมาชิกในสมาคมหรือสมาชิกในคุรุสภา ย่อมจะมีการปฏิบัติเกี่ยวกับข้อบังคับของคุรุสภา เช่นความประพฤติ การปฏิบัติตัวเหมาะสมในฐานะสมาชิกของสโมสรหนึ่ง ๆ ของสมาคมหนึ่ง ๆ อย่างไร คณะกรรมการที่สอดส่องจรรยาบรรณย่อมตักเตือนในฐานะที่เป็นผู้ได้รับแต่งตั้งจากสมาชิกให้เป็นกรรมการนี้เป็นเพียงระดับของสมาชิกส่วนกรรมการที่จะพิจารณาโทษนั้น เรียกว่า คณะกรรมการคุรุสภาประจำจังหวัด ซึ่งมีอยู่ในมาตราต่อไป อันนั้นเป็นการปฏิบัติโทษทางระเบียบวินัยด้วยข้าราชการพลเรือนว่าด้วยระเบียบข้าราชการเทศบาล ว่าด้วยการบริหารองค์การส่วนจังหวัด ซึ่งมันก็แยกกันอยู่ไม่ได้ปนกันครับ ผู้ที่จะปฏิบัติตามระเบียบนี้มันแยกกันอยู่แล้วครับ

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าอย่างนั้นผมจะขออนุมัติที่ประชุมนี้เป็น ๒ ประเด็น ประเด็นหนึ่งคือว่า จะเห็นด้วยหรือไม่ตามที่คณะกรรมการการเสนอมติมาตรา ๖ ทวิมา หรือไม่เห็นด้วย ขออนุมัติต่อที่ประชุมว่า ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามที่คณะกรรมการเพิ่มมาตรา ๖ ทวิมา โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๙ คน)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๙ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เพิ่มมาตรา ๖ ทวิ ตามที่คณะกรรมการการเสนอมติ ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๗ ซึ่งแก้มาตรา ๑๓ เดิม

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : มาตรา ๗ ข้าพเจ้าทองดี อิศราชีวิน เชียงใหม่ ได้ขอแปรญัตติตัดแก้มาตรา ๑๓ โดยขอตัดข้อความดังนี้ เว้นแต่ผู้นั้นได้รับการยกเว้นในกรณีขาดคุณสมบัติตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน หรือตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ

บริหารราชการส่วนจังหวัด หรือตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบพนักงานเทศบาล หรือกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ แล้วแต่กรณีนอกจากอนุ ๔ ท่านประธานที่เคารพ อนุ ๔ นี้ที่ข้าพเจ้าเสนอตัดออกนั้น ข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนถามคณะกรรมการว่า เป็นเพราะเหตุใดท่านถึงยกเว้นในข้อนี้ ที่ท่านบอกว่าไม่เป็นผู้ที่เคยถูกปลดออกหรือไล่ออกจากราชการนั้น อันนี้ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะตั้งใจเท่าไรนัก ที่นี้ท่านมีข้อแม้บอกว่าเว้นแต่ผู้นั้นได้รับการยกเว้น ในกรณีขาดคุณสมบัติตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน จะยกเว้นทำไม เมื่อขาดคุณสมบัติตามกฎหมายว่าด้วยข้าราชการพลเรือนท่านยกเว้นให้เขาทำไม หรือตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบราชการส่วนจังหวัดหรือตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบพนักงานเทศบาลหรือกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์แล้วแต่กรณีอย่างนี้ ท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควรจะยกเว้นเมื่อขาดคุณสมบัติแล้วอย่าให้มาร่วม มาร่วมเป็นกรรมการของคุรุสภาได้อย่างไร ท่านประธานที่เคารพ ค่านที่ทุจริตต่อหน้าที่โกงกินบ้านกินเมือง ต่อไปท่านไปยกเว้นให้มาเป็นกรรมการในคุรุสภานี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย นี่ข้าพเจ้าขอกล่าวแต่เพียงสั้น ๆ เพียงเท่านี้

นายสุวรรณ ธนกัญญา (ประธานกรรมการ): ในเรื่องระเบียบการยกเว้นการขาดคุณสมบัติของข้าราชการ ไม่ว่าจะข้าราชการฝ่ายพลเรือน ฝ่ายทหารก็มีระเบียบอยู่ ให้ยกเว้นได้เป็นกฎหมาย อันนั้นเป็นการยกเว้น ที่นี้เมื่อบุคคลซึ่งเคยเป็นครูนี้ก็ได้รับการยกเว้นในกรณีอย่างนี้แล้ว เขาอยากจะมาสมัครเป็นสมาชิกคุรุสภา ไม่ใช่เข้ารับราชการครับอันนี้ สมัครเข้ามาเป็นสมาชิกคุรุสภา เขาอาจจะไม่รับราชการก็ได้แต่เมื่อเขาได้รับการยกเว้นแล้ว เขาจะเข้ามาสู่สังคมครู มาประกอบอาชีพครู บำเพ็ญตนเป็นคนมีประโยชน์ต่อการศึกษาของชาติบ้านเมือง เราจะไปตัดอนาคตของเขาก็ได้ใช้ที่เพราะฉะนั้นอันนี้ไม่ใช่เรื่องเรารับเข้ามารับราชการเป็นการรับเข้าเป็นสมาชิกครับ กรรมการขอยืนยันครับ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่): ท่านประธานที่เคารพ เท่าที่ข้าพเจ้าได้ฟังกรรมการมาชี้แจงนั้น ข้าพเจ้ายิ่งไม่เห็นด้วย ท่านประธานที่เคารพ ท่านประธานทราบหรือไม่ว่าเมื่อในระหว่างปี ๒๕๑๒ มีข้าราชการทุจริตต่อหน้าที่ขายข้อสอบ ม.ศ. ๕ ของกระทรวงศึกษาธิการ จนถึงท่านรัฐมนตรีว่าการฯ ก็ไล่ออกจากตำแหน่งหน้าที่ไปแล้ว บุคคลเช่นนี้หรือ

ท่านยังจะให้มาเป็นสมาชิกคุรุสภาอยู่ อีกหน่อยก็จะไปขายข้อสอบอีก ท่านเปิดโอกาสให้คุรุสภาเป็นที่ปรึกษา ออกข้อสอบอ้ายโน้นอ้ายนี้เขียนตำรับตำราอย่างนี้ ข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย ท่านประธานที่เคารพ ท่านจะเอาคนที่ทุจริตต่อหน้าที่ ถูกรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการไล่ออกจากราชการตำแหน่งหน้าที่แล้วหรือ มาเป็นสมาชิกคุรุสภา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอยืนยันไม่เห็นด้วย

ประธานสภาผู้แทน : ผมจะขอมติต่อที่ประชุมนี้ อันนี้จะถามเป็นสองประเด็นเท่านั้นนะครับ มาตรา ๗ นี้ ไม่มีการแก้ไข เพราะฉะนั้นผมจะถามว่า ควรจะให้คงไว้ตามร่างเดิม หรือให้เป็นไปตามที่สมาชิกขอแปรญัตติเท่านั้นนะครับ ข้อความเข้าใจก่อนนะครับ ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรให้คงไว้ตามร่างเดิมที่เสนอมานี้ โปรดยกมือขึ้น อย่าเพิ่งเอามือลงครับ .....

เอามือลงได้ครับ

(มีสมาชิกยกมือ ๕๓ คน)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้ตัดข้อความออกตามที่สมาชิกได้เสนอขอแปรญัตติ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๒ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้คงไว้ตามร่างเดิม ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๘ ซึ่งแก้ไขมาตรา ๑๔ มาตรา-๘ ซึ่งแก้ไขมาตรา ๒๑

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ ประธานสภาผู้แทนได้ลงจากบัลลังก์ไปชั่วคราว และได้มอบให้รองประธานสภาผู้แทนคนที่ ๑ ทำหน้าที่เป็นประธานดำเนินการประชุมต่อไป)

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เดี่ยว ผมมีครับ มาตรา ๘ แก้มตรา ๑๔ ครับ
ท่านประธาน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เชิญคุณทองดีครับ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธานที่เคารพ ความจริงกฎหมายฉบับนี้ คงจะเสร็จวันนี้ แต่ข้าพเจ้ารู้สึกน้อยใจ ท่านเลขาธิการก็ตะลุมเป็นรถไฟด่วนสายเหนือไปได้ ท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าทองดีได้ขอแปรญัตติแก้ไขข้อความในมาตรา ๑๔ (๒) โดยขอแก้ "สิบห้าปี" เป็น "ห้าปี" และขอตัดข้อความ "การเป็นครูสอนโดยได้รับคำสั่งสอนคิดเป็นรายชั่วโมง หรือรายสัปดาห์หรือได้รับเป็นรายเดือน แต่ได้รับเฉพาะเดือนที่มีการสอนไม่ตลอดปีไม่อยู่ในเงื่อนไข" ในวรรคสุดท้ายออก ข้าพเจ้าขอตัดออกหมด ท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าอยากจะขอเรียนถามท่านกรรมาธิการว่า ทำไมท่านถึงยังยืนหยัดถึง ๑๕ ปี ๑๐ ปี ท่านแก้เป็น ๑๐ ปี ก็ดีใจ ท่านลดมา ๕ ปี แต่ที่นี้ข้าพเจ้าเองขอยืนยัน ๕ ปี ท่านประธานที่เคารพ แล้วที่นี้ก็ขอตัดข้อความที่ว่า การเป็นครูสอนได้รับคำสั่งสอนคิดเป็นรายชั่วโมงหรือรายสัปดาห์หรือได้รับเป็นรายเดือนนี้ ทำไมท่านถึงจำกัดอย่างนี้ ไหน ๆ จะให้เขาเข้ามาเป็นสมาชิกอะไร เหล่านี้แล้ว ก็ควรจะตัดออกหมด เขาจะสอนอย่างไรก็ตามใจเขา ท่านประธานที่เคารพ ไม่ควรจะไปจำกัด เพราะเขาก็เป็นครูบาอาจารย์มาแล้ว หรือได้รับเป็นรายเดือนแต่ได้รับเฉพาะเดือนที่มีการสอนไม่ตลอดปี นี่ท่านก็มาเขียนอย่างนี้ ไม่อยู่ในเงื่อนไข เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันขอเสนอตัดออกทั้งหมดเท่าที่ข้าพเจ้าได้แปรญัตติ

นายญาติ ไหวดี (กรรมาธิการ) : ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดเชียงใหม่ ได้ขอแปรญัตติเป็น ๒ ประเด็นด้วยกัน คือที่กรรมาธิการร่างไว้ ๑๐ ปี ขอให้เหลือ ๕ ปีนั้น ขอเรียนข้อเท็จจริงให้ทราบดังนี้ คือตามพระราชบัญญัติครู พ.ศ. ๒๔๘๘ ได้กำหนดคุณสมบัติไว้ ๒๐ ปี ๒๐ ปีแล้ว เราลดลงมาให้เหลือ ๑๐ ปีเท่านั้น ซึ่งเพื่อให้ครูพวกนี้ได้มีสิทธิเป็นสมาชิกสามัญด้วย คือมาตรา ๑๔ ได้กำหนดว่าสมาชิกสามัญต้องมีพื้นความรู้ดังต่อไปนี้ เพราะ

จะนั้นแทนที่จะกำหนดให้ ๒๐ ปี เราให้เหลือ ๑๐ ปีเท่านั้น ข้อนี้ก็เข้าใจว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคงไม่ติดใจ เฉพาะประเด็นข้อ ๒ เฉพาะเงื่อนไขในการมีอาชีพเป็นครูตามอนุมาตรา (๒) จะต้องได้รับเงินเดือนประจำ การเป็นครูสอนโดยไม่ได้รับค่าสอนคิดเป็นรายชั่วโมงหรือรายสัปดาห์ หรือได้รับเป็นรายเดือน แต่ได้รับเฉพาะเดือนที่มีการสอนไม่ตลอดปี ไม่อยู่ในเงื่อนไขนั้นๆ ขอเรียนให้ทราบว่า เนื่องจากว่าสมาชิกคุรุสภาประเภทสามัญนี้ จำเป็นจะต้องมีเงื่อนไขพิเศษกว่าสมาชิกประเภทอื่น คือสมาชิกคุรุสภานั้น ประกอบไปด้วยสมาชิกสามัญ แล้วก็สมาชิกสมทบ และวิสามัญด้วย มี ๓ ประเภทด้วยกัน เพราะฉะนั้นสำหรับสมาชิกสามัญนี้ ต้องมีเงินเดือนประจำ ถ้ามีเงินเดือนเฉพาะสอนรายชั่วโมงสองชั่วโมงแล้ว ก็เราถือว่าไม่ควรจะอยู่ในเงื่อนไขในนี้ จึงให้เป็นสมาชิกสามัญไม่ได้ ขอเรียนให้ทราบอย่างนี้ครับ

นายยิ่ง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : กระทบขอแปรญัตติไว้ในมาตรา ๙ ว่า ขอให้ยกเลิกมาตรา ๒๖

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เดี่ยวๆ ครับ เดี่ยวนี้มาตรา ๘ อยู่ครับ มาตรา ๘ ครับ

นายยิ่ง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : เมื่อก็มาตรา ๙ ไม่ใช่หรือครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ มาตรา ๘ คุณทองดีไม่ติดใจใช่ไหม

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ไม่ติดใจ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่ติดใจ ถือว่าผ่านไป ต่อไปมาตรา ๙

นายขุนทอง ภูผิวเดือน (กาฬสินธุ์) : กระทบ ขุนทอง ภูผิวเดือน ส.ส. จังหวัดกาฬสินธุ์สังกัดพรรคประชาธิปัตย์ กระทบได้แปรญัตติในมาตรา ๙ เพิ่มเติมข้อความในมาตรา ๒๑ แห่งร่างพระราชบัญญัติครู พ.ศ. ๒๕๘๘ ในวรรคท้ายครับ ในวรรคท้ายของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในมาตรา ๒๑ นี้ คณะกรรมาธิการแก้ไขมาแล้ว ได้ข้อความอย่างนี้ครับ สมาชิกคุรุสภา

ที่มาประชุมสามัญประจำปี มีสิทธิสอบถามและเสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับงานในหน้าที่ของ คณะกรรมการอำนวยการได้ กระผมขอแปรญัตติเพิ่มข้อความเข้าไปว่า "และเสนอญัตติอัน อยู่ในางงานของกระทรวงศึกษาธิการหรือองค์การคุรุสภา ในการเสนอญัตติดังกล่าว ให้คุรุสภา ออกระเบียบข้อบังคับเพื่อความเหมาะสม" ทั้งนี้กระผมก็อยากจะขอประธานกราบเรียนให้ ท่านประธานสภาได้ทราบว่า กระผมมีเหตุผลอย่างไร ก็สภาแห่งนี้เป็นสภาของครู โดยข้อเท็จจริง ทั่ว ๆ ไปแล้ว เรียกว่าเป็นสภาซึ่งผู้เลือกตั้งก็เป็นกลุ่มปัญญาชน คือเป็นครูซึ่งเป็นสมาชิกของ คุรุสภาทั่วประเทศ มีการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดีพอสมควร จัดว่าเป็นกลุ่มปัญญาชนได้ผู้ได้รับ เลือกตั้งเป็นตัวแทนที่มาประชุมสามัญประจำปีนั้น ก็เป็นปัญญาชน ซึ่งได้รับเลือกมาจากกลุ่ม ปัญญาชน ฉะนั้นในเมื่อสภานี้เป็นสภาของกลุ่มปัญญาชนแล้ว ก็ควรให้กลุ่มปัญญาชนนี้เสนอ ญัตติได้ กระผมเคยไปชี้แจงต่อท่านกรมการในวาระที่ ๒ ในการชี้แจงเพิ่มเติมค่าแปรญัตตินั้น คณะกรรมาธิการท่านใดว่าก็มีแล้วในพระราชบัญญัติฉบับนี้โดยวรรคท้ายว่า ตัวแทนของคุรุสภา ซึ่งมาประชุมสามัญประจำปี มีสิทธิสอบถามและแสดงความคิดเห็นได้ ความจริงแล้วก็แสดง ความคิดเห็นได้แล้วก็สอบถามได้ แต่กระผมเองอยากจะเรียนต่อท่านประธานว่ากระผมนี้เคย เป็นตัวแทนของสมาชิกคุรุสภาซึ่งมาประชุมสามัญประจำปี การประชุมของสภาแห่งนี้ไม่มีความ หมาย ไม่สมกับเป็นสภาเลย กระผมเลยไม่อยากจะมาเป็นตัวแทน ไม่เคยสมัครอีกสักที เพราะว่า ในการมาประชุมนั้น ข้อสอบถามซึ่งประธานอำนวยการคุรุสภานั่งอยู่ที่ประชุมนะ ให้ตัวแทน สมาชิกสอบถามได้ เอ้า ใครจะถามอะไรก็ถามมา ก็ช่วยกันยกมือแล้วก็ท่านให้เวลาไว้ประมาณ ๓๐ นาทีในการซักถาม ท่านชี้ก็ได้พูดไปคนสองคนก็หมดเวลาแล้ว เสร็จแล้วท่านก็กำหนด เป็นเวอร์คิง เปเปอร์ (working paper) ไว้ว่า ให้แบ่งเป็นกลุ่ม ไปอภิปรายเรื่องนั้นเรื่องนี้ ก็ คล้าย ๆ กับว่าทางคณะกรรมการอำนวยการคุรุสภานี้เขียนข้อความไว้ให้ไปพิจารณาเฉพาะ เรื่องนั้นเรื่องนี้ เรื่องนี้กระผมเห็นว่ามันไม่ดี ทีนี้ถ้าอยากจะให้สภานี้มันสมบูรณ์ขึ้น ทั้ง ๆ ที่ สภานี้ กระผมก็รู้ว่าไม่ใช่สภานิตบัญญัติ แต่ก็ควรให้เขาเสนอญัตติได้ คำว่าญัตตินั้นมันแตกต่าง กับข้อสอบถาม และก็การแสดงความคิดเห็น ญัตตินั้นมันเป็นภาษาบาลี แปลว่าข้อเสนอต้อง มีการอภิปรายและมีการลงมติด้วย นี่คือหมายคามของคำว่าญัตติ ทีนี้การแสดงความคิดเห็น แสดงไปเฉย ๆ แล้วก็จัดไว้บันทึกไว้ มีรายงานการประชุม แต่ไม่มีการลงมติ ไม่ทราบว่าจะเสี่ยง

ส่วนใหญ่ซึ่งเป็นตัวแทนของครูทั่วประเทศนั้น เขามีมติว่าอย่างไร กระผมถึงอยากให้เขามีสิทธิเสนอญัตติได้ เอาละครับ กระผมก็อยากจะได้เรียนชี้แจงต่อไปอีกว่า ทางรัฐบาลท่านอาจจะคิดว่าก็ในเมื่อครูสภานี้เป็นสภาของครูไม่ใช่สภานิติบัญญัติเป็นสภาซึ่งอยู่ต่ำกว่าระดับนโยบายบริหารของประเทศชาติ อันนี้กระผมก็ยอมรับท่านรัฐบาล แต่ว่าถ้าให้สมาชิกครูสภาซึ่งมาประชุมสามัญประจำปีมีสิทธิเสนอญัตติได้ ก็คล้าย ๆ กับจะให้อำนาจของสภานี้ลงมติเพื่อบีบบังคับให้รัฐบาลปฏิบัติอย่างนั้นอย่างนี้ ท่านรัฐบาลอาจจะคิดอย่างนั้น กระผมขอเรียนชี้แจงว่า หากเป็นเช่นนั้นไม่จริง สภานี้มีสิทธิลงมติ แต่ไม่สามารถจะบีบบังคับรัฐบาลให้ปฏิบัติตามได้ สมมติว่ามีตัวแทนของสมาชิกครูสภาจังหวัดหนึ่งเสนอญัตติว่า การศึกษาประถมศึกษาขณะนี้ควรจะให้อยู่กับสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือว่าควรจะให้อยู่ที่กระทรวงศึกษาธิการ สมมติว่าสภานี้ลงมติอย่างใดอย่างหนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการในฐานะประธานกรรมการอำนวยการคุรุสภาก็รับเอามตินี้ไปวินิจฉัยพิจารณาในทางหลักวิชาการ ถ้าไม่สามารถจะวินิจฉัยสั่งการในระดับกระทรวงได้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการก็มีสิทธิที่จะเสนอมตินี้ไปยังที่ประชุมคณะรัฐมนตรีว่ามันเป็นระดับของนโยบาย ระดับบริหารประเทศชาติ มติคณะรัฐมนตรีว่าอย่างไร ถ้ามติคณะรัฐมนตรีเห็นด้วยกับมติของสภานี้ ก็เป็นอันว่าใช้ได้ ถ้าไม่เห็นด้วยมติของสภาของครูนี้ก็ตกไป กระผมไม่เห็นว่าจะมีเรื่องอะไรเสียหาย เราควรจะยอมรับว่าบุคคลซึ่งมาเป็นตัวแทนของสภานี้ในการประชุมปีละครั้ง เราจะให้เขาเสนอญัตติไม่ได้ทีเดียวหรือทำไมถึงจะกำหนดเขียนเส้นให้เขาได้ไปตามใจชอบของกระทรวงศึกษาธิการ ก็ไม่ให้สิทธิเสรีภาพ เขาก็มีสภา มันมีความหมายอะไร ท่านกรมการศึกษารับ อันนี้เป็นปัญหาสุดท้ายซึ่งกระผมขอแปรญัตติไว้ นะครับ กระผมก็ได้เรียนชี้แจงมาแล้ว เรื่องอื่น ๆ ซึ่งผ่านมานั้น ถ้าหากคำขอแปรญัตติในมาตรานี้ของกระผม คณะกรรมการเห็นด้วยก็จะเป็นพระคุณมากเพราะไม่มีเรื่องเสียหายอะไร มีแต่เรื่องดี การแก้กฎหมายนั้น โดยหลักทั่ว ๆ ไป เราแก้ในลักษณะพัฒนา เราไม่ได้แก้ในลักษณะถอยหลัง เมื่อพัฒนาให้คนเรามีความคิดเห็นดีขึ้นมันไม่มีข้อเสียหาย เหตุไฉนท่านถึงจะเอาชนะกระผมด้วยเหตุผลอย่างนี้ สภาของครูนี้กระผมก็ได้เรียนแล้วว่าเป็นสภาของปัญญาชน ผู้เลือกเป็นปัญญาชน ผู้ได้รับเลือกก็เป็นปัญญาชนพอสมควร เขาอาจจะเป็นนักประชาธิปไตย ผู้มาประชุมนี้เป็นบุคคลซึ่งมาจากเบื้องล่าง เดินทางมาจากเบื้องล่าง

ไม่ใช่ไปจากเบื้องสูงอย่างเดียว ความคิดเห็นข้อมูลต่าง ๆ ซึ่งเขาประสบการณ์มาด้วยตนเอง นั้น เมื่อเขามาประมวลแล้ว ประชุมในสภานี้แล้ว ลงมติว่าอย่างนั้นแล้วก็ควรที่รัฐบาลจะนำไปเป็นเครื่องวัดในการบริหารประเทศชาติ ก็ไม่เห็นจะมีเรื่องเสียอะไรครับ กระผมขอรบกวน กรรมการจะได้อ่านหรือไม่ครับ ขอบพระคุณมากครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมการ) : ผมกรรมการที่มาจากจังหวัดกาฬสินธุ์ ขอตอบท่านสมาชิกผู้แปรญัตติ ในฐานะเป็นสมาชิกจังหวัดกาฬสินธุ์ และวันนี้ก็เป็นนิมิตหมายที่ดีสามดวงขึ้นมาพร้อมกัน คือท่านประธานก็เป็นคนกาฬสินธุ์ด้วย ก็เข้าใจว่ากาฬสินธุ์คงจะเชื่อใจกัน การที่ผมได้ค้านคำว่าญัตติกับคุณขุนทองนั้น ความจริงแล้วผมก็อยากได้ แต่เรามาคุยศัพท์และวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับญัตติคืออะไร ญัตติคือเรื่องเสนอเข้าที่ประชุม ซึ่งจะต้องลงมติ หรือเมื่อลงมติแล้วต้องใช้ข้อบังคับ มันเป็นอย่างนั้น แล้วที่นี้คุรุสภาเป็นคุรุสภาของครู อยู่ด้วยการถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน ฉะนั้นเราจึงให้ใช้คำว่า "สอบถาม" ถ้าเราจะสังเกตให้ตีเราจะมี สภาอยู่หลายสภา คณะรัฐมนตรีก็เป็นสภาคณะรัฐมนตรี เขาก็ไม่ใช่คำว่าญัตติ แต่เขาใช้คำว่า เรื่องนั้นคณะรัฐมนตรีเห็นชอบและอนุมัติ สภาเศรษฐกิจแห่งชาติเป็นสภาหนึ่งซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่ตั้งขึ้น เขาก็ไม่ใช่คำว่าญัตติ เพราะถ้าเป็นญัตติแล้วจะเป็นการบังคับทันที จะต้องเสนอคณะรัฐมนตรีให้อนุมัติอีกเหมือนกันแล้วสภาการศึกษา ก็เป็นสภาหนึ่งที่เกี่ยวข้อง การศึกษาก็ไม่เคยใช้ในเรื่องคำว่าญัตติ เพราะจะลงมติ เมื่อลงมติก็นำไปบังคับรัฐบาลไป เมื่อเป็น เช่นนี้ ศัพท์มันแย้งกันและเป็นวิธีการของนิติบัญญัติ เราจึงไม่อยากจะใช้ เราจะเห็นได้ว่า ญัตติของสภาจังหวัดมีญัตติเสนอเข้ามา เพราะอำนาจตามข้อบังคับเขาเสนอเข้ามาขอยุบโรงเรียน ขอยุบโรงเรียน ก. ไปรวมโรงเรียน ข. เพื่อให้ครูได้ประสิทธิภาพได้งานจะได้เป็นชั้นเอก สมาชิกเกิดลงมติตามชอบ ยุบ แต่คนเดือดร้อนคือเด็ก นั่นคือว่าผลแห่งญัตติเพราะการลงมติเป็น เช่นนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดขัดไม่ได้ กระทรวงมหาดไทยเห็นชอบมติ ยุบโรงเรียนเด็กต้องเดิน กราฟลงไป ผมในฐานะสมาชิกสภาจึงได้ตั้งขึ้นใหม่ ขอให้ท่านรัฐมนตรีตั้งใหม่เรื่องมันไปอย่างนี้ เรากลัวมันจะขัดเราเป็นสภาเพียงองค์การคุรุสภา ถ้าลงมติให้อธิบดีกรมวิสามัญออกจากตำแหน่ง คุรุสภาอย่างนี้เรื่องมันจะยุ่งกันไปใหญ่มันเป็นอย่างนั้น ฉะนั้นเมื่อคุรุสภาตั้งขึ้นเพื่อประสงค์

จะให้เราได้รับการพิทักษ์รักษาในเรื่องสิทธิเสรีภาพและความอยู่เย็นเป็นสุข เราจึงอยู่ในฐานะพี่น้องในครอบครัวเดียว ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน คำว่าญาติมิตรหนักไป แต่ว่าผมก็อยากได้ เราทั้งสองก็แพ้ในที่ประชุมกรรมการ ผมก็มายืนยัน ผมก็เห็นว่าเราอยู่ในฐานะสภานิติบัญญัติ รู้ศัพท์คำว่า “ญาติ” “มิตร” จึงไม่กล้าที่จะเอามาใช้ในสภาครู

นายยิ่ง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ผมได้แปรญัตติขอตัดมาตรา ๙ ทวิ ขอโทษครับ ให้ยกเลิกมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติครู พุทธศักราช ๒๔๘๘ ที่กรรมการไม่เห็นด้วย นี่ยากทราบเหตุผลครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ว่าอย่างไรครับกรรมการ

นายยิ่ง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ท่านอาจจะเปิดไม่ทันนะครับ คือมาตรา ๒๖ นั้นบอกว่า ครูต้องเป็นสมาชิกคุรุสภา ก็ยากทราบว่าถ้าครูไม่เป็นสมาชิกคุรุสภานี้ มันจะเป็นผลเสียอย่างไร เอาอย่างนี้ชัดกว่า

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมการ) : สภานี้ได้ว่าเป็นสภาพิทักษ์ผลประโยชน์ให้แก่ครู การที่ครูจะได้อยู่ร่วมกันเป็นกำลังเดียวนั้น จำเป็นจะต้องมีกฎหมายบังคับ เราถือว่าการกฎหมายนี้เป็นการขอร้องเพื่อให้สมาชิกหรือให้ครูทั้งหลายนะ เข้ามาอยู่ในอันเดียวกัน จะได้มีระเบียบอย่างเดียวกัน อยู่ในสถาบันที่ต้องควบคุมวินัยระเบียบจรรยาบรรณอย่างเดียวกัน เวลาเราไปสมัครครูโรงเรียนราษฎร์ คุณยิ่งในฐานะเป็นเจ้าของโรงเรียนราษฎร์ ผมก็เป็นเจ้าของโรงเรียนราษฎร์ เขาจะต้องถามว่าท่านสมัครเป็นสมาชิกคุรุสภาหรือยัง ในเบื้องต้นเขาจะต้องสอบสวนว่าคุณวุฒิเป็นอย่างไร ถ้าไม่มีคุณวุฒิเขาก็เป็นสมาชิกสมทบ ถ้าไม่มีคุณวุฒิครูแต่ว่าเป็นวุฒิกูรเพียงครูมูลหรือมัธยม ๖ ก็เป็นสมาชิกวิสามัญ ถ้าหากว่าได้วุฒิกูรมาเขาก็ให้เป็นสามัญ ทั้งนี้เพื่อเกรด (grade) และชั้น อันดับของสมาชิก ฉะนั้นถ้าครูทั้งหลายที่มาอยู่ในองค์การศึกษาทั้งหลายนี้ได้มารวมกันเสียเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว ไม่ให้ออกไปนอกกลุ่มนอกทาง เราก็สามารถจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวรวมอยู่ในเรือลำเดียวกัน บริหารงานของเราให้ได้พิทักษ์รักษาผลประโยชน์ ฉะนั้นกฎหมายอันนี้เป็นการขอร้องและการบังคับเพื่อให้ครูทั้งหลายได้อยู่ใน

เรือลำเดียวกัน ระเบียบอันเดียวกัน พิทักษ์รักษาผลประโยชน์อันเดียวกัน ไม่เป็นการเสียหาย เพราะมาตรฐานไม่ได้แก้ไขเป็นมาตรฐานที่ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติเดิม

นายย้ง สิทธิธรรม (อุปราชธานี) : ที่คณะกรรมการธิการขึ้นมาแถลงว่าการที่ต้องมีกฎหมายบังคับอันนี้ไว้นั้นผมเห็นว่าที่ท่านกรรมการบอกว่าเราจำเป็นจะต้องมีระเบียบวินัย ข้อบังคับอะไรกันนั้นนะครับ ผมว่ากฎหมายอันอื่นก็บังคับอยู่แล้ว เพราะผมได้พูดถึงแต่ครั้งแรกว่าเจตนารมณ์ของการมีสมาคมครูสภาอะไรนี้เป็นเจตนารมณ์ฝ่ายเดียวคือของฝ่ายรัฐบาลเท่านั้นที่ต้องการจะควบคุมครู แม้ว่าครูจะสมัครใจหรือไม่สมัครใจ แม้ว่าครูจะเห็นประโยชน์หรือไม่เห็นประโยชน์ในครูสภาก็ตาม ครูก็ถูกบีบบังคับให้เป็นสมาชิก ความสำคัญมันอยู่ตรงที่ว่าทำไมครูสภาจึงไม่สามารถจะทำงานให้ได้ผลให้เป็นผลประโยชน์ให้แก่สมาชิก จนกระทั่งสมาชิกทั้งหลายพอใจ จนไม่ต้องถูกบังคับ อันนั้นเป็นหัวใจของมัน แต่เมื่อการเริ่มต้นของการมีครูสภานั้นเริ่มต้นมาจากฝ่ายรัฐบาลซึ่งในสมัยก่อนตั้งขึ้นเพื่อจะให้เป็นสมาคมที่จะบีบบังคับครู ผลมันก็ปรากฏว่าไม่ได้ผลดังนี้ เมื่อเป็นดังนี้แล้วก็จะถือว่าเป็นสมาคมที่จะช่วยให้ครูรักษาผลประโยชน์ก็ได้ เพราะอะไรเพราะว่าไม่เหมือนกับสมาคมอื่นเช่นเนติบัณฑิตยสภา หรืออย่างอื่น สมาคมเหล่านั้นเป็นสมาคมที่เป็นประโยชน์กับสมาชิก สามารถจะป้องกันปกป้องผลประโยชน์ของสมาชิกได้ ผู้ที่ไม่ได้สอบได้เนติบัณฑิต ผู้ที่ไม่ได้กฎหมายนี้ว่าความไม่ได้ ประกอบอาชีพทางตุลาการไม่ได้ แต่ส่วนสมาคมครูนี้ท่านจะเห็นว่ารับ ทุกๆ คนรับหมดคือมองเห็นแต่ประโยชน์ของคณะกรรมการในครูสภา มองเห็นแต่ประโยชน์ที่จะบังคับ แม้กระทั่งท่านสมาชิกที่อภิปรายไปเมื่อกี้นี้ก็จะเห็นชัดว่าสมาชิกสามัญหรือตัวแทนเข้ามาประชุมในสมัยสามัญนั้น ไม่มีโอกาสที่จะแสดงความคิดเห็นอย่างเป็นอิสระ ผมก็เสียตายเหมือนกันที่ท่านกรรมการของสภานี้เป็นครูมองไม่เห็นผลประโยชน์ที่จะเสียไปของครู กลับไปเห็นกับทางครูสภา ที่นี้ครูสภานี้ไม่เป็นประโยชน์ นอกจากจะไม่เป็นประโยชน์อย่างที่ผมว่านี้ยังไม่สามารถจะปกป้องอาชีพนี้ คือใครก็ได้ที่เป็นครูจนกระทั่งใครบอกว่าไม่มีอาชีพอะไรมาประกอบอาชีพเป็นครูก็ได้ง่ายๆ แล้ว เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วผลการศึกษาของเด็กในประเทศเรานั้นก็เสียไป ผมจึงมีข้อสงสัย แล้วก็เรียนถามท่าน ท่านก็ตอบไม่ตรง กรุณาตอบอีกทีเกิดครับว่าเลิกได้ไหม

นี่ถ้าหากว่าสมาคมนี้เป็นสมาคมที่เป็นประโยชน์จริง ๆ ผมเชื่อว่าครูเขาเป็นด้วยความสมัครใจ
ขอบคุณครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมาธิการ) : ผมขอประทานกราบเรียนชี้แจงแก่คุณยิ่ง
สิทธิธรรม ในฐานะเพื่อนครูด้วยกัน เมื่อกี้ผมก็พูดอย่างครู่กับครูพูดกันก็นึกว่าจะเข้าใจ คำว่า
พิทักษ์ผลประโยชน์ โปรดเปิดดูสิทธิต่าง ๆ ที่จะได้รับ นั้นแหละคือที่ผมเปรียบเป็นเรือ คือ
หมายความว่า ๑. คนที่ไม่เป็นครูนี้ เป็นผู้สอนเฉย ๆ นี้ไม่มีสิทธิที่จะมาอบรมเลื่อนวิทยฐานะ
ในเมื่อครูสภาเขาจัดขึ้น นี่เสียแล้ว ถ้าไม่ให้เป็นสมาชิก ๒. สมาชิกครูสภาจะได้รับการสนับสนุน
ในเรื่องการสมรส ทางครูสภาจะจัดสถานที่ให้ มีเจ้าหน้าที่ให้ ๓. เวลาเจ็บป่วยทางครูสภาจะ
เป็นผู้เสนอในการที่จะให้เข้าโรงพยาบาล ออกเงินค่าพยาบาลช่วยเหลือทางรัฐบาลอีกส่วนหนึ่ง
๔. เมื่อเป็นครูแล้ว ตายไปจะได้เงิน ๕๐,๐๐๐ กว่าบาท ใครก็อยากเป็น เวลานั้นเขามาจ้างเข้า
โรงเรียนราษฎร์ผมคนละ ๓,๐๐๐ บาท เพื่อเป็นสมาชิกครูสภา คนละ ๓,๐๐๐ บาท เพื่อจะ
เป็นสมาชิกครูสภา แล้วจะได้เป็นสมาชิก ฌ.ป.ค. เวลาตายไปเมียจะได้หอบเงินก้อนโต ตายแล้ว
เป็นผู้มีเกียรติมาก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการจะสั่งในสองชั่วโมงทันทีให้จ่ายเงิน
๑๐ เปอร์เซนต์ ออกไปทำศพครูก่อน แม้ครูนั้นจะมาจากดอยไหนก็ตามดงไหนก็ตาม ถ้ามา
ตายในกรุงเทพฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ปลัดกระทรวง อธิบดีทุกกรมจะต้อง
ไปให้เกียรติศพอย่างเต็มที่ เป็นที่มีเกียรติและนอกจากนั้นบุตรและธิดาทุกคนจะได้พิทักษ์
ผลประโยชน์ในการศึกษา ทางศึกษาธิการจังหวัดจะกันเงินทุกก้อนเพื่อบุตรได้เข้าเล่าเรียน
ในมหาวิทยาลัยไม่ให้มารดาซึ่งอาจจะไปมีสามีใหม่เอาเงินไปใช้หมด เขาจะต้องฝากไว้เป็นจำนวน
ก้อนนั้น ๆ แก่คนนั้น ก้อนนั้นแก่คนนั้น ๆ อย่างนี้เป็นต้น และนอกจากนั้นครูสภายังเป็นที่
ปรึกษากฎหมายหรือข้อโต้แย้งต่าง ๆ นอกจากนั้นครูสภายังเป็นที่ปรึกษาหน่วยโรงเรียนราษฎร์
หน่วยสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ล้วนแต่ได้รับผลประโยชน์ เราจึงไม่อยากจะคนที่มาอาชีพครูไป
โดดเดี่ยวอยู่ผู้เดียว จึงขอร้องให้เข้ามาอยู่ในเรือลำเดียวเพื่อพิทักษ์ผลประโยชน์ เป็นไม้ไผ่
ลำเดียวกัน จะได้มีกำลังเข้มแข็งขึ้น นี่คือจุดปรารถนาอันแท้จริงของครู

นายยิ่ง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ประเดี๋ยวจะข้ามสิ่งที่ผมจะพูดไปก่อนครับ
ขอก่อนเถาะครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เอาอย่างนั้น เชิญ ๆ

นายยิ่ง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ผมไม่พูดอะไรมากครับ เมื่อคืนนี้ท่านกรรมาธิการ
ก็บอกว่าเป็นประโยชน์จนกระทั่งเขามาขอจ้างเข้า ๓,๐๐๐ บาทนี้ ฉะนั้นขอตัดได้ไหมครับ
เมื่อคืนบอกมาขอจ้างเข้าเพื่อที่จะได้เป็นสมาชิกคุรุสภานี้ ตัดออกได้ไหมครับ เมื่อมีคนจ้างเข้า
แล้วก็ไม่จำเป็นต้องบังคับ ตัดมาตรานี้ออกนี้เพราะว่าท่านบอกจ้างเข้าแล้วนี่ครับ สมาชิกทั้งหลาย
ทั่วประเทศคงพอใจจะเข้าโดยไม่ต้องบังคับ เพราะฉะนั้นเมื่อกฎหมายที่เขียนไว้แล้วไม่เกิดผล
เขียนไว้มันจะทำให้เสีย ตัดทิ้งได้ไหมครับ ขอบคุณครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมาธิการ) : ผมจำเป็นต้องตอบโดยตรงไปตรงมา
ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้ร่างขึ้นมาเพื่อตัวผม ผมร่างขึ้นเพื่อครูทั่วประเทศ ตัดออกไปอาจ
จะถูกตำ ผมกับคุณยิ่งจะต้องเอาปีบคลุมหัวเดิน ผมไม่กล้าครับ

นายขุนทอง ภูผิวเดือน (กาฬสินธุ์) : ผมก็ยังติดพันอยู่ ขอชี้แจงโต้ตอบท่าน
กรรมาธิการผู้มีเกียรติสักนิดหนึ่ง คือว่าท่านเกรงว่ามติที่มั่นจะปฏิบัติไม่ได้คือว่าเมื่อลงมติแล้ว
จะต้องบังคับ จริงครับ แต่ถ้าหากมติซึ่งลงไปนั้นมันขัดต่อกฎหมายมันก็ใช้บังคับไม่ได้อยู่ดี
อย่างเช่นมีบุคคลคณะหนึ่งลงมติว่าเราต้องเปลี่ยนระบอบการปกครองเป็นคอมมิวนิสต์
เดี๋ยวนี้ มันก็ขัดกับรัฐธรรมนูญ ขัดกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำเป็นคอมมิวนิสต์ มติ
นี้มันก็ใช้ไม่ได้ ที่นี้ผมก็ยังมิเสริมท้าวให้ออกระเบียบเกี่ยวกับการที่จะเสนอญัตตินี้เพื่อความ
เหมาะสม ก็ญัตติอันใดที่ตัวแทนสมาชิกคุรุสภาจะเสนอได้ก็เป็นอำนาจหน้าที่ของกรรมการ
อำนวยการคุรุสภาซึ่งจะออกระเบียบนั้นมาปฏิบัติ ก็ไม่เห็นจะเสียหายอะไร แล้วทางกรรมาธิการ
ก็บอกว่าเห็นด้วย ออกได้แต่ไม่กล้าเอา ก็แสดงว่าท่านเห็นด้วย ที่ไม่กล้าเอาอาจเกิดเพราะว่า
ความเกรงใจรัฐบาลก็ได้ ถ้าหากทางคณะกรรมการเกรงใจรัฐบาล สันนิษฐานไว้ก่อนว่าท่านนี้
ไม่มีใจเป็นธรรม ไม่สมกับเป็นกรรมาธิการของสภาฯ เพราะผมจำได้ว่า ในวันที่ผมไปชี้แจง

ประกอบคำแปรญัตตินั้น มีคณะกรรมการหลายท่านบอกว่าเห็นด้วยกับคุณ ๆ เอาเถอะสงวนไว้ไปพูดกันในสภา จะช่วย ๆ แต่มาบัดนี้ท่านไม่ช่วย ก็เอา ท่านหลอกผมได้ก็หลอกผมไป ผมไม่เสียใจหรอกนะครับท่านกรรมการ ที่นี้ผมก็เรียนว่า ถ้าหากมันเป็นอย่างนี้ละ ญัตติซึ่งที่ประชุมสามัญประจำปีของคุรุสภาลงมติไปแล้วนั้นมันก็ไปใช้บังคับได้เฉพาะคณะกรรมการอำนวยการคุรุสภา ซึ่งจะต้องรับเอามตินี้ไปเสนอผู้มีอำนาจเหนือ แล้วแต่ผู้บริหารระดับชาติจะเอาอย่างไร ญัตติใดซึ่งข้อบังคับของคุรุสภาไม่ให้สมาชิกเสนอได้มันก็เสนอไม่ได้ ไม่มีผลเสียหายอะไร และมันก็เป็นวิธีการที่จะส่งเสริมการกระจายอำนาจได้อย่างเต็มที่ เต็มนี้รัฐบาลก็วางนโยบายไว้ว่าอยากกระจายอำนาจ อยากกระจายอำนาจ แต่ผมไม่ได้พูดอะไรนักหนา นะครับ แต่ผมขอเรียนว่าถ้าลักษณะเป็นอย่างนี้แล้ว รัฐบาลกระจายอำนาจ แต่เป็นการกระจายในลักษณะเหวี่ยงแห คือเหวี่ยงแหไปแล้วยังจับตรงกลางแหกระตุก ๆ ให้ปลานั้นไปซ่อน ๆ อยู่อย่างนั้นครับ นี่เรียกว่าการกระจายอำนาจในลักษณะเหวี่ยงแห ผมไม่เห็นด้วย ท่านกรรมการควรจะเห็นแก่ใจบรรดาครูทั่วประเทศ เขาเป็นตัวแทนทั้งทีนะ ให้เขาเสนอญัตติได้ เพื่อเขามีความชำนาญจะได้มาเป็นผู้แทนราษฎรเหมือนเราไม่ได้หรือครับ หรือเกรงว่าเขาจะเก่ง แล้วเขาจะมาแย่งเก้าอี้ของเรา ผมไม่เห็นด้วย ผมขอยืนยันครับและก็ขอร้องด้วย ขอให้เห็นใจ โปรดเห็นด้วยกับผมเถอะครับ ท่านกรรมการ ขอขอบคุณมากครับ

นายไพบูลย์ มัชฌิมาสย์ (ศรีสะเกษ) : ผมขอแปรญัตติตัด คือตัดมาตรา ๒๖ ออกเหมือนกับคุณยี่ง ความจริงที่คุณยี่งพูดไปแล้วก็คิดว่ามีเหตุผลเพียงพอแต่ผมอยากจะกราบเรียนเพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติที่นี้อีกสักครั้งหนึ่งว่า ความเดิมเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘ จากครูผู้หลักผู้ใหญ่บอกมาว่าอย่างนี้ จะเป็นข้อเท็จจริงหรือข้อจริงก็ยังไม่ทราบบอกว่าเมื่อออกพระราชบัญญัติครูนี้ต้องบังคับครูเสียก่อน บังคับเข้ามาเป็นสมาชิกคุรุสภาจึงตรามาตรา ๒๖ ออกมาอย่างนี้ เมื่อบังคับแล้วเราจะได้อะไรก่อนหนึ่งนะครับ ได้เงินก้อนหนึ่งมาเป็นค่าประจำปี เรียกว่าค่าบำรุงสมาชิกประจำปี ที่นี้ในตอนนั้นครูของเรานี้ได้รับการลดหย่อนค่าโดยสรรพโศเคราะห์ราคา แต่ต่อมาเมื่อถูกตัดออก มีข้อเท็จจริงว่าไม่เอาเงินค่าสมาชิกคุรุสภาประจำปีนี้ไปจ่ายให้รถไฟ เอามาสร้างตึกคุรุสภา ซึ่งเดี๋ยวนี้ก็ปรากฏว่าตึกคุรุสภาแล้ว แล้วก็มาทำการคุรุสภาอยู่ด้านหลังที่เป็น

เรือนไม้เรือนตึกอยู่ข้างหลัง นี่ข้อเท็จจริงหรือข้อจริงมีอยู่อย่างนี้ ทีนี้อีกเรื่องหนึ่ง ผมกล้าทำใน
 สภานี้ว่า ท่านรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการหรือใครก็ตามที่มีอำนาจ กล้าออกแบบสอบถาม
 ให้ครูบอกว่า มาตรา ๒๖ นี้จะมีคงไว้ได้หรือเปล่า คือหมายความว่าครูไม่ต้องเป็นสมาชิกคุรุสภานี้
 ผมเชื่อเหลือเกินว่า ผมกล้าทำว่า ครูเขาจะไม่ใช่สมาชิกคุรุสภานี้รับ เป็นอย่างนี้ ความจริง
 มีอยู่อย่างนี้ หัวอกครูมีอยู่อย่างนี้ด้วยเหตุผลอย่างนี้ ผมฟังเสียงจากครูทั่ว ๆ ไปนั่น คำว่า
 คุรุสภานี้ไม่รู้ตั้งขึ้นมาทำไมตัวครูเองไม่รู้ว่าคุณคุรุสภานี้มีความสำคัญต่อเขาหรือเปล่า ผมเคยไปคุย
 กับครูวันประชุมครูนี้ไปพูดบอกว่าเดี๋ยวนี้เรากำลังแก้พระราชบัญญัติครู เขาก็ไม่สนใจ นี่
 แสดงว่าครูนี้ไม่ได้สนใจเรื่องพระราชบัญญัติครูเลย ออกมาเพื่อบีบบังคับเขาอยู่ตลอดเวลา
 ท่านมาอ้างบอกว่าฉาปนกิจก็ตาม อะไรก็ตามที่ได้รับการช่วยเหลือตามมาตรา ๖
 หรืออะไรอำนาจหน้าที่อะไรนะ อันนั้นผมเข้าใจว่าเขียนขึ้นเป็นหลักการมากกว่า อย่างสมาชิก
 ผู้มีเกียรติกล่าวว่าถ้าดีจริงแล้วไม่จำเป็นต้องบังคับ อย่างสภาอื่น ๆ เขาก็เหมือนกัน นี่มันมี
 ความจริงอยู่อย่างนี้ครับ ผมถึงบอกว่ามาตรา ๒๖ นี้ ผมยังยืนยันอยู่ว่าควรจะต้องตัดออก คือถ้า
 ดีจริงแล้วไม่จำเป็นต้องบังคับหรือครับ และเชื่อว่าครูเดี๋ยวนี้ไม่รู้ว่าคุณคุรุสภานี้มีความสำคัญ
 แก่ตัวเขาอย่างไร เขาจะมาประชุมก็มาประชุมเพื่อผู้ใหญ่ นี่ความจริงเป็นอยู่อย่างนี้ ผมขอกราบ
 เรียนต่อท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ แล้วก็ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
 ศึกษาธิการ ในฐานะที่เคยเป็นปลัดกระทรวงศึกษาธิการแต่ก่อนมา ขอได้สลับรับฟังเรื่องนี้
 อีกครั้งหนึ่งนะครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน มีอยู่สองประเด็นนะครับ คุณขุนทอง นะ
 ขอแก้ข้อความในมาตรา ๒๑ นี้ประเด็นหนึ่ง แล้วก็คุณแย้งกับพวกให้เพิ่มมาตรา ๕ ทวิ คือตัด
 มาตรา ๒๖ ออก ฉะนั้นผมจะถามเป็นสองประเด็น เอาประเด็นแรกก่อนว่า จะเอาตามร่างที่
 คณะกรรมาธิการเสนอมา หรือจะเอาตามที่คุณแปรญัตติ คือขอเพิ่มข้อความต่อท้ายมาตรา ๒๑
 นะครับ เอาประเด็นแรกก่อนครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามร่างที่คณะกรรมาธิการเสนอมาเฉพาะ
 มาตรา ๒๑ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๖ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๖ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เป็นไปตามร่าง
ที่คณะกรรมการธิการเสนอมา

ที่นี้ประเด็นที่สองของคุณยิงกับพวก ขอแปรญัตติเพิ่มมาตรา ๙ ทวิ กรรมการ
ไม่เห็นด้วย ผมจะถามประเด็นนี้คือจะเห็นด้วยกับคุณยิงที่ขอแปรญัตติเพิ่มมาตรา ๙ ทวิ
หรือไม่เห็นด้วย ท่านผู้ใดเห็นว่าควรเพิ่มมาตรา ๙ ทวิ ตามที่ผู้แปรญัตติขอแปรญัตติไว้ โปรด
ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๑ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ โปรด
ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๕ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้คงไว้ตามร่างที่
คณะกรรมการธิการเสนอมา เชิญเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๐ ซึ่งแก้มาตรา ๒๗
บทเฉพาะกาล ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๒ กรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระ
ที่ ๒ ตามข้อบังคับ ข้อ ๑๑๗ จบร่างแล้ว ต่อไปนี้เป็นการพิจารณาสรุป จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไข
ถ้อยคำที่เห็นว่ายังขัดกันอยู่บ้างหรือไม่

(ไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด เป็นอันว่า
จบการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้ว

ต่อไปเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอมติต่อที่ประชุมนี้ว่า สมควรจะให้
เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไปหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่า สมควรที่
จะให้เสนอต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๗๖ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เสนอร่างพระ-
ราชบัญญัติฉบับนี้ต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ต่อไปนี้ก็พิจารณาข้อสังเกต ข้อสังเกตของคณะกรรมการมีอยู่ ๒ ข้อ จะ
มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นบ้างหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นก็
ถือว่าสภานี้เห็นชอบด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการ

ระเบียบวาระที่ ๔ ร่างพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พ.ศ. ....
ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๑๑๔

สภาผู้แทน

๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทน

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกการประชุมคณะกรรมการธิการสามัญ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และส่งให้คณะกรรมการการศึกษาการสาธารณสุขและการสาธารณสุขูปการพิจารณา กรรมการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายสุวรรณ ธนกันญา	เป็นประธานกรรมการ
๒. นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง	
๓. นายญาติ ไหวดี	
๔. นายบุญช่วย อัดถากร	
๕. นายบุญเอื้อ ประเสริฐสุวรรณ	
๖. นายประชุม รัตนเพียร	
๗. นายปรีดา อร่าม	
๘. นายวิชัย เสวะมาตย์	
๙. นายวิวัฒน์ อินทรอุดม	
๑๐. ร้อยโท สมศาสตร์ รัตนลัก	
๑๑. นายเสริม โลกเลื่อง	

เลขาธิการรัฐสภาได้มอบหมายให้นายประสงค์ วรชาติ หัวหน้ากองกรรมาธิการ
เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงกราบเรียน
มาเพื่อได้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนพิจารณาต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

สุวรรณ ธนัญญา

(นายสุวรรณ ธนัญญา)

ประธานกรรมการสามัญ

สำเนาถูกต้อง

เสถียร พิมพ์

๕๕ ทาน

บันทึกการประชุมคณะกรรมการสามัญ
คณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขการ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
พ.ศ. ....

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และส่งให้คณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขการพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เลขาธิการรัฐสภาได้มอบหมายให้นายประสงค์ วรรณชาติ หัวหน้ากองกรรมการ เป็นเลขานุการคณะกรรมการ
๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายระบิล สีสสุวรรณ รองอธิบดีกรมอาชีวศึกษา คุณหญิงสมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา ผู้อำนวยการกองวิทยาลัยเทคนิค กรมอาชีวศึกษา นายไพบุลย์ หังสพฤกษ์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี นายทริส สุตะบุตร อาจารย์เอกวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี และนางลำยอง สุวณิชย์ อาจารย์เอกวิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพ
๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผู้แปรญัตติ ๒ คน คือ นายทองดี อิศราชีวิน และ นายสนอง กฤษณะเศรษฐ์

๔. ปรากฏผลของการพิจารณา ดังต่อไปนี้

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>คำปรารภ</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑ - ๔</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>หมวด ๑ บททั่วไป</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๕</u>	นายสนอง กฤษณะเศรษฐี คณะกรรมการธิการได้แก้ไขแล้ว	ขอแปรญัตติไว้ ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>มาตรา ๑๘</u>	นายทองดี อิศราชีวิน คณะกรรมการธิการได้ชี้แจงแล้ว	ขอแปรญัตติไว้ ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>มาตรา ๒๘</u>	นายทองดี อิศราชีวิน คณะกรรมการธิการได้ชี้แจงแล้ว	ขอแปรญัตติไว้ ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>มาตรา ๒๙</u>	นายทองดี อิศราชีวิน คณะกรรมการธิการได้ชี้แจงแล้ว	ขอแปรญัตติไว้ ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>มาตรา ๓๑</u>	นายทองดี อิศราชีวิน คณะกรรมการธิการได้ชี้แจงแล้ว	ขอแปรญัตติไว้ ผู้แปรญัตติพอใจ
<u>มาตรา ๓๕</u>	นายทองดี อิศราชีวิน คณะกรรมการธิการได้ชี้แจงแล้ว	ขอแปรญัตติไว้ ผู้แปรญัตติพอใจ

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับบันทึก

นี้ด้วยแล้ว

(ลงชื่อ)

สุวรรณ ธนัญญา

(นายสุวรรณ ธนัญญา)

ประธานกรรมการสามัญ

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ ให้รวมวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ วิทยาลัยโพรคมណาคม และวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี ซึ่งสังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เข้าด้วยกัน แล้วจัดตั้งเป็นสถาบันเทคโนโลยี เรียกว่า "สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า" เป็นสถาบันการศึกษา และวิจัย มีวัตถุประสงค์ที่จะผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญาตรีให้การศึกษาทางเทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์ทั้งระดับต่ำกว่าปริญญาและระดับปริญญา และทำการวิจัยส่งเสริมทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์

ให้สถาบันเป็นนิติบุคคล มีฐานะเป็นกรมในกระทรวงศึกษาธิการ

มาตรา ๖ ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้สิน ข้าราชการ ลูกจ้าง และเงินงบประมาณของกรมอาชีวศึกษา เฉพาะที่เกี่ยวกับราชการของวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ วิทยาลัยโพรคมណาคม และวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี ไปเป็นของสถาบัน

มาตรา ๗ สถาบันอาจแบ่งส่วนราชการดังนี้

(๑) สำนักงานอธิการบดี

(๒) คณะ

สำนักงานอธิการบดีอาจแบ่งส่วนราชการออกเป็นกองและแผนก

คณะอาจแบ่งส่วนราชการออกเป็นภาควิชาและสำนักงานเลขานุการ

สำนักงานเลขานุการอาจแบ่งส่วนราชการออกเป็นแผนก

มาตรา ๘ การแบ่งส่วนราชการของสถาบันตามมาตรา ๗ ให้ตราเป็นพระราช-

มาตรา ๙ ภายใต้วัตถุประสงค์ตามมาตรา ๕ สถาบันจะรับวิทยาลัยหรือสถาบัน
วิชาการชั้นสูงอื่นเข้าสมทบในสถาบันก็ได้ และมีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตร
ชั้นหนึ่งชั้นใดแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงนั้น

การรับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงเข้าสมทบในสถาบันให้กระทำเป็น
ประกาศกระทรวงศึกษาธิการและประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การควบคุมวิทยาลัยและสถาบันวิชาการชั้นสูงซึ่งเข้าสมทบในสถาบันให้เป็นไป
ตามข้อบังคับที่สภาสถาบันกำหนด

มาตรา ๑๐ นอกจากเงินที่กำหนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน สถาบันอาจมีรายได้
ดังนี้

(๑) เงินผลประโยชน์และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของสถาบัน

(๒) ทรัพย์สินซึ่งมีผู้ให้แก่สถาบัน

รายได้ตาม (๑) และ (๒) ไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตาม
กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

มาตรา ๑๑ บรรดาทรัพย์สินของสถาบันจะต้องจัดการเพื่อประโยชน์และตาม
วัตถุประสงค์ของสถาบัน

ทรัพย์สินซึ่งมีผู้ให้แก่สถาบันจะต้องจัดการตามเงื่อนไข ข้อบังคับ และวัตถุประสงค์
ซึ่งผู้ให้กำหนดไว้

หมวด ๒
การดำเนินงาน

มาตรา ๑๒ ให้มีสภาสถาบันประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เป็นนายกสภาสถาบัน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เป็นรองนายกสภาสถาบัน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา อธิการบดี รองอธิการบดี และคณบดี เป็นกรรมการสภาสถาบันโดยตำแหน่ง และกรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้ง มีจำนวนไม่น้อยกว่าสี่คน แต่ไม่เกินเก้าคน

ให้หัวหน้าสำนักงานอธิการบดีเป็นกรรมการและเลขานุการสภาสถาบัน

มาตรา ๑๓ ให้กรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี

ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งซ่อม ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้วนั้น

กรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่ง จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้งใหม่อีกครั้งก็ได้

มาตรา ๑๔ สภาสถาบันมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของสถาบัน และโดยเฉพาะมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) จัดวางระเบียบและข้อบังคับของสถาบัน ตลอดจนกำหนดคุณสมบัติและ
พินความรู้ของผู้มีสิทธิเข้าศึกษาในสถาบัน

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

๑๐๑

(๒) พิจารณาอนุมัติหลักสูตรวิชาต่าง ๆ ของสถาบันเพื่อสนองความต้องการเห็นชอบของสภาทนายความแห่งชาติ

(๓) จัดหาวิธีการอันจะยังการศึกษาอบรมและการวิจัยของสถาบันให้เจริญยิ่งขึ้น

(๔) ส่งมอบอนุมัติการจัดตั้ง ยุบรวม และเลิกคณะ ภาควิชาหรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสถาบันต่อสภาทนายความแห่งชาติ สำนักงานเลขานุการ กองและแผนก

(๕) อนุมัติการให้ปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา และประกาศนียบัตร

(๖) พิจารณาให้ความเห็นอันเกี่ยวกับการศึกษาทางเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ และการอาชีวศึกษาซึ่งกระทรวงศึกษาธิการขอปรึกษา

(๗) พิจารณารับวิทยาลัยหรือสถาบันวิชาการชั้นสูงเข้าสมทบในสถาบัน

(๘) พิจารณาการแต่งตั้งและถอดถอนอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี หัวหน้าภาควิชา ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และหัวหน้าสำนักงานอธิการบดี

(๙) จัดวางระเบียบเกี่ยวกับการเงินและทรัพย์สินของสถาบัน

มาตรา ๑๕ ให้นายกสภาสถาบันเป็นผู้เรียกประชุมสภาสถาบัน

ถ้ากรรมการสภาสถาบันตั้งแต่สามคนขึ้นไปร้องขอให้สภาสถาบันประชุมเพื่อกิจการอย่างหนึ่งอย่างใด ให้นายกสภาสถาบันเรียกประชุมสภาสถาบัน

ในการประชุม ต้องมีกรรมการสภาสถาบันมาประชุมอย่างน้อยกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ให้นายกสภาสถาบันเป็นประธานในที่ประชุม ในกรณีที่นายกสภาสถาบันไม่

อาจมาประชุมได้ ให้รองนายกสภาสถาบันเป็นประธาน ในกรณีที่รองนายกสภาสถาบันไม่อาจมาประชุมได้ด้วย ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการสภาสถาบันคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มาตรา ๑๖ การลงมติให้ถือคะแนนเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๗ ให้มีอธิการบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในการบริหารงานของสถาบัน และจะให้ มีรองอธิการบดีคนหนึ่งหรือหลายคนทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยก็ได้

อธิการบดีนั้นจะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้งโดยคำแนะนำของสภาสถาบัน และให้ดำรงตำแหน่งสามปี แต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้งใหม่อีกก็ได้

มาตรา ๑๘ อธิการบดีและรองอธิการบดีต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้

(๑) ได้ปริญญาเอกจากสถาบัน หรือได้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี ในสถาบัน หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภาสถาบันมาแล้วไม่น้อยกว่าสองปี

(๒) ได้ปริญญาจากสถาบัน หรือได้ปริญญาหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัย หรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าหกปีในสถาบัน หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง หรือเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภาสถาบันมาแล้วไม่น้อยกว่าสี่ปี

มาตรา ๑๙ ในกรณีที่ตำแหน่งอธิการบดีว่างลง หรืออธิการบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองอธิการบดีเป็นผู้รักษาการแทน ถ้ามีรองอธิการบดีหลายคน ให้รองอธิการบดีที่อธิการบดีมอบหมายเป็นผู้รักษาการแทน ถ้าอธิการบดีไม่ได้มอบหมาย ให้รองอธิการบดีที่มีอาวุโสเป็นผู้รักษาการแทน

ในกรณีที่ไม่มีรองอธิการบดี ให้สภาสถาบันกำหนดให้กรรมการสภาสถาบันโดยตำแหน่งคนหนึ่งคนใดเป็นผู้รักษาการแทนอธิการบดี

มาตรา ๒๐ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๔ ให้ถือว่าอธิการบดีเป็นอธิบดีและรองอธิการบดีเป็นรองอธิบดี ทั้งนี้ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนและกฎหมายอื่น ๆ

มาตรา ๒๑ ในคณะหนึ่ง ให้มีคณบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในงานของคณะ และจะมีรองคณบดีคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยก็ได้

คณบดีนั้น สภาสถาบันจะได้แต่งตั้งจากคณาจารย์หรือผู้ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งกรรมการสภาสถาบันมาแล้ว และให้ดำรงตำแหน่งสี่ปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้

ถ้ามีการแบ่งภาควิชา ให้มีหัวหน้าภาควิชาเป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในงานของภาควิชา

มาตรา ๒๒ ให้มีคณะกรรมการประจำคณะ ประกอบด้วยคณบดีเป็นประธานกรรมการ รองคณบดีและหัวหน้าภาควิชาในคณะนั้นเป็นกรรมการ ถ้าในคณะไม่มีการแบ่งภาควิชา หรือมีไม่ถึงสี่ภาควิชา ให้สภาสถาบันแต่งตั้งคณาจารย์ในคณะนั้นเป็นกรรมการหรือเป็นกรรมการเพิ่มเติมให้ได้จำนวนสี่คน

ให้คณะกรรมการประจำคณะแต่งตั้งผู้หนึ่งผู้ใดเป็นเลขานุการ

กรรมการประจำคณะซึ่งสภาสถาบันแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสองปี แต่อาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้

มาตรา ๒๓ คณะกรรมการประจำคณะมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) วางระเบียบของคณะด้วยความเห็นชอบของสภาสถาบัน

(๒) พิจารณากำหนดหลักสูตรเพื่อเสนอต่อสภาสถาบัน

(๓) จัดการสอบไล่

(๔) รับปรึกษาและให้ความเห็นแก่คณบดี

มาตรา ๒๔ ในการประชุมคณะกรรมการประจำคณะให้นำมาตรา ๑๕ และ
มาตรา ๑๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๕ คณาจารย์ในสถาบันมีดังนี้

(๑) ศาสตราจารย์ ซึ่งอาจเป็นศาสตราจารย์ประจำหรือศาสตราจารย์พิเศษ

(๒) รองศาสตราจารย์

(๓) ผู้ช่วยศาสตราจารย์

(๔) อาจารย์ ซึ่งอาจเป็นอาจารย์ประจำ หรืออาจารย์พิเศษ

มาตรา ๒๖ ศาสตราจารย์พิเศษนั้น จะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง
จากผู้ที่มิได้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญของสถาบัน

มาตรา ๒๗ ศาสตราจารย์ประจำซึ่งพ้นตำแหน่งไปโดยไม่มีคามผิด ให้เป็น
ศาสตราจารย์เกียรติคุณ

มาตรา ๒๘ ศาสตราจารย์ต้องมีคุณวุฒิอย่างหนึ่งอย่างใดดังนี้

(๑) ได้ปริญญาเอกจากสถาบัน หรือได้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มี
การสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้
ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีในสถาบันหรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่น
ซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

(๒) ได้ปริญญาโทจากสถาบัน หรือได้ปริญญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปีในสถาบัน หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

(๓) ได้ปริญญาตรีจากสถาบัน หรือได้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบห้าปีในสถาบันหรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

(๔) ได้ปริญญาจากสถาบัน หรือได้ปริญญาหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดีเป็นพิเศษในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบัน

(๕) มีความชำนาญอย่างยิ่งในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบัน และได้ทำการสอนและวิจัยในสาขาวิชาดังกล่าวมาแล้วไม่น้อยกว่ายี่สิบปีถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

มาตรา ๒๔ รองศาสตราจารย์ต้องมีคุณสมบัติอย่างหนึ่งอย่างใดดังนี้

(๑) ได้ปริญญาเอกจากสถาบัน หรือได้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีในสถาบันหรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

(๒) ได้ปริญญาโทจากสถาบัน หรือได้ปริญญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าเจ็ดปีในสถาบันหรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

(๓) ได้ปริญญาตรีจากสถาบัน หรือได้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปีในสถาบัน หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการวิจัยถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

(๔) มีความชำนาญในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบัน และได้ทำการสอนและวิจัยในสาขาวิชาดังกล่าวมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบห้าปีถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

มาตรา ๓๐ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ต้องมีคุณวุฒಿಯ่างหนึ่งอย่างใดดังนี้

(๑) ได้ปริญญาเอกจากสถาบัน หรือได้ปริญญาเอกหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสองปีในสถาบัน หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง

(๒) ได้ปริญญาโทจากสถาบัน หรือได้ปริญญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าสี่ปีในสถาบัน หรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง

(๓) ได้ปริญญาตรีจากสถาบัน หรือได้ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบันจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง และได้ทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่าเจ็ดปีในสถาบันหรือในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง

(๔) มีความชำนาญในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบัน และได้ทำการสอน และวิจัยในสาขาวิชาดังกล่าวมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปีถึงขั้นที่สภาสถาบันเห็นว่าได้ผลดี

มาตรา ๓๑ อาจารย์ประจำต้องมีคุณวุฒิได้ปริญญาจากสถาบันหรือได้ปริญญาหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาอื่นซึ่งสภาสถาบันรับรอง หรือมีความชำนาญในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบัน

อาจารย์พิเศษนั้น อธิการบดีจะได้แต่งตั้งขึ้นประจำปีการศึกษาตามคำแนะนำของคณบดีจากบุคคลซึ่งมีคุณวุฒิเช่นเดียวกับอาจารย์ประจำ

หมวด ๓

ปริญญาและเครื่องหมายวิทยฐานะ

มาตรา ๓๒ ปริญญา มีสามชั้น คือ

เอก เรียกว่า ดุษฎีบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ด.

โท เรียกว่า มหาบัณฑิต ใช้อักษรย่อ ม.

ตรี เรียกว่า บัณฑิต ใช้อักษรย่อ บ.

มาตรา ๓๓ สถาบันมีอำนาจให้ปริญญาในสาขาวิชาที่มีการสอนในสถาบัน

การกำหนดให้สาขาวิชาใดมีปริญญาชั้นใด และจะใช้อักษรย่อสำหรับสาขาวิชานั้นอย่างไร ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓๔ สภาสถาบันอาจออกข้อบังคับให้ผู้สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาตรีได้รับปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง หรือปริญญาตรีเกียรตินิยมอันดับสองได้

มาตรา ๓๕ สภาสถาบันอาจออกข้อบังคับกำหนดให้มีประกาศนียบัตรชั้นสูงอนุปริญญา หรือประกาศนียบัตร ได้ดังนี้

(๑) ประกาศนียบัตรชั้นสูง ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาใดภายหลังที่ได้ปริญญาแล้ว

(๒) อนุปริญญาหรือประกาศนียบัตร ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตร
ในสาขาวิชาใดที่ยังไม่ถึงขั้นปริญญา

(๓) ประกาศนียบัตร ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาเฉพาะวิชา

มาตรา ๓๖ สถาบันมีอำนาจให้ปริญญาเกิตติมศักดิ์แก่บุคคลซึ่งสถาบันเห็นว่า
ทรงคุณวุฒิสมควรแก่ปริญญานั้น ๆ

มาตรา ๓๗ สถาบันจะจัดให้มีครูวิทยฐานะและเสริมวิทยฐานะเป็นเครื่องหมาย
แสดงวิทยฐานะของผู้ได้ปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา และประกาศนียบัตร
ก็ได้

การกำหนดลักษณะ ชนิด ประเภท และส่วนประกอบของครูวิทยฐานะและ
เสริมวิทยฐานะให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

ครูวิทยฐานะและเสริมวิทยฐานะจะใช้ในโอกาสใด โดยมีเงื่อนไขอย่างไร ให้
เป็นไปตามที่สภาสถาบันกำหนด

มาตรา ๓๘ สภาสถาบันอาจออกข้อบังคับกำหนดให้มีเครื่องแบบ เครื่องหมาย
หรือเครื่องแต่งกายนักศึกษาได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๓๙ ผู้ใดใช้ครูวิทยฐานะ เสริมวิทยฐานะ เครื่องแบบ เครื่องหมาย
หรือเครื่องแต่งกายนักศึกษาของสถาบัน โดยไม่มีสิทธิที่จะใช้ หรือแสดงด้วยประการใด ๆ ว่า
ตนมีปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรของสถาบัน โดยที่ตน
ไม่มี ถ้าได้กระทำเพื่อให้บุคคลอื่นเชื่อว่าตนมีสิทธิที่จะใช้หรือมีวิทยฐานะเช่นนั้น ต้องระวาง
โทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๐ ในระยะเริ่มแรกที่ยังมิได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้ง อธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี และหัวหน้าสำนักงานอธิการบดี ให้สภาสถาบันประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เป็นนายกสภาสถาบัน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เป็นรองนายกสภาสถาบัน อธิบดีกรมอาชีวศึกษา เป็นกรรมการสภาสถาบันโดยตำแหน่ง และกรรมการสภาสถาบันผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้ง มีจำนวนไม่น้อยกว่าสี่คนแต่ไม่เกินเก้าคน และให้อธิบดีกรมอาชีวศึกษา เป็นเลขานุการสภาสถาบันอีกตำแหน่งหนึ่ง

มาตรา ๕๑ บรรดาประกาศนียบัตรครุเทคนิคชั้นสูง ประกาศนียบัตรเทคนิคชั้นสูงของวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ วิทยาลัยโทรคมนาคม และวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี ที่ได้ให้ไปก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้

คณะกรรมการมีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติมบ้างหรือไม่

นายสุวรรณ ธนกันญา (ประธานกรรมการ) : คณะกรรมการขอชี้แจงเพิ่มเติม
 ดังนี้ ชื่อของสถาบันการศึกษาแห่งนี้ ทางรัฐบาลได้นำความขึ้นกราบบังคมทูลพระกรุณาแล้ว
 ราชเลขาธิการได้มีหนังสือยืนยันมายังรัฐบาลว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระดำริจะ
 ให้ชื่อสถาบันการศึกษาแห่งนี้ว่า สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า
 "King Monkut Institute of Technology"

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ขอเชิญเลขาธิการรัฐสภาอ่าน

นายประเสริฐ ปัทมะสุนทร (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยี
 พระจอมเกล้า พ.ศ. .... ชื่อร่างพระราชบัญญัติมีผู้แปรญัตติ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นใจรัฐบาลคณะพรรค ส.ป.ท.
 เพราะรัฐบาลนี้ชอบใช้ภาษาต่างประเทศ บางครั้งจนฟังเพื่อเกินไปก็มี ทั้งๆ ที่ภาษาไทย
 เดิมไทยแท้เรามี ท่านก็ไม่ตั้ง ท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าเองในฐานะที่เป็นคนไทยและ
 เป็นผู้แทนปวงชนชาวไทยแห่งจังหวัดเชียงใหม่ ทองดี อิศราชีวิน ของพรรคอิสระธรรม จึง
 ได้เสนอคำแปรญัตตินี้ ทุกแห่งทุกมาตรา ที่มีคำภาษาต่างด้าวท้าวต่างแดนว่าเทคโนโลยีนั้น
 ข้าพเจ้าจึงขอเสนอเปลี่ยนเป็นคำภาษาไทยแท้เราว่า "วิทยาการ" เมื่อกั้น ท่านประธานที่เคารพ
 ข้าพเจ้าได้ฟังท่านกรรมการได้อภิปรายชี้แจงต่อสภาเห็นว่าทางรัฐบาลเสนอชื่อสถาบันอันนี้
 ต่อองค์ประมุขของชาติ และองค์ประมุขของชาติก็ทรงมีพระราชดำริทรงเห็นชอบด้วย จึงใช้
 คำว่าสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้านี้เป็นภาษาไทยภาษาอังกฤษนะข้าพเจ้าไม่สันทัด ท่าน
 ประธานครับ เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้แทนปวงชนชาวไทย ข้าพเจ้าอยากจะขอแย้งคำอภิปราย
 ของท่านกรรมการว่า ท่านประธานทราบหรือไม่ว่า จำได้หรือไม่ว่าถ้าความจำของท่านประธาน
 ไม่เลอะเลือน เมื่อคราวมหาวิทยาลัยคราวก่อน ที่ว่ามหาวิทยาลัยเพื่อตลาดวิชาการค้า ท่านจำ
 ได้หรือเปล่า มหาวิทยาลัยรามคำแหงนั้น ท่านประธานที่เคารพ ก็บังเอิญมีเพื่อนสมาชิกผู้มี
 เกียรติแห่งจังหวัดขอนแก่นแนวร่วมเศรษฐกิจ ได้มาเป็นผู้เสนอแปรญัตติ คือคุณแคล้ว นรปติ

ได้มาแปรญัตติในกลางสภานี้ก็เป็นเพราะเหตุใดตอนนั้นถึงไม่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ข้าพเจ้าเองก็ประหลาดใจ ที่นี้มาสถาบันกฎหมายฉบับนี้เข้ามา ท่านก็อ้างว่าทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ใช้ภาษาต่างประเทศ อันนั้นมันคล้ายๆ กับว่าห้วงมกุฏท้ายมังกร ท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าเองอยากจะให้สถาบันในประเทศไทยนี้ ขอให้เป็นภาษาไทยและท่านจะแปลเป็นภาษาอังกฤษอะไร เมื่อกี้นั้นนะ อะไรข้าพเจ้าก็จำไม่ได้ เพราะข้าพเจ้าไม่ล้นหัดภาษาอังกฤษที่ท่านกล่าวเมื่อกี้นั้นนะ อันนั้นท่านก็แปลได้ ที่นี้ถ้าพูดถึงตัวร่างกฎหมายของไทยเรานั้นนะ ท่านประธานที่เคารพ ร่างพระราชบัญญัติควรจะเป็นภาษาไทย เท่าที่ข้าพเจ้าได้เสนอแปรญัตติมานี้ว่า "สถาบันวิทยาการพระจอมเกล้า" อย่างนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเองก็ขอยืนยัน เพราะข้าพเจ้ารักภาษาไทย รักเมืองไทย ท่านประธาน จำได้ ชูชาติไทย ทนบำรุงรุ่งเรืองให้สมเป็นเมืองของไทย เป็นความจริงอันนี้ ข้าพเจ้าขออ้างอดีตนายพลตรีผู้หนึ่ง ซึ่งเป็นพ่อตาของอดีตนายกรัฐมนตรี ผู้สิ้นชีพท่านกล่าวอย่างนี้ ประเทศไทยเราอย่าให้คนต่างด้าวต่างแดนมาครองเศรษฐกิจ ก็ล้มจมแล้วพินาศฉิบหายขายตัวไปแล้วท่านประธาน.....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : อ้าว ๆ ทำไม่ไปนอกเรื่องอย่างนั้นละ มันนอกเรื่องไม่เอา คุณทองดี อย่างนะ ขอทีเถอะ เอาเฉพาะเทคโนโลยี เป็นวิทยาการ คุณยืนยันไหม

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เปล่า อันนี้ข้าพเจ้ายกตัวอย่าง ข้าพเจ้าเองบางครั้งก็อยากจะเข้าไปร่วมกับคุณวิมพ์ วิมลมาลย์ เสียแล้วนี้ แต่ข้าพเจ้ายึดธรรมเป็นหลักถึงอยู่ในอิสระธรรม เป็นความจริงอย่างนี้ ท่านประธาน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่อยากจะพูดมาก ขอยืนยันแปรญัตติทุกมาตราทุกแห่ง ขอใช้ "วิทยาการ" แทน "เทคโนโลยี" ซึ่งเป็นภาษาต่างด้าวต่างแดน

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เอ้า คุณแคล้ว ว่าอย่างไรครับ

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : กระผมได้ฟังเพื่อนอภิปรายแล้ว ก็ยังเห็นว่าคำว่าสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้ามันฟังทะแม่งๆ อย่างไรชอบกลนะครับ คือมันฟังขัดหู คุณทองดี อิศราชีวิน ก็ว่าเป็นห้วงมกุฏท้ายมังกร ถูกแล้ว เป็นเช่นนั้น มันขัดหูสำหรับคนไทยมาก ท่านผู้

เป็นประธานในสมัยที่บ้านเมืองเรากำลังพัฒนาการมาถึงปัจจุบันนี้ เราจะเห็นได้ว่าบรรดาวัฒนธรรมของเราที่ดี ภาษาของเราที่ดี ล้วนวิบัติไป เขาเรียกว่าภาษาวิบัติ ท่านเคยได้ยินหรือไม่ เมื่อกระทรวงสาธารณสุขสั่งห้ามไม่ให้ใช้คำว่ายาปวดหาย ขอโทษ บริษัทหนึ่งก็เปลี่ยนเป็นว่ายาปวดหาย และที่นี้กระทรวงสาธารณสุขสั่งห้ามไม่ให้ใช้คำว่าทันใจ ฝ่ายบริษัทนั้นก็เพื่อรักษา goodwill เอาไว้ ขอโทษ เพื่อรักษาชื่อเสียงคุณงามความดีเอาไว้ให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายแก่ปวงประชาชน ก็เลยได้ไปใช้คำว่ายาห้มใจ เรียกว่าภาษาวิบัติ ภาษาไทยของเรานี้เราควรภาคภูมิใจนะ เราได้เป็นไทยมาช้านาน ประเทศไทยของเรานี้ได้เป็นไทยมาช้านานแล้ว นับตั้งแต่ครั้งกรุงโขน สมเด็จพระเจ้าขุนศรีอินทราทิตย์ กรุงสุโขทัยเราเสียแก่พม่าไปเพียง ๒ ครั้ง แต่ในที่สุดเราก็กู้เอกราชมาได้ จนเราอยู่เป็นเอกราชมาตราบนานเท่าทุกวันนี้ เราจะเห็นได้ว่าหากว่าเราไม่สงวนวัฒนธรรมในทางภาษาของเราแล้ว ภาษาของเราทุกวันนี้ก็นับวันแต่จะวิบัติไป เอาฝรั่งมาเข้ามาปน คำว่าเทคโนโลยีเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเราพอที่จะหาคำภาษาไทยนั้นมาแปลแทนได้ เพราะว่าภาษาของไทยเรานั้นมีใช้คำแทนได้ทุกแขนงทุกภาษา เราไม่ควรจะใช้เทคโนโลยี ซึ่งเป็นคำภาษาต่างประเทศ คุณทองดี อิศราชีวิน ใช้คำว่าวิทยาการ เข้ามานั้น ก็เป็นการเหมาะสมดีกว่าที่จะใช้เทคโนโลยีซึ่งเป็นภาษาฝรั่งไป ปัจจุบันนี้เรียกได้ว่าเป็นสมัยซึ่งเรานิยมฝรั่ง เรานิยมฝรั่ง ถ้าหากว่าท่านผู้มึนเกียรติทั้งหลายได้ออกไปตามท้องถนน รนแคม เราจะเห็นได้ว่าเด็กหนุ่มสาวของเราต่างก็แต่งตัวแปลก ๆ กางเกงสูงขึ้นไปเกือบกระทั่งถึงครึ่งแข้ง บางทีก็รัดตัวจน ขอบประตอโทษ ไม่มีที่จะเหยียด จะซื้ออย่างนี้เป็นต้น นอกจากนั้นไว้ผมก็ยาว เอาแบบอะไรก็ไม่รู้ แล้วในที่สุดเราก็มาเจอเทคโนโลยี ซึ่งเป็นสถาบันชั้นสูง เรากำลังจะผลิตบัณฑิต เรากำลังจะให้ปริญญาเทียบเป็นมหาวิทยาลัย เป็นปริญญาบัตรอยู่เดี๋ยวนี้ เพราะฉะนั้นมหาวิทยาลัยแห่งนี้อย่าเอาเข้าไปปะปนกับภาษาวิบัติเหล่านั้น คำว่าพระจอมเกล้านี้เป็นกษัตริย์ในพระราชวงศ์จักรี ตั้งแต่ในยุคกรุงรัตนโกสินทร์นี้ ไม่ควรเอามลทินเข้าไปแปดเปื้อนท่าน กระผมมีความคิดเห็นอย่างนั้น เราควรจะนิยมใช้ภาษาไทยของเรา อย่าเอาภาษาฝรั่งเข้าไปปะปนในขณะที่เรายังหาคำที่เหมาะสมแล้วก็แปลได้ความเช่นเดียวกับเทคโนโลยีเข้าไปได้อยู่ เราโปรดอย่าให้ภาษาวิบัตินี้เข้าไปปะปนชั้นสูงถึงกับชั้นมหาวิทยาลัย กระผมมีความคิดเห็นอย่างนี้ ท่านผู้เป็นประธาน

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมาธิการ) : กระผมขอประทานกราบเรียนชี้แจงเกี่ยวกับคำว่าเทคโนโลยี ทำไม่ถึงคงไว้ และยืนยันทั้งนี้ด้วยความเคารพในองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันซึ่งได้พระราชทานพระราชทินนามนี้มา เราจึงจำเป็นจะต้องเคารพไม่สามารถจะลบล้างพระบรมราชโองการได้ อันเป็นความเคารพของชาวไทย อีกประการหนึ่งเป็นความประสงค์ของสถาบันเทคโนโลยีและนิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ได้ให้ตัวแทนติดต่อยืนยันได้ใช้ศัพท์อันนี้ นอกจากนั้นศัพท์อันนี้เป็นศัพท์สากล ถ้าหากว่าเราไม่ใช่เทคนิคแล้วหรือเทคโนโลยีแล้ว วิทยาลัยเทคนิคทุกแห่งจะต้องเปลี่ยน เพื่อที่จะให้คุณทองดี อิศราชีวินได้เข้าใจ กระผมเองก็มีความรู้น้อย แต่ก็ได้ไปค้นคว้า วิทยาการตามที่คุณทองดีต้องการนั้นมันจะเข้าได้หรือไม่กับศัพท์เทคโนโลยี กระผมได้เปิดดูพจนานุกรมของแพรวพิทยา เทคโนโลยีแปลว่า อุตสาหกรรมศาสตร์ และอาจารย์สมโรจน์ ได้ให้คำอธิบายไว้ว่า สถาบันแห่งนี้เป็นสถาบันประยุกต์ทางอุตสาหกรรมศาสตร์ เพื่อผลิตครูออกไปสอน ที่นี้ก็ยังมีคุณสอ เศรษฐบุตร์ ได้แปลไว้ว่า เทคโนโลยี แปลว่า วิชาว่าด้วยการประกอบวัตถุเป็นอุตสาหกรรม เมื่อกระผมได้ค้นดูของคุณสอ แล้วยังค้นดูเวบสเตอร์ ดิกชันนารี หน้า ๘๖๐ คำว่าเทคโนโลยี แปลว่า แอปพลิเคชัน ออฟ ไซแอนซ์ ทู อินดัสทรี ยูส (application of science to industry use) แปลว่า การประยุกต์วิทยาศาสตร์ ประยุกต์ให้เกิดการอุตสาหกรรมขึ้นมาเป็นเครื่องใช้ ที่นี้ อ็อกฟอร์ด ดิกชันนารี หน้า ๒๑๔๐ ได้แปลเทคโนโลยี เอ ดิสคอส ออร์ ทรีติส ออน แอน อาร์ท ออร์ อาร์ท เดอะ ไซแอนติฟิก ออฟ เดอะ แปรคติกัล ออร์ อินดัสเทรียล อาร์ท (A discourse or treatise on an art or art the scientific of the practical or industrial art) ซึ่งแปลแล้วก็ได้ความย่อ ๆ ว่า เป็นการอุตสาหกรรมศาสตร์นั่นเอง ที่นี้ผมก็มาดูอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้มันจำกัดความลงไป คำว่า เทคนิคมันเป็นคำที่ย่อมาจากคำว่า เทคโนโลยีเหมือนกัน เทคนิคตามพจนานุกรมได้แปลว่า วิชาศิลปะ เฉพาะวิชานั้น ๆ ที่นี้หน้า ๘๓๑ คำว่า วิทยาการ มันมาจากคำว่า วิทยา คำว่า การ แปลว่า การกระทำ วิทยา แปลว่า ความรู้ เป็นศัพท์สันสกฤตและความรู้ที่กระทำให้ความรู้ ถ้าวิทยากร เป็นผู้ให้ความรู้ นอกจากนั้นในการตั้งเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีนี้ไม่ได้มีที่เดียว คือที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยก็ตั้ง เรียกว่าเทคโนโลยีแห่งเอเชีย ศัพท์อันนี้เป็นศัพท์ซึ่งคงรูปไว้ตามศัพท์เดิมเรียกว่าทับศัพท์ ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าไม่เป็นการเปลี่ยนแปลง

คำของชาติไทยแต่ประการใด จะเห็นได้ในศัพท์กีฬาซึ่งนานาชาติเขาใช้กัน เช่นอย่าง สอกกี การตีคลีอย่างหนึ่ง ฟุตบอล การเล่นฟุตบอล ยิมนาสติก การเล่นกายกรรม แล้วก็ รักบี้ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล เหล่านี้เราใช้ศัพท์อันนี้มาเพื่อให้มันคงไว้ตามรูปและลักษณะการ ฉะนั้น เท่าที่คุณทองดีได้ให้มาก็ขอบคุณ แต่ว่าถ้าหากว่าเราจะเอาคำว่า วิทยาการมาใช้ก็จะเห็นได้ว่า กรรมาธิการก็ดี สมาชิกสภาที่ดี ใช้คำตาดๆ มาใช้ในศัพท์ของกฎหมาย ซึ่งพระองค์ท่าน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานมา ก็เราไม่สามารถจะค้านแย้งได้ในฐานะที่เรา เป็นไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน จึงเห็นว่าศัพท์นี้เหมาะและสม สมควรจะเฉลิมพระเกียรติยศแก่ พระจอมเกล้า ฯ แล้วกรรมาธิการจึงยืนยัน

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เท่าที่ได้ฟังท่านกรรมาธิการชี้แจงเมื่อก็รู้สึก ว่า ทำให้หูของข้าพเจ้า ตาของข้าพเจ้าจะสว่างขึ้นบ้างนิดหน่อย แต่ความจริงนั้น ข้าพเจ้าเอง รักอยากจะให้ใช้ภาษาไทยล้วนๆ ทีนี้อย่างเมื่อก็ข้าพเจ้าเคยกล่าวไปแล้วว่า กฎหมายฉบับนี้ ไปใช้ชื่อพระราชบัญญัติเป็นห้วงกฎหมายอย่างนี้ ข้าพเจ้าเองก็ไม่เห็นด้วย แต่เมื่อก็ ท่านกรรมาธิการก็บอกเป็นพระราชดำริ ข้าพเจ้าเองก็เคารพสักการะองค์ประมุขของชาติ เพราะรัฐธรรมนูญก็บังคับไว้ แล้วจะละเมิดมิได้ เราต้องเคารพสักการะใช้ใหม่ ท่านประธาน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเองก็ความจริง ข้าพเจ้าตั้งใจเหลือเกิน เรื่องภาษาบ้าง บอๆ ของกระทรวง- สาธารณสุข เมื่อก็ที่คุณแคล้วพูดเป็นความจริง ท่านประธานประสระบอแตรอดอย่างนี้ ยาบวด หัวอย่างนี้ ท่านลองคิดดูซิ เด็กก็เลยบอก เอ คุณพ่อ หนูบวดหัวคะ อย่างนี้มันใช้ได้อย่างไร ภาษาวิบัติ อย่างนี้แสดงว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขก็ไม่มานั่งอยู่ที่นี่ ข้าพเจ้าเห็นว่า ควรแก้ ข้าพเจ้าเคยตั้งกระทู้ถามเรื่องนี้เกือบสองปีมาแล้ว ภาษาวิบัติ ของไทยเดิมไทยแท้ ท่านไม่ใช้ กลับไปใช้ภาษาบ่าบอ ซึ่งไม่มีความหมายอะไรเหล่านี้เป็นต้น ท่านประธานที่เคารพ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเองก็เมื่อส่วนรวม ในที่นี้เห็นว่าเทคโนโลยีนี้เป็นภาษาทับศัพท์และทั่วโลก นานาชาติเขาใช้อย่างนี้แล้ว และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นพระราชดำรัสพระราชทานขององค์ พระประมุขของประเทศชาติแล้ว และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กนักศึกษาเด็ยนี้มานั่งฟัง เขาก็ ชอบบว่าให้ใช้เทคโนโลยี เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเองก็ขอถอน ไม่ตั้งใจครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : เป็นอันว่าชื่อร่างพระราชบัญญัติ
ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ และมาตรา ๔ ไม่มี
การแก้ไข หมวด ๑ บททั่วไป ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕ มีการแก้ไข มาตรา ๖ มาตรา ๗
มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๒ การดำเนินงาน
ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๔ มีการแก้ไข

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : มันเป็นปัญหาเรื่องถ้อยคำที่กรรมาธิการ
ตัดแล้วก็เติมอนุมาตรา (๒) ผมไม่ตั้งใจ ที่จะให้เป็นอำนาจของสถาบันโดยเฉพาะ ไม่เกี่ยวกับ
สภาการศึกษาแห่งชาติ แต่ว่าถ้อยคำที่อนุมตินี้ จริงอยู่ในอนุมาตรา (๕) มีคำว่า "อนุมติ" ที่
เรียกว่า อนุมติปริญา อันนี้มีความจำเป็น คือว่าปริญานี้ต้องอนุมติถึงจะให้ได้ สภาอนุมติ
นักศึกษาก็จะรับไปได้ แต่ว่าสถาบันนี้มีอำนาจโดยตรงอยู่แล้ว ก็ไม่ต้องอนุมติ เท่ากับอนุมติ
ตัวเองเหมือนอย่างอนุมาตรา (๑) ก็วางระเบียบไม่ต้องมีใครอนุมติ อนุมาตรา (๒) นี้อนุมติ
ตัวเอง ผมว่ามันจะไม่ถูกนะครับ อยากจะขอแก้เป็นอย่างนี้ได้ไหมครับ กำหนดหลักสูตร
ต่าง ๆ ของสถาบัน คือสถาบันนี้เป็นผู้กำหนดหลักสูตรของตัวเอง ไม่ต้องขออนุมติใครแล้ว
แล้วก็อนุมาตรา (๕) คำว่า "อนุมติ" ขอตัดออก หมายความว่า จัดตั้งคณะเอง ของตัวเอง
ไม่ต้องขออนุมติ ไม่รู้จะขออนุมติใคร คือว่าไม่รู้ใครจะขออนุมติ เพราะตัวของตัวเองนี่นะครับ
เว้นแต่อนุปริญาหรือปริญาบัตรพวกนี้ต้องอนุมติถึงให้ได้ ท่านกรรมาธิการว่าอย่างไรครับ

นายสุวรรณ ชนกันญา (ประธานกรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ คณะ
กรรมาธิการไม่ตั้งใจครับ ที่จะให้ใช้คำว่า "กำหนด" หรือ "อนุมติ" เพราะว่าใจความอย่าง
เดียวกัน ถ้าท่านสมาชิกจะให้ใช้คำว่า "กำหนดหลักสูตร" กรรมาธิการก็ยินดีครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : แล้วก็อนุมาตรา (๔) ละครับ อนุมาตรา (๔)
ว่าอย่างไรครับ ให้เหลือคำว่า "จัดตั้ง" เฉยๆ ไซ้ไหมครับ นอกนั้นตัดออกไซ้ไหม คุณเสวตร
อนุมาตรา (๕) ว่าอย่างไรครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ไม่ขัดข้อง

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : คุณเสวตรไม่ขัดข้องครับ

นายสุวรรณ ธนภักญา (ประธานกรรมาธิการ) : ไม่ขัดข้องครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ก็เป็นอันว่าอนุมาตรา (๒) นี้ คำว่า “อนุมัติ” ก็เป็นว่า “กำหนด” อนุมาตรา (๔) ตัดคำว่า “อนุมัติการ” ออก เป็นเรื่องจัดตั้งเลย ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๕ ถึงมาตรา ๔๐ ไม่มีการแก้ไข

นายวิชัย เสวะมาตย์ (กรรมาธิการ) : ผมยกมืออยู่ก่อนที่จะอ่านมาตรา ๑๕ ต่อไปนะครับ คือผมมีความข้องใจเกี่ยวกับกฎหมายในมาตรา ๑๔ กฎหมายนี้จะขัดกันเอง ซึ่งถ้าผมพูดไปก็จะเป็นอันว่าเป็นการชี้โพรงให้กระรอก ก็เลยจะว่ากันไปใหญ่ ก็จำเป็นที่จะต้องกราบเรียนต่อสภานี้ คือว่าในมาตรา ๑๔ (๔) วันนั้นเจ้าหน้าที่ตัวแทนของกระทรวงทบวงกรมมาชี้แจง โดยเขาบอกว่าทางสภาการศึกษาไปตัดไปเพิ่มอะไรของเขา เขายืนตามร่างเดิม ผมเองก็ไม่ได้ฟังว่าร่างเดิมนั้นว่าอย่างไร ก็เลยตั้งใจมาตอนที่ได้อ่านร่างที่ส่งมาให้เห็น จึงมาตั้งใจตรงที่ว่า คำสุดท้ายสองคำนั้นล่ะครับ คือ สำนักงานเลขานุการ กรม กอง และแผนก คืออนุมัติการจัดตั้ง ผมอ่านทั้งหมด อนุมาตรา (๔) นะครับ สภาสถาบันมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ พุดง่าย ๆ ข้อ (๔) กำหนด แก่ตามเมื่อกี้ก็ กำหนดการจัดตั้ง .....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ ไม่มีครับ มีคำว่า “จัดตั้ง” เท่านั้น

นายวิชัย เสวะมาตย์ (กรรมาธิการ) : ขอโทษ จัดตั้ง ยุบรวมและเลิกคณะภาควิชา สำนักงานเลขานุการ กองและแผนก ความจริงสภาสถาบันไม่มีอำนาจโดยตัวเองที่จะมายุบเลิกกอง แผนก หรือสำนักงานเลขานุการกรม เพราะการจัดตั้งสำนักงานเลขานุการก็

ดี กองก็ดี แผนกก็ดี ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ตามมาตรา ๘ มีอยู่แล้ว คือตามมาตรา ๗ มันเกี่ยวข้อกันครับ ผมขออ่าน "สถาบันอาจแบ่งส่วนราชการดังนี้"

(๑) สำนักงานอธิการบดี

(๒) คณะ

สำนักงานอธิการบดีอาจแบ่งส่วนราชการออกเป็นกองและแผนก

คณะอาจแบ่งส่วนราชการออกเป็นภาควิชาและสำนักงานเลขานุการ

สำนักงานเลขานุการอาจแบ่งส่วนราชการออกเป็นแผนก

มาตรา ๘ การแบ่งส่วนราชการของสถาบันตามมาตรา ๗ ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา"

เพราะฉะนั้นจึงไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะต้องมาเขียนว่า สภาสถาบันมีอำนาจที่จะกำหนดหรือจัดตั้งสำนักงานเลขานุการ กอง และแผนก ถ้าเขียนไว้แบบนี้ อาจจะขัดกันเอง ไปขัดกับมาตรา ๗ มาตรา ๘ อย่างหนึ่ง และอีกอย่างหนึ่งถ้าหากว่าจะเป็นการพิจารณาเบื้องต้นว่า มีอำนาจที่จะทำได้อยู่แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องเขียน เพราะอย่างไรๆ แม้แต่รัฐมนตรีก็ไม่มีอำนาจที่จะยุบที่จะตั้งกองได้เอง ต้องผ่าน ค.ร.ม. หรือโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาถึงจะใช้ได้ เพราะฉะนั้นการมาเขียนว่า มีอำนาจยุบเลิกสำนักงานเลขานุการ กอง และแผนก ไว้ในมาตรานี้ จึงไม่ชอบด้วยเหตุผล กระผมขอกราบเรียนอย่างนี้ ขอให้สภานี้ได้โปรดพิจารณาความจริงก็ได้มาเรียนประธานกรรมการและปรึกษากับหลายท่านแล้ว ท่านบอกว่าเขียนไว้มันก็คงไม่ขัดอะไรหรือว่ามันซ้อนๆ กันอยู่ ก็ถือตามมาตรา ๗ มาตรา ๘ ก็แล้วกัน แต่กระผมยังข้องใจครับ ขอให้สภานี้วินิจฉัย ขอบคุณ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมการ): การที่ได้เขียนเพิ่มหรือมีอยู่ในมาตรานี้ ก็เป็นการอนุวัตรตามมาตราเดิมที่ให้มอบอำนาจไว้เกี่ยวกับกรรมวิธีในการแบ่งหน่วยงาน

เท่านั้น มันเป็นการแยกแยะให้รู้ว่าจะต้องทำอะไรได้บ้าง อันนั้นเป็นหลัก แต่ที่นี้เรามาเขียนขึ้นไว้เพื่อให้สภาสถาบันมีอำนาจที่จะแยกแยะในการปฏิบัติให้ได้ง่ายเข้า เป็นกรรมวิธีอย่างหนึ่งของ การปฏิบัติราชการ จึงจำเป็นต้องคงไว้ครับ

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภูเก็ต) : ข้าพเจ้ามีความรู้สึก ว่า ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับท่าน กรรมการคนแรกที่ได้คัดค้านอนุมาตรา (๔) ของมาตรา ๑๔ นี้ คือว่าเมื่อเราได้พิจารณาในมาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ ที่ท่านกรรมการคนแรกได้อธิบายให้สภาฯ ฟังแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึก ว่า เมื่อกฎหมายมาตราต้น ๆ ได้บัญญัติหลักไว้แบบนี้แล้ว การที่สถาบัน จะมา มีอำนาจตั้ง ยุบเลิก โดยที่ไม่ตราเป็นพระราชกฤษฎีกานั้น ย่อมทำไม่ได้ ที่นี้ถ้าหากว่า ถ้าเขียนกฎหมายอันนี้ไว้เพื่อให้สถาบันมีอำนาจในการพิจารณาเป็นการภายในก็ไม่มี ความจำเป็น เพราะมาตรา ๗ และมาตรา ๑๐ เป็นบทบังคับไว้แล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นด้วยในการที่ ควรจะตัดอนุมาตรา (๔) ออกเสีย เพราะเขียนไว้มันก็ซ้ำและไม่มีความจำเป็นที่จะปฏิบัติ การได้ตามกฎหมาย

นายดิลก บุญเสริม (มหาสารคาม) : กระผมเห็นด้วยกับท่าน กรรมการคนแรก เมื่อ กี่นี้ คือคุณวิชัย เสวะมาตย์ และคุณชิต เวชประสิทธิ์ โปรดอย่าลืมว่าสถาบันเทคโนโลยี นี้เปรียบเป็นกรม เป็นทบวงการเมือง การจะยุบ การจะเปลี่ยน การจะเลิกกำหนดขึ้นมา ต้องเป็นพระราชกฤษฎีกาหรือออกเป็นกฎหมาย ถ้าจะเปลี่ยน จะยุบ จะเลิก จะออกเป็น กฎหมาย ต้องเสนอสภาฯ ให้สภาเป็นผู้ยุบเลิก เปลี่ยนแปลง แต่ว่าในมาตรา ๗ มาตรา ๑๐ เขาให้อำนาจไว้แล้ว ต้องออกเป็นพระราชกฤษฎีกา ก็เสนอคณะรัฐมนตรีประกาศเป็นพระราช กฤษฎีกาออกมา ทำไม่ต้องมากำหนดซ้ำซ้อน ทำไม่ได้ สภาสถาบันมีอำนาจเกินขอบเขตนี้ มันขัดกัน เพราะมาตรา ๗ มาตรา ๑๐ มันขัดแย้ง ชัดแจ้งแล้ว แดงแจ้งทีเดียว ไม่ต้อง เป็น การกำหนดกฎหมายฟุ่มเฟือย บัญญัติฟุ่มเฟือย เพราะว่ามาตรา ๗ มาตรา ๑๐ ชัดแจ้งอยู่แล้ว ถ้าจะยุบสถาบันนี้ มันเป็นกรม ก็ต้องเสนอสภาฯ ถ้าจะเปลี่ยนแปลงภายในก็มีมาตรา ๗ มาตรา ๑๐ ให้อำนาจอยู่ ทำไม่ต้องมาบัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔ (๔) นี้ กระผมมีความเห็นอย่างนี้ครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมาธิการ): ความจริงที่กระผมชี้แจงไปอันแรกนั้น อาจจะไม่ชัด มาตรา ๗ นั้น เกี่ยวกับการแบ่งส่วนงานของสภาสถาบัน เกี่ยวกับแผนกของอธิการบดี หรือกองต่าง ๆ ส่วนมาตรานี้เกี่ยวแก่การบริหารในสถาบัน ไม่เกี่ยวกับครับ คือเกี่ยวกับภาควิชา คณะและวิชาที่จะสอนนั้น ถ้าหากว่าเขาจะยุบ จะเลิก หรือจะแบ่งส่วนออก เพื่อให้ปรับปรุงเข้ากับมหาวิทยาลัยต่างประเทศที่เขาให้มาใหม่ เราก็จำเป็นจะต้องมีกฎหมาย อันนี้ให้อำนาจอธิการบดีและคณะกรรมการสภาสถาบันเป็นผู้พิจารณา มันคนละอย่าง อันนั้นเป็นการบริหารภายในสำนักงานของเลขาธิการอธิการบดี อันนี้เป็นการบริหารเกี่ยวกับลักษณะวิชา ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องเขียนไว้ให้คณะกรรมการบริหารเกี่ยวกับลักษณะวิชาได้เป็นผู้มีอำนาจในการยุบวิชาบางแขนง แล้วก็ตั้งขึ้นใหม่ในคณะหนึ่งคณะใด หรือเพิ่มหลักสูตรขึ้นมา นี่มันเกี่ยวกับหลักสูตรครับ ฉะนั้นก็ขอประทานกราบเรียนที่กระผมพูดไปครั้งแรกมันรวมกันเกินไป อันนี้ก็เข้าใจว่าเราทำเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการที่จะให้วิทยาลัยแห่งนี้ได้มีการเพิ่มลักษณะวิชา ยุบบางแห่งที่เป็นลักษณะวิชาที่รวมกันได้ อย่างนี้เป็นต้นครับ อันนี้ขอกราบเรียนนะครับ ไม่ใช่กรรมาธิการเป็นผู้กำหนดขึ้นมานะครับ แต่เป็นด้วยผู้เชี่ยวชาญของสถาบันเทคโนโลยีเป็นผู้ขอไว้ เพราะว่าวิชานี้เป็นวิชาใหม่ และอาจจะจะมีใหม่ ๆ มาตามแผนโคลัมโบ และมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับคาลิฟอร์เนียเป็นผู้ให้มา เราต้องการให้วิทยาลัยแห่งนี้เทียบเท่ากับวิชาการที่เกิดขึ้นแผนใหม่กับต่างประเทศ จึงจำเป็นจะต้องให้อำนาจไว้เช่นนั้น

นายบุญเย็น วอทอง (อุบลราชธานี): ผมฟังท่านกรรมาธิการชี้แจงแล้ว ผมไม่เห็นด้วย คือถ้าเราจะถือว่ามาตรา ๗ นั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แล้วก็มาตรา ๑๔ นั้นเป็นเรื่องหนึ่ง ผมว่าไม่ใช่ มาตรา ๗ นั้นระบุว่าส่วนราชการจะมีอะไรบ้าง นี่กำหนดรูปแบบหรือโครงสร้างของสถาบัน แต่ที่นี้มาตรา ๘ ก็บอกว่าการแบ่งส่วนราชการตามมาตรา ๗ ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ก็แปลว่าคณะนี้ หรือสำนักงานอธิการบดีหรือกองก็ตาม หรือสำนักงานเลขาธิการก็ตาม ทุกครั้งที่จัดขึ้นก็ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา อันนี้ชัด คือ มาตรา ๘ นะโยงถึงมาตรา ๗ ที่นี้มาถึงมาตรา ๑๔ นี้จะโอนอำนาจอันนั้นไปให้สภาสถาบัน ผมจึงเห็นด้วยกับคุณวิชัยที่อภิปรายว่ามันชัด ชัดอย่างแน่นอน ถ้าเรายังใช้คำว่าจัดตั้ง ยุบและเลิกคณะ ก็แปลว่าตั้งได้

เองโดยอัตโนมัติ คือไม่ต้องขออนุมัติใคร ไม่ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา อยากจะยุบคณะไหนก็ยุบ อยากจะตั้งคณะไหนก็ตั้ง หรือจะเลิกก็เลิกภาควิชา สำนักงานเลขานุการกองและแผนก มันชัดอย่างแน่นอนครับ ไม่มีทางตีความเป็นอย่างอื่น จึงขอกราบเรียนว่าร่างเดิมที่เขาเขียนไว้ที่ทางกรมการศึกษาดังกล่าวออกนะ ผมว่าจะใช้ได้ คือเสนออนุมัติการจัดตั้ง อันนี้พอฟังได้ คือจะเสนออย่างไรก็ได้ ผมเห็นด้วยกับท่านกรมการศึกษานี้เป็นวิชาใหม่ มันมีมาแปลกๆ เราไม่ได้เถียงในข้อนั้น จะมีมาอย่างไรนั้นเราไม่ติดใจ คือจะแก้ไขอย่างไรก็เสนอทางคณะรัฐมนตรี ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาออกมาเท่านั้น หวังว่าทางคณะรัฐมนตรีก็คงไม่ขัดข้อง แม้แต่เราตราเป็นพระราชบัญญัตินี้เรายังทำได้ ก็เสนอมานะ ไม่ใช่ว่าการตราเป็นพระราชกฤษฎีกาจะไปเป็นอุปสรรค ไม่ให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มคณะก็ทำไม่ได้ เราตั้งใจในวิธีการที่จะให้สถาบันเป็นคนตัดสินใจโดยเด็ดขาด นี่มันจะไปขัดกับมาตรา ๘ ซึ่งกล่าวถึงการจัดตั้งหน่วยงานตามมาตรา ๗ ที่คุณวิชัยเสนอมานะผมเห็นด้วย คือถ้าเราจะย้อนกลับไปพิจารณาข้อความเดิมที่คณะกรรมการตัดออกนะ มันน่าจะเป็นประโยชน์ในทางปฏิบัติกว่า ผมอยากจะเรียนเช่นนั้นครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : คุณเสวตรเป็นต้นเรื่องครับ ว่าใหม่ซี

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ท่านประธานครับ ผมก็เห็นด้วยคืออย่างนี้ครับ ที่ร่างเดิมมาของรัฐบาลนี้ เขาว่าอย่างนี้ หมายความว่าให้สถาบันนี้เมื่อจะตั้ง จะยุบ จะรวม เลิกคณะอะไรต่างๆ นี้ ก็ให้เสนอสภาการศึกษาแห่งชาติ สภาการศึกษาแห่งชาติก็จะได้ไปออกพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๘ ว่าจะยุบ เลิกอะไรบ้าง แต่ที่นี้เมื่อไม่ต้องการพึงสภาการศึกษาแห่งชาติแล้ว ทำได้เอง ก็ไม่ต้องเขียนอันนี้ไว้หรอกครับ ทางนี้ก็ไปออกกฤษฎีกาเอาเอง คือเขียนเอง กฤษฎีกานี้ก็เสนอรัฐบาลไป ประกาศเป็นกฎหมายใช้มา ก็ไม่ต้องเขียนไว้ ถ้าเขียนไว้มันจะไปขัดกัน ของร่างเดิมเขาก็ถูก ที่เขียนอย่างนี้เพราะว่าอำนาจของตัวเองไม่มี แต่ต้องไปขอ ขอสภาการศึกษาแห่งชาติ เสนอจะเห็นได้ว่าเขาเขียนว่าอย่างนี้ เสนอการจัดตั้ง ยุบ รวม ยุบเลิกคณะวิชาหรือภาควิชา ให้สภาการศึกษาแห่งชาติพิจารณา ที่นี้เราไม่เอาละ เราจะให้สถาบันนี้มีอำนาจเอง ก็ไม่จำเป็นต้องเขียนอนุมาตรา (๔) นี้ไว้ ก็ออกพระราชกฤษฎีกา

ร่างไป แล้วก็เสนอรัฐบาลประกาศใช้เป็นกฎหมายไปเลยครับ อันนี้ผมว่าที่คุณวิชัยว่านะถูกแล้ว ตัดออกเสียดีกว่า

นายสุวรรณ ธนกันญา (ประธานกรรมการ) : ความเข้าใจของคณะกรรมการ นั้นอนุมาตรา (๕) นี่เป็นการให้อำนาจเบื้องต้นแก่กรรมการสภาสถาบันในการที่จะจัดตั้ง ยุบ รวม และเลิกภาควิชา ตลอดจนตั้งสำนักงาน มีกองและแผนกขึ้นในสำนักงานเลขานุการ แล้วก็ได้สอบถามตัวแทนของรัฐบาลที่มาชี้แจงในวันแปรญัตติว่ามันจะเป็นการขัดกันกับ มาตรา ๗ มาตรา ๘ หรือไม่ ทางผู้แทนฝ่ายรัฐบาลก็บอกว่า เรื่องนี้คณะกรรมการกฤษฎีกา เป็นคนยกร่างมาให้ ไม่มีการขัดกัน เพราะฉะนั้นกรรมการก็ไม่เชี่ยวชาญในทางนิติศาสตร์ มากไปกว่ากรรมการก็เลยยืนไว้ตามที่กรรมการกฤษฎีกาเขาได้ว่ามาครับ

หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช (พระนคร) : ผมว่าปัญหาเบื้องต้นนะที่เรารับกัน เป็นข้อเท็จจริง คือเวลานี้จะให้อำนาจแก่สถาบันอันนี้โดยเด็ดขาด ไม่ต้องไปสภาการศึกษา นั้นเป็นข้อเท็จจริงที่รับกัน อีกอันหนึ่งที่ผมอยากจะเรียนถามกรรมการ คือการจัดตั้ง ยุบ เลิกที่ยังต้องการพระราชกฤษฎีกาใหม่ ถ้าต้องการพระราชกฤษฎีกามันควรจะแก้ถ้อยคำเดียว ครับ แก้ในมาตรา ๘ ว่า คือเขียนมาตรา ๘ ว่าการจัดตั้งส่วนราชการ ตลอดจนการยุบ รวม และเลิกคณะภาควิชาสำนักงานเลขานุการและกองและแผนกนั้น ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา อย่างนี้มันก็ไปได้ ไม่เช่นนั้น เวลาตั้งออกพระราชกฤษฎีกาไปแล้ว เลิก ไม่มี มันก็หายไป ผมนึกว่าความขัดข้องอยู่ตรงนั้นครับ ถ้าจะแก้ก็แก้พระราชกฤษฎีกานี้ให้รวมทั้งเวลาตั้ง เวลาเลิกด้วย มันก็น่าจะยุติ เพราะว่าอัยความจำเป็นมันมีแน่ที่จะต้องยุบ รวม คือยกเลิก มันต้องมีแน่ อัยนี้เข้าใจ ทีนี้ปัญหาที่มีว่าจะเอาใหม่พระราชกฤษฎีกา ผมนึกว่าต้องมีครับ ประกาศพระราชกฤษฎีกานี้เป็นของสถาบันนี้ ไม่มีไม่ได้ เราเขียนมาตรา ๘ ให้กิน ตลอดถึงการยุบ เลิก รวม อะไรเสียด้วย มันก็หมดเรื่อง

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมการ) : ผมขอกราบเรียนว่า การกระทำนี้ท่าน ประธานกรรมการก็ได้ยืนยันแล้วว่าเป็นการกระทำของคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้ทรง

คุณวุฒิยืนยันมา การที่ท่านหม่อมราชวงศ์เสนีย์ ว่าต้องการพระราชกฤษฎีกาหรือไม่ เราขอ
ยืนยันว่าไม่ต้องการ การที่เขียนนี้เพื่อความรวดเร็ว เพื่อให้อำนาจของสภาสถาบันได้ตัดสิน
ชี้ขาดในลักษณะวิชาหรือแผนการศึกษาที่ตั้งขึ้นเสริมลักษณะวิชาที่เพิ่มเข้ามาใหม่ เป็นอำนาจ
เด็ดขาดทันที เพื่อให้เด็กได้เรียนในต้นปี ถ้าไปรอคณะรัฐมนตรีอยู่ ถ้าเรื่องไม่เข้าแล้ว วิชา
นั้นต้องค้างปีไป หลักสูตรไม่ครบจึงไม่จำเป็นต้องรอพระราชกฤษฎีกา เพราะว่าพระราช
กฤษฎีกาในคณะรัฐมนตรีก็ต้องปรึกษากันนาน ฉะนั้นจึงขอร้องให้สภานี้ได้ผ่านไปให้อำนาจ
ของสภาสถาบันเทคโนโลยี ได้มีอำนาจเด็ดขาดในการจัดทำหลักสูตรภาควิชาต่าง ๆ ขอยืนยัน

พันเอก สมคิด ศรีสังคม (อุดรธานี) : ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ที่ท่านกรรมาธิการ
และประธานกรรมาธิการได้ชี้แจงมาแล้ว ถ้าหากว่าเราพิจารณากฎหมายฉบับนี้ เราจะเห็นว่า
ในการร่างกฎหมายนั้นร่างได้แบ่งออกเป็นสามเป็นภาคไว้ ส่วนแรกนั้นร่างก็คือมาตรา
๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ นี้ได้กำหนดเรื่องเกี่ยวกับการแบ่งส่วนราชการไว้โดยเฉพาะ ข้าพเจ้าคิด
ว่ากฎหมายทุกฉบับที่เกี่ยวกับการจัดตั้งสำนักงานหรือว่าส่วนราชการนี้จะต้องมีกำหนดไว้
เป็นหมวดเป็นหมู่ อย่างในมาตรา ๗ มาตรา ๘ นี้ เขาจัดไว้เป็นหมวดหมู่ ในลักษณะที่ว่า
เป็นเรื่องแบ่งส่วนราชการ เพราะฉะนั้นเขาจึงว่าไปตามลำดับว่า ๑. สำนักงานอธิการบดี เรื่อย
ไปจนกระทั่งมาตรา ๘ ว่า การแบ่งส่วนราชการสถาบันตามมาตรา ๗ นี้ ให้ตราเป็นพระราช
กฤษฎีกา ที่นี้เราหันมาดูมาตรา ๑๔ นี้ครบบอยู่ในหมวดการดำเนินงาน เป็นเรื่องหน้าที่ อำนาจ
หน้าที่ซึ่งจะต้องดำเนินงาน ไม่ได้เกี่ยวกับการแบ่งส่วนราชการเลย นี่ข้าพเจ้าว่าวิธีการเขียน
กฎหมายข้าพเจ้าคิดว่าเป็นอย่างนั้น มาตรา ๑๔ ว่า สถาบันมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแล
กิจการทั่วไปของสถาบัน และโดยเฉพาะมีอำนาจหน้าที่ดังนี้ ไม่ได้เกี่ยวกับการแบ่งส่วนราชการ
อะไรเลย และก็ตอนท้ายในอนุมาตรา (๔) นี้ ก็มาเติมคำว่า "สำนักงานเลขานุการ กองและ
แผนก" เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแบ่งส่วนราชการมันน่าจะไปอยู่เกี่ยวกับมาตรา ๗ มาตรา ๘
เจ้าหน้าที่ที่แจ้งบอกว่าเป็นความประสงค์ของเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องนั้น ข้าพเจ้าคิดว่า
อาจจะเข้าใจผิดหรือมีความเข้าใจไขว่เขวไปก็ได้ เพราะว่ามาตรา ๑๔ กับมาตรา ๗ มาตรา ๘

นี้เขาแบ่งพวกแบ่งกำหนดหัวข้อไว้คนละอย่าง อันนี้ข้าพเจ้ามีความเห็นดังนี้ เพราะฉะนั้น
ควรที่จะตัดออก

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ผมคิดว่าอย่างนี้ สภานี้มีความคิดเห็นถึง
เรื่องการอนุมัติการจัดตั้ง ยุบ รวมและเลิกคณะภาควิชา มีอยู่สองประเด็น ว่าจะให้สถาบัน
เป็นคนทำหรือจะให้คณะรัฐมนตรีรับผิดชอบ ผมมีความคิดอยู่ประการหนึ่งว่าเรานี้เป็นผู้
ออกกฎหมาย เมื่อออกกฎหมายแล้วเราเป็นผู้คุมรัฐบาล แต่เราไม่ได้คุมสถาบันที่เราให้อำนาจไป
ถ้าไปทำผิดคิดมิชอบขึ้น เราสภานี้จะไปไล่เบียดเอาสถาบันไม่ได้ ถ้าจะมาไล่เบียดกับรัฐบาล ๆ
ก็บอกว่าสภานี้ให้อำนาจกับสถาบัน ไม่เกี่ยว ถ้าจะตั้งกระทู้ถามว่า ทำไมถึงทำละเหวจนกระทั่ง
เสียหายกับบ้านเมือง รัฐบาลก็จะปฏิเสธความรับผิดชอบได้ว่าเพราะสภานี้ไม่ได้มอบให้อำนาจ
รัฐบาลเลย มันจึงไปตกอยู่กับสถาบัน และสถาบันนั้นไม่มีหน้าที่มานั่งประชุมกันในสภานี้ ถ้า
ทำเหลวแหลกละเหว ใครเป็นคนรับผิดชอบ จะบอกว่ารัฐบาลรับผิดชอบ รัฐบาลก็บอกว่าก็
ไม่ได้ให้ฉันทราพระราชกฤษฎีกาตามอำนาจของฉัน แล้วฉันต้องไปรับผิดชอบอย่างไร ก็
สภานี้อยากจะไม่ให้รัฐบาลรับผิดชอบแล้ว มันไปตกอยู่กับสถาบัน ก็ไปไล่เบียดกับสถาบัน
ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนั้น สภานี้ไม่มีอำนาจจะไปยุ่งกับสถาบันซึ่งเราให้อำนาจเขา
เด็ดขาดไปแล้ว ผมจึงอยากขอร้องเพื่อนสมาชิกได้พิจารณาว่า การให้ตราพระราชกฤษฎีกา
นั้นคณะรัฐมนตรีจะปฏิเสธความรับผิดชอบไม่ได้ จะทำผิดทำถูกรัฐมนตรีต้องรับผิดชอบ
เมื่อตราพระราชกฤษฎีกาไปแล้วจะยุบหรือจะเพิ่ม คือมันเกิดการเสียหายแก่ชาติบ้านเมือง
ขึ้น สภานี้ก็คุมรัฐบาลได้ว่าทำไมไปออกกฤษฎีกาเหลวไหลอย่างนี้ รัฐบาลจะปฏิเสธไม่ได้ว่า
ข้าพเจ้าไม่เกี่ยว อันนี้เป็นประเด็นแรกซึ่งผมอยากจะเรียกต่อท่านสมาชิก ณ รัฐสภานี้ให้
ทราบว่าการมอบอำนาจให้แก่ใครคนใดคนหนึ่งไปแล้ว ถ้าเขาใช้อำนาจนั้นไม่ชอบไม่ควร เรา
ก็มานั่งป่นมานั่งว่า แต่เวลาจะออกกฎหมายให้อำนาจเรายอมออกก็เมื่อเข้านี้ก็พูดกันอยู่ตั้ง
สองชั่วโมงว่าการออกกฎหมายการตั้งให้อำนาจทหาร พอทหารจับพวกผู้แทนเข้า ผู้แทนก็โวยวาย
ก็ทำไมเมื่อก่อนจะตรากฎหมายให้ทหารมีอำนาจทำไมไม่คำนึงคิดกันถึงเรื่องนี้เสียก่อน ถ้าหากว่า
มีการคิดกันเสียก่อนแล้วปัญหาที่เราพูดกันก็ไม่เกิด เพราะฉะนั้นปัญหาเรื่องจะโยนอำนาจไป

ให้คนใดคนหนึ่งแล้ว ถ้าเขาเกิดทำผิดทำชอบ เราไม่รู้จะไปไล่เบี้ยกับใคร ถ้าไปถามรัฐบาลๆ ก็บอกว่า ก็ไม่รู้สภาก็ให้อำนาจสถาบันนี้แล้ว ก็เชิญไปถามสถาบันนี้ แล้วเราทำอะไรครับ เราทำอะไรกันครับ ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าผมจะอย่างไร แต่ถ้าให้ตามมาตรา ๗ มาตรา ๘ แล้ว รัฐบาลต้องตราพระราชกฤษฎีกา พระราชกฤษฎีกาต้องผ่านคณะรัฐมนตรี ต้องมีการรับสนองพระบรมราชโองการโดยคณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรี ที่นี้แหละเราจะได้ไล่เบี้ยรัฐบาลได้ เมื่อรัฐบาลต้องรับผิดชอบต่อเราเช่นนี้แล้ว ความสำนึกของรัฐบาลที่จะตราพระราชกฤษฎีกา จะยุบจะเลิกจะรวมหรือจะเปลี่ยนแปลงก็ต้องมีอยู่ต่อสภา ที่จะไม่ทำผลิผลามไปว่าการทำอย่างนี้เสียหายแก่ชาติหรือเปล่า สภาเขาจะว่าเราอย่างไรหรือเปล่า เพราะสภามีสิทธิที่จะว่ารัฐบาลได้ เพราะพระราชกฤษฎีกาออกโดยคณะรัฐมนตรี แต่ถ้าโยนไปให้สถาบันเทคโนโลยี ไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญมาตราใดเลยว่าจะไล่เบี้ยเขาได้ เมื่อมอบอำนาจไปแล้วก็หมายความว่าโยนอำนาจเด็ดขาดให้เขาไป เสร็จแล้วก็มาโววายกัน บอกว่าเขาซ่มเหง เหมือนอย่างกฎอัยการศึกให้ทหารสั่งเด็ดขาด ก็สภานี้หรือกฎหมายนั้นออกมาโดยสถาบันตรากฎหมายในรัชกาลที่ ๖ มันเป็นกฎหมายแล้ว เขาก็อ้างได้ว่าก็กฎหมายให้ฉันทำได้อย่างนี้ และเมื่อฉันจับแกเข้าแล้วถูกระยะไรแกมาว่าฉัน แกเป็นผู้ออกกฎหมาย ทำไมแกไม่ออกกฎหมายไปว่าจับแกไม่ได้ มันจะเป็นอย่างนี้ครับ ผมกลัวอย่างนั้น ประการสำคัญที่สุดซึ่งกรรมาธิการชี้แจงว่าอยากให้มันยืดหยุ่น เพราะว่าผู้เชี่ยวชาญในสถาบันนะสำคัญ พอเวลาเราพูดกันถึงเรื่องผู้เชี่ยวชาญนี้ ผมดูแล้วกรรมาธิการหลายคนเป็นกรรมาธิการงบประมาณ รังเกียจผู้เชี่ยวชาญ เพราะปรากฏข้อเท็จจริงว่าก๊กญี่ปุ่นมาเป็นผู้เชี่ยวชาญของรัฐบาลไทย อย่างนี้เป็นต้น นี่จะโยนไปให้ผู้เชี่ยวชาญ กรรมการกฤษฎีกาก็เหมือนกัน กรรมการกฤษฎีกาไม่ใช่เป็นผู้ลั่นพันที่จะต้องให้สภานี้นับถือ แบบแผนในการออกกฎหมายนั้น เราอาจจะฟังกรรมการกฤษฎีกาได้ แต่ผมอยากให้ท่านสมาชิกสภานี้นึกถึงความหลัง มีกรรมการกฤษฎีกาท่านหนึ่งเคยพูดไว้ในสภานี้ว่าหลักการเหตุผลก็ไม่ซับซ้อน เขียนไว้เพื่อให้พวกเรียนกฎหมายไว้หาอัฐเข้ากระเป่า คือหมายความว่าเขียนกฎหมายนี้เขียนให้มันมีปัญหา ให้พวกหมอคความเอาสตางค์กันเสียเรื่อย นี่เป็นเซอร์ โรเบอร์ต ฮอแลนด์ แต่ก่อนนี้อยู่กรรมการกฤษฎีกาครับ ก็มาพูดว่าสภานี้ ว่าเอาดีๆ คืออย่างนี้ ผมก็ยังเจ็บแทนมาจนทุกวันนี้ เพราะฉะนั้นกรรมการ

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

กฤษฎีกานี้เขาให้ความเห็นมาเราฟังได้ แต่เราจะไม่เชื่อเป็นสรณะว่า ถ้ากรรมการกฤษฎีกาว่า จะต้องแน่นอน กรรมการกฤษฎีกาผิดไม่รู้จักก็เรื่องก็ราว รัฐสภานี้ไม่เคยเชื่อกรรมการกฤษฎีกาก็มีมากี่เรื่องก็ราว ผมคิดว่าเรามีเหตุผลสำหรับตัวเราเอง กรรมการกฤษฎีกาเป็นเพียงที่ปรึกษาของรัฐบาล ไม่ใช่ของสภาเราเสียด้วยซ้ำ กรรมการกฤษฎีกาก็เรียนกฎหมายมาอย่างพวกเขาเรียนกันนี้ พวกเราบางคนก็เรียนมามากกว่ากรรมการกฤษฎีกาหลายคน ผู้แทนในสภานี้เป็นกรรมการกฤษฎีกาก็มีอยู่หลายคน จริง ๆ นะ คนที่ค้ำกฎหมายนี้ก็เป็นกรรมการกฤษฎีกาขณะนั้นะครับ ๒ คน ท่านประธานครับ ผมขอความกรุณาออกชื่อด้วยครับ หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช ก็เป็นกรรมการกฤษฎีกา นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ก็เป็นกรรมการกฤษฎีกา ก็ค้ำแล้วอะไรเล่า กรรมการกฤษฎีกาที่เราจะต้องฟังเป็นบรรทัดฐาน อย่าเอามาชู้กันเลยครับ เราสภานี้เป็นตัวแทนของราษฎร เอาผลงานดีกว่า เอาตำแหน่งหน้าที่มาชู้ทะเลิกเสียที ล้าสมัยเต็มทีแล้ว นักวิชาการก็เหมือนกัน ผมบอกว่าล้าสมัยเต็มที เราอยู่ในสภานี้ เราเห็นนักวิชาการชู้เห่อมากมายเหลือเกิน จริง ๆ นะคือคนอ่านหนังสือมากเท่านั้นเอง แต่ไม่รู้อะไรเลย แล้วมาอ้างตัวเป็นนักวิชาการก็เยอะแยะ พาบ้านเมืองเข้รกเข้พังไปก็เยอะแยะ เรามีสติปัญญาจนคนตั้ง ๑ แสน ๕ หมื่นคนเขายกย่องเราว่าเป็นอัจฉริยบุคคล แล้วทำไมต้องไปนั่งฟังบุคคลซึ่งไม่มีใครเชื่อถือ เอาเหตุผลกันดีกว่าครับ ผมจึงเห็นด้วยนะครับว่าตัดออกเสียเถิด ผมอยากว่าถ้าจะยุบจะเลื่อนจะเพิ่มจะเติมขอให้ เป็นพระราชกฤษฎีกา ทำไมผมจึงเห็นอย่างนั้น เพราะเหตุว่าพระราชกฤษฎีกาต้องออกโดยคณะรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรีนั้นเป็นเสียงสำหรับรองรับสำหรับสมาชิกฝ่ายค้านโจมตี คณะรัฐมนตรีก็จะได้สำนึกว่าการจะตราพระราชกฤษฎีกาไปนั้น ผู้แทนฝ่ายค้านเขาจะว่าเราอย่างไร ก็มีความสำนึก คณะรัฐมนตรีผมไม่ได้ถือว่าเป็นอัจฉริยบุคคล ไม่ใช่ไปรเฟสเซอร์ แต่เป็นคณะบุคคลซึ่งรับฟังความคิดเห็นของประชาชน ทำเพื่อประชาชน อันนี้มันจะได้ผลประโยชน์ยิ่งกว่า นักวิชาการคือเครื่องมือของคณะรัฐมนตรี ผมไม่ถือนักวิชาการเป็นนายหรือดีเกรด (degrade) รัฐมนตรีเห็นความเห็นผมเป็นอย่างนี้ จึงยืนยันว่าตัดออกหรือไม่ก็คงไว้ตามร่างเดิม

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ว่าอย่างไรกรรมาธิการ ปรึกษากันว่าอย่างไรครับ

คืออันนี้มันไม่มีผู้แปรญัตติ และก็ไม่มีผู้สงวนเลย มันมีอยู่ ๒ อย่างเท่านั้นว่าเอาตามที่
กรรมาธิการแก้ไขหรือเอาต่างร่างเดิมเท่านั้นเอง ว่าอย่างไรครับกรรมาธิการ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมาธิการ) : โปรดกรุณาอย่าว่ากรรมาธิการนี้หัวแข็ง
คือว่าได้กระทำการด้วยความรอบคอบ เห็นว่าสิ่งที่กระทำไปนี้ไม่เกิดผลร้ายแก่ร่างพระราช-
บัญญัตินี้ มีแต่ทำให้ละเอียดขึ้น กรรมาธิการนี้ยอมคุณเสวตรมาแต่เบื้องต้น คือว่าใช้คำว่า
"กำหนด" ขึ้นมาก็เป็นการยอม ถ้าหากว่ามันขัดขึ้นมา มันใช้ไม่ได้ สภาก็คงจะไม่นิ่งดูตาย
การที่เราไม่เชื่อกรรมการกฤษฎีกาก็เป็นเรื่องของบุคคลที่จะไม่เชื่อได้ แต่กรรมาธิการเชื่อ
เพราะเป็นนักกฎหมายผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เป็นกรรมาธิการไม่มีคุณวุฒิถึงขนาดนั้นจึงไม่กล้าที่
จะประณามว่าไม่เป็นที่เชื่อถือได้ สภาในที่นั้นจะเป็นผู้ชี้ขาดว่าอะไรควรไม่ควร กรรมาธิการ
จึงขอกราบเรียนว่าจำเป็นต้องยืนยัน เพราะไม่ขัดต่อหลักกฎหมายสากลและนิติศาสตร์

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ว่าอย่างไรครับ คุณเสวตรผู้เริ่มต้น

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ผมขออีกทีครับ ท่านประธานครับ คือ
ผมเองก็บังเอิญนะครับ มีส่วนร่างกฎหมายฉบับนั้นะครับ ที่คณะกรรมการกฤษฎีการ่างอนุ-
มาตรา (๔) ขึ้นมานั้นก็หวังว่าการตั้ง ยุบ รวม หรือเลิกคณะนี้ขออนุมัติจากสภาการศึกษา-
แห่งชาติ เมื่อสภาการศึกษาแห่งชาติอนุมัติแล้วก็ไปออกพระราชกฤษฎีกากัน แต่ว่าคณะ
กรรมาธิการชุดนี้ก็ไม้อะละ ไม่ฟังสภาการศึกษาแห่งชาติ หมายความว่าให้สถาบันนี้ออกได้เอง
คือว่าไม่ต้อง ในการตั้ง ยุบ รวม ทำเอง แต่การทำเองก็ต้องเป็นไปตามมาตรา ๘ คือต้อง
ออกเป็นพระราชกฤษฎีกา และก็ตามมาตรา ๘ นั้นผมว่าไม่ต้องแก้ไข คือว่าการแบ่งส่วนราชการ
นั้น ก็อาจจะแบ่งเป็นคณะ ถ้าจะเลิกก็แบ่งเป็นคณะเหมือนกัน แต่คณะน้อยลงหรือมากขึ้น
หรือยุบ หรือรวม หรือเป็นสำนักงานเลขาธิการ หรือเลขานุการของแต่ละคณะก็แบ่งกันไป
ก็ออกทุก ๆ ครั้งไป เป็นพระราชกฤษฎีกา ไม่ต้องไปเขียนใหม่ ความได้อยู่แล้ว แล้วก็เคยใช้
ในกฎหมายอื่นอยู่แล้วเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย เป็นแต่ว่ากฎหมายที่เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ
นั้น ให้สภาการศึกษาแห่งชาติเป็นคนพิจารณาในการจะตั้ง จะยุบ จะรวม นะครับ เมื่อสภา

การศึกษาแห่งชาติเห็นด้วย ก็ออกพระราชกฤษฎีกากัน แต่อันนี้คณะกรรมการไม่เอาละ สภาการศึกษาแห่งชาติ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ก็ไม่ต้องเขียนอนุมาตรา (๔) ไว้ครับ อนุมาตรา (๔) นี้ไม่ต้องเขียนไว้ เพราะมันอยู่ในอนุมาตรา (๘) อยู่แล้ว ที่กรรมการยืนยันบอกเอาไว้ มันไม่ถูกครับ คือเจตนารมณ์ของการเขียนอนุมาตรา (๔) นี้มันคนละอย่าง ที่คณะกรรมการกฤษฎีการ่างมานั้น หวังพึ่งสภาการศึกษาแห่งชาติเป็นคนพิจารณาว่าควรจะยุบหรือจะรวมหรือจะตั้ง หรือจะเลิกคณะและภาควิชา และส่วนราชการอื่นๆ นี้ไม่ต้องการพึ่งสภาการศึกษาแห่งชาติ เพราะฉะนั้นก็อาศัยมาตรา ๘ โดยเฉพาะ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว อนุมาตรา ๔ นี้ก็ไม่จำเป็นครับ จะเชื่อกรรมการกฤษฎีกาหรือไม่ก็แล้วแต่ แต่ว่าความจริงเป็นอย่างนี้ครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ถ้าอย่างนั้นมันก็มีอยู่เพียงแค่นี้ครับว่าจะเอาตามกรรมการหรือว่าจะเอาตามร่างเดิมเท่านั้น เพราะกรรมการไปแก้ไขขึ้นมา อย่างนั้นใช้ใหม่ครับ คุณเสวตร

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ท่านประธานครับ ถ้าจะเอาตามร่างเดิมก็ได้แต่เจตนารมณ์ก็ต่างกันไป หมายความว่าต้องไปพึ่งสภาการศึกษาแห่งชาติอีก แต่ที่นี้อนุมาตรา (๑) เราไม่พึ่งแล้วนี้ ตัดไปแล้วนี้ การที่จะวางหลักสูตรต่างๆ ไม่เกี่ยวกับสภาการศึกษาแห่งชาติแล้ว ผมเข้าใจว่าเจตนารมณ์ของคณะกรรมการนี้ไม่อยากพึ่งสภาการศึกษาแห่งชาติแล้วต้องการเป็นอิสระ เพราะว่าอันนี้เป็นกรมหนึ่ง สถาบันนี้เป็นกรมหนึ่งของกระทรวงศึกษาธิการนะครับ ไม่ใช่เป็นอิสระอย่างมหาวิทยาลัยอื่นๆ เป็นกรมหนึ่งถือฐานะเท่ากรมตามมาตรา ๔ เพราะฉะนั้นเมื่อเรามีเจตนาอย่างนั้นแล้ว ผมคิดว่าขอต่อรองกรรมการขอตัดเถอะครับ ตัดอนุมาตรา (๔) นี้เสีย เพราะว่าถ้าเอาไว้ตามร่างเดิมก็หมายความว่าในการตั้งคณะหรือเลิกหรือตั้งภาควิชานี้จะต้องไปหาสภาการศึกษาแห่งชาติอีกนะครับ มันอย่างนั้นครับ มันก็ไปขัดกับอนุมาตรา (๒) ที่เราตัดไปแล้ว สภาการศึกษาแห่งชาติ กรรมการอย่างไรครับ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ว่าอย่างไรครับ เชิญครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมาธิการ): กรรมาธิการขออิมคำว่ายืนยันใช้ใน
สถานที่ครับ

นายไพฑูรย์ เครือแก้ว (ล่าปาง) ยอยากขอความกรุณา พรรค ส.ป.ท. อย่าเพิ่งลงมติ
นะครับ นี่ถ้าลงมติไปแล้วนี่สถานที่เสียเลย คือว่ามาตรา ๑๔ อนุมาตรา (๔) นี่นะครับ รู้สึก
กรรมาธิการคราวนี้จะพลาดไปถนัดทีเดียว มันไม่มีความจำเป็น มันเกินมา มันเกินจริง ๆ ครับ
เพราะว่าเมื่อที่นี้ กรรมาธิการ คุณชาญยุทธ บอกว่ามันเกี่ยวกับเรื่องภาควิชา มันก็ไม่ใช่ครับ
เพราะว่าอนุมาตรา (๔) นี้ให้อำนาจสภาสถาบันในการจัดตั้งคณะสำนักงานเลขานุการกอง
และแผนก ซึ่งมันมาซ้ำกับมาตรา ๗ และก็ต้องออกเป็นพระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๘ คือ
สำนักงานอธิการบดี คณะ กอง แผนก สำนักงานเลขานุการซึ่งมันพร้อมอยู่แล้ว ต้องออกโดย
เป็นพระราชกฤษฎีกา และก็ผ่านคณะรัฐมนตรี และทำไมจะมาให้อำนาจสภา ที่นี้ซ้ำกันมาก
เพราะฉะนั้นอนุมาตรา (๔) นี้ไม่มีความจำเป็นและปฏิบัติไม่ได้ด้วย มันไม่ใช่หลักวิชาครับ
มันเกินมา เพราะฉะนั้นผมว่าอย่าเพิ่งไปลงมติ ท่านประธาน สภานี้จะได้ชื่อว่าออกกฎหมาย
ไปแล้วปฏิบัติไม่ได้ เพราะฉะนั้นมาตรา ๑๔ อนุมาตรา (๔) นี้ ไม่มีความจำเป็นเลย มันคลุม
ไว้เพียงพอแล้ว ในมาตรา ๗ และมาตรา ๘ ไม่ใช่ภาควิชาครับ มันเป็นการแบ่งส่วนราชการ
เพราะมันมีคำว่า “คณะ” มันมีคำว่า “สำนักงานเลขานุการ” มันมีคำว่า “กอง” มีคำว่า “แผนก”
ซึ่งได้กำหนดไว้เพียงพอแล้ว มันผิดด้วยประการทั้งปวง เพราะฉะนั้นอย่าลงมติ ท่าน
ประธาน สภานี้จะได้ชื่อว่าสภานิติบัญญัติ ออกอะไรไปนี่มันดูไม่ได้แบบนี้ มันปฏิบัติไม่ได้
ครับ เพราะฉะนั้นอนุมาตรา (๔) นี้ ต้องตัดนะ ด้วยเหตุผลประการทั้งปวง ต้องตัดออก
ท่านประธาน ผมขอกราบเรียนเท่านั้น

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภูเก็ต): ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าเรื่องที่มีนเกิดขึ้นนี้ เพราะว่า
กรรมาธิการท่านหนึ่ง ขอประทานโทษที่ได้ออกนามก็คือ คุณวิชัย ได้มีความเห็นไม่ลงรอย
กับกรรมาธิการส่วนมาก เพราะฉะนั้นปัญหาที่ท่านประธานจะตั้งเป็นประเด็นขึ้นเพื่อสำหรับ
จะชี้ขาดในปัญหานี้ ลองถามคุณวิชัยดูซิว่า คุณวิชัยนี้มีความเห็นอย่างไร มีความเห็นว่าจะ
ตัดอนุมาตรา (๔) นี้ ออกทั้งหมดหรือประการใด ถ้าหากว่าคุณวิชัยมีความเห็นอย่างนั้น

ประเด็นที่จะตั้งมตินั้นก็ง่ายขึ้น ว่าเห็นตามกรรมวิธีการส่วนมากหรือว่าเห็นตามที่คุณวิชัย
ขอให้ตัดออก เรื่องมันก็จบ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ไม่ใช่ คุณวิชัยก็ไม่ได้สงวนไว้ที่นี้

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภูเก็ต) : อ้าว แล้วคุณวิชัย ขอประทานโทษ ท่านประธาน ....

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : หมายความว่าขึ้นมาชี้แจงเลยๆ ว่า ไม่เห็นด้วย
อย่างนั้น แต่ว่าไม่ได้สงวนไว้ ก็ถึงว่าตั้งประเด็นอย่างนั้นไม่ได้ มีแต่เพียงว่าจะเอาตามร่างเดิม
หรือที่กรรมวิธีการแก้ไขเท่านั้น มันมีอยู่แค่นั้น ถ้าคุณวิชัยสงวนไว้ ไม่มีปัญหาครับ

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภูเก็ต) : ข้าพเจ้าขออภิปรายไปอีกนิดหน่อยเถอะครับ
ที่นี้ประเด็นมันก็จะยุ่งขึ้น ถ้าเอาตามร่างเดิม ขอประทาน ข้าพเจ้าจะอ่านเสนอให้ที่ประชุมนี้
ได้รับทราบว่าร่างเดิมของอนุมาตรา (๔) นั้น คือเสนอการจัดตั้ง ยุบ รวม และเลิกคณะภาค
วิชาการหรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสถาบันต่อสภาการศึกษาแห่งชาติ นี่คือร่างเดิม
ที่นี้ในมาตราเดียวกันนี้ คือมาตรา ๑๔ นี้ เจตนารมณ์ของคณะกรรมการไม่ต้องการให้
สถาบันนี้ขึ้นต่อสถาบันการศึกษาแห่งชาติก็โดยที่มีการแก้ไข อนุมาตรา (๒) อนุมาตรา (๒)
ของร่างเดิม ก็มีคำว่าพิจารณาหลักสูตรวิชาการต่างๆ ของสถาบัน เพื่อเสนอความเห็นชอบ
ของสภาการศึกษาแห่งชาติ ที่นี้อนุมาตรา (๒) เราไม่ให้ขึ้นสภาการศึกษาแห่งชาติ มาอนุมาตรา
(๔) นี้ เราจะไปยอมให้ขึ้นสภาการศึกษาแห่งชาติก็ดูมันจะลักลั่นและมันจะยุ่งยาก ที่นี้ทำไม
สภานี้ถึงเป็นห่วง ถ้าหากว่ากรรมวิธีการยินยอม เพราะว่าถึงแม้จะเขียนไว้แบบนี้ ตามที่ท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรติท่านหนึ่งได้อภิปรายไว้แล้วว่าในมาตรา ๑๔ นี้ เป็นเรื่องการดำเนินงานมาตรา ๑๔
นี้ มอบอำนาจให้สถาบันนี้มีอำนาจและหน้าที่ควบคุมกิจการในการจะออกวางหลักสูตรจะ
กำหนดการอบรม หรืออะไรต่างๆ นี้ให้ปริญญาอนุมัติเกี่ยวกับการศึกษาอะไรพวกนี้ และทำไม
ในอนุมาตรา (๔) นี้ จึงได้เอาอำนาจของมาตรา ๗ มาใส่ไว้ในการที่จะแบ่งกำหนดส่วนราชการ
ซึ่งการกำหนดส่วนราชการนั้น มีอยู่แล้วในมาตรา ๗ ซึ่งจะต้องออกเป็นพระราชกฤษฎีกา
ตามมาตรา ๘ ความจริงอันนี้มันเรื่องอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงาน ไม่ใช่อำนาจหน้าที่ใน

การแบ่งส่วนราชการ ความจริงถ้าหากเป็นไปตามร่างเดิมนั้นก็ถูก เพราะว่าสถาบันอันนี้ไม่ต้องการที่จะเอาอำนาจมาใช้เอง ในการที่จะแบ่งส่วนของการบริหาร แต่เมื่อไม่ต้องการอำนาจนี้แล้ว เราจะยังมาปล่อยให้อนุมัติตรา (๔) มีอยู่นี้ ขอประทานโทษ ท่านกรรมการได้โปรดพิจารณาอีกครั้งหนึ่งครับ มิฉะนั้นกฎหมายนั้นมันจะลักลั่นและก็ขัดกัน ซึ่งเราจะอับอายขายหน้าต่อสภาสูงอีกครั้งหนึ่ง

นายวิชัย เสวะมาตย์ (กรรมการ) : ผมไม่ได้สงวนความเห็นไว้ในวันนั้น ก็เพราะเห็นด้วยในประเด็นที่ว่าไม่ต้องผ่านสภาการศึกษาแห่งชาตินะครับ แต่วันนั้นก็รู้สึกที่เราพิจารณากันเกือบจะเรียกว่ารีบ ๆ ไปหน่อย เพราะว่าเร่งกัน อยากจะให้เสร็จโดยเร็ว ผมก็ไม่ได้พิจารณาโดยละเอียดว่า เออ เมื่อไม่ให้ผ่าน ผมก็เห็นด้วยว่าสถาบันอันนี้เป็นสถาบันใหม่ เป็นสถาบันเกี่ยวกับวิชาการโดยเฉพาะ ทางเทคโนโลยีโดยเฉพาะ ถึงจะไปผ่านสภาการศึกษา ก็ไม่มีใครรู้เรื่อง นอกจากผู้ที่ทำงานเกี่ยวกับทางเทคโนโลยีเท่านั้น ผมก็เห็นด้วย แต่ว่าเราก็ได้พิจารณากันกว้างขวางอยู่ถึงว่าการอนุมัติหลักสูตรนั้น สภาการศึกษาแห่งชาติมีหน้าที่ต้องอนุมัติหลักสูตรของมหาวิทยาลัยทุกแห่งตามกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติสภาการศึกษาแห่งชาติ แต่แม้กระนั้นก็ตาม ผมก็ยอม พวกเราก็ยอมว่าไม่ต้องผ่าน เพราะมันเป็นทางเทคโนโลยีโดยเฉพาะก็เลยผ่านมา เมื่อมาอ่านดูโดยละเอียดเมื่อได้รับเมื่อเช้านี้เองก็มาเห็นว่ามันขัดกัน การขัดนี้มันขัดโดยขัดแจ้ง ท่านประธาน คือว่าในมาตรา ๗ มาตรา ๘ กำหนดไว้ว่า การยุบ การรวม การเลิก คณะนี้ จะต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา และไม่มีมหาวิทยาลัยใดในประเทศไทย ไม่มีกระทรวงใด ไม่มีกรมใดในประเทศไทยที่จะให้กรมนั้นกระทรวงนั้น หรือมหาวิทยาลัยนั้นเป็นผู้ยุบเลิก รวมแผนกกองของตนเองได้ ไม่มีครับ แม้แต่แผนกก็ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา จะเปิดแผนกใหม่อีกแผนกหนึ่งในสำนักงานเลขาธิการสภาฯ ก็ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ในกรมทุกกรม ถ้าเราออกไปอย่างนี้ โดยให้สถาบันทำได้เองนี่ก็ลักลั่นกับกฎหมายทุกฉบับที่มีอยู่ เกี่ยวกับกระทรวงทบวงกรม เกี่ยวกับมหาวิทยาลัย เพราะไม่มีมหาวิทยาลัยใดที่จะมีอำนาจยุบ รวม ตั้งคณะของตนเองได้ โดยไม่ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา เพราะฉะนั้นการที่จะไปแก้ในมาตรา ๗ มาตรา ๘ โดยไม่ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ก็ไม่ได้ เพราะ

ลักลั่นกับกระทรวงทบวงกรมทุกแห่งร้อยกว่าแห่งที่มีอยู่แล้วนี้ ก็จะมีอันเดียวนี้ได้ออกมาว่า ให้ทำได้เอง แผนกกองอะไรต่ออะไร เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นว่ามันขัดกันอย่างแท้จริง ปฏิบัติไม่ได้ ถ้าออกไปอย่างนี้ จะปฏิบัติตามมาตรา ๗ มาตรา ๘ หรือจะปฏิบัติตามมาตรา ๑๔ การยุบการตั้งแผนกร่วมนี้จะเอาอันไหนกันแน่ เพราะฉะนั้นผมว่าทำไม่ได้ครับ ขัดกันเอง ขอบคุณครับ

นายนิสิต เวทย์ศิริยานันท์ (ศรีสะเกษ) : กระทบเห็นว่าร่างเดิมที่สมบูรณ์ดีแล้วครับ เพราะว่าอันนี้นั้นระบุชัดอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งจังหวัดอุดรบอกว่ามันเป็นหน้าที่ สถาบันนี้มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของสถาบัน และโดยเฉพาะมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้ กระทบเข้าใจเจตนาารมณ์ของกรรมาธิการที่ต้องการที่จะให้สถาบันนี้เป็นเอกเทศเพื่อความรวดเร็วแห่งวิวัฒนาการของเครื่องจักรกลไกต่าง ๆ จึงไม่ยากที่จะให้ไปพัวพันกับสภาการศึกษาแห่งชาติ แต่มันเป็นเรื่องหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะกฎหมายเราจำเป็นจะต้องออกพระราชกฤษฎีกา มันไปขัดต่อมาตรา ๗ มาตรา ๘ เพราะฉะนั้นการคงไว้ในร่างเดิมอย่างที่เขาเขียนมานะครับ พิจารณาอนุมัติก็ดี อะไรเหล่านี้ครับ แม้มันจะไปเพิ่มข้อความแต่มันก็ไม่ได้ทำให้เสีย ผมจึงเห็นว่าคงไว้ตามร่างเดิมทั้งหมด คือไม่ตัดเลยครับ ก็ใช้ได้ เพราะว่อย่างไรเสียเมื่อขอความเห็นไป หมายความว่าเสนอความเห็นชอบจากสภาการศึกษาฯ สภาการศึกษาฯ ก็ต้องเสนอออกเป็นพระราชกฤษฎีกาอยู่เอง นี่ละครับ กระทบจึงเห็นว่าท่านกรรมาธิการนั้นมุ่งเจตนาของท่าน กระทบเข้าใจว่าอยากให้เป็นสถาบันที่ต้องการความรวดเร็ว เพราะวิวัฒนาการของเครื่องจักรกลไกต่าง ๆ จนกระทั่งเขาสร้างดาวเทียมแล้ว อย่างที่ว่านี่ละครับ มันจะมาขอไอ้เอ็กกันอยู่กลัวจะไม่ทันใจ กระทบเข้าใจว่าเป็นอย่างนั้น จึงพยายามลิดรอนอันนี้ออก แต่เมื่อลิดรอนออกแล้ว ท่านไม่ได้คิดคำนึงถึงมาตรา ๗ และมาตรา ๘ ซึ่งกำหนดการแบ่งแยกไว้ซึ่งอย่างไรก็ต้องเป็นพระราชกฤษฎีกาอยู่เอง เพราะฉะนั้น กระทบจึงเห็นว่าการที่กรรมาธิการตัดออกนี้จึงไม่ชอบ จึงขอให้ควรสงวนไว้ตามร่างเดิมครับ ขอบคุณครับ

นายสุวรรณ ธนกัญญา (ประธานกรรมาธิการ) : เรื่องนี้ก็ใครจะขอทราบเรียนให้ที่ประชุมนี้ได้โปรดทราบความเป็นมาของร่างนี้ตามสมควร ร่างนี้ดั้งเดิมจริง ๆ คือเป็นร่างของรัฐบาลนั้น อนุมาตรา (๒) นี้ใช้คำว่า อนุมัติหลักสูตรวิชาต่าง ๆ ของสถาบัน มีแค่นั้น แล้ว

ก็อนุมาตรา (๔) นี้ก็ใช้คำว่า อนุมัติการจัดตั้ง ยุบ รวม และเลิกคณะภาควิชา สำนักงานเลขาธิการ กองและแผนก นี่เป็นร่างเดิมของรัฐบาล ครั้นอยู่ต่อมาก็มีทางสภาการศึกษาแห่งชาติได้ ทักท้วงว่า อำนาจการอนุมัติหลักสูตรเป็นเรื่องของสภาการศึกษาแห่งชาติ ก็เลยมาเปลี่ยนแปลง ครั้นอยู่ต่อมามาเข้าคณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขการ ก็เห็นว่า ร่างเดิมของรัฐบาลนั้นเป็นการที่จะทำให้สถาบันนี้ มีความคล่องตัวในการบริหารในด้านวิชาการ พอเวลาพิจารณาหลักสูตรนั้น สภาการศึกษาแห่งชาติก็เชิญอาจารย์จากสถาบันนี้แหละเป็นผู้พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้คณะกรรมการก็คล้อยตามร่างดั้งเดิมของรัฐบาล ครั้นเพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติได้มาขอแปรญัตติ เมื่อมีอำนาจอยู่แล้วจะไปขออนุมัติใคร ขอ เป็นกำหนดเสียเลยจะเป็นอย่างไร กรรมการก็ได้ปรึกษากัน มันก็ไปกันได้ เรื่องก็มีอยู่แค่นี้ เพราะฉะนั้นอนุมาตรา (๔) นี้จัดตั้ง ยุบ รวม และเลิกคณะภาควิชา สำนักงานเลขาธิการ กอง และแผนกนี้ คณะกรรมการจึงอยากจะยืนยันอยู่ครับ

นายใหญ่ ควิตชาติ (นครสวรรค์) : ผมไม่ค่อยสบายใจครับ ผมรู้ กรรมการร่างกฎหมายฉบับนี้บางคนเป็นกรรมการร่างกฎหมายงบประมาณ ได้ทำหน้าที่เขียนสภาการศึกษาแห่งชาติ ว่ายุ่งยากเป็นอันมาก แต่ว่ากฎหมายฉบับนี้นั้นไปโยนให้กระทรวงศึกษาธิการ แต่กระทรวงศึกษาธิการเองไม่มีอำนาจเลย ดันไปให้สภาเทคโนโลยีอะไรนี้ทำไป ผมคิดว่าอย่างนี้ นะครับ ผมนี่เมื่อเล็กๆ เคยเรียนกฎหมายมา ครูผมสอนบอกว่า กฎหมายนะ จะเขียนอย่างไร ก็เขียนได้ ถ้าเขียนโดยคนมีอำนาจแล้วออกไปตามแบบตามแผน สมมติว่าจะเขียนว่าลูกใคร เกิดมาให้เอาไปตัดหัวเสียทั้งสิ้น กฎหมายนั้นเมื่อประกาศไปแล้ว มันก็ใช้ได้ แต่คนออกกฎหมายนั้นได้บ้าไปเสียแล้ว นี่ครูผมสอนไว้ ผมไม่ได้มากล่าวเตือนเพื่อนสมาชิกที่เป็น กรรมการหรือไม่เป็นก็ตาม แล้วคนสอนอย่างนี้ หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช นี่เองสอนผม เพราะฉะนั้นการเขียนกฎหมายนี้ ผมคิดว่าเรานี่ต้องมีความรับผิดชอบในทางปฏิบัติคือเดิ มานี้ การปฏิบัติ ไปมอบอำนาจให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งนี่มันลึกลับครับ เราปกครองประเทศนี้ พระมหากษัตริย์ปกครองก็โดยธรรม สภาผู้แทนจะปกครองไม่โดยธรรม ลึกลับตามใจชอบ เพราะฉะนั้นอำนาจนั้น ผมก็วิตกกังวลทุกกระทรวงทบวงกรมจะแบ่งแผนกหรือยุบแผนก

หรือยุบกองกรม แล้วก็ต้องไปตราเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยอาศัยพระราชบัญญัติจัดระเบียบราชการบริหารแห่งราชอาณาจักรหรือพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม แต่ว่าพอมาถึงกฎหมายฉบับนี้ขึ้น ซึ่งเป็นกฎหมายพิเศษจะไปยกให้อำนาจแก่กรรมการสภาอะไรนี้ ผมก็วิตกกังวลมาก เพราะเราก็ไม่รู้หน้าเหมือนกัน ว่าคนที่จะมาเป็นสภานั้นคือใคร คืออย่างไร ในคณะกรรมการนี้เอง เพื่อนสมาชิกผมอย่างน้อยที่ผมเห็นก็มีอยู่สองคน ว่าเคยเป็นกรรมการงบประมาณ และรังเกียจนักหนาที่ว่าผู้เชี่ยวชาญทางเทคโนโลยีหรือทางอะไรก็ตามเถอะ เคยเอาก็ถูกยุบมาเป็นผู้เชี่ยวชาญ แต่พอมาถึงเรื่องเทคโนโลยีก็ไม่กลัวบ้างหรือว่าเอาอัยกัประเทศอื่นมาเป็นผู้เชี่ยวชาญในเทคโนโลยี เราจะลากระบบการศึกษาหรือระบบหรือแผนการศึกษาของชาติให้ไปสู่ความวิบัติ ผมวิตกกังวลอย่างที่ผมได้เรียนท่านประธานมาแล้วว่า มันไปไล่เบียดกับใครนะครับ ถ้าไปให้เทคโนโลยีนี้มีอำนาจยุบหรือรวมหรือตั้งหรือเปลี่ยนแปลง ถ้าพระราชกฤษฎีกาแล้วละก็ผมคิดว่า ผมมีทางไล่เบียดรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อมีคนรับผิดชอบต่อกฎหมายแล้ว แล้วก็ควรที่สภานั้นจะคุมได้นั้นคือ ควรจะเป็นคณะรัฐมนตรีต้องรับผิดชอบ

(ขณะนี้ประธานสภาผู้แทนได้กลับมาในที่ประชุมและขึ้นบัลลังก์ ทำหน้าที่เป็นประธานที่ประชุมต่อไป) เราจะสังเกตได้กฎหมายที่หลังจาก พ.ศ. ๒๔๗๕ คือ ๒๔ มิถุนายนนี้ รัฐธรรมนูญเขียนไว้ต้องให้รัฐมนตรีรับผิดชอบ คือรักษาการตามพระราชบัญญัตินั้น รับสนองพระบรมราชโองการ แต่ว่ากฎหมายฉบับนี้มาตรานี้ไม่ยอมเสียแล้ว เปลี่ยนหลักการใหม่ คือปฏิรูปกันอย่างรุนแรงว่าไม่เกี่ยวเลย โยนให้คนกลุ่มหนึ่ง เพราะคนกลุ่มหนึ่งนี้ทำความเดือดร้อนให้บ้านเมือง ทำความเสียหายให้บ้านเมือง ไม่รู้จะไปเอากับใคร ไปบอกรัฐบาล รัฐบาลก็บอกว่าแก่ออกกฎหมายไปให้คนกลุ่มนั้น คนกลุ่มนั้นมันจะลากประเทศชาติไปอย่างไรก็ตามใจแกฉันไม่เกี่ยว แล้วเราทำอย่างไร เป็นผู้แทน เราทำอย่างไร ผมอยากรู้ ไปตั้งหลักสูตรซึ่งเป็นชี้หมาเหลือเกินใช้ไม่ได้เลย เด็กลูกหลานก็เรียนหลักสูตรอย่างนั้น รัฐมนตรีว่า เขาบอกว่าไม่ได้ บอกว่าไม่เกี่ยว รัฐมนตรีอย่ามายุ่ง เพราะฉันมีอำนาจตามที่สภาให้ฉัน แล้วเราจะทำอย่างไรละครับ สอนให้มันเป็นคอมมิวนิสต์ รัฐบาลปราบคอมมิวนิสต์ ฉัน สั่ง อย่าสอนอย่างนี้

เขาบอกว่าสภาให้ฉัน ๆ มีสิทธิ ฉันจะสอนเป็นคอมมิวนิสต์หรือเป็นอะไรไม่เกี่ยว รัฐบาลไม่เกี่ยว อำนาจสูงสุด คือ ผู้แทนราษฎรเขาให้อำนาจฉัน แล้วเราทำกันอย่างไรครับ แล้วรัฐบาลอยู่ได้อย่างไร มันอยู่ได้อย่างไรครับ ทำไม่ไม่คิดถึงประเด็นนี้บ้าง เอาแต่คล่องตัว คล่องตัวมันได้ ๆ แต่ว่าได้นั้นไม่มีการประกันความเสียหายบ้างเขียวหรือ ในระหว่างที่เราอยู่ด้วยกันนี้ มันก็มีระหว่างสมาชิกรัฐสภากับรัฐบาลเท่านั้นที่จะประกันความวิบัติของชาติบ้านเมือง นี่จะโยนมาให้บุคคลกลุ่มหนึ่ง สภาอะไร ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน และจะตั้งใคร ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ถ้าหลักสูตรเทคโนโลยีนี้สอนว่าต้องระบบรัสเซียเท่านั้นดี ทำอย่างไรครับ ผมอยากรู้ เราก็มาตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ บอกท่านรับผิดชอบ บอกรับผิดชอบกะผีอะไร คุณให้สภาเขาณี ผมไม่เกี่ยว หลักสูตร ต้องแบบ คาร์ลมาร์คถึงจะดี ต้องมาร์คซิสต์ซิเพื่อนเอ่ย มันถึงจะเจริญ แล้วสถาบันเทคโนโลยีเป็นอะไร มันจะเป็นอย่างไร เอาออก เอาออกไม่ได้ กฎหมายให้ แล้วเขาก็อ้างได้ว่าสภาสูงสุดให้ฉัน คนอื่นไม่เกี่ยว นายกรัฐมนตรีทำอย่างไรครับ ถ้าท่านเป็นนายกรัฐมนตรี ร้องให้ ไม่มีทาง มันอยู่ตรงนี้ ประเด็นมันอยู่ตรงนี้ ถ้ามีรัฐบาล รัฐบาลก็ต้องมีความรับผิดชอบต่อสภา สภาก็ต้องรับผิดชอบต่อราษฎร แต่ที่โยนอำนาจซึ่งสภาที่อยู่ ไปให้คนกลุ่มหนึ่ง เรียกสภาผีสงอะไรก็ตามใจเถอะ แล้วทำอย่างไรกันครับ ถ้ามันปัญหาอย่างผมยกขึ้นมาว่า ก็ทำไม่จะยืนยันเพื่อคล่องตัว คล่องตัวเพื่อให้บ้านเมืองวิบัติอย่างนั้นหรือ มันอาจจะเป็นอย่างนั้น มันไม่แน่ว่าจะเป็น ถ้ามันเป็น ทำอย่างไร สภานี้ทำอย่างไร ผมอยากรู้ กรรมการซึ่งเป็นสมาชิกสภาทั้งหมด ท่านทำอย่างไรครับ ถ้าปัญหาอย่างที่ผมว่ามันเกิดขึ้น สถาบันเทคโนโลยีมีสิทธิเด็ดขาดโดยกฎหมาย ไม่เกี่ยวแก่รัฐบาล ไม่เกี่ยวกับสภาการศึกษา เทคโนโลยีซิสเต็ม (system) คอมมิวนิสต์โดยอาศัยมาร์คซิสต์ ดอกทรีน (Marxist doctrine) ทำอย่างไรครับ เราก็ไปตั้งกระทู้ คุณทองดี ก็ตั้งกระทู้ถาม คุณสุกิจ รัฐมนตรี ท่านทำไมปล่อยให้มันเป็นคอมมิวนิสต์ คุณสุกิจก็ตอบ บอกว่าฉันไม่รู้ จะทำอย่างไร เพราะสภาไม่ให้อำนาจฉันเลย ให้สภานั้น ก็ไปตั้งถามสภานั้น พอถามสภานั้น ไม่ต้องตอบ เพราะรัฐธรรมนูญมีว่าไม่ต้องตอบ แล้วเราทำอย่างไรกันครับ เราจะทำอย่างไร เราเป็นผู้คุมรัฐบาล เมื่อเราออกกฎหมายไม่ยอมให้รัฐบาลรับผิดชอบ แต่ให้คนกลุ่มหนึ่งรับผิดชอบ มันเสียตรงนี้ ท่านประธาน จริง ๆ นั้นนะ ถ้าหากว่าเป็นไปตามร่างเดิมมันพอไปได้ เพราะผมก็ไม่ได้แปรญัตติ

ผมไม่คิดหรอกว่ากรรมการจะมองเห็นไปอย่างนั้น กรรมการเองก็คงไม่คิดหรอกว่า จะมาปล่อยปละละเลยจนไม่ให้อัยการคุ้มครอง แต่ผมรู้ ว่าอย่างน้อยสองคนเพื่อนผมเป็น กรรมการนั้น ก็รังเกียจสภาการศึกษาแห่งชาติ แต่ผมรู้ ผมก็รังเกียจเหมือนกัน ดันไป สอบไล่เขาเสียนี้ เขาให้เป็นสภาการศึกษาแห่งชาติ นี่เรารู้กัน แต่ว่าให้อีกคนกลุ่มหนึ่งเกลียด สภาการศึกษาแห่งชาติ ไปให้คนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งแย่มาก สภาการศึกษาแห่งชาติ อย่างเลว นายกฯยังเป็นประธาน ผิด ยังเล่นนายกฯ ได้ อัยสภาใหม่นี้ไม่มีทำเลยครับ ท่านประธาน ฟรี คุณก็ไม่ได้ ตั้งกระทู้ก็ไม่ได้ อะไรก็ไม่ได้ จะทำอย่างไรก็ได้ ยุบหรือไม่ยุบก็ได้ แล้วรัฐบาล หมดอำนาจ กฎหมายอย่างนี้ใครบริหาร สภาบริหารหรือรัฐบาลบริหาร คือว่ามันต้องให้รัฐบาล ต้องรับผิดชอบ อย่างน้อยสักนิดหน่อย อย่างพระราชกฤษฎีกาออกนี้ รัฐบาลต้องปฏิเสธไม่ได้ ผมมีความเห็นอย่างนี้ครับ ท่านประธานครับ วิตกกังวลครับ กรรมการก็ยืนยันยันตะบัน ยืนยัน พวกเราสถานีก็นิพนธ์จัดเป็นยืนเราไม่เอา ก็ไม่ยืนเหมือนกันครับ ล้ม ผมจึงเสนอว่า อย่าเลยครับ เอาตามร่างเดิมดีกว่า

ประธานสภาผู้แทน : ผมคิดว่าปัญหานี้เป็นปัญหาที่ชวนให้พิจารณา แล้วก็ เป็นผลได้ผลเสีย น่าที่จะไปตรึงตรองกันให้รอบคอบ ผมขอพักการประชุม แล้วประชุมใหม่ เวลา ๑๙.๓๐ นาฬิกาครับ

พักการประชุม ๑๙.๑๐ นาฬิกา.

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๒๐.๑๐ นาฬิกา

ประธานสภาผู้แทน : บัดนี้สมาชิกมาครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดประชุมคร้บก่อนที่จะพิจารณาต่อไป อยากจะให้กรรมการชี้แจงเสียก่อนครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมการ) : กระทบขอประธานทราบเรียนชี้แจงความเป็นมาในการร่างพระราชบัญญัติเทคโนโลยีพระจอมเกล้านี้ว่า เจตนาเดิมนั้นได้มีอย่างไรตามที่คณะกรรมการชุดแรกหรือของกระทรวงศึกษาธิการได้ร่างไว้ นั่นคือการยุบเลิกคณะนี้ปรารถนาที่จะกระทำให้เป็นพระราชกฤษฎีกาทั้งหมด จึงได้เสนอร่างนั้นมาผ่านคณะรัฐมนตรีและมาสู่สภา แต่เมื่อมาดูในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยต่าง ๆ แล้ว การเพิ่มวิชาในคณะหรือคณะหรือภาควิชา ไม่ต้องทำเป็นพระราชกฤษฎีกา ทำเป็นข้อบังคับของสภาสถาบัน แล้วประกาศในราชกิจจานุเบกษา น้อย่างหนึ่งสำหรับวิทยาลัย ถ้าหากว่าเป็นมหาวิทยาลัยนั้น นายกรัฐมนตรีเป็นนายกสภามหาวิทยาลัย ให้ประกาศในสำนักนายกรัฐมนตรี และประกาศในราชกิจจานุเบกษา ท่านจะเห็นได้ว่า กฎหมายนี้แบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะ ลักษณะกำหนดหรือแบ่งแยกกรมกองนั้น ได้เขียนไว้ในมาตรา ๗ คือถ้าจะมีหน่วยราชการใดมีฐานะเทียบกรมหรือเป็นกรมหรือเป็นนิติบุคคล แล้วการยุบการเลิกจะต้องกระทำโดยพระราชกฤษฎีกาทั้งสิ้น แต่ในมาตรา ๑๔ นี้ การยุบการเลิกภาควิชาที่ดี แผนกก็ดี หรือการตั้งแผนกวิชาขึ้นใหม่ก็ดี ภายในสภาสถาบัน ให้อำนาจของสภาสถาบันเป็นผู้พิจารณาตั้งยุบเลิกตามที่เห็นสมควร แล้วประกาศข้อบังคับนั้นในฐานะเป็นสภาสถาบัน ผู้ประกาศก็คือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายนี้ กระทบอยากจะทราบเรียนยาวลัดคนิตหน่อย คือว่านี้วิทยาลัยวิชาการศึกษาได้เขียนไว้แบบนี้ การจะเอาอย่างไหนั้น กระทบจะพยายามปฏิบัติตามข้อความที่เห็นว่าดีที่สุด คือที่พูดนี้หมายความว่า จะไม่เอาอย่างของคุณเสวตร หรือจะไม่เอาอย่างพรรคสหประชาไทย หรือจะไม่เอาอย่างพีใหญ่ แต่อยากจะทราบเรียนข้อเท็จจริง คือบางท่านอาจจะไม่มีเวลานั้น มาตรา ๖ ของวิทยาลัยการศึกษาเขียนไว้ว่า ให้วิทยาลัยวิชาการศึกษาเป็นนิติบุคคล วิทยาลัยวิชาการศึกษาแบ่งออกเป็น ๕ คณะ แล้วก็ว่าไปการจัดตั้งสำนักงานหรือคณะวิชาขึ้นใหม่ หรือการเลิกล้มสำนักงานหรือคณะวิชาที่ตั้งขึ้นใหม่

ให้กระทำโดยพระราชกฤษฎีกา นี่หมายความว่าตั้งฐานะเทียบกรม เขาก็มีอนุมาตราซ้อนเข้ามาว่า การแบ่งแยกแผนกในสำนักงานหรือแผนวิชาในคณะวิชา หรือการล้มแผนกหรือแผนกวิชาให้กระทำโดยข้อบังคับของวิทยาลัย มาตรา ๑๔ ของเรา ในอนุมาตรา (๔) เขียนขึ้นโดยอาศัยมาตรานี้เป็นหลัก คือต้องการให้มีความคล่องตัวในการขยายงานหรือเพิ่มงานหรือลดงานลงหรือรวมวิชาแต่ละวิชาเข้ากันเป็นวิชาหนึ่งเป็นภาคหนึ่ง เพื่อให้นักศึกษาจะได้รับวิชาใหม่ๆ ที่มาใหม่ และจะได้ผนวกเข้าในวิชาบางวิชาให้เป็นวิชาเดียวกันเสีย จะได้ทันปีการศึกษา ถ้าหากว่าจะกระทำโดยพระราชกฤษฎีกาแล้ว จะต้องผ่านหลายชั้นหลายเชิง กว่าจะประกาศออกมา กว่าจะทำอะไรได้โดยกรรมวิธีแล้ว นักศึกษาจะต้องคอย ฉะนั้นกรมการคุณระบิล สีตสารธรรม กิติ อาจารย์สมโรจน์กิติ อาจารย์ทะริน กิติ จึงได้พยายามยืนยันที่จะให้ความคล่องตัวเกิดจากโดยกฎหมายนี้ เพื่อที่จะให้ได้ความถึงวิทยาลัยเอกชน ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ก็ออกใช้ ขอเป็นมหาวิทยาลัยรามคำแหงครับ กระผมขอยืนยันอย่างนี้ครับ คือว่ากระผมอาจจะลืมร่าง ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงนี้ครับ ได้ประกาศในมาตรา ๖ มาตรา ๗ เช่นเดียวกันกับมหาวิทยาลัยอื่น แต่ว่าในการยุบเลิกคณะหรือทำอะไรนั้น เป็นประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี และมหาวิทยาลัยอื่นๆ ที่กระผมถือมานี้ ถ้าท่านผู้ใดมีเวลาก็เชิญเขาไปอ่านได้ มีวิธีการเทียบเคียงอย่างเดียวกันทั้งสิ้น คณะกรรมการได้กระทำการทุกอย่างให้เหมือนกับร่างและกฎหมายเดิมทั้งสิ้น แต่จะมีข้อความหนึ่งซึ่งกินใจของสมาชิกอยู่ว่า คำว่า "คณะ" ในมาตรา ๑๔ อนุมาตรา (๔) นั้น หมายถึงการยุบเลิกทั้งหมด หมายถึงการยุบเลิกทั้งหมดนั้นคือความเข้าใจของท่าน การยุบเลิกทั้งหมด ถ้าหากจะมีขึ้นก็ต้องกระทำตามมาตรา ๗ หรือมาตรา ๘ โดยต้องออกเป็นพระราชกฤษฎีกา ถ้าเลิกคณะทั้งหมด ถ้าหากว่าจะเป็นเช่นนั้น แต่กระผมเองก็มีความเห็นอย่างนี้ คือในวิชาการศึกษา กิติ วิชาอื่น กิติ เขาเขียนว่าวิชาในคณะ แต่อันนี้เขียนว่าคณะ แล้วก็ยังมีภาควิชา มันเขียนอย่างนี้ ที่นี้ทำไม่ถึงเขียนว่าคณะไว้ ได้มีผู้รู้ในพรรคสหประชาไทยหลายท่านบอกว่า คำว่าคณะนี้ต้องกระทำโดยพระราชกฤษฎีกาทั้งหมด ตามมาตรา ๗ มาตรา ๘ เมื่อมันเป็นเช่นนั้น ก็เกิดขัดแย้งกันขึ้น กระผมจึงเห็นว่าตามเสียงส่วนมาก ถ้าเพิ่มคำว่าพิจารณาเข้าในหน้าของอนุมาตรา (๔) แล้ว ทุกอย่างจะลงเอยกัน เพราะว่าต้องใช้พิจารณาแล้วเมื่อพิจารณาแล้วสภาสถาบันรับรองโดยคณะนั้น เสนอต่อสภาสถาบันเมื่อสภาสถาบันได้

ลงมติเป็นเช่นใด ประธานสภาสถาบันและอธิการบดีจะประกาศในราชกิจจานุเบกษา นั้น หมายความว่าคณะรัฐมนตรีจะต้องรับผิดชอบ เนื่องจากรัฐมนตรีรับผิดชอบร่วมกันตาม รัฐธรรมนูญ ถ้าหากว่าเป็นอย่างนี้ ตกลงกันได้แบบนี้ เรื่องก็จะง่ายเข้า ถ้าหากว่าจะไปแก้ไข ทั้งหมดหรืออย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว กระผมว่าวันนี้ไม่เสร็จ แล้วเด็กก็คอยอยู่ จะเอาอย่างไรก็ เอากัน ขอฟังในที่ประชุมก่อน แล้วกรรมาธิการจึงจะตัดสินใจ

นายบุญเย็น วอทอง (อุบลราชธานี) : ผมฟังท่านกรรมาธิการชี้แจงมานี้ ผมว่า ทำให้เกิดสับสนยิ่งขึ้น ประการแรกท่านบอกว่าโดยเจตนาของมาตรา ๗ นี้ หมายความว่าถ้า จะมีการจัดตั้งกรมเท่านั้น จึงจะประกาศเป็นพระราชกฤษฎีกา ท่านว่าอย่างนั้น ซึ่งมันเป็นไปได้ ไม่ได้ สถาบันนี้ตามมาตรา ๕ วรรคสองนี้มีฐานะเทียบเท่ากรมเท่านั้น แล้วจะมาตั้งอะไร เป็นกรมซ้อนกันขึ้นมาในนี้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจะตั้งหน่วยงานขึ้นมาในนี้ก็มิฉะนั้น คณะ คือ คณะต่างๆ ที่เรียกเป็นคณะวิชาฯ สถาบันฯ อะไรก็แล้วแต่ นั่นก็เป็นส่วนย่อยของสถาบันนี้ ท่านจะไปบอกว่า เฉพาะเมื่อจะตั้งกรมเท่านั้นถึงจะประกาศเป็นพระราชกฤษฎีกา แล้วจะใช้ มาตรา ๘ ไม่ถูก ทั้งสถาบันนี้มีฐานะเป็นกรมเดียว แล้วจะไปมีกรณีไหนอีกที่จะต้องมาเป็น กรมซ้อนขึ้นมา ถึงจะไปใช้มาตรา ๘ อย่างท่านว่า มันเป็นไปได้ไม่ได้ มาตรา ๘ นะโยงถึงมาตรา ๗ มันขัดอยู่แล้ว จะตั้งคณะอะไรขึ้นมาก็ตาม จะตั้งสำนักงานเลขานุการหรืออะไรก็แล้วแต่ กองขึ้นมาอะไร ก็ต้องประกาศเป็นพระราชกฤษฎีกาก่อนนั้นมันขัดอยู่แล้ว คือที่อภิปรายวันนี้ ก็โปรดเข้าใจว่าฝ่ายผู้ไม่เห็นด้วยไม่ใช่มีเจตนาจะไปถ่วง ผมคิดว่าวันนี้เสร็จแน่ ต้องทำให้เสร็จ อย่างวาระ ๑ เราก็ผ่านให้ด้วยดี แต่เราต้องการให้เรื่องนี้ผ่านไปอย่างมีศักดิ์ศรี ไม่ใช่จะไปถึง วุฒิสภาแล้วเขาแก้ ต้องมารออีก ต้องมาตั้งกรรมาธิการร่วมกันอีก ซึ่งมันจะเสียเวลายิ่งขึ้น แล้วถ้ามันช้า ท่านกรรมาธิการก็ต้องรับผิดชอบร่วมกับพวกเรา ทีนี้เมื่อพิจารณากันเช่นนี้ก็ จะเห็นได้ว่า มาตรา ๗ มาตรา ๘ นั้น มันก็ครอบ ท่านจะตั้งคณะขึ้นมาใหม่ นี่มันแน่นอน ทีนี้การที่ท่านบอกว่าในมหาวิทยาลัยต่างๆ นั้น เขาไม่เห็นพุดถึงว่าจะต้องให้สภาการศึกษา หรือจะต้องทำเป็นพระราชกฤษฎีกานั้น ผมว่ามันมีข้อพิจารณาเหมือนกัน คือมหาวิทยาลัย ทั้งหลายนี้มันมีพระราชบัญญัติที่สำคัญอันหนึ่ง คือ พระราชบัญญัติสภาการศึกษาแห่งชาติ

พ.ศ. ๒๕๐๒ เป็นแม่บท มหาวิทยาลัยต่าง ๆ นี้ ต้องขึ้นกับพระราชบัญญัตินี้ ต้องใช้พระราชบัญญัตินี้ส่วนหนึ่ง เพราะในมาตรา ๓ วรรคสอง มีข้อความชัดเจนว่า บรรดากฎหมายใดหรือพระราชบัญญัติใดที่เกี่ยวกับการศึกษามีข้อความขัดแย้งกับพระราชบัญญัติสภาการศึกษาแห่งชาตินี้ ก็ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ นี้ชัดที่นี้พอมาถึงมาตรา ๑๐ ของสภาการศึกษาแห่งชาติ มีอนุมาตรา (๗) บอกว่า อำนาจของสภาการศึกษาแห่งชาตินี้ มีอำนาจตามอนุมาตรา (๗) ว่าอนุมติการจัดตั้ง ยุบ และเลิกล้มคณะหรือแผนกวิชาในมหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นในกฎหมายมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ไม่จำเป็นต้องเขียนไว้ เขาเอาอันนี้ไปใช้เขาใช้ นี้ในทางปฏิบัติที่อนุมาตรา (๘) ก็บอกว่า พิจารณาและให้ความเห็นชอบในการวางหลักสูตรในมหาวิทยาลัย มันก็มีปัญหาย้อนกลับมาอีกว่า สถาบันที่ท่านกำลังจะจัดตั้งขึ้นอยู่นี้เป็นมหาวิทยาลัยใหม่เป็นหรือไม่ นี่คือเรื่องซึ่งเราจะพิจารณา ที่นี้การที่จะเป็นมหาวิทยาลัยหรือไม่เป็นมหาวิทยาลัยนี้ เราพิจารณากันด้วยชื่อเท่านั้นหรือ เขียนว่า มหาวิทยาลัยเท่านั้นหรือจึงจะเป็นมหาวิทยาลัยหรือเราดูเนื้อหาในการสอน เมื่อเราดูเนื้อหาสถาบันนี้ ผมก็มีความเห็นว่าเป็นมหาวิทยาลัย เพราะตามรูปศัพท์ถ้าเราจะเชื่อกีราชบัณฑิตในปทานุกรม เขาเขียนว่า มหาวิทยาลัย หมายถึงสถาบันอุดมศึกษาซึ่งรวมคณะต่าง ๆ หลายคณะ และก็มีอำนาจประสาทปริญญาของเราเข้าเกณฑ์ทุกอย่าง มันก็เป็นมหาวิทยาลัย. แล้วก็ยังมีมหาวิทยาลัยในต่างประเทศหลายแห่งซึ่งไม่มีชื่อว่าคำว่ามหาวิทยาลัย เขาก็เรียกเป็นมหาวิทยาลัย เพราะฉะนั้นอันนี้ก็ไม่ใช่แล้วที่จะเป็นมหาวิทยาลัย เมื่อเป็นมหาวิทยาลัยมันก็ต้องถึงจะตั้งรกรากไปอย่างไรก็ตามที่ มันก็ต้องอาศัยกฎหมายอีกฉบับหนึ่งเป็นแม่บท คือกฎหมายที่ว่าพระราชบัญญัติสภาการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๒ เพราะในนั้นมีบทบังคับอยู่ตายตัว นี่ก็เป็นเรื่องซึ่งอยากจะให้สภานี้พิจารณากันอย่างรอบคอบ ท่านอย่าเอาแต่ที่ฐิมานะ คืออันไหนไม่รู้ก็ควรจะรับว่าไม่รู้ ที่นี้ตามที่ท่านบอกว่าคณะนะ คือคณะวิชาอะไรก็ตามแต่ อ้ายคณะนี้มันก็คือคณะนะครับ คือส่วนหนึ่งของสถาบันนี้หรือของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ นี้จะเป็นคณะ อย่างมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็มีคณะนิติศาสตร์ รัฐศาสตร์ อะไรก็แล้วแต่ ไม่ใช่มีฐานะเทียบเท่ากรม นี่เป็นเรื่องซึ่งอยากจะเสนอให้สภานี้ได้พิจารณา ถ้ามีอะไรกระผมก็ขออนุญาตขึ้นมาชี้แจงอีก ขอขอบพระคุณครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ตามที่เพื่อนสมาชิกทั้งสองฝ่ายได้อภิปรายมาอย่างกว้างขวางนั้น ใครจะขอประทานกราบเรียนต่อคณะกรรมการขอได้โปรดพิจารณาโดยละเอียดและรอบคอบ อาจจะเป็นอย่างเพื่อนสมาชิกได้กล่าวไว้เมื่อตะกี้นี้ว่าถ้าหากสมาชิกพิจารณาไปอย่างผิวเผินและรวบรัด เมื่อถึงวุฒิสภาอาจจะกลับมาอีก กฎหมายนี้ก็คงจะล่าช้าไปเป็นอันมาก เพราะฉะนั้นจึงขอให้ท่านกรรมการและบรรดาเพื่อนสมาชิกได้พิจารณาตระหนักถึงความถูกต้องแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก่อนจะก้าวไปสู่กับความถูกต้องของพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นประการใดนั้น ใครจะขอประทานกราบเรียนว่า ความยุ่งยากมันก็เกิดขึ้นในตอนทีคณะกรรมการได้แก้ไขข้อความเรื่องราว และวางหลักการใหม่ของร่างนี้ ร่างเดิมของคณะรัฐบาลนั้นได้มีความมุ่งมาดปรารถนาจะต้องการให้การจัดตั้งคณะต่างๆ และหน่วยราชการต่างๆ ของสถาบันนี้ ให้ผ่านสภาการศึกษาแห่งชาติเป็นประการสำคัญ แต่คณะกรรมการเห็นว่าการที่จะแบ่งหน่วยราชการหรือหน่วยองค์การต่างๆ ของสถาบันนี้ ต้องผ่านสภาการศึกษาแห่งชาตินั้น คงจะไม่คล่องตัว คงจะเกิดความยุ่งยาก จึงพยายามจะลิดรอนอำนาจ ตัดอำนาจของสภาการศึกษาแห่งชาติเสีย ข้อนี้กระผมเองไม่มีความเห็น จะอย่างไรก็ได้ แต่การมาตัดอำนาจของสภาการศึกษาแห่งชาติ แล้วมาเขียนข้อความอันใหม่นี้ได้ก่อให้เกิดความยุ่งยากอยู่มากมายหลายประการ จนกระทั่งเป็นที่โต้เถียงกันในสภาก่อนอื่นกระผมใคร่จะขอประทานกราบเรียนต่อท่านประธาน ขอได้โปรดทวนไปดูมาตรา ๗ ประกอบกับมาตรา ๘ ว่า เจตนาเดิมของกฎหมาย ร่างเดิมเป็นประการใด และก็ไม่มีมีการแก้ไขทั้ง ๒ มาตรานี้ ๒ มาตรานี้คือ มาตรา ๗ มาตรา ๘ จะเป็นหลักในการวินิจฉัยมาตรา ๑๔ ซึ่งเรากำลังโต้เถียงว่าเป็นการถูกต้องของฝ่ายใดหรือไม่ ขอประทานกราบเรียนในมาตรา ๗ ได้เขียนไว้ชัดเจนว่าสถาบันเทคโนโลยี คืออันนี้แหละอาจแบ่งส่วนดังนี้

(๑) สำนักงานอธิการบดี

(๒) คณะ

คำว่า "คณะ" ก็คงจะหมายความว่าคณะต่างๆ ในสถาบันนั้น นอกจากนั้นยังได้ย้ำตอนท้ายไว้ว่า สำนักงานอธิการบดีดังกล่าวอาจแบ่งส่วนราชการออกเป็นกอง ออกเป็น

แผนก และคณะดังกล่าวนั้นน่าจะอาจแบ่งส่วนราชการออกเป็นภาควิชาและสำนักเลขานุการ สำนักงานเลขานุการอาจแบ่งส่วนราชการออกเป็นแผนกต่อไปอีกก็ได้ นี้อยู่ในมาตรา ๗ บอกว่าสถาบันนี้จะแบ่งอย่างไร ว่าไว้ชัดเจน นอกจากสำนักอธิการบดีแล้ว นอกจากคณะแล้วยังจะแบ่งส่วนราชการอะไรต่ออะไรไปอีกได้เยอะเยอะ สถาบันนี้อาจจะแบ่งอย่างนั้นและยังได้ยื่นในมาตรา ๘ ว่า การแบ่งส่วนราชการของสถาบันตามมาตรา ๗ ดังกล่าวเมื่อตระกั ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา ย่อมหมายความว่า การจะตั้งคณะต่างๆ ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา การจะแบ่งออกเป็นกองและแผนกต่างๆ ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา การแบ่งส่วนออกเป็นภาควิชาและสำนักงานเลขานุการ แบ่งส่วนออกเป็นแผนกต่างๆ ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกาทั้งสิ้น ไม่มีอะไรจะปฏิเสธได้ว่า จะไม่ประกาศเป็นพระราชกฤษฎีกา เพราะฉะนั้นเมื่อเราตระหนักในข้อนี้ว่าเจตนาของการร่างกฎหมายเดิมเป็นอย่างนี้ และคณะกรรมการก็ไม่ได้แก้ไข เมื่อไม่ได้แก้ไขเช่นนี้ก็ต้อยัดเอาเจตนารมณ์เดิมไว้เช่นนี้ เมื่อเจตนารมณ์เดิมเป็นเช่นนี้ เมื่อคณะกรรมการมีความปรารถนาจะมาร่างใหม่ ไม่ต้องให้ไปประกาศพระราชกฤษฎีกา ไม่ต้องให้ผ่านพระราชกฤษฎีกา เพราะเป็นการยุ่งยาก มันก็จะขัดกับมาตรา ๗ ที่บอกไว้แล้วว่า สำนักงานอธิการบดี อาจจะแบ่งอย่างนั้นๆ และมาตรา ๘ ย้ำว่าถ้าจะแบ่งอย่างนั้นๆ ต้องประกาศเป็นพระราชกฤษฎีกา มันไปไม่ได้ มันต้องประกาศเป็นพระราชกฤษฎีกา ทั้งนั้น ถ้ามีความปรารถนาไม่ต้องการประกาศพระราชกฤษฎีกาต้องแก้มาตรา ๗ เสียใหม่เกือบทั้งสิ้น นี่แหละท่านประธาน เพราะฉะนั้นเมื่อเราผ่านมาตรา ๗ มาแล้วว่าส่วนราชการต่างๆ อยู่ภายใต้เงื่อนไขบังคับของมาตรา ๘ ต้องประกาศเป็นพระราชกฤษฎีกาทั้งหมด ปฏิเสธเป็นอย่างอื่นไม่ได้ เพราะฉะนั้นในมาตรา ๑๔ จะเห็นได้ เจตนารมณ์ของผู้ร่างเดิมก่อนที่กรรมการจะแก้ไขจึงได้เขียนไว้ว่าใช้คำว่าพิจารณา พิจารณาหลักสูตรวิชาของสถาบันเพื่อเสนอความเห็นชอบของสภาการศึกษาแห่งชาติ เสนอไปยังสภาการศึกษาแห่งชาติ เพื่อขอความเห็นชอบ เมื่อสภาการศึกษาแห่งชาติให้ความเห็นชอบแล้ว ต้องมาประกาศพระราชกฤษฎีกาครับ ท่านประธาน เจตนารมณ์เดิมเป็นอย่างนั้น ต้องประกาศพระราชกฤษฎีกา จะเห็นได้ชัดว่าต้องมาประกาศพระราชกฤษฎีกาตรงอนุมาตรา (๔) อนุมาตรา (๔) บัญญัติไว้เดิมว่า เสนอการจัดตั้ง ยุบรวม และเลิกคณะ เลิกคณะวิชาๆ เลิกคณะสถาปัตยกรรมฯ จะเห็น

ได้แล้วว่าการเลิกคณะนี้เดิมได้เขียนไว้ว่า การจะตั้งคณะต่างๆ ต้องประกาศพระราชกฤษฎีกา เพราะฉะนั้นการที่จะมาเลิกคณะนี้ก็ต่อประกาศพระราชกฤษฎีกาอยู่นั่นเอง ๑ สภาสถาบันนี้ ไม่มีอำนาจที่จะไปเลิกคณะ จะเห็นได้ว่าเจตนารมณ์เดิมเป็นอย่างนั้น ถ้าหากจะกล่าวว่าการเลิกคณะไม่ต้องประกาศพระราชกฤษฎีกา มันก็เห็นจะไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้น ท่านประธานที่เคารพ กระผมจึงมีความรู้สึกว่าการที่เรามาแก้ไขเปลี่ยนแปลงไปนี้โดยความนึกเสียว่าไม่ต้องประกาศพระราชกฤษฎีกานั้น จึงทำให้ข้อความต่างๆ ขัดแย้งกันไปหมด เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าเรามีความปรารถนาเพียงต้องการไม่ให้เป็นผ่านสภาการศึกษาแห่งชาติ กระผมไม่ขัดข้องในการที่คณะกรรมการจะตัดคำว่าสภาการศึกษาแห่งชาติในอนุมาตรา (๒) ในอนุมาตรา (๔) ต่อสภาการศึกษาแห่งชาติ ตัดออกได้ กระผมไม่ขัดข้องและไปเติมอย่างที่ท่านกรรมการต้องการ คืออนุมาตรา (๔) เดิมว่า "พิจารณา" คำว่าพิจารณานั้นย่อหมายความว่าพิจารณาที่จะจัดตั้งอย่างโน้นอย่างนี้ เสร็จแล้วไม่ต้องเสนอสภาการศึกษาแห่งชาติ แต่อย่างไรก็ตาม ต้องประกาศพระราชกฤษฎีกาทั้งสิ้น จะปฏิเสธใดๆ ไม่ได้ เพราะฉะนั้นถ้าหากจะเป็นไปได้ กระผมมีความรู้สึกว่าเดิมคำว่า "พิจารณา" หรือจะใช้คำเสนออย่างเดิม มันก็ตัดสภาการศึกษาแห่งชาติออกไปเสียแล้ว เสนอก็กี่ไม่ได้ ไม่รู้จะเสนอให้ใคร ก็จำเป็นต้องใช้คำว่าพิจารณาจัดตั้ง ยุบรวม และเลิกคณะภาควิชาวอย่างอื่นในสถาบัน แคนี่ยุติ ส่วนคำว่า สำนักงานเลขานุการกองและแผนก กระผมคิดว่าควรจะตัดทิ้งก็ได้ ไม่ต้องใส่ เพราะว่าเราใช้คำว่า หรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสถาบัน เพราะเหตุว่าในสถาบันนี้ ไม่แน่ว่าในอนาคตจะมีองค์กรต่างๆ หรือแผนกต่างๆ ที่เรียกชื่ออย่างอื่น นอกจากสำนักงานเลขานุการและแผนก อาจจะมีมากกว่านั้น ถ้าเราไปเดฟฟินิท (definite) จำกัดแต่เพียงว่าสำนักงานเลขานุการ กองและแผนก มันอาจจะแคบ อันนี้ก็สุดแล้วแต่ที่ประชุมจะวินิจฉัย จึงขอท่านกรรมการได้โปรดพิจารณาว่าจะเอาอย่างนี้ได้หรือไม่ เดิมคำว่า "พิจารณา" ไปอันเดียวนะครับ แล้วก็ หรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสถาบัน แคนี่จะได้ไหม มันกว้างขวางดี และขอให้ทางกรรมการได้ตกลงกันเสียใหม่ได้หรือไม่ว่าเจตนารมณ์ของกรรมการนั้นได้อภิปรายไปท่านเองให้เห็นว่าทุกอย่างไม่ต้องประกาศพระราชกฤษฎีกา ถ้าหากกรรมการเปลี่ยนความตั้งใจอันนี้เสียได้แล้วทุกอย่างก็เป็นไปได้ แล้วก็ควรจะเปลี่ยนความตั้งใจเสียด้วย เพราะถ้าไม่เปลี่ยน กฎหมายบังคับ

ให้ต้องประกาศพระราชกฤษฎีกาและคณะกรรมการจะไปบัญญัติว่าไม่ต้องประกาศพระราชกฤษฎีกา มันเป็นไปได้ ท่านประธาน เพราะฉะนั้นจึงขอประทานกราบเรียนรอมชอมระหว่างท่านผู้เสนอและกรรมการว่าไปอย่างนี้จะได้หรือไม่ และโดยระลึกว่าทุกอย่างต้องประกาศพระราชกฤษฎีกาทั้งสิ้น ถ้าไม่ประกาศพระราชกฤษฎีกาไม่ปฏิบัติตามกฎหมายนี้แน่นอน

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมการ) : กระผมจำเป็นจะต้องขอกราบเรียนอีกครั้งหนึ่ง กระผมก็ได้กราบเรียนแล้วว่ามันมีคำว่า "คณะ" อยู่นั่นเอง ถ้าจะเลิกคณะนั้นต้องกระทำโดยพระราชกฤษฎีกา เพราะมาตรา ๗ มันบังคับไว้เช่นนั้น แต่ที่มาเขียนข้อนี้ไว้ ณ ที่นั้นนั้น เป็นการกล่าวเสริมให้รู้ว่าเราจะไม่ผ่านสภาการศึกษา ให้สภาสถาบันเป็นผู้พิจารณาในการเลิก ยุบคณะและภาควิชาที่คุณสวัสดิ์พูดนั้นเป็นการถูกต้อง มาตรา ๑๔ (๔) นี้ไม่ได้ห้ามว่าการที่จะยุบ เลิกคณะนั้นไม่ต้องทำเป็นพระราชกฤษฎีกา ความใหญ่มันอยู่ที่มาตรา ๗ ถ้าหากว่าการปฏิบัติงานนั้นต้องเป็นพระราชกฤษฎีกา สภาสถาบันพิจารณาแล้วก็ต้องเสนอให้ออกเป็นพระราชกฤษฎีกาได้ ไม่มีการขัดข้อง เพราะไม่ได้ห้าม ที่กระผมพูดไปนั้น ที่กระผมอ่านมานั้นว่าวิทยาลัยการศึกษาก็ดี กระผมก็อ่านตามหลักที่เขาเขียนไว้ว่าเขาประกาศเป็นข้อบังคับของวิทยาลัยก็ได้ในมหาวิทยาลัยนั้น เมื่อสภานายกได้รับมติของสภามหาวิทยาลัยแล้วก็ประกาศเป็นประกาศสำนักนายกฯ ไม่ต้องทำเป็นพระราชกฤษฎีกา แต่อันนี้กฎหมายนี้ถ้าเติมคำว่า "พิจารณา" เข้าอย่างที่ว่าประชุมส่วนมากต้องการนั้น เขามีหน้าที่พิจารณาอนุมัติหรือข้อกำหนดว่าเลิก ยุบภาควิชา มันก็ต้องทำเป็นพระราชกฤษฎีกา ถ้าหากไม่ได้เขียนขมวดไว้ว่าต้องทำเป็นข้อบังคับ เพราะว่ากฎหมายหลักเติมมันมีอยู่แล้ว คณะกรรมการไม่ขัดข้องที่จะเติมคำว่า "พิจารณา" และก็เห็นว่าไม่ขัดต่ออะไรทั้งสิ้นที่จะประกาศพระราชกฤษฎีกาไม่ได้ จึงขอกราบเรียนที่ประชุมให้พิจารณา

ประธานสภาผู้แทน : เดียวก่อนครับ เดียวก่อน ถ้าจะเติมคำว่า "พิจารณา" คุณชาญยุทธครับ จะได้ให้ที่ประชุมนี้วินิจฉัย สมมติว่ากรรมการยอมที่จะรอมชอมนะครับ ใช้คำว่า "พิจารณา" ก็เป็นข้อความว่า พิจารณาการจัดตั้งใหม่ครับ ไม่ใช่ พิจารณาอนุมัติ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมาธิการ) : พิจารณาการจัดตั้ง ยุบรวมและเลิก

ประธานสภาผู้แทน : การจัดตั้ง ยุบรวม และเลิกคณะ ภาควิชาหรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสถาบัน เอาแค่นี้ใช้ไหมครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมาธิการ) : ครับ และที่ขีดเส้นใต้คำว่า “แผนก” นั้นนะไม่ต้องตัดออกก็ได้ เพราะมันเป็นส่วนย่อยที่จะเกิดขึ้นใหม่ซึ่งเป็นกึ่งหนึ่ง งานของในกองนั้นเองครับ ไม่จำเป็น เพราะมันเป็นส่วนย่อยครับ

ประธานสภาผู้แทน : คำว่า สำนักงานเลขานุการกองและแผนก ไม่ต้องก็ได้ใช้ไหมครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมาธิการ) : เอาไว้คงเดิมก็ได้ครับ

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดจะอภิปราย เชิญครับ

นายติลก บุญเสริม (มหาสารคาม) : ตอนแรกผมพูดทั่วไปหน่อย ที่นี้ผมก็มีความยินดีที่ท่านประธานไม่ให้มีการลงมติ ให้พักผ่อนและก็ใช้เวลาคิดไตร่ตรอง สุดท้ายก็มีความยินดีที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติอาวุโสของพรรคสหประชาไทยมีความเห็นสอดคล้องกับสมาชิกที่หักท้วง กรรมาธิการตอนแรกยืนยันอย่างกระต่ายขาเดียว สุดท้ายก็มาเป็นอย่างที่ว่านี้ นี่แหละคือการพิจารณาอย่างประชาธิปไตย อายยืนกระต่ายขาเดียว .....

ประธานสภาผู้แทน : เอาละ เขายอมแล้ว

นายติลก บุญเสริม (มหาสารคาม) : สมาชิกผู้มีเกียรติได้หักท้วงแล้ว ผมขอบคุณมาก แต่ว่าตอนสุดท้ายยังมีติดอยู่นะ มันก็ไปไม่ได้อีก ขีดเส้นใต้เอาออก มันต้องเป็นอย่างไรที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติแห่งพรรคสหประชาไทยที่พูดเมื่อกี้ กรมกองต่าง ๆ ตัดออก ผมอยากจะอภิปรายเพิ่มเติมอีกนิดหน่อย ท่านทำความเข้าใจเรื่องวิทยาลัยการศึกษา นั่นแหละคือการผิดพลาด ไม่มีการคล่องตัว ตั้งขึ้นเมื่อไร เสร็จแล้วเวลานี้ตั้งสาขาที่โน่นที่นี้ เสร็จแล้วไม่มีการ

คล่องตัว อธิการบดี อธิการฯ อยู่ที่กรุงเทพฯ รองอธิการฯ อยู่ที่สาขาต่าง ๆ เสร็จแล้วทำอะไร ได้ไหม ขยายงานไม่ได้ เวลานี้กำลังดำริที่จะตั้งเป็นเอกเทศ เมื่อเราจะทำในปัจจุบันให้มันเป็น อัปเดต (up to date) ต้องแก้ไขต้องไตร่ตรองให้มันชัดเจนเพื่ออนุชน เพื่ออนุชนเดี๋ยวนี้ ไม่ใช่ว่าเกรงเขาจะไม่ได้ สถาบันนี้ให้เขาได้อย่างถูกต้อง ผมไม่ต้องหาเสียง ให้อย่างถูกต้อง และให้อัปเดต (up to date) ตลอดกาล ผมมีความเห็นอย่างนี้ ต้องตัดออก ตัดออกอย่างที่ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติพรรคสหประชาไทยที่อภิปรายนั้น ผมเห็นด้วย

นายชิต เวชประสิทธิ์ (ภูเก็ต) : ความจริงก็จะจบอยู่แล้วนะครับ ที่นี้ว่าข้อความ ที่ท่านกรรมาธิการยอม ผมขอข้อมูลอย่างนี้ บางทีจะจบเลยครับ อนุมาตรา (๔) พิจารณาการจัดตั้ง ยุบรวมและเลิกคณะ ภาควิชาหรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสถาบัน ผมคิดว่า แค่นี้พอ ส่วนที่สำนักงานหรือกองแผนกนี้มันก็รวมกันหมดแล้ว ถ้าแก้อย่างนี้มันก็หมดแล้ว

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมาธิการ) : กระผมขอกราบเรียนว่า กรรมาธิการ ไม่ได้ยื่นอย่างกระต่ายขาเดียว คือการใดที่เราไม่รู้ไม่ถึง เราก็รู้อย่างที่เรารู้ไป ถ้าการใดที่เรา ค้นคว้าถึง เราก็ยอมรับ เพราะเราไม่ใช่เอ็ดทักเคะทุกอย่าง ฉะนั้นเท่าที่ทักห้วงมาขอบคุณ สำหรับส่วนราชการอื่นๆ ที่เทียบเท่า ยินดีให้เต็มตามร่างเดิม และตัดคำว่า “แผนก” ออก กรรมาธิการยินยอม เพื่อให้เป็นไปตามมติส่วนมาก เพราะเราอยู่ด้วยมติส่วนมาก

ประธานสภาผู้แทน : เดียวก่อนครับ กรรมาธิการได้ยอม และทางนี้ต่อรองอย่างนี้ ก็คงเป็นข้อความอย่างนี้นะครับ พิจารณาการจัดตั้ง ยุบรวม และเลิกคณะภาควิชาหรือส่วนงาน ที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสถาบัน เอาแค่นี้ก่อนนะครับ ฉะนั้นผมขอถามมติต่อที่ประชุมว่า ท่าน ผู้ใดเห็นสมควรตามที่ได้ปรับปรุงปรองดองกันอย่างไรกรรมาธิการที่ต่อรองตามที่ได้อ่านมาแล้วนี้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เป็นไปตามที่ต่อรองกันนี้ ผมจะอ่านอีกทีนะครับ อนุมาตรา (๔) พิจารณาการจัดตั้ง ยุบรวม และเลิกคณะ ภาควิชา หรือส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นในสถาบัน คุณเสวตรมีอะไรครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : เป็นอันว่ามาตรานี้เป็นอันผ่านไปแล้วครับ ท่านประธาน ที่นี้ผมก็จะเรียนข้อความเข้าใจกับกรรมาธิการสักนิดหน่อยครับ คือว่าเท่าที่ดูเจตนารมณ์ของกรรมาธิการ ก็รู้สึกว่าจะไม่ต้องการจะให้สภามหาวิทยาลัยเข้ามาเกี่ยวข้องในการอนุมัติคณะหรือจัดตั้งอะไรต่างๆ หลักสูตรต่างๆ แต่การที่ตัดลงไปนั้น ผมเรียนได้ว่าไม่ทำให้สถาบันนี้พ้นจากการควบคุมของสภาการศึกษาแห่งชาติ เพราะวาก็เหมือนกับพระราชบัญญัติจัดตั้งมหาวิทยาลัยอื่นๆ เหมือนกัน เขียนอย่างเดียวกันนี่นะครับ เสร็จแล้วก็ต้องขึ้นอยู่กับสภาการศึกษาแห่งชาติ ในการวางหลักสูตรและในการก่อตั้งคณะ หรือเลิกคณะนะครับ ถ้าหากว่าเราต้องการจะให้สถาบันนี้พ้นจากการควบคุมของสภาการศึกษาแห่งชาติก็ต้องเขียนอีกมาตราหนึ่งนะครับ คือมาตรา ๓ ทวิ ว่า บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับ ซึ่งมีความขัดแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ หรือบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้บังคับ อย่างนี้ละก็สถาบันนี้เป็นอันปลอดจากการควบคุมของสภาการศึกษาแห่งชาติ จะเอาอย่างไรก็แล้วแต่นะครับ ผมเห็นด้วยถ้าให้ปลอดจากการควบคุม

ประธานสภาผู้แทน : ผ่านไปแล้วครับ ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ต่อไป มาตรา ๑๕ ถึงมาตรา ๔๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๑ กรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

นายแคล้ว นรปติ (ขอนแก่น) : สำหรับมาตรา ๔๑ นะครับ ผมจะอ่านดั่งๆ อีกครั้งหนึ่ง เพื่อที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจะได้ฟัง ณ บัดนี้

"มาตรา ๔๑ บรรดาประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูง ประกาศนียบัตรเทคนิค

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

ชั้นสูงของวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ วิทยาลัยโทรคมนาคม และวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี ที่ได้ให้ไปก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้"

ท่านผู้เป็นประธาน ผลแห่งการเขียนพระราชบัญญัตินี้ได้ทำให้บรรดานักศึกษาซึ่งได้สำเร็จไปแล้วนั้น มีสิทธิที่จะได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตร พึงง่าย ๆ ว่าได้ใส่เสื้อครุยตามศักดิ์และสิทธิของปริญญาที่สถาบันนี้ได้ให้ท่านผู้เป็นประธาน หลักกฎหมายทั่วไปมีอยู่อย่างนั้นนะครับ ในการที่นิสิตซึ่งได้สำเร็จการศึกษาไปแล้ว จะให้ได้สวมเสื้อครุย มีศักดิ์และสิทธิเท่ากับนักศึกษาในปัจจุบันซึ่งสำเร็จไปนั้น ในเบื้องต้นผมไม่คัดค้าน แต่ว่าขอเรียนติงว่าโดยหลักกฎหมายทั่วไปนั้น ๑. กฎหมายไม่มีผลย้อนหลัง อันนี้ นะครับ ประการหนึ่ง คราวนี้ ประการที่ ๒ ในพระราชบัญญัตินี้หาได้มีข้อห้ามไว้ไม่ว่าห้ามไม่ให้สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้านี้ประกาศปริญญาให้แก่นิสิตซึ่งสำเร็จการศึกษาไปแล้ว อันนี้เราไม่มีข้อห้ามตามหลักกฎหมายทั่วไปอีก ในเมื่อไม่มีข้อห้ามนั้น ย่อมกระทำได้ คราวนี้ท่านผู้เป็นประธาน ในเมื่อไม่มีข้อห้ามไว้แล้ว ก็ย่อมเป็นการเปิดโอกาสให้บรรดาอธิบดี ให้บรรดารัฐมนตรีและเจ้าหน้าที่ของสถาบัน ขอประทานโทษ ตามมาตราเท่าไร คณะกรรมการตามมาตรา ๑๒ ให้ใช้ดุลพินิจที่จะให้ปริญญาแก่นิสิตนักศึกษาซึ่งสำเร็จไปแล้วนั้นได้ เป็นการเปิดโอกาสให้อย่างกว้างขวาง คือกระผมขอว่าอย่างนี้ การที่เราเขียนไว้อย่างนี้ดูมันจะไม่เหมาะไปกระมัง คือหมายความว่าแม้ว่าไม่เขียน เราก็ประกาศปริญญาให้แก่ผู้ที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วนั้นได้ การที่เขียนไว้มันเป็นการขัดกับหลักกฎหมายทั่วไป ซึ่งกระผมได้เรียนมาแล้ว คือว่ากฎหมายนั้นไม่มีผลย้อนหลัง นั้นประการหนึ่ง และกฎหมายฉบับนี้ไม่ได้ห้ามไว้ว่าให้ประกาศปริญญาแก่ผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้ว มันเป็นการเปิดโอกาสให้บรรดากรรมการทั้งหลายตามมาตรา ๑๒ นี้ ประกาศปริญญาให้แก่บุคคลที่สำเร็จการศึกษาไปแล้วได้ เพราะไม่มีกฎหมายห้ามไว้แบบนี้ เป็นต้น คราวนี้ท่านผู้เป็นประธาน ให้โอกาสแก่บรรดากรรมการทั้งหลายตามมาตรา ๑๒ นี้ จะได้ใช้ดุลพินิจดูว่า บรรดาหลักสูตรทั้งหลายซึ่งนักศึกษาคนก่อน ๆ รุ่นก่อน ๆ สมัยก่อน ๆ ได้สำเร็จการศึกษาไปแล้วนั้น ได้มีหลักสูตรบริบูรณ์เช่นนักศึกษาในปัจจุบันภายหลังจากวันประกาศ

ปริญญาแล้วหรือไม่ กระทบจะยกตัวอย่างให้เห็นสักเรื่องหนึ่งนะครับ คือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตั้งแต่ก่อนนี้เขามีประกาศนียบัตรแพทยศาสตร်นะครับ กระทบรู้จักคนคนหนึ่ง ได้ประกาศนียบัตรฉบับนี้ เดี่ยวนี้ดูเหมือนจะยังมีชีวิตอยู่ หรือตายไปแล้ว คือขุนประจัญโรคาพาธ คนรุ่นนี้แก่มากแล้วครับ ประกาศนียบัตรแพทยศาสตร်นี้ อายุตั้งแต่ ๗๐ ปีขึ้นไป นี่ก็เป็นการเปิดโอกาสให้กรรมการเหล่านี้จะได้วินิจฉัยดูว่า ควรจะให้ปริญญา ประสาทปริญญาหรือไม่ ถ้าหากว่าเรียน เช่นว่าเรียนมา ๒ ปีหรือ ๓ ปีก็ดี ก็ไม่สมควรจะให้ปริญญา เพราะถ้าหากว่าให้ปริญญาไปก็เท่ากับว่าจะเป็นปริญญาเพื่อ ทำให้พวกเด็ก ๆ เหล่านี้ซึ่งได้รับการศึกษาตามการศึกษาสมัยใหม่และมีหลักสูตรสมบูรณ์เหล่านี้ ทำให้เขาต้อยศักดิ์และศรีไป เพราะพวกนี้เขาเรียนไม่ถึงนี้ครับ หลักสูตรเขาไม่ถึง เป็นการเปิดโอกาสให้กรรมการได้วินิจฉัย แต่ถ้าหากว่าเขียนคลุมไว้อย่างนี้ละก็ไม่เป็นการเปิดโอกาสให้กรรมการได้วินิจฉัย คือหมายความว่าบุคคลที่ได้สำเร็จ แม้เรียนปีหนึ่ง ๒ ปีก็ตามจะต้องให้ปริญญาทั้งสิ้น เช่นนี้เป็นต้น กระทบเห็นว่าควรจะต้องร่างไว้ไม่ควรจะเติมไว้ เพราะหากว่าไม่เติมไว้ก็เปิดโอกาสให้ได้ปริญญา ให้ประสาทปริญญาได้เช่นเดียวกัน กระทบมีความเห็นอย่างนี้ครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมการ) : กระทบขอประทานกราบเรียนในนาม คณะกรรมการว่า การที่คณะกรรมการได้เพิ่มข้อความในบทเฉพาะกาลในมาตรา ๔๑ ขึ้นนี้ก็เนื่องจากว่า ก่อนที่สถาบันแห่งนี้จะได้รวมเข้าเป็นสถาบันเทคโนโลยีนั่นก็คือ ทางกระทรวงศึกษาธิการได้ตั้งวิทยาลัยขึ้นที่เรียกว่าวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ วิทยาลัยเทคนิคพระนครและวิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพฯ เมื่อได้มีการจัดตั้งขึ้นแล้ว สภาการศึกษาให้ทำหลักสูตรไปเทียบกับมหาวิทยาลัยเซาเทิน ออฟ แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ให้รับรองหลักสูตรเทคโนโลยีมาว่าเทียบเท่าในมหาวิทยาลัยต่างประเทศหรือไม่ เมื่อได้มีการเทียบเท่าแล้วทางมหาวิทยาลัยนั้นตอบมาจึงได้ตั้งสถาบันขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๙ หลักสูตรที่เรียนก็ตีวิชาที่เรียนก็ตีเท่ากันหมดทุกอย่างครับ ตัวกระทบเองก็ไม่ได้เคยเป็นอาจารย์ในนั้น แต่ผู้ที่มาชี้แจงคือ อาจารย์ระบิล สีตะสุวรรณ ซึ่งเป็นรองอธิบดีกรมอาชีวศึกษา อาจารย์สมโรจน์ สวัสดิกุล อาจารย์หะริน สุตะบุตร ทั้ง ๓ อาจารย์นี้ได้รับรองแน่นอนว่า สภาการศึกษาได้

รับรองหลักสูตรอันเดียวกันนี้ และเดี๋ยวนี้เหมือนกันทุกประการ เราเห็นว่าเมื่อก่อนนี้พระราชบัญญัตินี้ไม่ออกแต่บุคคลเหล่านั้นได้ไปเพียงประกาศนียบัตร เมื่อไปเพียงประกาศนียบัตรเวลาจะมาเรียนต่อในชั้นปริญญาโทไม่ได้รับการเทียบเท่า เมื่อไปเรียนต่อในสหรัฐ ไม่ได้รับการเทียบเท่า เพราะเป็นประกาศนียบัตร ไม่ใช่ปริญญาบัตร เมื่อมีความรู้สึกเช่นนี้ จึงได้สอบถามว่านักศึกษาที่สำเร็จไปนั้นประมาณกี่คน ก็ปรากฏว่าเป็นประมาณ ๒๐๐-๓๐๐ คน นักศึกษาเหล่านั้นเรียนเหมือนกัน เทอมเหมือนกัน ภาควิชาเหมือนกัน สอบไล่โดยวิธีเดียวกัน เท่ากับปัจจุบันนี้ เหตุใดเขาจึงได้เพียงประกาศนียบัตร แต่ปัจจุบันนี้สอบอย่างเดียวกันเรียนอย่างเดียวกัน อาจารย์คนเดียวกัน สถาบันอันเดียวกัน เกิดได้ปริญญา ความน้อยเนื้อต่ำใจของผู้สำเร็จไปแล้วย่อมเกิดขึ้น ก็จะทำให้เกิดกระด้างกระเดื่อง และอาจจะเป็นผลทำให้น้อง ๆ นี้ ออกไปปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันในฐานะช่างเทคนิค ช่างอุตสาหกรรม เกิดความขัดแย้งในสนาม และมีการแบ่งพรรคแบ่งพวก และเกิดการปกครองยากขึ้น ซึ่งจะเห็นได้ว่านักศึกษาที่สำเร็จจากวิทยาลัยการช่างก่อสร้างดุสิต นักศึกษาที่สำเร็จจากวิทยาลัยแห่งนี้ เมื่อเวลาไปสนามไปปฏิบัติงานหน้าที่ด้วยกัน แกะจะได้ปริญญา ฉันไม่มีทางได้แก่ทำไป ฉันเพียงประกาศนียบัตร มักจะเป็นอย่างน้อยอยู่เสมอ นอกจากนั้นในวิทยาลัยต่างๆ ก็มักจะมีอยู่อย่างนี้ เมื่อเราได้ข้อมูลเช่นนี้เพื่อป้องกันครหานินทาว่าเราเป็นผู้มีใจไม่แคบสมควรจะยกย่องบุคคลซึ่งเป็นคนไทย สำเร็จการศึกษาอย่างเดียวกันให้มีฐานะเท่าเทียมกัน แต่ก็ไม่สามารถที่จะไปสวมเสื้อครุยให้แก่สำเร็จนั้นได้ คณะกรรมการจึงได้พยายามเอาพระราชบัญญัติยกฐานะแพทย์อย่างที่คุณแคล้วได้วามานั้น มาเทียบเคียงกันดูก็ปรากฏอย่างนี้ ผู้สำเร็จปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต จากปี พ.ศ. ๒๔๖๙ ให้มีสิทธิศักดิ์เทียบเท่าผู้ได้รับปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิตในปัจจุบัน เอาอันนั้นเทียบเลย เท่ากันเลย อาจจะได้เสื้อครุยไปด้วยซ้ำ แต่ว่าก็ไม่มีผู้อธิบายได้ เพราะไม่มีผู้ยอมหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ ที่นี้คณะกรรมการพยายามประหยัดถ้อยคำที่สุดที่จะให้ยกฐานะให้เท่ากัน ศักดิ์ สิทธิ จึงได้เติมข้อความสองอันนี้ให้มีสิทธิไปเรียนต่อ ให้มีศักดิ์เสมอเหมือนกัน แต่ไม่ประสาทปริญญาใหม่ โดยวิธีการจะให้เสื้อครุย ที่นี้ก็มีการโต้แย้งกันว่า ถ้าสมมติว่าอธิการบดีเขาอยากจะให้เสื้อครุยแล้วเขาจะทำอย่างไร เราก็ว่าสภาสถาบันแห่งนี้เต็มไปด้วยผู้ทรงเกียรติที่ทรงคุณวุฒิ เต็มไปด้วยบุคคลที่ชั้นศาสตราจารย์ย่อมจะไม่ปล่อยให้สิ่งซึ่งเชิดชู

เกียรติของสถาบันซึ่งตนเป็นผู้รับผิดชอบออกไปได้โดยง่าย ฉะนั้นถ้าหากว่าศาสตราจารย์เหล่านั้น จะจำเป็นจะต้องประสาทปริญญาลแล้ว จะต้องเรียกมาอบรมหนึ่งหรือสองเทอมสุดแล้วแต่ โดยวิธีการ แล้วก็ประสาทปริญญาก็ไป ทั้งนี้ก็ต้องขออนุมัติต่อสภาสถาบันและคณะรัฐบาลเช่นเดียวกัน เพราะว่าทุกอย่างที่จะทำให้เกิดศักดิ์ สิทธิเท่ากันนี้ กฎหมายบังคับไว้ว่า ศักดิ์และสิทธิเท่ากัน หมายถึงการเรียนต่อ แต่ถ้าจะประสาทปริญญาลแล้ว ถึงจะไม่เขียนไว้ว่าห้ามมิให้ประสาทปริญญาล แต่ก็ไม่มีศาสตราจารย์คนใดที่จะกระทำนอกกลุ่มนอกทางไปอย่างนั้นได้ ถึงกระทำไปก็กระทำในนามสภาสถาบันซึ่งประกอบไปด้วยศาสตราจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิและข้าราชการผู้ใหญ่ในผู้เกี่ยวข้องนี้ ฉะนั้นถ้าหากจะประสาทไปย้อนหลังไปก็ไม่เป็นการเสียหาย เพราะว่าสภาสถาบันได้รับรองแล้ว เขาจะต้องเรียกมาอบรม เขาจะต้องเรียกมาเพื่อซักซ้อมให้เท่ากันจึงจะได้ แต่ผมก็คิดว่าเท่าที่เราเขียนนี้มันชัดเจนอยู่แล้วว่า บรรดาประกาศนียบัตรครุณะ อย่าไปเข้าใจว่าบรรดาผู้ได้รับนะไม่มีคำว่าผู้ได้รับนะ ถ้าว่าบรรดาผู้ได้รับแล้วเขาอาจจะมารับปริญญาลโดยวิธีสวมเสื้อครุญก็ได้ อันนี้มันอย่างนี้ บรรดาประกาศนียบัตรครุเทคนิคชั้นสูง ประกาศนียบัตรเทคนิคชั้นสูงของวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ วิทยาลัยโทรคมนาคม วิทยาลัยเทคนิคธนบุรี ที่ได้ให้ไปก่อนวันพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้มีศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญาลบัตรตามพระราชบัญญัตินี้ เท่าปริญญาลบัตรนะ ไม่ได้หมายความว่าผู้ได้รับประกาศนียบัตรนี้ให้มีศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญาลบัตร อันนั้นมันก็เป็นข้อความระหว่างบุคคล แต่เราหมายถึงการรับรองประกาศนียบัตรรุ่นนั้น ๆ ให้มีศักดิ์และสิทธิเท่ากับปริญญาลบัตรตามพระราชบัญญัตินี้เท่านั้น กระผมก็มั่นใจว่าท่านคงจะได้เข้าใจ แต่ถ้าหากว่ามีสิ่งใดที่จะเพิ่มเข้ามาให้เด็ดขาดที่สุดแล้วแต่สภา กรรมการก็หัวอ่อนเหมือนกัน ถ้าหากว่าเป็นผลประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง

นายอุทัย พิมพ์ใจชน (ชลบุรี) : ผมเองมีความเห็นไม่ตรงกับท่านสมาชิกอาวุโสแห่งจังหวัดขอนแก่น ความจริงที่ผมฟังอภิปรายก็มีเจตนาเกรงว่าคนที่จบไปก่อนจะมารับปริญญาลไป ทางกรรมการก็ชี้แจงว่าแม้จะรับปริญญาลไปก็ไม่เสียหาย เพราะว่าได้ฟังคำชี้แจงจากเจ้าหน้าที่ชั้นสูงเกี่ยวกับการศึกษาแล้วว่า หลักสูตรก่อนที่จะรวมกับหลักสูตรที่เป็นเทคโนโลยี

ขึ้นมานี้ก็เป็นหลักสูตรเดียวกันเป็นส่วนมาก เมื่อมันเป็นเช่นนี้ผมก็เกิดความดีใจขึ้นมาประการหนึ่ง ในฐานะที่ว่าถ้าผมเป็นเด็กรุ่นนี้ซึ่งจะจบเร็ว ๆ นี้ แต่คงจะไม่ทันกับที่สถาบันนี้ตั้งขึ้นมาสำเร็จนี้จะมีสิทธิได้รับไหม ศักดิ์และสิทธินะเท่าครับ ในการทำมาหากิน แต่ว่าการที่อยากจะได้รับนี้แหละครับ เป็นความอยากได้อันหนึ่ง ซึ่งจะก่อให้เกิดความภาคภูมิใจเหมือนกัน ผมดีใจที่กรรมการบอกว่ามีสิ่งใดที่จะเติมเข้ามาได้ก็ยินดีที่จะรับพิจารณา เพราะฉะนั้นในโอกาสนี้ผมจึงขอถือโอกาสให้คนที่จบตามมาตรา ๔๑ นี้แหละครับ ซึ่งผมสอบถามดูแล้วก็จบไปเพียงไม่กี่คน แล้วก็จบไป ๒-๓ รุ่นเท่านั้น ก็ให้มีสิทธิรับเสียเลย ไหน ๆ ก็มีศักดิ์และสิทธิแล้ว การที่จะมารับวันหลังนี้อีก ๒-๓ รุ่นนี้ เราก็มีประเพณีทำกันมาแล้ว คือมหาวิทยาลัยศิลปากร นั้นนะ แต่ก่อนนี้ก็ไม่เคยรับปริญญา ซึ่งมารับกันตอนหลังนี้ และก็รับย้อนหลังกันตั้งหลายรุ่น ผมก็คิดว่าอยากจะให้คนที่จบสถาบันชั้นสูงก่อนที่จะมาเป็นสถาบันเทคโนโลยีนี้มีสิทธิรับเสียด้วย ผมก็จะเติมตอนท้ายไปอันหนึ่ง ได้ไม่ได้ประการใด ผมก็ขอความกรุณาด้วยนะครับ คือเติมบรรทัดที่ ๓ นะครับว่า ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับนะ ให้มีสิทธิรับปริญญาตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย ส่วนจะรับอย่างไร วิธีการรับเมื่อไรนั้น ก็เป็นเรื่องกรรมการที่เราได้กำหนดไว้ในรายละเอียดข้างในเป็นผู้วินิจฉัยอีกทีหนึ่ง ท่านประธานครับ

ประธานสภาผู้แทน : คุณจะทำอย่างไร เป็นว่า คำว่า ให้มีศักดิ์และสิทธินี้ครับ เป็นว่าให้มีสิทธิ

นายอุทัย พิมพ์ใจชน (ชลบุรี) : ตรงต่อคำว่า "ใช้บังคับ" นะครับ แล้วก็ "ให้มีสิทธิรับปริญญาตามพระราชบัญญัตินี้" ด้วย คือคนที่จบไปรุ่นก่อน ๆ นี้แหละครับ เพราะว่ากรรมการเขายืนยันนี้ครับว่าหลักสูตรเดียวกันนะครับ นี่มันก็ไม่น่าจะขัดข้องนะครับ ท่านประธานที่เคารพ ผมก็เสนออย่างนี้ครับ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ความจริงบทเฉพาะกาล มาตรา ๔๑ นี้จะเป็นคุณประโยชน์แก่เด็กของเราที่จะออกไปเป็นครูบาอาจารย์ต่อไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นมีอะไร ขอเสนอให้ลงมติครับ

ประธานสภาผู้แทน : ผู้ได้รับรองคุณทองดี

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ขอบิทยอภิปรายเลย ใครเห็นด้วยโปรดรับรอง ไทหน ๆ เราจะให้เขาแล้ว อย่าไปถ่วงเวลาเลย แล้วก็มาให้เด็กนั่งอยู่ เสียเวลาอยู่ที่นี่ เวลานี้เท่าไร แล้ว

ประธานสภาผู้แทน : เอาละ ๆ ไม่ต้องอภิปราย ใครรับรอง

(ไม่มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทน : ไม่มีสมาชิกรับรอง ต่อไป

นายบุญเย็น วอทอง (อุบลราชธานี) : กระทบไม่ขัดข้องหรือที่เพิ่มข้อความนี้ เข้าไปนะครับ กระทบเห็นด้วย แต่มันมีเรื่องซึ่งควรจะได้พิจารณา คือว่าให้มันรอบคอบยิ่งขึ้น เพราะว่าวันนี้เสร็จแน่ คือมันมีปัญหาอยู่นิดหน่อยว่า ตอนสุดท้าย ให้มีศักดิ์และสิทธิเท่ากับ ปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้ ปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้มีอยู่ ๓ คือ ปริญญาตรี โท เอก ท่านจะเอาให้เท่าอันไหน เพราะประกาศนียบัตรบางชนิดมันสูงกว่าปริญญาตรี เพราะฉะนั้นถ้าเราจะเขียนในนี้ ไม่เห็นข้อความอันไหนที่บ่งไว้เลย เพราะฉะนั้นน่าจะเขียนต่อไปว่า ซึ่งประกาศนียบัตรชั้นไหนจะเทียบเท่าปริญญาชั้นไหนนั้น ให้สภามหาวิทยาลัยพิจารณาเป็นกรณีไป อย่างนี้มันก็น่าจะนั้น เพราะบางคนเขาอาจจะได้ปริญญาโทก็ได้ อันนี้กระทบถือว่า มันเป็นไปได้ไม่ได้ ที่นี้ท่านบอกว่าให้มีศักดิ์และสิทธิเท่ากับปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้ ลอย ๆ นี้กระทบคิดว่ามันกำกวม จะให้เขาได้ปริญญาอะไรละ ถ้ามันมีหลายชั้นก็ควรจะให้ สภามหาวิทยาลัยได้พิจารณาเป็นรุ่น ๆ ไป รุ่นนี้อาจจะเรียนเกินปริญญาตรีขึ้นไป ก็จะไปตีเขาเป็น ปริญญาตรีก็ไม่ถูก ใช่ไหมครับ กระทบอยากจะให้พิจารณาหาข้อความใดมาเพิ่มเติม เพื่อ เป็นประโยชน์ยิ่งขึ้นเท่านี้ละครับ ที่กระทบอยากจะได้เพิ่มเติม ขอบพระคุณครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมวิธีการ) : กระทบก็ไม่เห็นว่าคุณบุญเย็นจะสงสัย ในข้อนี้ เพราะว่ามันจะแจ้งอยู่แล้ว หลักสูตรอันนี้มันมีเพียงปริญญาตรี จะไปเทียบเป็นปริญญา

อื่นไม่ได้ เว้นแต่จะกำหนดในชั้นปริญญาอื่นขึ้นมาในภายหลังที่หลักสูตรอันนี้ออกไป ฉะนั้นจะไปเขียนไว้ไม่ได้ เป็นการมัด หลักสูตรนี้เขามีเพียงปริญญาตรีครับ แต่จะไปต่อปริญญาโท ในสาขาอื่นก็ให้มีสิทธิเท่ากันอย่างน้อยนั้นครับ หมายความว่าอย่างนั้น ฉะนั้นก็เห็นว่าจะแจ้งดีแล้ว ไม่ควรที่จะเพิ่มครับ ส่วนของคุณอุทัย ส.ส. ผู้มีเกียรติแห่งชลบุรีนั้น ความข้อนี้กระผมก็อยากได้ กระผมอยากได้ แต่ว่าคณะกรรมการตลอดถึงเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องและอาจารย์ก็เห็นว่าความเพื่อนี้ ถ้ามันเพื่อนั้นมันไม่ติทั้งสิ้น แต่การเกิดขึ้นมาเท่ากันโดยประกาศนียบัตรเป็นของถูกต้อง ส่วนการจะเอาเสียครุฑไปให้แก่ผู้ใดนั้น อธิการบดียอมมีสิทธิที่จะทำได้ โดยมาตรา ๑๒ หรือมาตราใดกระผมอาจจะจำผิด เพราะมีอำนาจทำได้อยู่ ซึ่งจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดก็ได้ อย่างที่คุณอุทัยยกมานั้นก็หมายความว่าสอบผ่านไปแล้ว แล้วก็มาสอบสัมภาษณ์ แล้วก็ไปมีการอบรม แล้วก็ให้เสียครุฑไปนั้นก็เคยมี แต่อันนี้เขาก็คงไม่ปล่อยให้กันง่าย ๆ ถ้าจะให้เขาก็คงจะเรียกมาอบรมอย่างน้อยก็ ๑ ปี หรืออย่างน้อยก็ ๖ เดือน หรืออย่างน้อยก็ ๓ เดือน อธิการบดีมีอำนาจทำได้เต็มที่ สภาสถาบันประกาศเป็นข้อกำหนดขึ้นมา ทำได้ทั้งสิ้น แต่ถ้ากรรมการชุดนี้ไปเขียนเข้าอย่างนั้น แหมช่างใจดีเหลือเกินเที่ยวไปสวมเสื้อครุฑให้คนที่ไปปฏิบัติงานอยู่ตามท้องทุ่งนา หรือตามสนามนี้ มันออกจะมากไป เราก็ทำในสิ่งที่เหมาะสมและพอดีพอควร ให้เขาไม่เสียสิทธินั้นเป็นการดีแล้ว กระผมเห็นว่าเท่านี้ก็พอเถอะ เพราะว่าถ้ายิ่งเข้าไปวุฒิสภา ก็ยิ่งจะโต้กลับลงมา ประเดี๋ยวก็ชุดนี้ไม่ทันละก็ กระผมก็แยเหมือนกันครับ ขอร้องเถอะครับ เพราะว่ามันดีแล้วครับ

นายนิสิต เวทย์ศิริยานันท์ (ศรีสะเกษ): ผมเห็นว่าการเดิมนั้น ผมขอสนับสนุนเพื่อนของผมแห่งชลบุรี ที่เดิมลงไปนะ ไม่ได้เป็นการเสียเลย เพราะท่านก็บอกจำนวน ท่านกรรมการบอกว่ามีจำนวนอยู่ประมาณ ๒๐๐-๓๐๐ คน ซึ่ง ๒๐๐-๓๐๐ คน คงจะไม่ทำให้ปริญญานั้นเพื่อน เพราะเราจะต้องนึกกลับตาถึงภาพข้างหน้าว่ามันจะเกิด จริ่งละครับ มันเป็นความภาคภูมิใจ ผมไม่เชื่อว่าเด็กรุ่นหลังที่รุ่นพี่ที่สำเร็จไปแล้วจะไปเกียจงอนว่า แหม รุ่นพี่มาเอาปริญญา ทำให้เพื่อน ผมไม่อยากจะเชื่ออย่างนั้น ผมเชื่อว่าจากสถาบันของเขา เขาก็ต้องรักคนที่สำเร็จปริญญาธรรมศาสตร์ เมื่อก่อนเรียนหนังสือกฎหมาย ๔ เล่ม ก็ได้เป็นธรรมศาสตร์

บัณฑิตนะครับ เมื่อก่อน ๆ ไน้ นะ แล้วตอนหลังมาก็มาเพิ่มจำนวนการเรียนเข้ามากขึ้น ๆ ก็ยังให้สิทธิเหมือนกัน ทำไมละครับ อันนี้ผมถึงบอกว่า การให้ก่อนให้หลังปริญญา มันไม่ใช่เรื่องยาก อาจจะเอามาอบรม ๑๕ วัน ๒๐ วัน ก็ประสาทปริญญา อาจจะประสาท พร้อม ๆ กับรุ่นน้องก็ไม่เห็นจะเสียหายอะไร ไหน ๆ ท่านกรรมการก็คิดว่ารู้จำนวนอยู่แล้ว เป็นพัน ๆ คนก็อีกเรื่องหนึ่งนะครับ มัน ๒๐๐-๓๐๐ คน ผมว่าท่านกรรมการน่าจะยอม แล้วก็เป็นการแสดงน้ำใจให้เห็นว่าเราทุกคนห่วงการศึกษาของชาติ แล้วก็เชื่อว่า เด็กรุ่นน้องนี้ ผมเชื่อว่าที่มานั่งฟังอยู่นี้ก็คงจะมีแยะเหมือนกัน คงจะไม่คิดอิจฉารุ่นพี่ซึ่งสำเร็จไป เพราะว่าลักษณะวิชาการเรียนอะไรต่าง ๆ ก็เหมือนกันหมด แต่ว่าการที่คนหนึ่งไปโชว์ประกาศนียบัตร เวลาเข้าทำงาน อีกคนหนึ่งได้ปริญญาเนี่ยมันรู้สึกเป็นการลักลั่น จริงอยู่โดยวิธีปฏิบัตินั้นอาจจะไม่ลักลั่น แต่ว่าในการที่คนมองเห็นอันหนึ่งมันปริญญาบัตร อันหนึ่งมันเป็นเซอร์ทิฟิเคต (certificate) ครับ เป็นภาษาฝรั่งอันหนึ่งมันดิพลอมา (diploma) นี่แหละครับ บางทีถ้าฝรั่งอ่านเผิน ๆ ว่า หมอนี่เซอร์ทิฟิเคต (certificate) ไม่เอาดิพลอมา (diploma) มันเป็นอย่างนี้นะครับ ผมจึงอยากจะให้ทางกรรมการได้พิจารณาหาข้อความที่เหมาะสม ถ้าหากว่าคุณอุทัยยังใช้คำไม่เหมาะสม เรามาช่วยกันแต่งดีกว่าครับ ผมว่ามันจะเป็นผลดีแก่นักศึกษาของเราครับ

ขอบคุณครับ

นายติลก บุญเสริม (มหาสารคาม) : ผมเห็นจะต้องสนับสนุนกรรมการละครับ ที่นี้คือเท่าที่เขียนบทเฉพาะกาลไว้เห็นว่าเหมาะสม ที่นี้นอกจากนั้นยังมีการบัญญัติไว้ในมาตราอื่นอีกที่จะให้สภาสถาบันนี้มีอำนาจ ผมอาจอ่านหนังสือไม่เข้าใจนะครับ แต่ในความรู้สึกผม มาตรา ๑๔ นี่แหละครับ มาตรา ๑๔ มันมีอยู่ คุณแคล้วเพื่อนผมบอกว่า ไม่มีการกำหนดไว้ก็ยอมทำได้ แต่ในมาตรา ๑๔ นี้เขาเขียนไว้ชัดเจน ผมก็ทีพูดไปนี่ถ้าไม่ถูกกรรมการได้ชี้แจงด้วย มาตรา ๑๔ (๕) นี้เขาเขียนไว้ชัดเจนว่า อนุมัติการให้ปริญญาประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุมัติปริญญาและประกาศนียบัตร ก็นักศึกษาที่สำเร็จมาก่อนมันสงเคราะห์เข้าอันไหน ปรับเข้าอันไหน ก็ออกข้อบังคับตามระเบียบตามอำนาจดำเนินการนี้ สภาสถาบันก็ออกข้อบังคับ ออกกฎมา ก็เรียกคนเหล่านี้มาประสาทปริญญาบัตร จะอบรมก็ได้ หรือจะมีสัมมนาอะไรก็ได้

ก็มีอำนาจหน้าที่หลายข้อ ข้อ ๕ มันขัดเพราะฉะนั้นผมเห็นว่าที่กรรมการนี้ทำนี้ถูกต้อง
ความเห็นผมเป็นอย่างนี้ครับ หรือกรรมการเห็นว่าอนุมาตรา (๕) นี้ มาตรา ๑๔ นี้ ถ้ามัน
ผิดพลาดไปก็ช่วยชี้แจงด้วยครับ

นายวิวัฒน์ อินทร์อุดม (กรรมการ): ท่านประธานที่เคารพ และบรรดาสมาชิก
ผู้มีเกียรติ ในเรื่องนี้นั้น ผมใคร่อยากขอเท้าความเดิมเสียก่อนว่า ในขั้นกรรมการของเรา
ได้คิดเห็น พวกที่สำเร็จไปแล้วโดยได้ถามว่าที่นักศึกษาที่สำเร็จไปแล้วนี้มีอยู่ที่รุ่น แล้วก็ประมาณ
สักกี่คน ก็ปรากฏว่าที่สำเร็จไปแล้วประมาณ ๓-๔ รุ่นด้วยกัน แล้วจำนวนทั้งหมดที่สำเร็จ
ไปนั้นประมาณ ๒๐๐ ถึง ๓๐๐ คน เราก็คำนึงถึงว่า หลักสูตรที่ใช้อยู่ในขณะนี้กับหลักสูตร
ที่ใช้เริ่มต้นมาตั้งแต่ตั้งวิทยาลัยนี้เป็นอย่างเดียวกันหรือไม่หรือว่าแตกต่างกัน เราได้ซักไซ้
ไล่เรียงเช่นนั้น ปรากฏว่าหลักสูตรที่ใช้ในปัจจุบันนี้กับหลักสูตรที่ใช้มาก่อนนั้นเรียนอย่าง
เดียวกัน เมื่อรุ่นที่จะสำเร็จในปีนี้ได้ปริญญาบัตร เพราะฉะนั้นรุ่นก่อนๆ ก็น่าจะให้เช่นเดียวกัน
เพราะเรียนหลักสูตรเดียวกัน เราจึงได้มาคิดเพิ่มเป็นมาตรา ๔๑ ขึ้น ที่ท่านสงสัยว่า คำว่า
ให้มีศักดิ์และสิทธินั้น ศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้นั้น ในปริญญาบัตร
เขาเขียนเช่นนั้น ศักดิ์และสิทธิเทียบเท่ากัน ที่นี้ส่วนว่าจะได้พระราชทานเสื้อครุยหรือไม่นั้น
อยู่ในที่ท่านสมาชิก เมื่อกันี้พูดแล้วว่า ในมาตรา ๑๔ (๕) นะครับ ซึ่งบอกว่าอนุมัติการให้
ปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง อนุปริญญา และประกาศนียบัตร ซึ่งอันนี้สถาบันนี้มีอำนาจ
และหน้าที่ในการที่จะออกข้อบังคับ หรือออกระเบียบเพิ่มเติม ส่วนว่าการจะให้แค่ไหนเพียงไร
นั้น ขึ้นอยู่กับวิธีการ วิธีการอาจจะเชิญมาอบรม หรืออาจจะเชิญมาสัมภาษณ์ เสร็จแล้วก็
ประทานเสื้อครุยให้ก็ได้ ผมคิดว่าไม่น่าจะมีปัญหา เพราะฉะนั้นคณะกรรมการนี้จึงเห็นว่า
เหมาะสมแล้วที่ได้ร่างขึ้นนี้

ประธานสภาผู้แทน : ผมเห็นว่าจะพอลงมติกันได้แล้วครับ

นายอุทัย พิมพ์ใจชน (ชลบุรี): ท่านประธานครับ ผมคิดว่าไม่ถ่างอย่างที่ท่านสมาชิก
หรือท่านกรรมการชี้แจงหรือครับ ที่ผมว่าไม่ถ่าง เพราะอะไร ผมดีใจครับที่ทางกรรมการ

ชี้แจงว่า วิธีการที่จะเอาคนรุ่นก่อนมารับนะมีอยู่แล้วว่าจะอบรมอะไร แล้วแต่กรรมการในสถาบันนี้จะกำหนดกัน แต่ที่ผมว่ามันไม่ง่าย มันไม่ง่ายตรงนี้ ถ้าท่านเกิดจะไม่พิจารณาขึ้นมาเสียเลยๆ ละครับ ที่ผมเขียนไว้ตอนท้ายนี้ เพื่อบังคับว่าจะต้องพิจารณาเลย ช้าหรือเร็ว นั่นอีกเรื่องหนึ่ง ไม่อย่างนั้นละก็ท่านครับ ดีไม่ดี รุ่นนี้จบแล้วรับไม่ทัน เดินขบวนอีกละครับ แล้วท่านนายกฯ ก็ต้องปวดศีรษะอีก นี่ ถ้าเขียนรับไว้ละก็ พวกนี้อย่างไรไม่เดินแน่ เพราะว่ายังมีโอกาสที่จะได้รับช้าหรือเร็วตามแต่กรรมการของสถาบันนี้จะได้วินิจฉัยว่าควรจะมาอบรมอะไรเพิ่มเติมเป็นเวลากี่วัน หรือจะต้องเพิ่มอะไรเข้าไปนิดหน่อย นี่ตรงนี้ละครับผมถึงได้เติมเอาไว้เพื่อให้มันแน่นอน มันไม่ได้ง่ายอย่างที่ท่านสมาชิกว่าห rokok ครับ ว่าเมื่อไรสมควรเมื่อไรก็เอากันเมื่อนั้น ไม่เห็นแปลก เพราะมีให้อยู่แล้ว มันแปลกครับ เมืองเรานี้มันมีแปลกๆ อยู่นะครับ ผมกลัวมันจะแปลกขึ้นในอนาคต ก็เลยเขียนไว้เสียเพื่อความแน่นอนครับ ท่านประธานที่เคารพ ถ้าจะให้ก็เขียนไว้เสียเลยทำให้ เขาจะได้อุ่นใจ ๒๐๐ คนเท่านั้นนะมันไม่มากมายอะไรหรอกครับ ท่านประธาน แต่ความรู้สึกมันมีมาก ดีไม่ดี รุ่นใหม่เดินขบวนนะครับ รับไม่ทันนี่ นี่ผมเกรงอย่างนี้ ท่านประธานที่เคารพ ผมยังยืนยันนะครับ ผมเชื่อว่าเพื่อนสมาชิกคงเห็นด้วยหลายท่านครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง): ท่านผู้เป็นประธานครับ ตามร่างที่กรรมาธิการยกมานี้ครับ เป็นประกาศนียบัตรเป็นแอบสแตรค (abstract) เป็นนามซึ่งไม่มีตัวจะมีสิทธิได้อย่างไรครับ ไม่มี ไม่ได้ครับ ที่ปริญญาบัตร เขาบอกว่าให้มีศักดิ์และสิทธินั้น หมายถึงบุคคลผู้รับปริญญาบัตร เขาเขียนว่าได้ให้ปริญญาบัตรนี้ไว้แก่ นาย ก. นาย ข. นาย ค. ให้มีสิทธิและศักดิ์ หรือมีศักดิ์และสิทธิตามปริญญาที่มอบให้ไว้ทุกประการ หมายถึงบุคคลที่นี้เราจะมาให้ประกาศนียบัตรมีสิทธิ มีไม่ได้ ศักดิ์พอจะมีได้ครับเพราะฉะนั้น กระผมอยากจะขอประนีประนอมว่า ควรจะเติมให้เป็นบุคคลเสีย ถือว่าให้ผู้ได้รับประกาศนียบัตรนี้ให้มีศักดิ์และสิทธิเทียบเท่า เทียบเท่า ไม่ใช่เท่า นะครับ เทียบเท่าผู้ได้รับปริญญาบัตร มิฉะนั้นแล้วภาษามันไม่ได้ครับ ประกาศนียบัตรมันไม่มีสิทธิหรอกครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมการฯ): กระผมขอกราบเรียนว่า เดิมกระผมเป็นผู้ที่ขอเติมถ้อยคำว่า บรรดาผู้ได้รับประกาศนียบัตร แต่ว่าอาจารย์ในสถาบันนี้บอกว่า คำว่าประกาศนียบัตรนั้น ไปใช้สิทธิ สิทธิในการไปเรียนต่อ สิทธิในการเข้ารับราชการ สิทธิในการไปเข้า ก็คือคุณไปใช้ประกาศนียบัตรนี้ เขาใช้ค่ากลางๆ ก็หมายถึงผู้ใช้ประกาศนียบัตรนั่นเอง แต่ทั้งนี้และทั้งนั้น ถ้าเติมเข้า กระผมก็ยินดี เพราะกระผมคนหนึ่งเป็นคนขอเติมที่นี้ก็ถูกเสียงส่วนมากท่านเห็นว่า มันออกจะเป็นการเจาะจงเกินไป จะทำให้ผู้ได้รับประกาศนียบัตรเรียกร้อย สิทธิในการสวมเสื้อครุยเข้ามาทันที แล้วมันก็เป็นอย่างนั้นเสียด้วย แล้วส่วนคุณอุทัยที่จะเติมเข้านั้น กระผมเห็นว่าเท่าที่ได้ให้มานี้ เป็นข้อเรียกร้อยของพวกเราเองและดีแล้ว ถ้าไปเขียนต่อไปอีกมันจะเกิดยุ่งขึ้นมา มันจะทำให้สถาบันของเขานะ ต้องรีบกระทำโดยรีบด่วน และหาวิธีการกระทำเพื่อเอาใจคน ๒๐๐ คนอีก เป็นอันดับสอง เท่าที่เราให้มานี้ เป็นเรื่องของนิมิตดีที่เราเกิดไปคิดคำนึงเข้า ก็เลยได้ให้ไป และเท่ากันแล้วในทางปริญญาบัตร ส่วนเรื่องกำหนดวิทยฐานะโดยเสื้อครุยนั้น อธิการบดีเขาต้องทำแน่ ไม่มีสถาบันใดที่ไปกตลุกศิษย์ มีแต่เขาจะยกย่องลูกศิษย์ ทั้งนั้น จึงไม่ต้องเขียนไว้ ส่วนข้อความที่คุณแสวตรของเดิมถ้าสภานี้เห็นชอบ กระผมก็ยินดีด้วย กระผมไม่ขัดข้อง

นายบุญเย็น วอทอง (อุปราชธานี): ผมมีติดพันอยู่นิดหน่อย ก็อยากจะขอชี้แจงคือที่ท่านกรรมการบอกว่า ผมไม่น่าจะสงสัยเรื่องว่าปริญญาชั้นใดนั้น เพราะว่ามีหลักสูตรแค่ปริญญาตรี อันนี้อยากจะกราบเรียนว่า ข้อเท็จจริงอันนั้น เป็นข้อเท็จจริงที่กรรมการรู้ แต่ข้อเท็จจริงนั้นมีได้มาสู่สภาว่า หลักสูตรที่มีอยู่นั้น จะเป็นปริญญาตรีหรือไม่หรือสูงกว่า ผมก็ตั้งข้อสงสัยตามหลักว่า ประกาศนียบัตรบางอย่างนั้น มันสูงกว่าปริญญาตรีก็มี อย่างในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ที่นี้ส่วนท่านจะไปทราบว่ามีแค่ปริญญาตรี ท่านก็เขียนไว้ชื่อว่ามีศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญาตรีตามพระราชบัญญัตินี้ เพราะในมาตรา ๓๒ ของพระราชบัญญัตินี้ว่า ปริญญามี ๓ ชั้น คือเอก เรียกว่าดุษฎีบัณฑิต ใช้อักษรย่อว่า ด. โท เรียกว่ามหาบัณฑิต ใช้อักษรย่อว่า ม. ตรี เรียกว่าบัณฑิต ใช้อักษรย่อว่า บ. อันนี้ถึงจะเป็นเรื่องอนาคตก็ตามที่ แต่ท่านเขียนไว้มันจะเสียหายอย่างไร ถ้าท่านมั่นใจว่าหลักสูตรที่เขา

สอนมาแล้วนี่เป็นปริญญาตรี ที่นี้ท่านเขียนว่าปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัติฉบับนี้เฉย ๆ นะ ผมว่ามันยังไม่รัดกุม ถ้าเห็นว่าเทียบปริญญาตรี ท่านก็บอกว่าเท่าปริญญาตรีตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ มันจะเสียหายอะไร ส่วนท่านที่ว่าหลักสูตรนั้นเทียบปริญญาเท่านั้นนะ มันเป็นเรื่องเท็จจริงที่ท่านรู้ผู้เดียว สถานี่ไม่ได้รับรู้ เพราะในนี้ไม่มี ผมจึงตั้งข้อสงสัยเพื่อถ้าสภาสูง เขาท้วงติงมันก็จะเกิดปัญหาอีก ท่านจะเอาหรือไม่เอา ก็สุดแล้วแต่ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภาผู้แทน : ก็เป็นปัญหากันระหว่างกรรมาธิการกับทางนี้ กรรมาธิการว่าอย่างไร

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมาธิการ) : ความจริงกระผมก็อยากหยุดพูดครับ คือว่ามันไม่มีอะไรจะพูด คือว่าพระราชบัญญัตินี้ชื่อว่าพระราชบัญญัติวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า คือวิทยาลัยแห่งนี้ ก็ได้อภิปรายประวัติมาแล้ว ว่ามีเพียงแค่ปริญญาตรีที่ได้ ออกย้อนหลังนี้ ประกาศนียบัตรเทียบปริญญาตรี เทียบประกาศนียบัตร เขาต้องการคำว่า "บัตร" เข้ามาครับ คุณระบิลขอเติมคำว่า "บัตร" นี้ ไม่ใช่คำว่าปริญญาตรี คำว่า "ประกาศนียบัตร" มันก็เทียบในสถาบันนี้ ไม่ได้หมายความว่าสถาบันธรรมศาสตร์จะต้องมาเทียบ คือเทียบกันในสถาบันนี้เท่านั้น ให้แก่ผู้ที่สำเร็จในสถาบันนี้เท่านั้น ที่นี้มีสิทธิที่จะไปเรียนต่อในสถาบันอื่น ในชั้นปริญญาโท มันก็เป็นปริญญาตรีเท่านั้นแหละ จึงไม่มีข้อความใดที่จะแปลกไปอีก แล้วก็ส่วนอื่น ๆ นั้น ก็เห็นจะรวมขอมกันได้แล้ว คืออยากจะให้ออกเร็ว ๆ ครับ ว่าเด็กกำลังรออยู่ กระผมไม่ได้หาเสียงกับเด็กหรอกครับ แต่ว่ากระผมเห็นใจ พูดเท่านั้นแหละครับ

ประธานสภาผู้แทน : มีอีกอันหนึ่งครับ คือว่าคุณเสวตรให้เติมคำว่า "เทียบ" เทียบเท่า ใช่ไหมครับ กรรมาธิการจะยอมไหมครับ ใช้คำว่า "เทียบ"

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมาธิการ) : ไม่ใช่อย่างนั้นนะ คุณเสวตรขอเติมคำว่า บรรดาผู้ที่ได้รับ จะเติมไปว่า บุคคลผู้ได้รับ หรือบรรดาผู้ที่ได้รับคุณเสวตรก็ลอง มันก็ได้ความเหมือนกัน แต่ว่าถ้าเรียกว่าดีความโดยเคร่งครัด ก็คุณเสวตร เป็นคนดี

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ผมอยากจะเติมอย่างนี้ครับ คือถ้าคือถ้าจะเขียนไปอย่างนี้ละครับ มันไม่ถูกภาษาไทยกรณ เพราะว่ามันเป็นนามธรรม มันจะมีสิทธิไม่ได้ ก็จะขอเติมอย่างนี้ครับ "บรรดาผู้ได้รับประกาศนียบัตร" ต่อๆ ไปนะครับ "ให้มีศักดิ์และมีสิทธิเทียบเท่าผู้ได้รับปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้" เทียบเท่า ไม่หมายความว่าต้องได้เสียครุณะครับ จนกว่าจะได้มีระเบียบข้อบังคับอย่างอื่น เทียบเท่า คือไม่ให้เท่าให้เทียบเท่า หมายความว่าให้มีสิทธิเท่ากันในการที่จะศึกษาต่อ หรือให้มีศักดิ์เป็นชั้นปริญญาตรีเข้าไปรับราชการได้อย่างนั้นก็คงจะไม่มีปัญหา

นายอุทัย พิมพ์ใจชน (ชลบุรี) : ท่านประธานที่เคารพ คือถ้ากรรมการไม่ยอมรับยอมชอมกับผมนี้ ผมก็ไม่มีสิทธิที่จะมาโหวตเติมตามผมหรือไม่ ตามข้อบังคับนะครับ แต่ผมขออยากจะถามนิดเดียวละครับว่า มันขัดข้องอย่างไรถึงจะไม่ให้เขา呢ครับ มันกลัวอะไรคือที่เหตุผลที่ชี้แจงมันผมยังฟังไม่ขึ้น คือว่ากลัวเพื่อน ผมฟังไม่ขึ้นละ ปริญญาเมืองไทยยิ่งมากเท่าไรยิ่งดี แสดงว่าประชาชนนี้มีการศึกษาสูง ระดับปริญญานี้มีมาก สถิติตัวเลขมันจะได้มากขึ้น จะได้เป็นประเทศที่ไม่ใช่ด้อยพัฒนาเสียทีหนึ่ง แล้วที่นี้ที่ตอบผมมาว่า มันกลัวจะเพื่อน มันไม่เป็นเหตุผลนี้ครับ ท่านประธานที่เคารพ ไหนลองตอบอีกสักครั้งเถอะครับเพื่อความสบายใจ ไหน ๆ ก็ไม่ยอมชอมกับผมแล้ว ทำไมจึงให้ไม่ได้

ประธานสภาผู้แทน : ตะก็คุณวิวัฒน์เคยตอบที โดยอ้างอิงที่คุณติลกว่าใช้ใหม่ครับว่า มาตรา ๑๔ (๕) คือมีสิทธินั้นแล้ว แต่คุณอุทัยก็เกรงไปว่าจะไม่ให้ ผมจะขอมติต่อที่ประชุม เดี่ยวๆ กรรมการยอมใหม่ครับ ตามที่คุณเสวตรนะ ยอมใช้ใหม่ครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ยอมคำว่า "บรรดาผู้ได้รับ" ครับ แต่คำว่า "เทียบเท่า" นั้นไม่ได้ คือถ้าคำว่า "เทียบเท่า" แล้ว บังเอิญสถาบันอื่นๆ ไปถือว่าเป็นการเทียบเท่าไม่ให้เรียนต่อครับ นิสิตนักศึกษาผู้รับชอนี้ ที่ใช้คำว่าเทียบเท่าตนเอง เขาจึงเรียนต่อไม่ได้ จึงให้บอกว่าเท่ากันเลย เท่ากัน แล้วก็เรียนต่อได้ จะใช้คำว่า "เทียบ" ไม่ได้ ถ้าเป็นประกาศนียบัตร ม. ๖ หรือ ม. ๘ อย่างนี้ เทียบเท่า

เข้าจุฬาลงกรณ์ฯ ไม่ได้แบบนี้ เป็นต้น ฉะนั้นเกรงจะไปเกิดขัดข้อง สถาบันอื่นจะแอกแตก (attack) ทำให้เกิดมีปัญหาคืน จึงใช้คำว่า “เท่า” เท่ากันเลย ผมว่าคุณเสวตรคงจะพอใจนะครับ ให้เขียนคำว่า “บรรดา” ครับ

นายเสวตร-เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ไม่ขัดข้องครับ

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ขัดข้องแล้วครับ เออละ ขอมติเสียทีหนึ่ง ผมอยากจะขอมติ อ้าว ทำไมครับ กรรมการไหน

นายวิชัย เสวะมาตย์ (กรรมการ) : มีอีกนิดหน่อยครับท่านประธาน คือว่าเราใช้คำว่า “บรรดาผู้ได้รับ” แล้วมันยังมีคำสุดท้ายของบรรทัดที่ ๒ ดุจครับ “บรรดาผู้ได้รับ” แล้วก็บอกว่า “ที่ได้ให้ไป” มันซ้อนกัน ผมว่าบรรดาผู้ได้รับนี้มันมีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นก็เอาแต่คำว่า “ไป” “ที่ได้ให้” นั้นไม่ต้องเอา เพราะมันซ้อนกัน

ประธานสภาผู้แทน : ครับ ถูกแล้วครับ

นายวิชัย เสวะมาตย์ (กรรมการ) : บรรดาผู้ได้รับประกาศนียบัตรนี้ ไปก่อนวันอะไรไปตามเดิม ผมขอตัดคำว่า “ที่ได้ให้” ออก เพราะมันซ้อนกัน คำที่ว่า “ผู้ได้รับ” นะมันมีอยู่แล้ว ครบอยู่แล้ว ท่านผู้อื่นจะขัดข้องหรือไม่ จะให้อ่านใหม่ครับ

นายเลิศสิน หงษ์แสงไทย (ขอนแก่น) : ผมนี่นาน ๆ จะพูดครั้งหนึ่งนะครับ ผมเสนออย่างนี้ครับ ที่ผมฟังมาทั้งสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งกรรมการนี่ รู้สึกว่าได้กันมาก ผมเห็นด้วยและครับ เพื่อนผมนี้ที่จังหวัดชลบุรีครับ ไหน ๆ คณะกรรมการก็ใจกว้างขวางนะครับ มีแต่เติมมาตรา ๔๑ ของบทเฉพาะกาลนี้ เพื่อจะให้ผู้ที่จบจากเทคโนโลยีนี้ นะครับ ให้ได้รับปริญญาแล้ว ในเมื่ออย่างนี้แล้วจะเติมว่าให้มีศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญาแล้ว ไหน ๆ เราจะให้แล้ว จริงอยู่ผมฟังจากสมาชิกผู้มีเกียรติที่มาจากมหาสารคามว่า ตามมาตรา ๑๔ (๑๕) นั้นนะครับ หมายความว่า ทางสถาบันนี้แหละมีสิทธิที่จะพิจารณาว่าได้รับปริญญา แต่ไม่แน่นอนครับ ผมเห็นด้วยกับสมาชิกที่มาจากชลบุรี เพราะอีกเพียงแค่ ๒๐๐ กว่าคนกับ ๓๐๐ คนเท่านั้น

ที่จะได้ปริญญา เพราะไหนๆ กรรมการก็มีใจกว้างขวางที่จะให้ปริญญาแล้ว เพราะฉะนั้น ผมจึงเสนออย่างนี้ วรยศสุดท้ายนะครับ "ให้มีศักดิ์และสิทธิได้รับปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้" คือ "เท่า" นี้ให้แก่เป็น "ได้รับ" ทั้งนี้แล้วแต่สภานี้จะพิจารณาครับ

ประธานสภาผู้แทน : ต้องกรรมการเขาขอมใหม่ กรรมการจะยืนยันตามนี้ หรือจะยอม

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กรรมการ) : รู้สึกเสียใจอย่างยิ่งจำเป็นต้องยืนยัน

๑. เพื่อให้เป็นของศักดิ์สิทธิ์

๒. เพื่อให้พระราชบัญญัตินี้ออกสู่ประชาชนโดยรวดเร็วที่สุด จึงจำเป็นต้องยืนยัน ขออภัย ณ ที่นี้ด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทน : ขอมติที่ประชุมได้ที่ละครมั่งครับ เอ้า ๆ อยกเอาก้อเอ

นายเสรี สุชาติประคัลภ์ (อุบลราชธานี) : ผมเองรู้สึกเห็นด้วยกับคุณบุญเย็น เพราะว่าคิดถึงปัญหาการใช้ประกาศนียบัตรครับ เมื่อประกาศนียบัตรนี้ทะเลาะครับมันออกไปแล้วนะครับ เวลาจะไปใช้ให้กับคนที่เขารับนะ เขาบอกว่าประกาศนียบัตรนี้ของผมนะ สมมติว่ามีสิทธิใช้ประกาศนียบัตร บอกว่าประกาศนียบัตรนี้มีฐานะเทียบเท่าปริญญาตรี แล้วเอาตรงไหนไปบอกว่าเป็นปริญญาตรีหรือเป็นปริญญาโท หรือเป็นปริญญาเอก นี่นะครับคนที่รับนะครับ เขาไม่ได้รู้กฎหมาย แล้วนี่ก็พูดไว้กลางๆ ด้วยครับว่า มีศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้ คำว่ามีศักดิ์และสิทธินั้น เป็นปริญญาตรี หรือปริญญาโท หรือปริญญาเอก ปัญหาคนรับประกาศนียบัตรเพื่อรับคนเข้าไปทำงานนี้ครับ ที่มันเป็นปัญหาครับ ผมถึงอยาก จะใคร่ขอความกรุณาให้พิจารณาให้ละเอียด อย่าให้มีปัญหา ถ้าออกไปในรูปแบบนี้ ผมว่ามีปัญหาแน่นอน คนที่ใช้ต้องถูกวิโต เอ้าเอากฎหมายนี้ไปให้เขาดู บอกนี้ผมมีสิทธิตามปริญญาบัตร มีศักดิ์และสิทธิตามปริญญาบัตร ปริญญาไหนเล่าคุณ และทำอย่างไร ต้องกลับมาอีกครับ ต้องให้ทางสถาบันนี้รับรองไปอีก เท่าปริญญาตรี แล้วการที่รับรองอย่างนั้นมันจะมีผลทาง

กฎหมายใหม่ ในเมื่อกฎหมายฉบับนี้ไม่ได้เขียนรับรองไว้ ผมถึงอยากจะให้พิจารณาในแง่ที่
 หน่อยครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ตามที่เพื่อนสมาชิกแห่งจังหวัดระยอง
 ได้ชี้แจงมาก็ใครจะขอให้ท่านสมาชิกได้พิจารณาให้ตระหนักอีกครั้งหนึ่งว่า การที่จะแก้ไขไป
 เช่นนั้น กระผมกลับมีความรู้สึกว่าจะทำให้ความหมายเสีย และไม่ได้ผลเท่าที่ควร และจะ
 เกิดเป็นปัญหาเจตนาของมาตรา ๔๑ ซึ่งกรรมาธิการได้ร่างเพิ่มเติมมานั้น มีจุดประสงค์ต้องการ
 จะให้ประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูงซึ่งให้ไว้หน้านั้นเหมือนหนึ่งว่าเป็นปริญญาบัตร มีศักดิ์
 และสิทธิเท่าปริญญาบัตรต้องการจะให้ประกาศนียบัตรเทียบกัน มีความมุ่งหมายจะให้
 ประกาศนียบัตรเทียบเท่ากัน ต้องการให้ประกาศนียบัตรของครูเทคนิคชั้นสูงซึ่งได้ให้ไปแล้ว
 ให้มีศักดิ์มีสิทธิเหมือนว่าเป็นปริญญา เจตนาของการร่างเป็นเช่นนั้น ก็เมื่อประกาศนียบัตร
 ครูเทคนิคชั้นสูงซึ่งให้ไปแล้วมีศักดิ์และสิทธิเหมือนเป็นใบปริญญา บุคคลซึ่งได้ประกาศนียบัตร
 ชั้นสูงก็คือบุคคลซึ่งได้ปริญญาตนเอง ถ้าหากไปเขียนว่าบรรดาผู้ซึ่งได้ประกาศนียบัตรครู
 เทคนิคชั้นสูงไปแล้วให้มีศักดิ์และมีสิทธิเท่าปริญญาบัตร มันก็กลายเป็นเอาคนนี้ไปเทียบ
 กับปริญญา ขอให้ท่านได้อ่านตามภาษาไวยากรณ์คำว่า บรรดาผู้ซึ่งได้ประกาศนียบัตรครูเทคนิค
 ชั้นสูงที่ได้ให้ไปก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญา มันก็ดู
 ขอบกล เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าการที่กรรมาธิการได้เขียนเทียบประกาศนียบัตรที่ให้ไปแล้ว
 เหมือนประหนึ่งว่าเป็นปริญญา นั้นน่าจะถูกต้องว่า และก็ไม่ต้องห่วงว่าคนซึ่งได้ประกาศนียบัตร
 เดิมนั้นจะไม่มีศักดิ์มีสิทธิเท่าปริญญา เมื่อเราเทียบประกาศนียบัตรเป็นปริญญาแล้ว คนซึ่ง
 ได้ประกาศนียบัตรก็เป็นคนได้ปริญญาอยู่นั่นเอง เป็นอัตโนมัติ (automatic) กระผมว่าเขียน
 ไปแล้ว มันจะทำให้เสียความมุ่งหมาย ลองพิจารณากันดูอีกครั้งหนึ่งครับ และอีกประการหนึ่ง
 ก็ใครจะขอประทานคราบเรียนต่อท่านประธาน ไหน ๆ ก็ต้องขอประทาทโทษ วันนี้ก็กรรมาธิการ
 ไม่สู้จะหิวอะไรหรอกครับ กรรมาธิการก็รู้สึกว่าจะเอาผลประโยชน์ของที่ประชุมเป็นประการ
 สำคัญ จึงอยากจะมีความเห็นโน้มเอียงไปอย่างที่ท่านสมาชิกอุปราชธานีคือคุณบุญยืน
 วอทอง ได้เสนอต่อกรรมาธิการ เพราะเหตุว่าได้อ่านในมาตราก่อน ๆ แล้ว ได้บัญญัติไว้ว่า

ปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้มี ๓ ปริญญาบัตร คือ ตรี โท เอก มันมี ๓ อัน ปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้ ทีนี้เมื่อเราบอกว่าบรรดาประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูงที่ได้ให้ไปแล้วนี้ เดียวนี้ให้มีสิทธิเท่าปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้ เท่าปริญญาบัตรชั้นไหน ชั้นตรี หรือโท หรือเอก ไม่ได้ระบุไว้ จริงอยู่โดยเจตนาเรารู้ว่าคือตรีนั่นเองแหละ ถ้าจะย่ำให้ชัดเจนก็ชัด แต่ถ้าไม่ย่ำไว้ให้ชัดเจนก็ได้เหมือนกัน คือว่าคงไม่มีใครตีความที่จะขอโท ขอเอกหรือขอที่ใดเทียบให้นั้นก็ดีใจแะอยู่แล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าจะเทียบชัดเจนไปเขียนว่า ตรี อย่างนี้ก็คงไม่มีอะไรเสียหาย อันนี้ก็สุดแล้วแต่กรรมการจะพิจารณานะครับ แต่อย่างไรก็ตาม กระผมขออย่าอย่างเพื่อนสมาชิกจากจังหวัดระยองอีกครั้งหนึ่งว่าการที่ไปเติมแก้ไขไปอย่างนั้น อาจจะทำให้ความหมายเสียไปหรือไม่ ลองพิจารณาอีกครั้งหนึ่งครับ

นายขุนทอง ภูผิวเดือน (กาฬสินธุ์) : กระผมก็นั่งฟังการโต้เถียงกันทั้งสองฝ่ายมานานพอควร ก็จับใจความได้ว่ามาเถียงกันอยู่ตรงที่ว่าศักดิ์และสิทธิเท่าเทียมกันนี้ กระผมเลยคิดว่าถ้าหากเอาแบบอย่างคุณอุทัยนี้ไม่ได้โต้เถียงกันเลยครับ ไทน์ ๆ จะให้แล้วก็ให้ปริญญาตรีไปเลย ให้เสื้อครุยไปเลย ไทน์กรรมการก็มีเจตนาปรารถนอยากรจะให้เท่ากันก็ให้เท่ากันเสียเลยครับ จะให้ทานอาหารด้วยผัดเครื่องในไก่ ให้ทุกคนนี้ทานกัน แต่จะไปให้พวกหนึ่งอย่าทานเต็มจานนะ อีกคนหนึ่งทานเต็มจาน นี่รู้สึกอะไร ๆ อยู่ และอีกประการหนึ่งไทน์ ๆ ก็ให้เท่ากันแล้ว ตัดเสื้อครุยเสียสตางค์เท่ากันก็ให้เท่ากันหมดเลยเถิดครับ มันจะตัดปัญหานี้ได้ กระผมขอขอบคุณมากครับ

นายสว่าง อุณาพรหม (นครราชสีมา) : กระผมสว่าง อุณาพรหม ส.ส. นครราชสีมา มีความข้องใจอยู่มากในการที่จะมีการเติมคำว่าบรรดาผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตรนะครับ คือท่านสมาชิกผู้อาวุโสแห่งระยองได้อภิปรายว่ามันเป็นนามธรรม ไม่ใช่นามธรรมครับ ประกาศนียบัตรก็เป็นกระดาษแผ่นหนึ่ง มันมีรูปครับ เป็นรูปธรรม มันแหละครับ ทีนี้การจะใส่ "ผู้ที่ได้รับ" นี้เข้าไปนะครับ มันจะกลายเป็นว่าไปรับรองบุคคล คือประกาศนียบัตรนี้มันจะใช้ประโยชน์อะไรได้ก็ต่อเมื่อมีบุคคลรับไป แล้วเอาไปแสดง เพราะฉะนั้นไม่เขียนไว้ก็ได้ แต่ถ้าหากว่าเขียนไว้แล้วก็จะเกิดขัดอย่างที่ท่าน ส.ส. สวัสดิ์ คำประกอบ กล่าวไว้ว่าจะเอาคนนี้มาเทียบกับปริญญา

อยู่ข้างท้าย นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง กระผมขออภัยที่จะกล่าวว่าผู้ได้รับประกาศนียบัตรไปนั้นอาจจะขาดคุณสมบัติบางประการ เช่นว่าไม่มีสตางค์ให้ลูกก็เลยไปวิ่งราวเงินแม่ค้า ซึ่งเคยมีมาแล้ว ปริณยานะครับ ก็ขาดคุณสมบัติไป ทีนี้ถ้าไปเขียนรับรองว่าบรรดาผู้ที่ได้รับได้รับแล้ว ทีนี้จะไปติดคุกติดตะรางก็ไม่ว่ากฎหมายเขารับรอง ต้องมีศักดิ์ ต้องมีสิทธิกฎหมายไปรับรองมันกว้างไป กระผมก็เลยคิดๆ ว่า ไม่ควรจะไปใส่บุคคล เมื่อไม่ใส่บุคคลแล้ว จะหมดปัญหา นะครับ ทีนี้คำว่า "ผู้ที่ได้รับ" นี้กระผมคิดว่าไม่ควรใส่ แล้วก็อีกประการหนึ่ง กระผมคิดว่าอันนั้นนะครับ คำว่าให้มีศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ได้หมายความว่าให้ได้รับปริญญาถือประกาศนียบัตรอันนั้นแหละ ยกตัวอย่าง เช่น ประกาศนียบัตรชั้นสูงทางวิชาบัญชีของกรมศสตร์ไม่เป็นปริญญา แต่รับกันว่าเป็นประกาศนียบัตรซึ่งสูงกว่าปริญญาตรี เมื่อก่อนนี้ปริญญาตรีเขาบรรจุกันอัตราสมัยก่อน ๑๐๐ บาท ถ้าใครจบประกาศนียบัตรชั้นสูงบัญชีเขาบรรจุ ๑๕๐ บาท อัตราเป็นอย่างนั้นนะครับ แล้วก็กระผมไม่ทราบว่าจะต่อมาเมื่อเปลี่ยนหลักสูตรบัญชีนั้นเป็น บช.บ. คือบัญชีบัณฑิต สวมครุยแล้วเหมือนที่มีอยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นี้พวกที่รับประกาศนียบัตรชั้นสูงมาขอรับเป็น บช.บ. หรือเปล่า กระผมไม่ทราบแต่กระผมอ่านตามนี้แล้ว พวกนี้ไม่มีสิทธิได้รับปริญญาบัตรถือประกาศนียบัตรไว้ เช่นว่าเขาบอกว่าใครมีปริญญาบัตรจากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ปริญญาตรีอย่างนี้อะไร บ.ก็แล้วแต่ ว.ศ.บ. จากนี้สมมติอย่างนั้นนะครับ ก็จะบรรจุเข้ารับราชการอัตรา ๑,๒๕๐ บาท ทีนี้พวกถือประกาศนียบัตรอันนี้ก็จะเป็นสมครกับเขาได้เหมือนกัน เพราะเขารับรองสิทธิ นะครับ และก็ศักดิ์ในนี้คงจะหมายถึงว่าศักดิ์ศรีว่า อย่ามาดูถูกกันว่าคุณประกาศนียบัตร และที่ผมปริญญาบอกว่าเท่ากันนะเท่ากัน มันหมายความว่านั่น ศักดิ์รับปริญญาบัตรย่อมมี คำว่าให้มีศักดิ์และสิทธิตามปริญญาทุกประการ เขารับรองไว้ในนั้นครับ ทีนี้พวกที่ได้รับประกาศนียบัตรนี้ก็มารับรอง โดยมาตรวจนี้ว่าให้มันไปเท่ากับปริญญาแต่ไม่ได้หมายความว่ารับปริญญาและที่สวมเสื้อครุย กระผมเข้าใจอย่างนั้นครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : บางที่จะเข้าใจผิดกันครับ คือว่าผมไม่ได้ขอให้เต็มแห่งเดียว เต็ม ๒ แห่งนะครับ หมายความว่าผู้ที่รับประกาศนียบัตรนี้ก่อนวันใช้

พระราชบัญญัตินี้บังคับก็ให้มีศักดิ์และสิทธิเท่ากับผู้ที่ได้รับปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้
มันเท่ากัน เทียบกันได้

ประธานสภาผู้แทน : กรรมการตกลงใจอย่างไร

นายวิวัฒน์ อินทรอุดม (กรรมการ) : เรื่องที่เราโต้เถียงกันนี้ ที่จริงก็น่าเห็นใจ
ครับ แต่ถ้าหากว่าเราจะดูตามแบบฟอร์มซึ่งทางกระทรวงศึกษาธิการหรือไปประกาศนียบัตร
ทั่ว ๆ ไปแล้วเขาจะเขียนว่าประกาศนียบัตรฉบับนี้ให้ไว้แก่นะครับ เพราะฉะนั้นผมก็เข้าใจว่า
ประกาศนียบัตรนี้ต้องเป็นบุคคลถือไป ไปเทียบ และการเอาไปเทียบนี่คือเอากระดาษแผ่นที่
ให้มันนั่นแหละครับเทียบกัน มีศักดิ์และสิทธิเทียบเท่าปริญญา มีศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญาตรี
ที่ท่านบอกว่าจะเพิ่มตรีนั้นนะครับกระผมขอเรียนชี้แจงว่าได้ถามในคณะอาจารย์เช่นเดียวกัน
ที่สำเร็จไปแล้วนั้นส่วนมากเทียบปริญญาตรีทั้งนั้น เป็นปริญญาตรีทั้งหมดนะครับปริญญาตรี
ยังไม่ได้ตั้งถึงโทและเอก ที่นี้ที่ท่านคิดนั้น ถ้าหากว่าผมคิดไปอีกแง่หนึ่ง คิดว่าถ้าสมมติว่าสถาบันนี้
ผลิตนักศึกษาไปแล้วมีปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก จะมีต้องเติมถึงเท่าปริญญาตรี โท
เอกหรือเพราะฉะนั้นที่คณะกรรมการเขียนไว้ว่าเท่าปริญญาบัตรนั้น ผมว่าถูกต้องแล้ว
ส่วนผู้ที่เรียน ๓ ปีก็อาจมี ซึ่งอันนี้อยู่ในมาตรา ๑๔ (๕) ซึ่งสถาบันนั้นมีสิทธิและมีอำนาจ
ในการที่จะเทียบ ผมว่าแจ้งชัดแล้ว เพราะฉะนั้นคณะกรรมการจึงขอยืนยัน

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยว จะยอมให้แก้ตามที่คุณเสวตรเสนอไหม เมื่อคืนนี้ยัง
กำกวมอยู่

นายสุวรรณ ธนัญญา (ประธานกรรมการ) : คณะกรรมการได้ประนีประนอม
และก็อ่านได้ความดังนี้ครับ "บรรดาผู้ได้รับประกาศนียบัตรครุเทคนิคชั้นสูง ประกาศนียบัตร
เทคนิคชั้นสูงของวิทยาลัยเทคนิคพระนครเหนือ วิทยาลัยโศภนาคคม และวิทยาลัยเทคนิค
ธนบุรี ไปก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้มีศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญาบัตรตามพระราช
บัญญัตินี้"

ประธานสภาผู้แทน : เท่ากับผู้ได้รับปริญญาบัตรใช่ไหม คุณเสวตรแก้อย่างไร
เท่ากับผู้ได้รับ

นายสุวรรณ ธนภักญา (ประธานกรรมการ) : มีศักดิ์และสิทธิเท่าปริญญาบัตร

ประธานสภาผู้แทน : กับ

นายสุวรรณ ธนภักญา (ประธานกรรมการ) : ไม่มี "กับ" ครับ

ประธานสภาผู้แทน : เท่ากับผู้ได้รับ คุณไม่ให้ใส่หรือ

นายสุวรรณ ธนภักญา (ประธานกรรมการ) : "กับ" ไม่เอาครับ

ประธานสภาผู้แทน : เท่ากับผู้ได้รับ เอ มันต้องเท่ากับคนช

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ท่านประธานครับ ต้องเท่ากับคนชครับ
คือว่าเท่ากับผู้ได้รับปริญญาบัตร

ประธานสภาผู้แทน : อันหน้ามันคน อันหลังก็ต้องคนด้วย

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ถูกไหมครับ เอ้า ถูกแล้วครับ ถูกแล้ว

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยว กรรมการครับ เท่ากับผู้ได้รับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ขอตัด "ไป" เสียอีกคำหนึ่งครับ คำว่า
"ไป" นี้ เพราะว่าผู้ได้รับก่อนวันพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เอา "ไป" ออกเสียด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทน : ผมคิดว่าลงมติกันได้แล้วละ เพราะกรรมการก็ยืนยัน
อย่างนี้แล้ว ฉะนั้นผมลงมตินะครับ แก้อย่างนี้นะครับ ที่กรรมการยืนยัน "มาตรา ๔๑
บรรดาผู้ได้รับประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูง ประกาศนียบัตรเทคนิคชั้นสูงของวิทยาลัย
เทคนิคพระนครเหนือ วิทยาลัยโศภนาคคม และวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี ก่อนวันที่พระราช

บัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีศักดิ์และสิทธิเท่ากับผู้ที่ได้รับปริญญาบัตรตามพระราชบัญญัตินี้”
 ขอลงมติเสียทีเถอะครับ เพราะว่าก็เกี่ยวกับเรื่องคำพูดนิดเดียว ฉะนั้นผมขอถามมติ
 ต่อที่ประชุมนี้ว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรจะปิดอภิปรายเรื่องนี้ได้แล้ว โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๔ คน)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย คือเห็นสมควรจะให้เปิดอภิปราย
 ต่อไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๗ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้ปิดอภิปราย

ต่อไปนี้ผมจะถามมติต่อที่ประชุมนี้ว่า ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้เพิ่มเติม มาตรา ๔๑
 ตามที่ได้แก้ไขมาแล้ว ดังที่ได้อ่านให้ฟังเมื่อคืนแล้ว โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เพิ่มเติม มาตรา ๔๑ ตามที่
 ได้มีการแก้ไขแล้ว

การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ตามข้อบังคับข้อ ๑๑๗ จบ
 ร่างแล้ว ต่อไปนี้เป็นการพิจารณาสรุป จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขถ้อยคำที่เห็นว่ายังขัดกันอยู่บ้าง
 หรือไม่

(ไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด)

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด เป็นอันว่าจบการพิจารณา
ในวาระที่ ๒ แล้ว

ต่อไปนี้เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอมติต่อที่ประชุมนี้ว่า สมควรจะ
ให้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไปหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่า สมควร
ที่จะให้เสนอต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนี้ต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องด่วน ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม
(ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขการ
พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๑๑๕

สภาผู้แทน

๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทน

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกการประชุมคณะกรรมการ
สามัญ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติปรับปรุง
กระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และส่งให้คณะ
กรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธารณสุขพิจารณา กรรมการคณะนี้
ประกอบด้วย

๑. นายสุวรรณ ธนัญญา	เป็นประธานกรรมการ
๒. นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง	
๓. นายญาติ ไหวดี	
๔. นายบุญช่วย อัตถากร	
๕. นายบุญเอื้อ ประเสริฐสุวรรณ	
๖. นายประชุม รัตนเพียร	
๗. นายปรีดา อร่าม	
๘. นายวิชัย เสวะมาตย์	
๙. นายวิวัฒน์ อินทรอุดม	
๑๐. ร้อยโท สมศาสตร์ รัตนลัก	
๑๑. นายเสริม โลกเลื่อง	

เลขาธิการรัฐสภาได้มอบหมายให้นายประสงค์ วรชาติ หัวหน้ากองกรรมาธิการ
เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงกราบ
เรียนมาเพื่อได้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนพิจารณาต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) สุวรรณ ธนกันญา
(นายสุวรรณ ธนกันญา)
ประธานกรรมาธิการสามัญ

สำเนาถูกต้อง

เสงี่ยม พิมพ์

 ทาน

บันทึกการประชุมคณะกรรมการสามัญ
คณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธิตปฏิบัติการ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...)
พ.ศ. ....

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และส่งให้คณะกรรมการการศึกษา การสาธารณสุขและการสาธิตปฏิบัติการพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เลขานุการรัฐสภาได้มอบหมายให้นายประสงค์ วรรณชาติ หัวหน้ากองกรรมการ เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายระบิล สีสสุวรรณ รองอธิบดีกรมอาชีวศึกษา คุณหญิงสมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิค กรมอาชีวศึกษา นายไพบูลย์ หังสพฤกษ์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิค ธนบุรี นายทริส สุตะบุตร อาจารย์เอกวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี และนางลำยอง สุวณิชย์ อาจารย์เอกวิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพ

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๔. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>คำปรารภ</u>	"
<u>มาตรา ๑</u>	"
<u>มาตรา ๒</u>	"

มาตรา ๓

๕. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามร่างเดิมมาพร้อมกับบันทึกนี้ด้วยแล้ว

(ลงชื่อ) สุวรรณ ธนกันญา

(นายสุวรรณ ธนกันญา)

ประธานกรรมการสามัญ

ร่าง

พระราชบัญญัติ

ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...)

พ.ศ. ....

.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุง กระทรวง
ทบวง กรม

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติปรับปรุง กระทรวง
กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุ
เบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง
ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๐๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๔ ราชการกระทรวงศึกษาธิการ แยกเป็น

- (๑) สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี
- (๒) สำนักงานปลัดกระทรวง
- (๓) กรมการฝึกหัดครู
- (๔) กรมการศาสนา
- (๕) กรมพลศึกษา
- (๖) กรมวิชาการ
- (๗) กรมวิสามัญศึกษา
- (๘) กรมศิลปากร
- (๙) กรมสามัญศึกษา
- (๑๐) กรมอาชีวศึกษา
- (๑๑) สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

ให้สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเป็นทบวงการเมืองมีฐานะเป็นกรม”

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

๑๗๕

คณะกรรมการมีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติมบ้างหรือไม่

นายสุวรรณ ธนัญญา (ประธานกรรมการ) : คณะกรรมการไม่มีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติม

ประธานสภาผู้แทน : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่าน

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. .... ซึ่งร่างพระราชบัญญัติไม่มีการแก้ไข คำปรารภไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ และมาตรา ๓ ไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทน : การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ตามข้อบังคับข้อ ๑๑๗ จบร่างแล้ว ต่อไปนี้เป็นการพิจารณาสรุป จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขถ้อยคำที่เห็นว่ายังขัดกันอยู่บ้างหรือไม่

(ไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด)

ประธานผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด เป็นอันว่าจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้ว

ต่อไปนี้เป็นการศึกษาพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอมติต่อที่ประชุมเห็นว่า สมควรจะให้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไปหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่า สมควรที่จะให้เสนอต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอำนาจที่ประชุมนี้ลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับ
นี้ต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๖ ร่างพระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร พ.ศ. .... ซึ่ง
คณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๒๑๐๖

สภาผู้แทน

๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๓

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทน

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกการประชุม
คณะกรรมการวิสามัญ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ จดทะเบียน
เครื่องจักร พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และตั้งกรรมการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่ง
เพื่อพิจารณา กรรมการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายไกรวิท อมาตยกุล
๒. นายชาญชัย ถาวรธาร
๓. นายชูลิน โคนันทน
๔. นายทวิช กลิ่นประทุม
๕. นายบุญช่วย มาประเสริฐ
๖. นายบุญถม เย็นมะโนช
๗. นายประมุข สุวรรณศร
๘. นายเผด็จ จิราภรณ์

๕. นายสุทิน กลับเจริญ

ที่ประชุมคณะกรรมการได้เลือกข้าพเจ้าเป็นประธานกรรมการ และเลขาธิการ
รัฐสภาได้มอบหมายให้นายประสงค์ วรชาติ หัวหน้ากองกรรมการ เป็นเลขานุการคณะ
กรรมการ

บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงกราบ
เรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนพิจารณาต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

ประมุข สุวรรณศร

(นายประมุข สุวรรณศร)

ประธานกรรมการวิสามัญ

สำเนาถูกต้อง

พรณบบุผา พิมพ์

ทาน

บันทึกการประชุมคณะกรรมการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร
พ.ศ. ....

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และตั้งกรรมาธิการวิสามัญขึ้นคณะหนึ่งเพื่อพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. คณะกรรมาธิการได้เลือกนายประมุข สุวรรณศรี เป็นประธานกรรมาธิการ และเลขาธิการรัฐสภาได้มอบหมายให้นายประสงค์ วรชาติ หัวหน้ากองกรรมาธิการ เป็นเลขานุการคณะกรรมาธิการ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายวินิตย์ โทณะวณิก นายช่างใหญ่สำนักงานปลัดกระทรวง นายมนัส สุขสมาน นายช่างโท กองควบคุมโรงงาน และนายสมาน สุวรรณโชติหัวหน้าแผนกโต้ตอบ กองกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงกระทรวงอุตสาหกรรม

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผู้แปรญัตติ ๖ ราย คือ ๑. นายใหญ่ ศวิตชาติ และนายนิสิต เวทย์ศิริยานันท์ ๒. นายเสรี สุชาติตะประคัลภ์ ๓. พันเอก สมคิด ศรีสังคม ๔. นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ๕. นายฟอง สิทธิธรรม และนายมีเดช วรสีหะ ๖. นายพานิช สัมภวคุปต์

๔. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราช

ไม่มีผู้แปรญัตติ

ไม่มีการแก้ไข

บัญญัติ

คำปรารภ

มีผู้แปรญัตติ

มีการแก้ไข

<u>มาตรา ๑</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๗</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๘</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๙</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๐</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๑</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๒</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๓</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๔</u>	มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๕</u>	มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๖</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑๗</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>บัญชีอัตรา</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>คำธรรมเนียม</u>		

๕. สรุปผลการพิจารณาคำแปรญัตติเรียงตามลำดับมาตรา

คำปรารภ นายฟอง สิทธิธรรม และนายมีเดช วรสีหะ ขอแปรญัตติไว้
กรรมาธิการเห็นด้วยและแก้ไขให้แล้ว

มาตรา ๓ นายใหญ่ ศวิตชาติ และนายนิสิต เวทย์ศิริยานนท์

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ นายพอง สิทธิธรรม และ
 นายมีเดช วรสีหะ ขอแปรญัตติไว้
 กรรมธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
 นายเสรี สุชาติประคัลภ์ ขอแปรญัตติแก้ข้อความใน
 วรคสามเป็นดังนี้

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนจดทะเบียน
 นิติกรรมจำนองขายฝากของกระทรวงมหาดไทยที่มีอยู่แล้ว
 ก่อนประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้”

กรรมธิการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติขอสงวน
 พันเอก สมนัด ศรีสังคม ขอแปรญัตติไว้
 กรรมธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติขอสงวนเฉพาะ
 ให้ตัดข้อความ

“เจ้าของ” หมายความว่า ผู้ถือกรรมสิทธิ์” ออก

มาตรา ๔ นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติตัดออกทั้งมาตรา
 กรรมธิการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติขอสงวน

มาตรา ๕ นายพอง สิทธิธรรม และมีนายเดช วรสีหะ ขอแปรญัตติไว้
 กรรมธิการเห็นด้วยและแก้ไขให้แล้ว
 นายใหญ่ ศวิตชาติ และนายนิสิต เวทย์ศิริยานันท์
 ขอแปรญัตติแก้เป็นดังนี้

“มาตรา ๕ เครื่องจักรใดเมื่อได้จดทะเบียนตามพระราช-
 บัญญัติแล้ว ให้จำนอง ขายฝาก ได้เช่นเดียวกับอสังหาริมทรัพย์
 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

กรรมธิการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติขอสงวน
 พันเอก สมนัด ศรีสังคม ขอแปรญัตติแก้เป็นดังนี้

“มาตรา ๕ เครื่องจักรใดเมื่อได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้ถือว่าเป็นสิ่งทรมทรัพย์ที่อาจจำนองได้ตามมาตรา ๗๐๓ (๔) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๒๕๔ มาตรา ๑๓๐๐ มาตรา ๑๓๐๑ และบทบัญญัติบรรพ ๓ ลักษณะ ๑๒ ว่าด้วยจำนองแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม”

กรรมการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติขอสงวน
นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติตัดข้อความ
“ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๒๕๔ มาตรา ๑๓๐๐ และมาตรา ๑๓๐๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม และ” ออก

กรรมการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติขอสงวน

มาตรา ๖

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติไว้
กรรมการเห็นด้วยและแก้ไขให้แล้ว

นายพอง สิทธิธรรม และนายมีเดช วรสีหะ ขอแปรญัตติไว้
กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
พันเอก สมคิด ศรีสังคม ขอแปรญัตติแก้เป็นดังนี้

“มาตรา ๖ ผู้ถือกรรมสิทธิ์ในเครื่องจักรใด ประสงค์จะจดทะเบียนเครื่องจักร ให้ยื่นคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ผู้ถือกรรมสิทธิ์ในเครื่องจักร หากประสงค์จะจดทะเบียนการจำนองเครื่องจักรไปพร้อมกับการจดทะเบียนตามความในวรรคก่อน ก็ให้กระทำได้ในกรณีเช่นนี้ให้ชำระค่าธรรมเนียม

เฉพาะที่เกี่ยวกับค่าจดทะเบียนการจ้างงานเท่านั้น”

กรรมวิธีการไม่เห็นด้วย

ผู้แปรญัตติของสงวน

มาตรา ๗

พันเอก สมคิด ศรีสังคม นายฟอง สิทธิธรรม และ

นายมีเดช วรสีหะ

ขอแปรญัตติไว้

กรรมวิธีการได้ชี้แจงแล้ว

ผู้แปรญัตติพอใจ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์

ขอแปรญัตติไว้

กรรมวิธีการได้แก้ไขแล้ว

ผู้แปรญัตติพอใจ

นายใหญ่ ศวิตชาติ และนายนิสิต เวทย์ศิริยานันท์

ขอแปรญัตติแก้เป็นดังนี้

“มาตรา ๗ ให้นายทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเป็นนายทะเบียนทำนิติกรรมตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ส่งสำเนานิติกรรมไปยังกระทรวงอุตสาหกรรม ๑ ชุด”

กรรมวิธีการไม่เห็นด้วย

ผู้แปรญัตติของสงวน

นายเสรี สุชาติประคัลภ์

ขอแปรญัตติตัดออกทั้งมาตรา

กรรมวิธีการไม่เห็นด้วย

ผู้แปรญัตติของสงวน

มาตรา ๘

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ นายฟอง สิทธิธรรม และ

นายมีเดช วรสีหะ

ขอแปรญัตติไว้

กรรมวิธีการได้ชี้แจงแล้ว

ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๙

พันเอก สมคิด ศรีสังคม นายฟอง สิทธิธรรม และ

นายมีเดช วรสีหะ

ขอแปรญัตติไว้

กรรมวิธีการได้ชี้แจงแล้ว

ผู้แปรญัตติพอใจ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์

ขอแปรญัตติไว้

กรรมวิธีการได้แก้ไขแล้ว

ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๐ นายใหญ่ ควิตชาติ และนายนิสิต เวทย์ศิริยานันท์
 ขอแปรญัตติไว้
 กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
 พันเอก สมคิด ศรีสังคม นายฟอง สิทธิธรรม และ
 นายมีเดช วรสีหะ ขอแปรญัตติไว้
 กรรมการได้แก้ไขแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
 นายพานิช สัมภวคุปต์ ขอแปรญัตติไว้
 กรรมการเห็นด้วยแต่ให้ไปบัญญัติเพิ่มเป็นวรรคสอง
 ของมาตรา ๙

มาตรา ๑๑ พันเอก สมคิด ศรีสังคม นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์
 นายฟอง สิทธิธรรมและนายมีเดช วรสีหะ ขอแปรญัตติไว้
 กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๒ พันเอก สมคิด ศรีสังคม นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์
 นายฟอง สิทธิธรรม และนายมีเดช วรสีหะ ขอแปรญัตติไว้
 กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
 นายพานิช สัมภวคุปต์ ขอแปรญัตติไว้
 กรรมการเห็นด้วยและแก้ไขให้แล้ว

มาตรา ๑๓ นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ นายฟอง สิทธิธรรม และ
 นายมีเดช วรสีหะ ขอแปรญัตติไว้
 กรรมการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
 พันเอก สมคิด ศรีสังคม ขอแปรญัตติไว้
 กรรมการเห็นด้วยและแก้ไขให้แล้ว

นายใหญ่ ศวิตชาติ และนายนิสิต เวทย์ศิริยานนท์
ขอแปรญัตติแก้เป็นดังนี้

“มาตรา ๑๓ การเปลี่ยนแปลงแก้ไข ให้นายทะเบียนสิทธิ
และนิติกรรม ส่งสำเนาการแก้ไขไปยังกระทรวงอุตสาหกรรม
ทุกครั้ง”

กรรมวิธีการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติขอสงวน

มาตรา ๑๔

พันเอก สมคิด ศรีสังคม นายพอง สิทธิธรรม

และนายมีเดช วรสิทธิ์ ขอแปรญัตติไว้

กรรมวิธีการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

มาตรา ๑๕

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ นายพอง สิทธิธรรม

และนายมีเดช วรสิทธิ์ ขอแปรญัตติไว้

กรรมวิธีการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

นายเสรี สุชาติประคัลภ์ และพันเอก สมคิด ศรีสังคม
ขอแปรญัตติตัดออกทั้งมาตรา

กรรมวิธีการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติขอสงวน

มาตรา ๑๖

นายพอง สิทธิธรรม และนายมีเดช วรสิทธิ์

ขอแปรญัตติไว้

กรรมวิธีการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติไว้

กรรมวิธีการได้แก้ไขแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

นายเสรี สุชาติประคัลภ์ และพันเอก สมคิด ศรีสังคม
ขอแปรญัตติตัดออกทั้งมาตรา

กรรมวิธีการไม่เป็นด้วย ผู้แปรญัตติขอสงวน

มาตรา ๑๗

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ นายพอง สิทธิธรรม และ

นายมีเดช วรสีหะ ขอแปรญัตติไว้

กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

นายใหญ่ ควิตชาติ และนายนิสิต เวทย์ศิริยานันท์

ขอแปรญัตติแก้เป็นดังนี้

“มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม มีอำนาจออกกฎกระทรวง และกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้”

กรรมาธิการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติขอสงวน

นายเสรี สุชาติประคัลภ์ ขอแปรญัตติแก้เป็นดังนี้

“มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวง กำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่น เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้”

กรรมาธิการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติขอสงวน

พันเอก สมคิด ศรีสังคม ขอแปรญัตติแก้เป็นดังนี้

“มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับ

ออกกฎกระทรวง กำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราในบัญชี
ท้ายพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว
ให้ใช้บังคับได้

กรมการไม่เห็นด้วย

ผู้แปรญัตติขอสงวน

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม นายใหญ่ ควิตชาติ นายนิสิต เวทย์ศิริยานนท์

นายเสรี สุชาติประคัลภ์ พันเอก สมคิด ศรีสังคม

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ นายฟอง สิทธิธรรม และ

นายมีเดช วรสีหะ

ขอแปรญัตติไว้

กรมการได้แก้ไขแล้ว

ผู้แปรญัตติพอใจ

นายพานิช สัมภวคุปต์

ขอแปรญัตติไว้

กรมการเห็นด้วยและแก้ไขให้แล้ว

๗. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับบันทึก
นี้ด้วยแล้ว

(ลงชื่อ)

ประมุข สุวรรณศรี

(นายประมุข สุวรรณศรี)

ประธานกรรมการวิสามัญ

ร่าง

พระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร

พ.ศ. ....

.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการจดทะเบียนเครื่องจักร เพื่อให้เครื่องจักรเป็นสังหาริมทรัพย์ที่สามารถจดทะเบียนจำนองและทำนิติกรรมอื่นได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติจดทะเบียนเครื่องจักร พ.ศ. ....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นสัปดาห์สุดท้ายนับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“เครื่องจักร” หมายความว่า สิ่งที่ประกอบด้วยชิ้นส่วนหลายชิ้นสำหรับใช้ก่อกำเนิดพลังงาน เปลี่ยน หรือแปลงสภาพพลังงาน หรือส่งพลังงาน ทั้งนี้ด้วยกำลังน้ำ ไอน้ำ เชื้อเพลิง ลม ก๊าซ ไฟฟ้า หรือพลังงานอื่นใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกัน และหมายความรวมถึงเครื่องอุปกรณ์ ไฟลวิล পুলเล สายพาน เพลา เกียร์ หรือสิ่งอื่นที่ทำงานสนองกัน

“เจ้าของ” หมายความว่า ผู้ถือกรรมสิทธิ์

“จดทะเบียนเครื่องจักร” หมายความว่า การจดทะเบียนกรรมสิทธิ์เครื่องจักร และหรือการจดทะเบียนนิติกรรมอื่นเกี่ยวกับเครื่องจักรในภายหลัง

“นายทะเบียน” หมายความว่า นายทะเบียนเครื่องจักรกลาง หรือนายทะเบียนเครื่องจักรประจำจังหวัด แล้วแต่กรณี

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า นายทะเบียน และเจ้าพนักงานซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ เครื่องจักรใดที่จะจดทะเบียนกรรมสิทธิ์ได้ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕ เครื่องจักรใดเมื่อได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้แล้วให้หนบทบัญญัติมาตรา ๑๒๔๔ มาตรา ๑๓๐๑ และมาตรา ๑๓๐๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ให้ใช้บังคับโดยอนุโลม และให้ถือว่าเป็นสิ่งหามทรัพย์ที่อาจจำนองได้ตามมาตรา ๗๐๓ (๔) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๒๔๔ มาตรา ๑๓๐๐ และมาตรา ๑๓๐๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๖ เจ้าของเครื่องจักรใดประสงค์จะจดทะเบียนด้วยตัวเครื่องจักรให้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการและแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๗ ให้จัดตั้งสำนักงานทะเบียนเครื่องจักรกลางขึ้นในกระทรวงอุตสาหกรรม มีเขตอำนาจหน้าที่ทั่วไปในการจดทะเบียนเครื่องจักรทุกจังหวัดและมีหน้าที่ควบคุมสำนักงานทะเบียนเครื่องจักรประจำจังหวัดที่จะได้จัดตั้งขึ้นให้ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

รัฐมนตรีมีอำนาจออกประกาศในราชกิจจานุเบกษาจัดตั้งสำนักงานทะเบียน
เครื่องจักรประจำจังหวัดโดยให้มีนายทะเบียนอำนาจหน้าที่เฉพาะในการจดทะเบียนเครื่องจักรในจังหวัด
นั้น หรือจะให้มีอำนาจหน้าที่ในจังหวัดอื่นใดด้วยก็ได้

ให้มีนายทะเบียนเครื่องจักรกลางในสำนักงานทะเบียนเครื่องจักรกลาง และมี
นายทะเบียนเครื่องจักรประจำจังหวัดในสำนักงานทะเบียนเครื่องจักรประจำจังหวัด และให้
นายทะเบียนเครื่องจักรกลางมีหน้าที่ควบคุมสำนักงานทะเบียนเครื่องจักรประจำจังหวัดด้วย

ให้นายทะเบียนเครื่องจักรกลางและนายทะเบียนเครื่องจักรประจำจังหวัดมี
อำนาจหน้าที่ในการจดทะเบียนเครื่องยนต์เครื่องจักร

มาตรา ๘ หลักเกณฑ์และวิธีการและแบบในการจดทะเบียนเครื่องยนต์เครื่องจักร
รวมตลอดถึงการประทับหรือทำเครื่องหมายการจดทะเบียนไว้ที่เครื่องจักรและการออกหนังสือ
สำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักร ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๙ ในการดำเนินการจดทะเบียนเครื่องยนต์กรรมสิทธิ์เครื่องจักร ให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่มีอำนาจสอบสวนถามข้อเท็จจริง และเรียกผู้ใดก็ตามที่เกี่ยวข้องหรือให้ผู้
ขอจดทะเบียนส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้อง หรือนำบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำได้ตาม
ความจำเป็น ถ้ามีกรณีเป็นที่ควรเชื่อได้ว่าการขอจดทะเบียนนั้นไม่ถูกต้อง นายทะเบียนอาจ
ปฏิเสธการขอจดทะเบียนนั้นเสียได้ โดยแจ้งเหตุที่ไม่ถูกต้องเป็นหนังสือแก่ผู้ขอจดทะเบียน

เมื่อการขอจดทะเบียนนั้นเป็นการถูกต้อง ให้นายทะเบียนออกหนังสือสำคัญ
แสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรให้

มาตรา ๑๐ ถ้าหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องยนต์เครื่องจักรสูญหาย
หรือถูกทำลาย ให้ผู้ถือหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนยื่นคำขอรับใบแทนต่อนายทะเบียน
ที่ได้ออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนนั้น

ใบแทนให้มีข้อความและรายการเช่นเดียวกับหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียน

มาตรา ๑๑ ในกรณีที่เครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้แล้วได้ย้ายไปสวมรถแทนที่ตั้งที่ได้จดทะเบียนไว้ ให้ผู้ถือหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเพียงตัวเครื่องจักร นำหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนมาขอจดทะเบียนใหม่ต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่เครื่องจักรนั้นได้ย้ายไปตั้งใหม่นั้น หรือแจ้งความต่อนายทะเบียนเครื่องจักรกลางในกรณีที่ไม่มีนายทะเบียนแห่งท้องที่ ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้อพยพไปตั้งใหม่เสร็จ เจ้าของเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนไว้ตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ประสงค์จะย้ายเครื่องจักรไปจากที่ตั้งเดิม แต่ยังคงอยู่ภายในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนเดียวกัน ให้นำหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรกับแผนผังรายการเครื่องจักรที่จะย้ายไปตั้งใหม่ แจ่งเป็นหนังสือและวันที่จะเสร็จการย้ายต่อนายทะเบียนที่ได้จดทะเบียนไว้ เพื่อนายทะเบียนจะได้ตรวจสอบ เมื่อได้ย้ายเสร็จแล้วให้แก้ไขทะเบียนให้ถูกต้อง

ในกรณีจะย้ายเครื่องจักรไปอยู่ต่างสำนักงานทะเบียนที่ได้จดไว้ ให้เจ้าของเครื่องจักรปฏิบัติเช่นเดียวกับความในวรรคแรก และให้นายทะเบียนที่เครื่องจักรได้จดทะเบียนไว้ แจ่งไปยังนายทะเบียนที่เครื่องจักรนั้นจะย้ายไปตั้งใหม่ ในการนี้ให้นำมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม และให้นายทะเบียนออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรให้ใหม่

การย้ายเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนจำนองไว้แล้ว ให้เจ้าของเครื่องจักรนำหนังสือยินยอมของผู้รับจำนองมาแสดงต่อนายทะเบียน และให้ถือว่าเครื่องจักรที่ย้ายไปนั้นยังติดสิทธิจำนองสืบเนื่องกันไปด้วย

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่เครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ได้มีการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญของรายการของเครื่องจักรในรายการที่ได้จดทะเบียนไว้ ให้ผู้ถือหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเพียงตัวเครื่องจักรนำหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนมาขอแก้ไขให้ถูกต้อง หรือจดทะเบียนใหม่แล้วแต่กรณีต่อนายทะเบียนที่ได้ออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนนั้น ภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีการเปลี่ยนแปลง

การเปลี่ยนแปลงตามวรรคหนึ่งของเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนจำนองไว้แล้ว ให้เจ้าของเครื่องจักรนำหนังสือยินยอมของผู้รับจำนองมาแสดงต่อนายทะเบียน และให้ถือว่าทรัพย์สินที่ได้เปลี่ยนแปลงไปนั้นเป็นทรัพย์สินจำนองแทนที่ทรัพย์สินเดิมนั้นได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย

มาตรา ๑๓ ในกรณีใดก่อนการจำนองหรือได้ขอการขายฝากซึ่งเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว เมื่อผู้รับจำนองหรือผู้รับซื้อฝากได้ทบทวนหรือเห็นหลักฐานว่าได้มีทรัพย์สินใดก่อนแล้ว ให้เจ้าของหรือผู้ขายฝากซึ่งเครื่องจักรนำหนังสือสำคัญหลักฐานแสดงการจดทะเบียนเกี่ยวกับเครื่องจักรมาขอ ได้ถอนการจำนองหรือการขายฝากของผู้รับจำนองหรือผู้รับซื้อฝาก พร้อมกับหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรมาขอจดทะเบียน การได้ถอนต่อนายทะเบียนที่ได้ออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนนั้น

เมื่อนายทะเบียนตรวจเป็นการถูกต้อง ก็ให้จดลงในหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนให้ปรากฏการได้ถอนนั้น

มาตรา ๑๔ ผู้ใด เมื่อได้เสียค่าธรรมเนียมแล้ว ชอบที่จะตรวจเอกสารซึ่งนายทะเบียนเก็บรักษาไว้ได้ หรือจะขอให้คัดสำเนาเอกสารฉบับใด ๆ พร้อมด้วยคำรับรองว่าถูกต้องมอบให้ก็ได้

มาตรา ๑๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๑ หรือมาตรา ๑๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๑๖ การกระทำความผิดตามมาตรา ๑๕ ถ้าเป็นเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนจำนองไว้แล้ว และการกระทำนั้นเป็นไปโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้รับจำนอง ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสอง หนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่ สองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ กับออกกฎกระทรวง

กำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อ
ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

.....

.....

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม

เลขลำดับ	รายการ	อัตราค่าธรรมเนียมไม่เกิน
๑	ค่าจดทะเบียนเครื่องจักร เครื่องที่ชำระ	<u>๑,๐๐๐</u> บาท หรือถ้าจดทะเบียนหลายเครื่องในโรงงาน <u>เดียวและคราวเดียวกันไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท</u>
๒	ค่าออกใบแทนหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนที่สูญหายเครื่องจักร ฉบับละ	<u>๑๐๐</u> บาท
๓	ค่าเครื่องหมายการจดทะเบียนซึ่งเจ้าพนักงานได้ประทับหรือทำไว้ที่เครื่องจักร เครื่องหมายละ	<u>๑๐๐</u> บาท หรือถ้าประทับหรือทำไว้หลายเครื่องหมายในโรงงาน <u>เดียวและคราวเดียวกันไม่เกิน ๕๐๐ บาท</u>
๔	ค่าจดทะเบียนใหม่ในกรณีที่ได้เครื่องจักรได้ยื่นไปตามมาตรา ๑๑ หรือได้มีทรัพย์สินแปรสภาพไปจดทะเบียนไว้ตามมาตรา ๑๒ ครั้งละ	<u>๕๐</u> บาท
๕	ค่าจดทะเบียนการจำนองเครื่องจักร	<u>ร้อยละ ๑</u> ของจำนวนเงินที่จำนอง <u>แต่อย่างสูงไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท</u>
๖	ค่าจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนแล้ว อย่างอื่นนอกจากจำนอง ครั้งละ	<u>๑๐๐</u> บาท

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม

เลขลำดับ	รายการ	อัตราค่าธรรมเนียมไม่เกิน
๗	ค่าคำขอหรือแบบพิมพ์ต่าง ๆ ฉบับละ	๑ บาท
๘	ค่าตรวจเอกสารซึ่งนายทะเบียนเก็บรักษาไว้ ครั้งละ	๕ บาท
๙	ค่าคัดสำเนาเอกสารพร้อมด้วยคำรับรองว่าถูกต้อง หน้าละ	๕ บาท
๑๐	ค่าช่วยการพนักงานแล้วหน้าที่ เจ้าพนักงาน ได้ตรวจไว้ในสารคดีหนังสือไปตรา เครื่องจักรที่ขุดจดทะเบียนหรือประทับ หรือทำเครื่องหมายตราจดทะเบียนเครื่องจักร สมัครรวมกันทั้งสิ้น ค่าพิมพ์หนังสือผู้ขอได้ส่งพิมพ์มาให้ ต้องขอใช้ค่าพิมพ์ที่ได้ให้ส่งไปสืบ ค้นสมุดตรา	๔๐๐ บาท

หน่วยงานอุตสาหกรรมจังหวัดต่าง ๆ

กระทรวงอุตสาหกรรมได้รับงบประมาณให้จัดตั้งหน่วยงานอุตสาหกรรมจังหวัดต่าง ๆ แล้วรวม ๑๔ หน่วยด้วยกัน คือ

หน่วยที่ ๑ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดสระบุรี และตรวจควบคุมในเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา นครนายก และปราจีนบุรี

หน่วยที่ ๒ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดลพบุรี และตรวจควบคุมในเขตจังหวัดสิงห์บุรี อ่างทอง ชัยนาท และอุทัยธานี

หน่วยที่ ๓ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดชลบุรี และตรวจควบคุมในจังหวัดฉะเชิงเทรา ระยอง จันทบุรี และตราด

หน่วยที่ ๔ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดราชบุรี และตรวจควบคุมในจังหวัดนครปฐม ประจวบคีรีขันธ์ สุพรรณบุรี สมุทรสงคราม และเพชรบุรี

หน่วยที่ ๕ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ และตรวจควบคุมในจังหวัดเพชรบูรณ์ พิจิตร กำแพงเพชร และตาก

หน่วยที่ ๖ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดอุตรดิตถ์ และตรวจควบคุมในจังหวัดสุโขทัย พิษณุโลก แพร่ และน่าน

หน่วยที่ ๗ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ และตรวจควบคุมในจังหวัดลำปาง ลำพูน เชียงราย และแม่ฮ่องสอน

หน่วยที่ ๘ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดนครราชสีมา และตรวจควบคุมในจังหวัดชัยภูมิ และบุรีรัมย์

หน่วยที่ ๙ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดขอนแก่น และตรวจควบคุมในจังหวัด
กาฬสินธุ์ มหาสารคาม และร้อยเอ็ด

หน่วยที่ ๑๐ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดอุบลราชธานี และตรวจควบคุมใน
จังหวัดศรีสะเกษ และสุรินทร์

หน่วยที่ ๑๑ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดอุดรธานี และตรวจควบคุมในจังหวัด
หนองคาย เลย สกลนคร และนครพนม

หน่วยที่ ๑๒ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี และตรวจควบคุมใน
จังหวัดชุมพร ระนอง ภูเก็ต พังงา และกระบี่

หน่วยที่ ๑๓ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดสงขลา และตรวจควบคุมในจังหวัด
สตูล พัทลุง ตรัง และนครศรีธรรมราช

หน่วยที่ ๑๔ มีศูนย์ปฏิบัติงานอยู่ที่จังหวัดปัตตานี และตรวจควบคุมใน
จังหวัดยะลา และนราธิวาส

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภาผู้แทน : คณะกรรมการมีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติมบ้าง
หรือไม่ เชิญครับ

นายบุญช่วย มาประเสริฐ (กรรมการ) : คณะกรรมการใครจะขอกราบเรียน
ท่านประธานและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติด้วยว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้คณะกรรมการได้
พยายามปฏิบัติงานตามหน้าที่ซึ่งได้รับมอบจากสภานี้ให้ไปปฏิบัติ และอีกประการหนึ่งบรรดา
คณะกรรมการก็ได้ฟังข้อคิด ข้อแปรญัตติของบรรดาสมาชิกแทบทุกฝ่ายทุกพรรค ยิ่งกว่า
นั้นบรรดาสมาชิกผู้ที่แปรญัตติก็ได้พยายามเห็นสอดคล้องต้องกันเป็นส่วนมากในอันที่จะ
จรรโลงในด้านอุตสาหกรรมนี้ให้เจริญยิ่งขึ้นไป และในขณะเดียวกัน ในด้านการเศรษฐกิจ
จะดียิ่งขึ้นเช่นเดียวกันด้วย ในขั้นนี้คณะกรรมการจึงใคร่ขอความกรุณาต่อบรรดาสมาชิกด้วย
ว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้คงจะผ่านไปด้วยดี และคณะกรรมการก็อาจจะน้อมรับข้อคิด
อีกบ้างเล็กน้อยเท่าที่ควร กระผมขอขอบคุณ ณ ที่นี้ด้วยครับ

ประธานสภาผู้แทน : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่าน

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติจดทะเบียน
เครื่องจักร พ.ศ. .... ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภมีการแก้ไข มาตรา ๑ ไม่มี
การแก้ไข มาตรา ๒ มีการแก้ไข มาตรา ๓ มีการแก้ไข และมีผู้แปรญัตติขอสงวนความเห็นไว้

นายเสรี สุชาติประคัลภ์ (อุบลราชธานี) : เนื่องจากผมได้สงวนคำแปรญัตติไว้
คือว่าตามร่างเดิมนั้นให้มีการจดทะเบียนเครื่องจักร โดยตั้งสำนักงานทะเบียนขึ้นอีกต่างหาก
ขึ้นอยู่ในกระทรวงอุตสาหกรรม ผมเห็นหลักการในการร่างกฎหมายฉบับนี้ก็เนื่องจากว่าได้
มีคำพิพากษาศาลฎีกาตีความว่าเครื่องจักรซึ่งติดอยู่กับที่ดินคือไม่ถือว่าเป็นส่วนควบของที่ดิน
ไม่สามารถที่จะบังคับชำระหนี้ได้ตามคำพิพากษา เมื่อผลของคำพิพากษาศาลฎีกาเป็นเช่นนั้น

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

๑๔๙

จึงได้มาร่างกฎหมายฉบับนี้ขึ้นให้มีการจดทะเบียนเครื่องจักร คือมีทะเบียนเครื่องจักรขึ้น เพื่อให้ นำเครื่องจักรนี้ไปจดทะเบียนแล้วก็นำไปจำหน่ายหรือเพื่อขายฝากแก่เจ้าหนี้ต่อทะเบียนอำเภอ ผมเห็นว่าการตั้งทะเบียนขึ้นนี้ไม่ได้ก่อประโยชน์อะไรเลย เพราะเหตุว่าบรรดาโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ซึ่งใช้เครื่องจักรกลนั้นได้อยู่กระจายกันทั่วไปตามอำเภอและหมู่บ้านต่าง ๆ และคนที่ต้องการจะหมุนเงินนั้นโดยการกู้ยืมจากนายทุนจะเป็นเครดิตสถาน เช่นธนาคารก็ตาม ถ้าหากว่าเขามีความจำเป็นจะต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากในการหมุนเวียนแล้ว เขาก็ย่อมกระเสือกกระสน แต่ว่าถ้าหากว่าเขาไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้เงินแล้ว ก็ไม่มีใครที่จะนำเครื่องจักรนั้นมาจดทะเบียนเป็นอันขาด เพราะว่าการจดทะเบียนนี้ต้องใช้ค่าใช้จ่าย นอกจากค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนแล้วยังจะต้องเสียค่าธรรมเนียมอะไรอื่น ๆ อีกตามท้ายพระราชบัญญัตินี้ และนอกจากนั้นผู้ที่ให้กู้เงินเช่นธนาคารผมเชื่อแน่นอนว่ารายละเอียดหรือรายการเครื่องจักรที่เจ้าพนักงานคือนายทะเบียนของกระทรวงอุตสาหกรรมรับรองในกระดาษนั้น ไม่มีทางที่จะทำให้ผู้ให้กู้เงินนี้เชื่อถือได้ เขาต้องไปตรวจสอบอีกครั้งหนึ่งโดยการนำบุคคลที่เขาไว้เนื้อเชื่อใจหรือผู้เชี่ยวชาญซึ่งเขาไว้วางใจไปตรวจว่าเครื่องจักรที่จะนำมาจำหน่ายนี้มีประสิทธิภาพ มีคุณภาพยังเหลือที่จะทำงานอยู่ที่เปอร์เซ็นต์ ควรจะให้เจ้าของกรรมสิทธิ์นี้เป็นหนี้หรือจำหน่ายไปเป็นเงินจำนวนเงินเท่าไร และอีกประการหนึ่งนายทะเบียนจดทะเบียนเครื่องจักรนี้ก็มิได้อยู่ตามปกติแล้วก็ประจำอยู่ที่จังหวัด ตัวจังหวัดคือที่ตั้งศาลากลางจังหวัด อย่างจังหวัดอุบลราชธานีของผมนี่มีตั้ง ๒๐ อำเภอ กับ ๓ กิ่ง ถ้าจะให้เจ้าของเครื่องจักรนี้มาจดทะเบียนที่จังหวัดซึ่งมีสำนักงานแห่งเดียวเท่านั้น มันจะก่อให้เกิดความเดือดร้อน เพราะฉะนั้นด้วยการพิจารณาเห็นข้อบกพร่องและความเดือดร้อนอย่างนี้ ผมจึงขอแปรญัตติให้นายทะเบียนที่รับจดทะเบียนนี้เป็นนายทะเบียนรับจดทะเบียนนิติกรรมจำหน่ายฝากของกระทรวงมหาดไทย ที่มีอยู่แล้วคือนายอำเภอนั่นเอง เพราะโดยคิดถึงหลักที่ว่า คนที่จะกู้เงินนั้นเท่านั้นนะ ถึงจะนำเครื่องจักรมาจดทะเบียน คนที่ไม่กู้เงินไม่มีความจำเป็น และร่างพระราชบัญญัตินี้ก็ไม่ได้บังคับให้ผู้ที่มีเครื่องจักรต้องไปจดทะเบียน จะไปจดเมื่อไรก็ได้ สมมติว่าไปจดวันนี้ แล้วอีกปีหน้าค่อยไปกู้เงินอย่างนี้ เมื่อเอาหลักฐานไปแสดงต่อผู้จะให้กู้ ผมเชื่อว่าแม้แต่ผมเองถ้าเป็นเจ้าหนี้ผมก็ไม่ยอมปล่อย เพราะเครื่องจักรนี้จดทะเบียนมาแล้ว

ตั้งปีหนึ่ง คุณภาพของเครื่องจักรเสื่อมไปเท่าไร มันเหลือก็เปอร์เซ็นต์นี้แหละครับ ด้วยเหตุผล
 อย่างนี้ผมจึงขอแปรญัตติจากนายทะเบียนของกระทรวงอุตสาหกรรมมาเป็นนายทะเบียน
 ประจำอำเภอซึ่งเป็นท้องที่ที่ใกล้กับเครื่องจักรตั้งอยู่ ขอขอบคุณครับ

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมธิการ) : ก่อนจะชี้แจงข้อแปรญัตติของสมาชิกผู้มีเกียรติ
 ข้าพเจ้าขอแก้ไขเพิ่มเติมคำผิดในร่างกฎหมายฉบับนี้ ๓ แห่งด้วยกัน สำหรับแห่งแรก มาตรา ๕
 หน้า ๒ บรรทัดแรก “เครื่องจักรใดเมื่อได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว” ขอแก้
 เป็นว่า “เครื่องจักรใดเมื่อได้จดทะเบียนกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว” เติม “กรรมสิทธิ์”
 ต่อท้ายคำว่าจดทะเบียน แห่งที่ ๒ มาตรา ๑๑ วรรคสอง ที่มีข้อความในร่างเพิ่มเติมนี้ว่า ใน
 กรณีจะย้ายเครื่องจักรไปอยู่ต่างสำนักงานทะเบียนที่ได้จดไว้ ให้เจ้าของเครื่องจักรปฏิบัติเช่น
 เดียวกับความในวรรคแรก วรรคแรกนั้นขอแก้เป็น “วรรคหนึ่ง” เพราะมีมาตราอื่น เดียว
 พุทธวรรคแรกบ้าง วรรคหนึ่งบ้าง อันนี้อาศัยตามกฎหมายรัฐธรรมนูญใช้คำว่าวรรคหนึ่ง เป็น
 พื้นอยู่ แห่งที่ ๓ หน้าสุดท้ายบัญญัติอัตราค่าธรรมเนียม ในอันดับที่ ๑ ความเดิม “ค่าจดทะเบียน
 เครื่องจักร” ขอเพิ่มเป็นว่า “ค่าจดทะเบียนกรรมสิทธิ์เครื่องจักร” เพิ่มคำว่า “กรรมสิทธิ์”
 ลงไปต่อท้ายคำว่า “จดทะเบียน” เช่นเดียวกับมาตรา ๕ ท่านประธานที่เคารพและท่านสมาชิก
 ผู้มีเกียรติ การขอแปรญัตติและขอสงวนในการที่จะว่าให้ใครเป็นนายทะเบียน คือกรรมธิการ
 ก็จะให้กระทรวงอุตสาหกรรมเป็นนายทะเบียนส่วนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็จะให้ทางอำเภอ
 เป็นนายทะเบียน ข้าพเจ้าเข้าใจเจตนาดีของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คือต้องการจะให้ความ
 สะดวกแก่ผู้ที่จะใช้ประโยชน์เกี่ยวกับกฎหมายฉบับนี้ แต่เมื่อมาคำนึง.....

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธานกรุณานับหน่อย เดี่ยวเป็นโมฆะ
 หมดยังไม่ครบองค์ประชุม อย่างน้อยต้อง ๗๔ คน ท่านประธานกรุณานับ เวลานี้ ๖๐ คนเศษ
 เท่านั้น สมาชิกพรรค ส.ป.ท. เข้ามาเถอะ

ประธานสภาผู้แทน : เอ เลขธิการรัฐสภานับซิ เดี่ยว นับเสีย ๆ เดี่ยวให้เจ้าหน้าที่
 นับเสียก่อน ครบแล้ว ต่อไป

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ) : ในการที่ทางกรรมาธิการให้เจ้าหน้าที่กระทรวงอุตสาหกรรมเป็นนายทะเบียน ตามร่างของรัฐบาลเดิม แต่ก็คำนึงถึงข้อแปรญัตติของท่านสมาชิกเหมือนกัน แต่เหตุผลที่จะให้นายทะเบียนอุตสาหกรรมเป็นผู้ทำนี้ ด้วยเหตุผล ๒-๓ ประการ รวมทั้งเหตุที่จะชี้แจงข้อข้องใจของท่านสมาชิกด้วย เจ้าหน้าที่กระทรวงอุตสาหกรรมเดี๋ยวนี้ในส่วนภูมิภาคไม่ใช่ไม่มี มีเจ้าหน้าที่อุตสาหกรรมจังหวัดเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัติโรงงานอุตสาหกรรมอยู่แล้ว ฉะนั้นมีเจ้าหน้าที่ที่จะปฏิบัติงานนี้อยู่ ไม่เป็นการสิ้นเปลืองอย่างไร ประการที่ ๒ เกี่ยวกับการจดทะเบียนเกี่ยวกับเครื่องจักรมันต่างกับจดทะเบียนเกี่ยวกับที่ดินหรือออกโฉนดที่ดิน ซึ่งเป็นของที่ตายตัว ไม่ค่อยมีเปลี่ยนแปลงอะไร แต่เครื่องจักรเครื่องกลนี้มีหลายยี่ห้อ มีหลายชนิด มีหลายขนาด ในการที่จะจดทะเบียนนั้น จำเป็นต้องมีเจ้าหน้าที่เทคนิคสำหรับลงรายการต่างๆ ให้ตรงกับข้อเท็จจริงว่าสภาพเครื่องจักรนั้นที่มาจดทะเบียนอย่างไร ประการที่ ๓ ก็ในเรื่องความสะดวกที่ท่านห่วงใย สำหรับข้อนี้ข้าพเจ้าได้ถามทางปฏิบัติของกระทรวงอุตสาหกรรมแล้ว แม้จะอยู่ตามต่างอำเภอ โรงงานต่างอำเภอ สำนักงานทะเบียนอุตสาหกรรมอยู่ที่จังหวัดก็ตามก็ไม่จำเป็นต้องยกโรงงานมาจดทะเบียนที่นั่น เหมือนกับตอนวัวตอนควายมาจดทะเบียนที่อำเภอ วิธีปฏิบัติก็เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติโรงงาน ผู้ใดจะขอตั้งโรงงาน ไม่ใช่มาที่จังหวัดละครับ ยื่นที่อำเภอ อำเภอส่งมาจังหวัดนี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อใครจะขอจดทะเบียนเครื่องจักรก็ให้ยื่นที่อำเภอท้องที่ของตน แล้วก็ส่งมายังอุตสาหกรรมจังหวัด อุตสาหกรรมจังหวัดก็จะส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจโรงงานนั้นๆ เพื่อทำรายละเอียดและจดทะเบียนต่อไปตัวเองไม่จำเป็นจะต้องมา เพราะฉะนั้นความสะดวกนั้นมีอยู่ แต่จะให้ความสะดวกถึงกับยื่นกันที่อำเภอที่เดิวนั้นมันอาจจะไม่ถึงหรอก แล้วอีกอย่างหนึ่งขอให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้โปรดพิจารณาว่างานของอำเภอเดี๋ยวนี้ก็ล้นมือเหลือเกิน เพียงแต่จะออก น.ส. ๓ ทำตัววัวตัวควายทำอะไรต่างๆ นี้ก็มีมากมายอยู่แล้ว แล้วหลักประการหนึ่งในการพิจารณาว่าควรจะให้ใครเป็นนายทะเบียนนี้มันก็มีหลักการอยู่ว่า ถ้ามีเจ้าหน้าที่โดยเฉพาะแล้วก็ควรให้เขาเป็นนายทะเบียน ถ้าไม่มีแล้วจึงให้อำเภอ อำเภอเป็นกระโถนท้องพระโรง ถ้าไม่มีบทกฎหมายให้อำนาจใครแล้วก็รับทำหน้าที่ทั้งหมด สมมติว่าที่ดินที่มี

โฉนดที่ทำที่จังหวัด ไม่ใช่ทำที่อำเภอ แต่ถ้าที่ดิน มี น.ส. ๓ ทำที่อำเภอ อย่างนี้เป็นต้น ขอเรียนชี้แจงดังนี้ครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ฟังกรรมาธิการพูดแล้ว เห็นจะไม่ค่อยรู้เรื่องกันเท่าไรนัก เรื่องออกโฉนดที่ดินบอกว่าต้องไปจังหวัด คงจะไม่ได้อ่านประมวลกฎหมายที่ดินเดี๋ยวนี้ออกโฉนดที่อำเภอ มันก็ออกได้ นั่นไม่สำคัญ สำคัญที่ผมวิตกกังวลก็คือว่าจะไปตั้งเจ้าหน้าที่เฉพาะกระทรวงอุตสาหกรรมขึ้นไปนั้น ผมคิดว่าสภานี้คงต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงสมาชิกทุกคนที่อยู่ที่นี่จะต้องรู้ว่าความบกพร่องที่เราไม่ไว้วางใจกระทรวงอุตสาหกรรมนั้นมีประการใด ประการแรกทีเดียวกฎหมายอุตสาหกรรมโดยเฉพาะการตั้งโรงงาน ต้องอนุญาตจริงมาจากอำเภอ ผ่านจังหวัด แล้วก็มาถึงกระทรวง ถูกรีดเงินกันบรรลี่ยเลยวุฒิสมาชิกซึ่งเป็นกรรมาธิการอาจจะไม่รู้ เพราะไม่ได้เป็นผู้แทน แต่พวกผู้แทนนี้รู้แน่ครับไปอยู่อำเภอ ถ้าจะให้ตั้งโรงสีสักโรงอย่างนี้ต้องเอาสตางค์ก่อนถึงจะถึงจังหวัด พอไปถึงจังหวัด ถ้าจะให้ตั้งโรงสีสักโรงต้องเอาธูอีก ถึงจะมาถึงกระทรวง มาถึงกระทรวง บางที ๕ ปี ยังไม่ได้ตั้งโรงงานความเป็นจริงที่มันเกิดขึ้นอย่างนี้ มันทำให้สภานี้จะต้องคำนึงถึงความเดือดร้อนของราษฎรอยู่บ้าง เพราะฉะนั้นจะไปสร้างแหล่งหรือที่ให้หนังริดไถราษฎรกันต่อไปนั้น สภานี้ควรจะให้หรือไม่ก็แล้วแต่เพื่อนสมาชิกที่อยู่ที่นี่ ทุกคนเป็นผู้แทนที่นี้ต้องรู้ดีว่า เรื่องว่าโรงสีเสียสตางค์กันเท่าไรรู้แน่ นี่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมก็นั่งอยู่ที่นี้ก็พูดกันหลายครั้งหลายหนแล้ว เรารู้กันอยู่ดีนะถ้าตั้งโรงงานโดยเฉพาะโรงสีก็รีดเงินกันถ้ายังโรงงานน้ำแข็งตายเลยต้องผูกขาดเฉพาะในกรุงเทพฯ นี่ต้องมีคนกลุ่มเดียวเท่านั้นหากินได้คนอื่นไม่มีทาง รัฐมนตรีที่นี้รู้ที่นี้ก็รู้ ตั้งเองยังไม่ได้เลย ต้องเอาธู ถ้าหากว่าไปให้จดทะเบียนเครื่องจักร เขามีอะไรเป็นประกันว่าเขาจะไม่เอาธูพวกเรา คนตั้งโรงงานที่ร้อนเงินจึงจะไปจำนำ เมื่อจำนำ นายทะเบียนซึ่งเคยเอาธูคนแล้วมาให้มีอำนาจอีกอย่างนี้มันดีหรือมันควรหรือข้อนี้ซิผมจึงไม่เห็นด้วยกับกรรมาธิการ ก็มาพูดกันบอกว่า ถ้าหากว่าให้นายทะเบียนสิทธิและนิติกรรมซึ่งมีอยู่ตามกฎหมายที่มีอยู่แล้วทำ บอกว่าเขาไม่มีเวลาทำ ผิด กรรมาธิการงบประมาณปี ๒๕๑๔ ได้ให้ตำแหน่งปลัดอำเภอไปอีกถึง ๔๒๓ ตำแหน่ง ถ้าไม่ทำหรือทำไม่ได้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

มหาดไทยยังมีให้เราไขกักราบ แต่ว่าการรีดเงินกันในอำเภอ นั้นเห็นกันชัดแจ้ง แต่รีดกัน ๓ ชั้นนี้เราแย้ พวกเราที่ทำโรงงานตาย ผมไม่ทราบเจตนาของกรมการทำให้จึงออกกฎหมายเพื่อให้รีดเงินกัน ทั้ง ๆ ที่ปรากฏว่ารีดกันอยู่แล้วเดี๋ยวนี้ ใครจะปฏิเสธว่าไม่ได้รีดเงินกัน สภา กลับส่งเสริมให้รีดกันต่อไป ๓ ชั้น ถ้าจะรีดที่อำเภอ ก็คงชั้นเดียว นิตการรมนายทะเบียนสิทธิ และนิตการรมอยู่ที่อำเภอตามพระราชบัญญัติจดทะเบียนสิทธิและนิตการรม มันชั้นเดียวยังเจ็บแสบน้อย และเอาเข้าแล้วอาจจะติดคุกติดตะรางได้ง่าย ความเกรงกลัวก็อาจจะมิขึ้น ผมไม่เห็นเจตนาของกรมการว่า ทำไมจะต้องไปตั้งขึ้น เมื่อตั้งกันแล้วเสียสตางค์ใครละ ก็ราษฎร ก็มันมีอยู่แล้ว ทำไมไม่ใช้ จะต้องไปตั้งขึ้นใหม่ มีความโน้มเอียงอยู่เสมอว่าทุกกระทรวง ทบวงกรมที่ตั้งขึ้นนั้นอยากจะมีอำนาจเพื่อจะได้ใ้ราษฎรได้ กระจายขยายตำแหน่งหน้าที่ ขึ้นมาโดยไม่มี ความจำเป็นเยอะแยะ อันนี้ผมเดือดร้อนมาก ที่เดือดร้อนเพราะว่ามีเจ้าของโรงสี ๑๘ โรง ร้องกับผม ถูกรีดเงินทั้งสิ้น เรื่องจริง ๆ มันเป็นอย่างนี้ พอจดทะเบียนเครื่องจักรจะมานั่งเปิดโอกาสให้รีดกันอีกต่อไป คนจดทะเบียนเครื่องจักรนั้น ถ้าไม่รื้อเงินก็ไม่ถูกรีด แต่ถ้าไม่รื้อเงินกฎหมายนี้ก็ไม่มีประโยชน์ มันประโยชน์กับคนรื้อเงิน พอคนรื้อเงินถูกรีด อ้ายเงินก็ไม่มีจต้องไปกู้แบงก์จำนองเครื่องจักรแล้วก็ถูกรีดอีก ไหวรี เราเปิดประตูอย่างนี้แล้ว ผมก็คิดว่าสภาไม่ควรจะให้หะครับ เอาละมันก็คนเหมือนคนละ จะเป็นนายทะเบียนตั้งขึ้นใหม่ หรือนายทะเบียนสิทธิและนิตการรมซึ่งมีอยู่เดิม ก็เป็นคนด้วยกันทั้งสิ้น แต่ว่าคนที่มีอยู่แล้วเราไม่ยอมให้ เรามาตั้งคนขึ้นใหม่ เพื่อจะให้มันตำแหน่งหน้าที่ยิ่งขึ้น เงินใครเสีย ค่าเงินเดือน ค่าตอบแทน ค่าเช่าบ้าน คือค่าใช้จ่าย ก็เราราษฎรทั้งนั้นเสีย ผมไม่เข้าใจเจตนา ผมอยากถามกรมการ เหตุผลอะไรจึงไม่ใช้นายทะเบียนสิทธิและนิตการรมที่มีอยู่ตามประมวลกฎหมายหรือตามกฎหมายจดทะเบียนสิทธิและนิตการรมที่มีอยู่ทำไมจะต้องมาแยกให้มีอีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งจะต้องเสียสตางค์ของพวกเรา ต้องจ่ายจ้างแล้วก็มีอะไรเป็นประกันว่าจะไม่ถูกรีด ๓ ชั้น อย่างที่ผมได้เรียนท่านประธาน เดิมมานายทะเบียนสิทธิและนิตการรมนี้ ถ้าหากว่าที่ที่ไม่มีโฉนดที่อำเภอ ถ้ามีโฉนดที่จังหวัด จะรีดกันก็ทีเดียว ถ้าทนรีดได้ก็ทนไป ทนไม่ได้ก็ยังมาไขกักราบรัฐมนตรีกันได้ แต่นี้กว่าจะมาไขกักราบกันได้รีด ๓ ทีหะครับ รีด ๓ ที ท่านกรมการท่านหนึ่งอยู่เบงกั ท่านรู้ว่ากว่าจะมาถึงเบงกันี้ถูกรีดจนเกือบจะหมดแล้ว

และแบ่งกันจะต้องมารีดกันต่อไปอีก มันเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมหรือเป็นการทำลายอุตสาหกรรม ผมจึงไม่เห็นด้วยจริง ๆ ครับ ท่านประธานปัญหานี้ ที่ผมแปรญัตติไว้ก็ดี และถึงอย่างไรก็ดี แต่ว่าผมที่มาทักท้วงนี้ก็เพราะเหตุว่าท่านกรรมาธิการมาพูดว่า โฉนดมันออกได้ถึงที่จังหวัดเดียวกันกฎหมายประมวลที่ดินประมวลกฎหมายที่ดินเขาออกได้ อำเภอเขาออกได้ ออกโฉนดมีอยู่ประเภทหนึ่ง ก็คิดว่าอย่ามาเถียงกันเลยเรื่องข้อกฎหมายมันออกได้ไม่ได้ก็ช่างหัวมันเถิด แต่ทะเบียนเครื่องจักรนี่อย่าเลยขอความกรุณาเถิด ชาวบ้านถูกรีดมาจนไม่มีอะไรจะให้รีดแล้ว ต้องไปเป็นทาสคอมมิวนิสต์แล้ว จะมาเขียนกฎหมายเปิดให้รีดกันอีก ขอความกรุณาให้รีดกันน้อย ๆ ยังดีกว่าที่จะทำอย่างที่กรรมาธิการว่าครับ

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ความจริงข้าพเจ้าพูดรู้เรื่อง แต่พี่ใหญ่ก็ทำเป็นไม่รู้เรื่องเสียอย่างนั้นเอง คือท่านเอาเรื่องตัวบุคคลหรือชาวคราวข้อเท็จจริงมาพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงหลักการที่ถูกต้อง นี่ก็เราก็ต้องพิจารณากัน อ้ายถูกก็ขึ้น ๆ นี่นะเราควรให้มีขึ้นเดียว ถ้าอย่างนั้นก็อยากจะถามท่านสมาชิกผู้มีเกียรติว่า ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกามันตั้ง ๓ ลำดับนี้ มีศาลเดียวไม่ดีกว่าหรือ อย่างนี้เป็นต้น แล้วก็ข้อเท็จจริง ในกรณีที่ท่านว่ายื่นอำเภอ อำเภอมาจังหวัด ความจริงนายทะเบียนตามกฎหมายนี้ระดับจังหวัดเท่านั้น เป็นผู้จะรับจดทะเบียน การยื่นนั้นเป็นสถานีผ่านเท่านั้น ไม่ใช่เป็นผู้ที่ให้ความเห็น ความดีความชอบว่าจะจดทะเบียนได้หรือไม่ แล้วอีกประการหนึ่งก็อยากจะเรียนชี้แจงว่าการขอตั้งนี้ โรงงานใหม่กับขอจดทะเบียนนี้ความสำคัญมันต่างกัน ขอตั้งนี้อาจจะให้หรือไม่ให้ ให้ช้าให้เร็ว มีทางเทคนิคหลายอย่างว่าเครื่องจักรได้ขนาดวางถูกต้องหรือเปล่า จะเป็นอันตรายต่อสาธารณชน เรื่องน้ำ เรื่องวัตถุต่างๆ เกี่ยวกับการอุตสาหกรรมหรือไม่ ที่ทำออกมา แต่การจดทะเบียนนี้มาจดทะเบียนเหมือนกับจดทะเบียนสมรส ไม่ทราบว่าจะต้องเสียค่าปากถุงหรือเปล่า จดทะเบียนสมรส มายื่นจดทะเบียนเท่านั้นเอง ก็รับจดทะเบียน ตรวจสภาพเครื่องจักรแล้วทำบันทึกไว้ว่ามีอะไรบ้างอะไรต่างๆ เหล่านี้ แล้วที่ท่านว่าโฉนดออกที่อำเภอนี้ ข้าพเจ้าก็สงสัยพี่ใหญ่จะพูดไปอย่างไรก็ไม่รู้โฉนดนี้มันอยู่ที่หอทะเบียนที่ดิน สำนักงานที่ดินจังหวัดอำเภอ นะคะคุณเฉพาะเรื่อง น.ส. ๓ เท่านั้น แล้วก็การที่ท่านติติกรรมทางทะเบียนก็ดี จำนวนก็ดี

ก็ไม่เฉพาะเรื่องที่ดิน ท่านดูสิ่งทรมิตรพัยอื่น เช่น เรือ จดทะเบียนที่กรมเจ้าท่า ถ้าเป็นเรือไทย
 จานองที่กรมเจ้าท่า ไม่ได้ไปทำที่อำเภอ เพราะเทคนิคทางเรือมันก็มีเทคนิคของมันอีกอันหนึ่ง
 สำหรับในด้านเทคนิคเกี่ยวกับเครื่องจักรหรือเรือต่างๆ เหล่านี้ ท่านสมาชิกก็ไม่ได้พูดถึง
 ความจำเป็นในเรื่องนี้ มีความจำเป็นจริงๆ แล้วสำหรับสำนักงานนั้นมีอยู่เต็มแล้ว ๑๐ จังหวัด
 แล้วก็เพิ่มในงบประมาณปี ๒๕๑๔ อีก ๔ จังหวัดเป็น ๑๔ จังหวัด ครอบคลุมไป มีอาณาบริเวณ
 เช่นเดียวกับเศรษฐกิจจังหวัด คุณหลายจังหวัด แล้วท่านอยากจะเรียนต่อสมาน้ำเราว่าร้อง
 กันเรื่องการอุตสาหกรรมว่าประเทศไทยนี้ทำเกษตรกรรมอย่างเดียว ส่งพืชผลไปขายได้ไม่กี่
 สตางค์ ต้องไปซื้อผลิตผลอุตสาหกรรมจากต่างประเทศโดยใช้เงินจำนวนมาก เราที่ร้อง
 เรื่องการพัฒนาอุตสาหกรรม จนถึงรัฐบาลมีคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนฯ รัฐบาลตั้ง
 บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรม ส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมอะไรต่างๆ เหล่านี้เราต้องการ
 อุตสาหกรรม ร้องกันนัก เพราะฉะนั้นในการที่เราจะมีเจ้าหน้าที่อุตสาหกรรมขึ้นมาในจังหวัด
 ต่างๆ นี้ ตามความจำเป็นขึ้นมา แม้จะสิ้นเปลืองไปจะเป็นผลคุ้มค่าหรือไม่ ท่านไม่ต้องดูอะไร
 ดูกระทรวงเกษตรนี้ เจ้าหน้าที่ตามส่วนภูมิภาคมีอะไร เกษตรจังหวัด ชาวจังหวัด กลไกกรม
 จังหวัด ตั้ง ๖ คน ๗ คน ๑๐ กว่าคน เพราะความสำคัญของการเกษตรเรายอมรับ แต่
 อุตสาหกรรมเราร้องกันเพียงแต่จะมีอุตสาหกรรมจังหวัดขึ้น ก็รู้สึกว่าจะสิ้นเปลือง ความจริง
 ถ้าการอุตสาหกรรมพัฒนาไปมากแล้ว อำเภอใหญ่ๆ เช่น ศรีราชานี้ก็ควรจะมีอุตสาหกรรม
 อำเภอด้วยซ้ำ ขอขอบคุณครับ

นายคล้าย ละอองมณี (สงขลา) : ความจริงผมก็ไม่ได้แปรญัตติไว้หรอก แต่ผม
 ฟังกรรมาธิการพูดแล้ว ผมก็ไม่เห็นด้วย แล้วก็เห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ เรื่องนี้ผมได้คัดค้าน
 มาตั้งแต่วันรับหลักการแห่งกฎหมายนี้ ตามที่ท่านกรรมาธิการพูดว่ามันเรื่องของตัวบุคคล
 เรื่องของตัวบุคคลนี้แก้ตัวกันแบบนี้มาตลอดชาติ ตั้งแต่เมืองไทยมีมา บริษัทจังหวัดแจ้ง
 เรื่องของตัวบุคคล แล้วก็รู้ว่าว่ามันไหนไม่ได้แล้วมันจะเอาว่าไถไม่ได้เข้าไปไถนี้ มันจะ
 เรียกว่าคนอย่างไรพวกเราเนี่ย ผมว่ามันควรจะยุบลงมาให้มันน้อยลงมาให้มันได้ อย่าให้มัน
 โกงมากไปอย่าให้มันไถมากไป จะมิดีกว่าหรือ ผมว่าอย่างนั้น แล้วก็ที่อำเภออะ อำเภอยอม

ทำได้ แล้วก็ในอำเภอหนึ่ง ๆ นะ โรงงานอุตสาหกรรมไม่มากนักหรอก มันมีเฉพาะบางแห่ง เอาแต่เฉพาะบางแห่ง ในบางแห่งมีหลายโรงจริง แต่ไม่ได้หมายความว่าเจ้าหน้าที่จะต้องทำ ทุกวันทุกวันก็เปล่า เจ้าหน้าที่อำเภอ เจ้าหน้าที่นิติกรรมนะ พอจะทำได้มันไม่ใช่มากมายอะไร นะครับ ท่านคิดจะตั้งออกไปทั่วประเทศอย่างนี้ เปลืองงบประมาณหนึ่งโถงมากขึ้นหนึ่ง อย่างที่ท่านสมาชิกได้กล่าวมาแล้ว แล้วท่านยังจะสนับสนุนให้เป็นอย่างนี้ต่อไปหรือ อ้ายเรื่อง แก้วว่าเรื่องตัวบุคคลอะไรนั้น ขอเสียทีเถอะ อ้ายเรื่องอย่างนั้น พูดไม่ได้หรอก ตั้งออกไป ตำรวจ ไถชาวบ้าน เรื่องของตัวบุคคล ก็ตัวบุคคลนะที่มันไถ ไม่ใช่ตัวบุคคล ใครมันไถละ จนเดี๋ยวนี้ ท่านรู้ไหมว่า ไม่ว่าเราตั้งอะไรขึ้นไป ชาวบ้านรู้ว่ามาไถกูอีกแล้ว มาไถกูอีกแล้วอยู่อย่างนี้ทุก ทนทุกแห่ง โรงงานอุตสาหกรรมที่ตั้งขึ้นมันก็ไถ ไถแล้วชาวบ้านเดือดร้อน เอ้าเพราะได้เงิน มาค่าไถ ไถแล้วอนุญาตให้ตั้ง ตั้งแล้วชาวบ้านเดือดร้อนก็บิ๊บ ชาวบ้านไปร้องก็ไม่แก้ไขให้ มันเป็นอย่างนี้ นี่เจ้าหน้าที่อุตสาหกรรม ขอให้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมฟังไว้ ด้วยว่า มันเป็นอย่างนี้ ตั้งแต่โรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดของผมนะตั้งมาหลายโรงงาน ปลูกป่นนะ ชาวบ้านร้องจนจังหวัดสงขลาเป็นจังหวัดที่เหม็นที่สุดในโลกที่ข้าพเจ้าผ่านมา และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม เปล่า ข้าพเจ้าร้องมาเฉยไม่เห็นเอาธุระอะไรเลย อย่างนี้ ถนนจากหาดใหญ่ไปสงขลา ๓๐ กิโลเมตร นั่งต้องอุดจุกเป็นเวลา ๑ ชั่วโมง เหม็น ตลอดสาย มันเป็นอย่างนี้ นะ บ้านเมืองอย่างนี้ แล้วท่านยังจะสนับสนุนให้มันไถกันมากต่อไป หรือ ถ้าให้เจ้าหน้าที่ที่มีอยู่แล้ว บางทีแกไถมาพอแล้ว แกมีสตังค์มาพอแล้ว แกไม่ไถมาก ไปอีก ผมว่าน่าจะดีกว่า อย่าให้ต้องเสียเงินเดือนมากไปอีก แล้วชาวบ้านถูกไถมากไปอีก อย่างนี้จะดีกว่า ผมจึงขอสนับสนุนผู้แปรญัตติครับ

นายเสรี สุชาติประคัลภ์ (อุบลราชธานี) ตามที่ท่านกรรมาธิการได้ชี้แจงว่า ทางรัฐบาลได้ตั้งส่วนราชการโดยเฉพาะฝ่ายเกษตร คือข้าวจังหวัด กลีกรรมาจังหวัด สัตวแพทย์จังหวัด อะไร ๆ จังหวัด ในรูปที่จะส่งเสริมการเกษตร และการเลี้ยงสัตว์นั้นอันนั้นผมเห็นด้วย ไม่มี คำคัดค้าน เพราะเหตุที่ท่านเหล่านั้น ไปสนับสนุนการผลิตการดูแลรักษาให้เป็นไปตามหลักวิชา เพื่อเพิ่มผลผลิต ซึ่งต่างกับการจดทะเบียนเครื่องจักร การจดทะเบียนเครื่องจักรนี้ เป็นแต่

เพียงว่านายมีเครื่องจักร นายมีความประสงค์ที่จะเอาไปจำหน่ายธนาคารหรือผู้ให้กู้แล้วก็ไปตรวจดูรายการต่าง ๆ ของเครื่องจักร แล้วก็มาลงบัญชีไว้ ไม่ได้มีการส่งเสริมการผลิตว่า การผลิตอุตสาหกรรม ผลิตผลที่ออกจากโรงงานอุตสาหกรรมนั้นจะมีคุณภาพอย่างไร อันนี้ผมเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ของกระทรวงอุตสาหกรรม ขอประทานโทษยังไม่มีปัญหา เพราะฉะนั้นด้วยข้อคิดอันนี้แหละ และข้อคิดอันเดิม ก็คือว่าคนที่เอาเครื่องจักรมาจำหน่ายนั้นถึงจะมาจดทะเบียน เพราะการจดทะเบียนมันเสียค่าใช้จ่ายมาก ต้องเสียค่าจดทะเบียน ต้องเสียค่าเบี้ยเลี้ยงพาหนะให้เจ้าหน้าที่เดินทางไป เหนือนี้ก็ยังไม่มีพอ ตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ อย่างผมอยู่หัวเมืองนี้ จะขอให้ออก น.ส. ๓ ที่ดินแต่ละแปลง นอกจากค่าธรรมเนียมตามกฎหมายแล้ว ต้องมีรายหนึ่งไม่น้อยกว่า ๒๐๐ บาท ๓๐๐ บาท ๔๐๐ บาททำจนถึงจะไปทำให้แล้วนอกจากนั้น นอกจากเงินจำนวนที่ผมทราบเรียนมาแล้ว ยังจะต้องมีหมู่เห็ดเปิดไก่อะไร ร้อยแปดพันประการ เพราะฉะนั้นตามที่ท่านสมาชิกอาวุโสที่ท่านได้กล่าวมานั้น เป็นความจริงทุกประการ เมื่อเร็ว ๆ นี้มีเจ้าของโรงสีคนหนึ่งครับ เขายื่นคำร้องขอตั้งโรงงานอุตสาหกรรมเป็นโรงสีกลาง อ้ายคนขายโรงสีนี้เขาก็มีช่างของเขาสำหรับเขียนแบบแปลน เป็นช่างชั้นดีทีเดียวครับ แต่เมื่อยื่นมาแล้ว อุตสาหกรรมจังหวัดบอกผิดแบบ ผิดอย่างไร ไปขอคำชี้แจง ไม่ยอมชี้แจง ในที่สุดผมเอง ผมก็เลยไปบอกเขาใหม่ ไปบอกว่าผมได้มาปรึกษาแล้ว มาปรึกษาผู้แทนแล้ว บอกว่าแบบที่ยื่นนั้นมันใช้ได้หรือไม่ได้ ใช้ไม่ได้มันเป็นเพราะอะไร มันขัดข้องตรงไหน มันไม่ถูกแบบอย่างไร ขาดความแข็งแรงอย่างไร ผมก็ให้คนนั้นกลับไป ในที่สุดก็เรียบร้อย นี่แหละครับ ผมไม่อยากพูดมาก เพราะว่าอ้ายเรื่องคอร์รัปชันนี้ไม่อยากพูดมาก ท่านตั้งขึ้นมาก็เมื่อไหร่ มันก็อย่างว่าแหละ ชาวบ้านก็เดือดร้อนเมื่อนั้น ผมจึงขอให้การจดทะเบียนเครื่องจักรนี้ ขอให้เป็นเรื่องของนายทะเบียนจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรม ซึ่งอำเภอแต่ละอำเภอเขามีอยู่แล้ว และคนที่มาตรวจคุณภาพเครื่องจักรนั้น ผมเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าเจ้าหน้าที่กระทรวงอุตสาหกรรมเขาไม่เชื่อ แม้แต่ธนาคารเอง เจ้าหน้าที่ของธนาคาร ไปตรวจที่ดินที่จะจำหน่ายธนาคารนั้น ก็ยังดัดธนาคารบ่อย ๆ ราคาไร่ละ ๒ หมื่นบาท ก็ไปตีเอาแสนหนึ่งหรือ ๒ แสนบาท ซึ่งมันก็มีเรื่องกันอยู่บ่อย ๆ เพราะฉะนั้นเรื่องที่จะคิดว่าเจ้าหน้าที่กระทรวง

อุตสาหกรรมจะได้รับความเชื่อถือในการตีราคาหรือในการตรวจคุณภาพเครื่องจักรว่ามีคุณภาพเท่าไรๆ นะ อย่าไปคิดหวังเลยครับในสภาพบ้านเมืองทุกวันนี้

ประธานสภาผู้แทน : ก็มีประเด็นอันเดียว เรื่องจะให้อยู่ที่ฝ่ายใดตามร่างเดิม เพราะคำวานายทะเบียน ร่างเดิมนั้นกรรมการไม่ได้แก้ไข ส่วนคุณเสรีขอแก้ไขคำว่า นายทะเบียน มาอยู่ที่อำเภอ เพราะฉะนั้นผมก็จะถามประเด็นนี้เป็น ๒ ประเด็นว่า ประเด็นที่ ๑ ว่า จะให้คงไว้ตามร่างเดิม หรือจะให้แก้ตามที่คุณเสรีเสนอมา ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรให้คงไว้ตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๒ คน)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นควรแก้ไขตามที่ผู้แปรญัตติขอตัดโปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๐ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้คงไว้ตามร่างเดิม

พันเอก สมคิด ศรีสังคม (อุดรธานี) : ผมได้แปรญัตติไว้ในเกี่ยวกับเรื่องคำจำกัดความในเรื่องเจ้าของ ประทานโทษครับ เรื่องเจ้าของครับ อันนี้ผมขอประทานโทษ มีข้อความอันหนึ่งนะครับ เป็นข้อความเล็กน้อยเท่านั้นละครับ ในความหมายคำว่า เครื่องจักรบรรทัดสุดท้ายนะครับ มีคำว่า ไฟลวิล นะครับ อันนี้ผมเคยแปรญัตติไว้บอกว่าให้เติมเป็นสระ "ี" ครับ ไม่ใช่สระ "ิ" ครับ นี่ก็เล็กน้อยละครับ เพราะว่าในภาษาอังกฤษนั้นมันดับเบิลอี แล้ววิลนั้นมันเป็นตัวไอไป เพราะฉะนั้นก็เติมเป็นสระ "ี" เพราะฉะนั้นก็เป็นไฟลวิลเสียเลยครับ อันนี้ดูเหมือนผมได้พูดกับทางกรรมการแล้วครับ วันนั้นครับ

ประธานสภาผู้แทน : อันนี้กรรมการจะชี้แจงอย่างไรไหมครับ คือว่าคุณสมคิดบอกว่าเคยตกลงว่า ไฟลวิล เป็นสระ "ี" ไม่ใช่สระ "ิ" ไม่ขัดข้องใช่ไหมครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม (อุดรธานี) : ที่นี้สำหรับอันต่อไปนั้นก็ขอตัดคำจำกัดความ

ของ "เจ้าของ" ออก คือคำว่า "เจ้าของ" หมายความว่า ผู้ถือกรรมสิทธิ์ ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่ามัน
 ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมาเขียนไว้ครับ คือมันก็มีไม่ก็มาตราหกครับ อย่างในมาตรา ๖
 อย่างนั้นนะครับ ผมยกตัวอย่าง ใช้คำว่า "เจ้าของ" แล้วคำว่า "เจ้าของ" นี้ ก็ยังมาทว่าเป็นคำจำกัดความ
 หรือว่าบทนิยามไว้ ซึ่งไม่มีความจำเป็นเลยก็ตัดคำว่า "เจ้าของ" ออก แล้วก็ในมาตรา ๖
 มาใช้กับผู้ถือกรรมสิทธิ์ในเครื่องจักรไปเสียเลย อันนี้ก็เป็นที่แต่เพียงว่าเพื่อไม่ให้เกิดความ
 ฟุ่มเฟือยหรือว่าไม่มีความจำเป็นไว้เท่านั้นแหละครับ อันนี้ผมก็แปรญัตติไว้สั้น ๆ สำหรับ
 เรื่องนี้ครับ

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ) : สำหรับคำวิเคราะห์ศัพท์คำว่า "เจ้าของ"
 หมายความว่าผู้ถือกรรมสิทธิ์นี้ กรรมาธิการก็คงตามร่างที่กฤษฎีการ่างมา อันนี้ก็กรรมาธิการ
 ร่วมกันซึ่งมีกฤษฎีกามาร่วมด้วย คือคุณหลวงประมุขฯ ข้าพเจ้าก็พยายามสอบถามในเรื่องนี้
 ท่านก็ชี้แจงให้ฟังว่าที่จำเป็นต้องบัญญัติคำว่า "เจ้าของ" หมายความว่าผู้ถือกรรมสิทธิ์นี้ เพราะ
 เหตุว่าคำว่าเจ้าของนี้มันอาจจะเป็นเจ้าของพดัตินัยหรือนิตินัยก็ได้ แต่ผู้ถือกรรมสิทธิ์นี้ถือว่าเป็น
 เป็นเจ้าของโดยนิตินัย ในการที่จะรับจดทะเบียนของใครนี้ เครื่องจักรนี้มันเป็นสิ่งสาริมทรัพย์
 ที่เคลื่อนที่ง่าย ไม่มีทะเบียนอยู่แต่เดิม ถ้าเราจะใช้คำว่าเจ้าของเฉยๆ โดยไม่ได้ระบุความ
 หมายถึงหมายถึงผู้ถือกรรมสิทธิ์อยู่แล้วละก็จะเป็นปัญหา ซึ่งในข้อเท็จจริงแล้ว สำหรับนัก
 กฎหมายคงจะเข้าใจกันดี บางทีว่าโรงงานนี้เป็นของใคร แก่แก่ พ่อเป็นเจ้าของ แต่ไปคู่อีบบอนอนุญาต
 โรงงานเป็นของลูกชาย ความจริงก็เป็นเงินของเก่าแก่หรือเตี้ยนั่นเอง เพราะฉะนั้นเจ้าของ
 กับผู้ถือกรรมสิทธิ์หรือผู้ที่มีชื่อในโฉนดหรือตราสารต่าง ๆ นั้นบางทีมันขัดแย้งกันได้ในเรื่อง
 เหล่านี้ เพราะฉะนั้นเพื่อตัดปัญหาที่จะรับจดทะเบียนนี้ เจ้าของโรงงานได้ประสงค์จะจดทะเบียน
 ก็หมายความว่าเจ้าของโรงงานนั้นต้องเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ และในตอนที่จะจดทะเบียนเบื้องต้น
 เจ้าหน้าที่ที่จะรับจดทะเบียนก็จะต้องไต่สวนสอบสวนถึงการได้มาถึงเครื่องจักรอันนี้ ซ้อมา
 จากห้างใด อะไรใด มีใบสำคัญอย่างไรหรือไม่ ใครเป็นผู้ครอบครองอยู่ ที่มาที่ไปเป็นอย่างไร
 เป็นต้น อันนี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าบัญญัติไว้ไม่เป็นการเสียหายอย่างไร ทำให้ความขัดแย้งขึ้น เพื่อ
 ตัดปัญหาต่าง ๆ ก็หวังว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคงจะไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าอย่างนี้ก็ต้องขอมติต่อที่ประชุมยังจิตใจไหมครับ ไม่
จิตใจนะครับ เป็นอันว่าผ่านไป

ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๔ มีคุณเสวตร ขอ
แปรญัตติไว้

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : มาตรานี้ผมขอแปรญัตติตัดออกหมด
ครับ เพราะในการจดทะเบียนเครื่องจักรนี้ ผมคิดว่าถ้าหากว่ากระทรวงอุตสาหกรรมจะ
ต้องมาออกกฎกระทรวงระบุว่าเครื่องจักรชนิดไหนบ้างถึงจะจดทะเบียนได้แล้ว ผมเกรงว่า
เจ้าหน้าที่อาจจะรวบรวมเครื่องจักร ซึ่งจะจดทะเบียนนั้นไม่ครบถ้วน สมมติว่าผมมีเครื่องจักร
อันหนึ่ง ซึ่งเจ้าหน้าที่ลืมใส่ลงไปในกฎกระทรวง ผมก็จำนำไม่ได้ ผมก็จำนองไม่ได้ เพราะฉะนั้น
จึงเห็นว่าเราตัดมาตรานี้ออกไปเสีย ผมมีอะไรมาก็สามารถจะจำนองได้ แล้วก็ความจริงนะ
ผู้ที่มาจำนองเครื่องจักรนะมีไม่กี่คนหรอกครับ เฉพาะคือผู้ที่เดือดร้อนต้องการเงินเอาไป
ใช้จ่ายในการประกอบกิจการโรงงานของเขา เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเราไปมีมาตรานี้ไว้ เกรงว่า
ถ้าหากว่าไม่ได้ระบุรายชื่อเครื่องจักรไว้ให้ครบถ้วน ก็อาจจะเป็นปัญหา เครื่องจักรนี้ไม่ใช่
โรงงาน ทำนประดาน สมมติว่าโรงงานทำน้ำแข็งนี้มันมีเครื่องจักรหลายชิ้น ซึ่งจะต้องจดทะเบียน
ไม่ใช่เอาโรงงานไปจด ต้องจดอาจจะเป็นอย่างๆ ไปนะครับ เพราะว่าเราไม่ได้จดทะเบียน
โรงงาน เราจดด้วยเครื่องจักรผมก็ถามเจ้าหน้าที่ของกระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นกรรมการว่า
สมมติว่าหมอน้ำนี้ ถือเป็นอย่างหนึ่งใช่หรือไม่ หมอน้ำก็เป็นอย่างหนึ่งอย่างโรงงานไฟฟ้านี้
ต้องมีหมอน้ำ ต้องมีคอนเดินเซอร์ คอมเพรสเซอร์อะไรอีกหลายตัว ถ้าระบุไว้ไม่หมดนะครับ
ก็จดทะเบียนทั้งชุดนั้นไม่ได้ ก็ต้องแยกจดเป็นตัวๆ ไป คือจดไม่ได้หมดทั้งโรงงาน เพราะ
ว่าขอตัดทั้งหมดครับ

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมธิการ) : ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติขอแปรญัตติเพื่อ
เปิดโอกาสการจดทะเบียนให้กว้างขวางนั้นก็ก็เป็นสิ่งที่มีประโยชน์แต่ว่าการกระทำนั้น

ทราบจากเจ้าหน้าที่อุตสาหกรรมอยากจะทำเป็นขั้น ๆ เพื่อเป็นการประหยัด ถ้าไปเปิดกว้าง
ทั่วไปแล้วก็ต้องตั้งเจ้าหน้าที่ไว้พร้อมมูลให้มากที่สุด แล้วเวลาตั้งเข้ามาแล้วก็ไม่ปรากฏว่าใคร
มาจดทะเบียนเท่าไรก็จะเป็นการสิ้นเปลืองไป ในเบื้องต้นนี้กระทรวงอุตสาหกรรมประสงค์
ที่จะรับจดทะเบียนเครื่องจักรในโรงงานก่อน ทำไปสักระยะหนึ่ง แล้วต่อไปเมื่อมีความจำเป็น
มีความต้องการก็อาจจดทะเบียนเครื่องจักรนอกโรงงาน เช่น เครื่องจักรใหญ่ ๆ ที่สำหรับทำ
ถนนหนทางหรือเรือขุดอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ความจริงกฎหมายในต่างประเทศนั้นเขาก็รับ
จดทะเบียนทั้งในโรงงานและนอกโรงงาน แต่กระทรวงอุตสาหกรรมเห็นว่ายังไม่พร้อมในเรื่อง
เจ้าหน้าที่ก็จะทำค่อยเป็นค่อยไปตามความจำเป็น สำหรับในเรื่องที่ว่าเกรงว่าจะระบุเครื่องจักร
ประเภทต่าง ๆ ไว้ไม่ครบถ้วนนั้น ก็ทราบว่าขณะนี้เจ้าหน้าที่ก็เตรียมเครื่องจักรเท่าที่มีอยู่ใน
ประเทศไทย เพราะว่ากระทรวงอุตสาหกรรมได้เป็นเจ้าหน้าที่รักษาการตามพระราชบัญญัติ
โรงงานอยู่แล้ว โรงงานทุกชนิดต้องมาจดทะเบียนหรือขออนุญาตตั้งอยู่แล้ว เพราะฉะนั้น
เครื่องจักรประเภทใดที่อยู่ในโรงงานนี้เข้าใจว่ากระทรวงอุตสาหกรรมจะเขียนไว้ครบถ้วนใน
กฎกระทรวง ข้อนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรห่วงใย ส่วนสำหรับระยะเวลาต่อไป ไปอย่างท่านว่าก็
เป็นโอกาสที่จะกระทำต่อไป ขอขอบคุณครับ

นายพานิช สัมภาคคุปต์ (เพชรบุรี) : จุดหมายของร่างกฎหมายจดทะเบียนเครื่องจักร
ฉบับนี้ก็เพื่อว่าเราจะให้มีความวิวัฒนาการในการที่จะหาทุนที่จะส่งเสริมสนับสนุนในเรื่อง
อุตสาหกรรมเครื่องจักรนี้เป็นทรัพย์สินสิ่งหนึ่งซึ่งจะให้การหาเงินได้ คือว่าเป็นเซ็คเคียวริตี้
(security) ที่จะให้กับแบงก์ด้วยเหตุนี้จึงจดทะเบียนเครื่องจักรได้โดยกฎหมายฉบับนี้ เพราะ
เมื่อก่อนนี้เราไม่สามารถจะจดทะเบียนเครื่องจักรได้ เนื่องจากว่าเรายังไม่ถือว่าเป็นทรัพย์สิน ๆ
ซึ่งจะมีการหาทุนในการที่จะกู้ยืมแบงก์ด้วยวิธีการที่จะนำไปค้ำประกันการกู้ยืมเงินได้แต่ถ้า
หากว่าเราได้มีกฎหมายฉบับนี้รับรองการจดทะเบียนเครื่องจักรก็ถือเสมือนหนึ่งว่าเป็นที่ดิน
ซึ่งสามารถที่จะใช้เป็นหลักทรัพย์สินประกันในการกู้เงินได้ เวลานี้มีเครื่องจักรในโรงงานเป็น
จำนวนพันล้านหมื่นล้านซึ่งนอนอยู่เฉย ๆ ถ้าหากว่าเอาเครื่องจักรนั้นมาเป็นประกันแก่ธนาคาร
ในการหาเงินเพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้มีทุนในการหมุนเวียนอุตสาหกรรมแล้ว ก็อาจจะม

ประโยชน์อันใหญ่ยิ่งในการวิวัฒนาการของอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ที่นี้ประเด็นในข้อนี้มีว่า มาตรา ๔ เครื่องจักรที่จดทะเบียนกรรมสิทธิ์ได้ตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง กระผมไม่เห็นชอบด้วยกับคำอภิปรายของคณะกรรมการซึ่งกำหนดอยู่ในวงแคบ วงแคบนั้นหมายความว่าอย่างที่ท่านกรรมการผู้มีเกียรติได้อภิปรายมาแล้วว่าจะมุ่งแต่เฉพาะเครื่องจักรอุตสาหกรรมซึ่งอยู่ในโรงงานเท่านั้น ถ้าหากว่าเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะตรากฎหมายนี้ขึ้นมาทำไม ถ้าหากว่าเราจะหาทุนกันในเรื่องนี้เพื่อให้มีทุนวิวัฒนาการมากพอเพียงแล้ว ก็ควรจะเปิดโอกาสไม่เฉพาะแต่เครื่องจักรในอุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ว่าเครื่องจักรในอุตสาหกรรมทั่วๆ ไปก็ควรจะเอามาใช้จดทะเบียนเครื่องจักรได้เช่นเดียวกัน อย่ากำหนดอยู่ในวงแคบควรจะให้กว้างมันถึงจะเป็นผลสมความประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ ที่นี้ในมาตรา ๔ นี้บอกว่าให้กำหนดไว้ในกฎกระทรวง เราจะรู้ได้อย่างไรว่ากฎกระทรวงจะกำหนดเครื่องจักรทุกชนิดทุกประเภท ฉะนั้นควรจะเปิดโอกาสกว้างๆ ไว้ คือเครื่องจักรใดก็ตามจดทะเบียนกรรมสิทธิ์ไว้แล้วการที่จะตีความหมายว่าเครื่องจักรใดนั้นก็มีความหมายที่ไปกำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้แล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่ควรอย่างยิ่งที่จะกำหนดว่าจะต้องมีกฎกระทรวงกำหนดอีกชั้นหนึ่งคำนิยามในเรื่องเกี่ยวกับเครื่องจักรนี้ก็มียอยู่แล้ว เปิดโอกาสให้กว้างๆ ดีกว่า มิฉะนั้นแล้วกฎหมายฉบับนี้ถ้าออกมาก็ไร้ความหมายหรือมีความหมายแต่ในวงความหมายที่แคบ เพราะฉะนั้นผมไม่ได้เป็นผู้แปรญัตติอันนี้ แต่ผมสนใจ เพราะเห็นว่าเป็นส่วนหนึ่งซึ่งจะนำเงินทุนมาวิวัฒนาการการอุตสาหกรรมของเราได้ ผมจึงเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ คือท่านสมาชิกแห่งจังหวัดระยอง คุณเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ผมไม่เห็นด้วยกับคณะกรรมการ เห็นสมควรว่าควรจะแก้ไขมาตรา ๔ นี้ไม่ควรจะจำกัดวงที่แคบ ขอกราบเรียนให้ที่ประชุมได้พิจารณาในเรื่องนี้โดยรอบคอบด้วย

นายใหญ่ ควิตชาติ (นครสวรรค์) : ผมฟังกรรมการแล้วดูเหมือนจะว่าไม่ปรานีรัฐบาลนี้เสียเลย คือว่าจะเปิดโอกาสให้ใช้อำนาจหน้าที่โดยกฎหมายที่สภานี้จะผ่านไปหา สตางค์กันเสียรำไป คือกฎกระทรวงนี้มันออกโดยคณะรัฐมนตรี กฎหมายนั้นสภาเป็นคนออก สภานี้ไม่ได้ตั้งกรรมการชุดนี้ไปเพื่อให้ลดความต้องการที่จะให้เครื่องจักรเป็นเครื่องจำหน่ายได้

นี่เรื่องเดิมมันมีแค่นี้ พอให้ไปแล้วกลับไปเขียนว่าเครื่องจักรบางอย่างที่ขาดต้องการเท่านั้น
 นะเองจะจำนองได้ นี่ขาดหลักการซึ่งสภามอบหมายให้ไปหรือว่าทำเกินอำนาจหน้าที่ซึ่งสภานี้
 ให้ไป หลักการกฎหมายฉบับนี้เขียนไว้ว่าให้จำนองเครื่องจักรได้เหมือนอสังหาริมทรัพย์
 เท่านั้น พอไปถึงกรรมการไปเขียนต่อไปว่าไม่ใช่อย่างนั้น อย่างที่ฉันว่า ว่ารัฐบาลจะให้
 เครื่องจักรของนายเสวตรจำนองไม่ได้ ก็ได้ ถ้าจะเขียนกฎหมายกระทรวงไว้เสีย อย่างนี้มันไม่ไหว
 นี่เพราะให้ดุลพินิจ ดุลพินิจจะเป็นเหตุแห่งคอร์รัปชัน คอร์รัปชันนี้เป็นเครื่องประหารรัฐบาล
 เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าไม่เขียนมาตรา ๔ เสียได้แล้วรัฐบาลจะไปออกกฎหมายว่าเครื่องจักร
 ที่พิชกขามีเท่านั้นไว้อาจจำนองได้ พวกเองมีจำนองไม่ได้ เกินกว่าที่สภารับหลักการหรือเปล่า
 แต่การกระทำอย่างนี้มันเลยเกินไปหน่อย ก็เป็นว่าเครื่องจักรที่ชำรุดด้วยเท่านั้นเองไว้อาจ
 จำนองได้ มันหมายความว่าอย่างนั้น ทีนี้เรื่องการจำนองระหว่างผู้จำนองกับผู้รับจำนองนั้น
 ผมคิดว่าไม่ว่ากระทรวงใด ไม่ว่าบุคคลใดไม่มีความสำคัญต่อการทำนิติกรรมเท่าผู้ขอยืมเงิน
 กับผู้ให้เงินยืม ถึงกระทรวงอุตสาหกรรมหรือกระทรวงทศวาอะไรก็ตามเถอะจะไปนั่งแนะนำ
 ใครเขาไม่เชื่อหรอก ถ้าผมเป็นเจ้าของเงินผมจะต้องไปดูด้วยตาผมเอง ถ้าธนาคารใดใครเคย
 อยู่ธนาคารและสุจริตต่อหน้าที่ของตัวเองก็ควรจะรู้ว่าไม่มีเทวดาองค์ใดเลยที่จะมาบันดาล
 ให้ฉันเชื่อว่ามีหลักทรัพย์ที่ฉันไปเห็นนั้นราคาควรจะเป็นเท่าไร ตัวแทนของธนาคารเท่านั้นที่
 จะรู้ว่าหลักทรัพย์ที่จำนองนี้ควรจะเป็นเท่าไร แล้วหลักทรัพย์นี้ไม่เห็นมีเหตุผลอะไรที่จะ
 ต้องอยู่ในโรงงานเพราะว่าก่อนจะเข้าไปอยู่โรงงานต้องไปซื้อมาจากคนขาย ท่านประธาน เมื่อ
 ไปซื้อมาจากคนขาย ไม่มีสตางค์ ก็ต้องไปจำนองและเซ็นสัญญากับผู้ซื้อ มันจึงไปติดตั้งใน
 โรงงานได้ ถ้าให้ไปอยู่ในโรงงาน คนตั้งโรงงานที่ไม่มีสตางค์ก็ไม่มีประโยชน์ต่อกฎหมายนี้เลย
 ท่านประธาน อย่างผมจะตั้งโรงไฟฟ้าสักโรงผมได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมาย แต่ว่าผม
 ไม่มีสตางค์ซื้อเครื่องจักรสำหรับผลิตกระแสไฟฟ้า แต่มีบริษัทที่จะขายเครื่องกำเนิดไฟฟ้า
 ให้เรา เราก็ไม่มีสตางค์จะซื้อทั้งหมด ถ้าหากว่าเมื่อเราซื้อไปแล้ว ธนาคารเห็นว่าเราประกอบ
 ธุรกิจอย่างดีและไม่สูญเงิน โดยเอาเครื่องจักรที่เราไปซื้อนี้จะเข้าไปในโรงงานมันยังไม่เข้าหน้า
 ท่านประธาน ก็ให้เงินเรามาได้ ผู้ประกอบอุตสาหกรรมก็ทำงานได้ อย่างตั้งไซโล (silo) สำหรับ
 ออบพืชผลทางเกษตร เงินมันก็หลายล้านบาท ถ้าก่อนจะตั้งเราก็ไปจำนองเครื่องที่จะซื้อเขาไป

ไม่ได้ ถ้าเขียนอย่างที่กรรมการเขียน แต่ถ้าเขียนอย่างที่คุณแปรญัตติตัดออกหมด จะอยู่ที่ใคร อยู่ที่ไหนไม่สำคัญก็ไปจำนองธนาคารเขาก็ให้เงินไปได้ ซิโล (silo) ก็เกิดขึ้นได้ขายพืชผลทางเกษตร ที่จะไม่มีความขึ้น อย่างที่เขาขัดข้องต่อเรา เราก็ทำได้ในประการต่างๆ เหล่านี้ครับ ท่านประธาน กฎหมายมาตราที่กรรมการเขียนไว้นี้ให้เป็นกฎกระทรวงนั้น ผมไม่เห็นด้วยอย่างร้ายกาจ ที่ไม่เห็นด้วยนั้นเพราะเหตุว่ามันไม่มีประโยชน์เลย และผิดหลักการที่สภานี้ให้กรรมการนี้ไปร่าง สภานี้รับหลักการนะไม่ใช่ว่าตามกฎกระทรวงนะ ไม่มีเงื่อนไขเลย ต้องเป็นเครื่องจักรจำนองได้เท่านั้นเอง ท่านประธานโปรดดูหลักการตามตัวบท เมื่อเสนอเข้าในวาระแรก สภานี้รับหลักการไม่มีว่าเครื่องจักรตามที่จะมีกฎกระทรวง ไม่มีนะครับหลักการเครื่องจักรเท่านั้นให้จำนองได้ แต่ว่ากรรมการซึ่งสภาตั้งไปนี้เห็นจะใช้อำนาจหน้าที่เกินกว่าที่สภามอบหมายไป เพราะฉะนั้นที่ไปเขียนไว้แบบนี้ผมจึงไม่เห็นด้วย แต่ว่าสภานี้จะเอาอย่างไรก็เอาเถอะครับแต่ผมไม่เห็นด้วย คือให้เป็นประวัติไว้ว่า ถ้าเขียนอย่างที่กรรมการเขียน ความเสียหายจะเกิดขึ้น ๓ ประการ ประการที่ ๑ ไม่ได้ช่วยอุตสาหกรรมซึ่งจะเกิด เพราะว่าคนไม่มีสตางค์ แต่มีปัญหา ซื้อเครื่องจักรเอาไปจำนองแบงก์ไม่ได้ นี่ข้อหนึ่ง ประการที่ ๒ การออกกฎกระทรวงนั้นไม่ได้ผ่านสภานี้เท่ากับเรายื่นมิตไปให้คณะรัฐมนตรี ถ้ารัฐมนตรีดี ๆ ก็คืออยู่ ถ้าไม่ดีกฎกระทรวงนี้แหละจะมาประหารราษฎร แล้วสภานี้จะถูกเย็บปาก เมื่อท่านมอบให้ฉัน ฉันก็ใช้ อัยนี้เป็นประการที่ ๒ ประการที่ ๓ ความมุ่งหมายของสภานี้ที่ให้มีกฎหมายฉบับนี้จะไร้ความหมายเกือบหมดสิ้น ผมมีความเห็นอย่างนี้ครับ

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมการ) : ท่านสมาชิกผู้อาวุโส พี่ใหญ่ก็อาจจะเลอะเลือนไปบ้างนะนี้ ที่ว่ากรรมการมาเพิ่มมาตรา ๔ ขึ้นเอง นี่มันเป็นมาตรา ๔ ของร่างเดิม ที่เขียนไว้ตั้งแต่เดิม ซึ่งผ่านการรับหลักการมาแล้ว ไม่ใช่กรรมการมาเพิ่มขึ้นเองแล้วท่านก็พยายามต่อว่าต่อขานว่าเป็นการสนับสนุนรัฐบาลให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ ท่าน ชต.พ. ง่ายเหลือเกิน ถ้าข้าพเจ้าจะพูดว่า ภรรยาของข้าพเจ้ากับข้าพเจ้ามีใจตรงกัน เพราะฉะนั้นใครมีใจตรงกันกับข้าพเจ้าเป็นภรรยาข้าพเจ้าทุกคน อย่างนี้เอาใหม่ มันก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นการที่กรรมการเห็นด้วยตามร่างเดิมของรัฐบาลนี้ที่ร่างมาซึ่งผ่านสภาแล้ว ก็ไม่ใช่ว่ากรรมการนี้ไปเมค

(make) ขึ้นมาหรือว่าทำขึ้นมาเอง นี่มันไม่ถูกกับข้อเท็จจริงและความคิดเห็นไปตรงกับร่างเดิมก็ไม่ใช่ว่าเป็นการสนับสนุนอะไร ความคิดเห็นคนเราอาจจะตรงกันได้ ไม่ตรงกันได้ ตั้งหลายกรณี สำหรับเครื่องจักรที่ยังไม่อยู่ในโรงงานนี้ ความจริงได้พูดกันในชั้นกรรมาธิการ กรรมาธิการก็เห็นเจตนาดีของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ เจ้าหน้าที่กระทรวงอุตสาหกรรมก็เกรงว่าจะควบคุมไม่ได้ สมมติร้านที่ส่งเครื่องจักรเครื่องยนต์มาหลายๆ ขายก็ไม่ออก เสร็จแล้วก็ขอมาจดทะเบียนเพื่อเอาไปจำหน่ายบ้าง จำนองบ้าง อย่างนั้นก็ควบคุมลำบากแล้วที่ท่านว่าเปิดเลขเตอ ออฟเครดิต (letter of credit) ส่งเครื่องจักรอะไรต่างๆ มาเนี่ย ก็แยกเป็นดังนี้ ถ้าชำระเงินเขาหมดแล้วเป็นเงินสดแล้วเนี่ย อัยยนั้นน่าพิจารณา แต่ถ้ายังซื้อเงินผ่อนเขาอยู่ กรรมสิทธิ์มันยังไม่ถึง แบบเช่าซื้ออะไรต่างๆ เหล่านี้ มาให้จดทะเบียนได้อย่างไร ไม่ใช่เป็นเจ้าของ ไม่ใช่เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ คงมีสิทธิครอบครองในฐานะที่เช่าซื้อมาเท่านั้น และการที่จะกำหนดอะไรแค่นั้นนะ ต่อไปภายภาคหน้ามันก็เพิ่มได้ ในขณะนี้เราไม่มีเครื่องจักรทำปรมาณู เราจึงไม่ได้เขียนไว้แบบนี้ เป็นต้น ต่อมามันมีขึ้นก็เพิ่มได้ไม่ใช่ข้อออกกฎหมายตายตัวไปเมื่อไร เวลาเราจะทำงานมากไปก็ว่าแบกไม่ไหว คนไม่พอ ครั้นจะทำงานสเต็ป บาย สเต็ป (step by step) ไป ท่านว่ามันแคบไป ตกลงท่านจะเอาสั้นหรือยาวกันไม่ทราบ อันนี้ก็แล้วแต่ที่ประชุมจะพิจารณา กรรมาธิการนี้ก็ทำตามความคิดเห็นด้วยสุจริตใจในการที่จะให้กฎหมายนี้ผ่านไป โดยเจตนารมณ์ของสภา อันนี้ก็เรื่องของสภา ขอขอบคุณครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : คือถ้าหากว่าคณะกรรมาธิการเห็นว่าการออกกฎหมายกระทรวงนี้เป็นของจำเป็น เพราะว่าในชั้นแรก พวกเจ้าหน้าที่มีน้อยอาจควบคุมไม่ถึง ผมว่าไม่ใช่หรอกครับ คือว่าทางกรรมาธิการก็รับแล้วว่าผู้รับจดทะเบียนนั้น คืออุตสาหกรรมจังหวัดซึ่งมีอยู่ ๑๐ จังหวัดแล้วก็อีก ๔ จังหวัดจะเพิ่มขึ้นในปีนี้ ก็เป็น ๑๔ แห่ง ๑๔ คน ก็คนพวกนี้แหละจะเป็นผู้ที่รับจดทะเบียน ก็จะมีกี่คน ประจำจังหวัดก็มีอยู่คนเดียว หรืออย่างมากผู้ช่วยอีกคนเป็น ๒ คน ก็คนเหล่านี้จะเป็นคนพิจารณาในการรับจดทะเบียน ก็ไม่จำเป็นต้องรู้ว่าเครื่องจักรนั้นมันอะไร เมื่อเขามาจดก็รับจดไป ทีนี้สมมติว่าผมมีเครื่องจักรสร้างทางกิติ เครื่องจักรขุดน้ำบาดาลกิติ เกิดขัดข้องเรื่องเงินขึ้นมาก็ไม่ได้ประกาศกฎหมายกระทรวงไว้ แล้วจะ

ไปจดทะเบียนได้อย่างใครครับ ก็จดไม่ได้ ก็ผิดความประสงค์ของกฎหมายนี้ ซึ่งต้องการจะช่วยเหลือนักอุตสาหกรรม ซึ่งต้องการเงินไปในบางคราวซึ่งมันขาดแคลน ถ้ากรรมการทำใจเสียอย่างนี้ หรือกระทรวงอุตสาหกรรมทำใจเสียอย่างนี้ว่าจะรับจดทะเบียนเครื่องจักรในโรงงานอุตสาหกรรมแล้วนะครับ มันก็ไม่ได้ผลสมความมุ่งหมายหรือเต็มที ผมมองไม่เห็นว่าจะทำไมจะต้องไปจำกัด ผู้ที่จะมาจดทะเบียนนี้ไม่มีก็คนหรือครับ สมมติว่าจังหวัดหนึ่งมีโรงงานอยู่ ๑๐ โรง อาจจะมีคนเดือดร้อนสักโรงสองโรง ซึ่งต้องการเงินจะขอจดทะเบียนเครื่องจักรไม่ใช่เรื่องมาก ปีหนึ่งนี้ผมว่ามีไม่กี่ราย ทั้งหมดทั่วประเทศนี้ก็จะต้องการมาจดทะเบียนเครื่องจักร เพราะฉะนั้นมีความจำเป็นอะไร ผมมองไม่เห็นที่จะต้องไปกีดกันว่าจะต้องออกกฎกระทรวงเสียก่อนนะถึงจะจดทะเบียนได้ มิฉะนั้นแล้วไม่รับจดทะเบียน

ประธานสภาผู้แทน : ผมคิดว่าได้อภิปรายมาพอสมควรแล้ว ก็จะขอมติต่อที่ประชุมใน ๒ ประเด็น ประเด็นหนึ่งจะเห็นด้วยตามที่คณะกรรมการเสนอมาหรือไม่ หรือประเด็นที่ ๒ จะเห็นตามผู้แปรญัตติคือตัดมาตรานี้ออก ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรให้คงไว้ตามที่คณะกรรมการได้เสนอมา โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๑ คน)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามผู้แปรญัตติโดยตัดมาตรานี้ออกตามผู้แปรญัตติ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๖ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้คงไว้ตามที่คณะกรรมการเสนอมา ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๕ มีผู้แปรญัตติและสงวนความเห็นไว้

นายใหญ่ ควิตชาติ (นครสวรรค์) : อันนี้ผมสงวนไว้ครับ และนอกจากสงวนไว้ ผมยังไม่เห็นด้วยกับกรรมาธิการที่ไปแก้ไข เหตุที่ผมไม่เห็นด้วยนั้นก็ไม่ใช่ที่ผมเป็นผู้เชี่ยวชาญ ในการร่างกฎหมายแล้วก็ไม่ใช่ว่าผมจะเลือนอย่างกรรมาธิการว่าผม เพราะว่าการเขียนกฎหมายที่ผมเขียนไว้หน้านะ ผมต้องการให้เพียงว่าตามประมวลแพ่งและพาณิชย์ก็พอแล้ว มั่นตีความตามกฎหมายได้ว่า ตั้งแต่บรรพหนึ่งถึงบรรพหกมันไม่ได้หมายความว่าต้องระบุไว้มาตรานั้น มาตรานี้ ผมจึงเห็นว่าการเขียนกฎหมายชนิดนี้นั้น ไม่ได้ช่วยอะไรให้ดีขึ้น นอกจากแสดงว่า สภานี้ชอบเขียนกฎหมายละเอียดล่อ ถ้าหากว่าไปเขียนไว้บอกกว่าจำนองได้ตามมาตรา ๗๓๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๒๕๕ มาตรา ๑๓๐๐ มาตรา ๑๓๐๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ใช้บังคับโดยอนุโลมแล้ว การเขียนอย่างนี้นั้นมีแต่ก่อให้เกิดปัญหาในข้อกฎหมาย ข้อกฎหมายที่จะเกิดขึ้นในทางปฏิบัติ นั้น คือว่านายทะเบียนนี้อาจจะถูกฟ้องร้อง ถ้าเขียนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์อย่างที่ ผมเสนอแล้ว ปัญหามันไม่เกิด จะมาตราไหนก็ช่างมันก็ยังอยู่ในข่ายที่เขียนทำไมต้องไประบุ การระบุนี้เขียนกฎหมายให้แคบ เมื่อเขียนกฎหมายแคบ และการตีความก็ถูกจำกัด แล้ว ปัญหาข้อกฎหมายก็เดียวกันไม่มีที่สิ้นสุด พวกทนายความหาเงินได้ก็เพราะเขียนกฎหมายอย่างนี้ เซอร์โรเบิร์ต ฮอแลนด์ มาพูดที่สภานี้ ผมยังจำได้ เมื่อ ๒๐ กว่าปีก่อน ว่าหลักการ เหตุผลก็ไม่ชัด เขียนไว้เพื่อให้ นักกฎหมายหาข้อ ผมก็อายแก่เรื่อยมา อ้ายนี้มันจะเป็น ลักษณะนั้น คือเขียนตามประมวลแพ่งและพาณิชย์ และตั้งแต่บรรพหนึ่งถึงบรรพหก มาตรา ๑ ถึงมาตราสุดท้าย มันจะเข้าอย่างไร มันจะออกอย่างไร หรือจะเป็นอย่างไรนั้น ผมคิดว่ามัน ดีกว่า การไปฟิกซ์ (fix) ไว้อย่างนี้มันทำให้มีช่องโหว่และผมก็ไม่ทราบเจตนากรรมาธิการ ท่านก็ว่าผมเลอะเทอะ ไม่ค่อยจะรู้เรื่อง รู้หรือไม่รู้สภานี้ก็น่าจะพิจารณาเอาเองว่าอ้ายที่ผมว่า นี้มันถูกหรือกรรมาธิการถูก ผมแปรญัตติไว้แล้ว ผมไม่เห็นด้วยอย่างนี้ ผมขอแก้ แก้วว่าตามประมวลแพ่งและพาณิชย์ก็พอแล้ว แต่ว่าทั้งนี้ก็แล้วแต่สภาจะเห็นด้วย จะเอาอย่างไรก็ได้ แต่ว่าผมไม่เห็นด้วย

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ผมแปรญัตติขอตัดข้อความตอนท้ายที่
 กรรมาธิการเติมเข้ามา คือของเดิมอยู่ตอนแรกนะครับ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๒๙๔
 มาตรา ๑๓๐๐ มาตรา ๑๓๐๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับโดยอนุโลม
 ผมเพียงแต่ขอว่าเครื่องจักรใดเมื่อจดทะเบียนแล้วก็ให้ถือว่าเป็นสังหาริมทรัพย์ที่จำนองได้
 เท่านั้นก็พอแล้ว ถ้าบัญญัติเพิ่มเติมลงไปว่าให้นำความในมาตรา ๑๒๙๔ มาใช้ก็หมายความว่า
 อย่างนี้ ท่านประธาน ถ้าจะมีการโอนทรัพย์สินอันนี้หลังจากจดทะเบียนแล้ว จะต้องไป
 จดทะเบียนอีก สมมติว่าผมจดทะเบียนไว้ ณ หอทะเบียน หรือที่เจ้าหน้าที่อุตสาหกรรมนี้
 แต่ยังไม่ได้จำนอง นี่ผมเกิดจะต้องไปขาย ผมก็ต้องไปจดทะเบียนการขายนี้อีกหรือว่าจะยก
 ให้คนอื่น ก็ต้องจดทะเบียนยกให้อีกอย่างนี้ครับ ผมเห็นว่าไม่จำเป็น และอีกประการหนึ่ง ถ้า
 ทำอย่างนี้แล้วผมก็ไม่ต้องจด ผมก็ถอนทะเบียนเสีย แล้วก็ยกให้ไปเลย ก็ทำได้เหมือนกัน
 คือผมไม่อยากจะเอาประมวลกฎหมายแพ่งฯ มาตรา ๑๒๙๔ มาตรา ๑๓๐๐ มาตรา ๑๓๐๑
 มาใช้บังคับ เอาเฉพาะเพียงแต่ทำให้จดทะเบียน นี่เราพูดกันเรื่องจดทะเบียนเครื่องจักร เพื่อให้
 ให้จำนองได้เท่านั้นก็พอแล้ว จะต้องให้ไปบังคับว่าเมื่อจดทะเบียนแล้ว ถ้าหากว่าจะโอนหรือ
 จะอะไรต้องจดทะเบียนกันใหม่ นี่ก็ไม่จำเป็นครับ ผมจึงขอตัด

นายนิสิต เวทย์ศิริยานันท์ (ศรีสะเกษ) : กระผมเป็นผู้หนึ่งที่แปรญัตติไว้ และ
 ก็รู้สึกว่ามีมาตรา ๕ นี้ทางกรรมาธิการได้ระบุให้เกี่ยวกับการจดทะเบียนนี้ ให้มันแคบเข้าเกินไป
 คือควรจะให้มันกว้างกว่านั้น เพราะเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนี้ตั้งแต่เราตอนรับ
 หลักการเราก็ต้องการมีเจตนารมณ์จะช่วยบรรดาผู้ที่มีเครื่องจักรหรือโรงงานต่าง ๆ นั้นให้
 จดทะเบียนได้ ให้จำนองได้เจตนารมณ์เราอยู่อย่างนั้น ทีนี้ถ้าเขียนไว้ ถ้าหากมันเป็นปัญหา
 ข้อกฎหมายอย่างที่พี่ใหญ่พูดนั้น ผมก็เห็นด้วย เพราะว่ามันเขียนไว้แคบน่าจะเขียนไว้ให้
 กว้างเลย กระผมได้เขียนไว้ ซึ่งในมาตรา ๕ นี้ทางกรรมาธิการเขียนไว้ว่าเครื่องจักรใดเมื่อได้
 จดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้ถือว่าเป็นสังหาริมทรัพย์ที่อาจจะจำนองได้ ตาม
 มาตรา ๗๐๓ ข้อ ๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๒๙๔
 มาตรา ๑๓๐๐ และมาตรา ๑๓๐๑ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับโดย

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

๒๑๙

อนุโลม อันนี้ละครับมันเป็นหนทางซึ่งจะเปิดให้โอกาสแก่ฝ่ายผู้เชี่ยวชาญกฎหมาย หรือว่าเปิดโอกาสให้เกิดปัญหาข้อกฎหมายขัดแย้งกันในโอกาสหลัง น่าจะเขียนไว้สั้น ๆ และก็ได้อย่างกว้างเลย คือว่าเครื่องจักรที่เรื่องนี้นั้น ผมบอกว่าเครื่องจักรใดเมื่อได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติแล้วให้จำนองขายฝากได้เช่นเดียวกับอสังหาริมทรัพย์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์คือเขียนให้กว้างออกไปเลย เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ที่จดทะเบียนนั้นได้ทำ เพราะวาเจตนารมณ์ดั้งเดิมเราของกฎหมายฉบับนั้น เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ที่มิเครื่องจักรนั้นได้จำนองเครื่องจักรของตัวเองได้ เช่นเดียวกับอสังหาริมทรัพย์ นั่นคือเจตนารมณ์ของกฎหมาย ก็ไม่น่าจะเขียนแยกแยะไปละเอียดลออเกินไปจนกระทั่งทำให้เกิดปัญหาข้อกฎหมายซึ่งจะเกิดขัดแย้งกันในอนาคตครับ ผมมีความเห็นอย่างนั้น ผมจึงได้แก้ไขอย่างนี้ครับ

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ) : สำหรับมาตรา ๕ นี้ กรรมาธิการเรียนว่าคงไว้ตามร่างเดิมทั้งสิ้น เพียงแต่สลับกันว่าการนำมาตราต่าง ๆ นี้เอามาไว้ต่อท้าย เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องอนุโลม เจตนาที่แท้จริงต้องการให้เป็นสังหาริมทรัพย์ที่จำนองได้ จึงเอามาขึ้นต้นกรรมาธิการไม่ได้เพิ่มเติมขึ้นมาแต่ประการใด สำหรับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติว่า การเขียนกฎหมายแล้วให้เป็นปัญหาที่มันเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง สำหรับการเขียนกฎหมายอันนี้ที่ว่าเป็นสังหาริมทรัพย์ที่อาจจำนองได้ตามมาตรา ๗๐๓ (๔) นี้ความจริงเขียนให้มันแคบ ถ้าเขียนกว้างเกินไปก็เป็นปัญหา ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจำได้ใหม่ว่า คำว่า เคหะ นี้ในกฎหมายควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขันนี้ ที่แรกเขียนว่า เคหะ ไว้เฉย ๆ ไปเป็นปัญหาถึงศาลฎีกาตัดสินแหวกแนวออกไปเลยว่า เคหะ นี้ต้องหมายความว่าใช้เป็นที่อยู่อาศัย แก่กันถึงสองครั้ง คำพิพากษาศาลฎีกาเดี่ยวว่าอาศัยน้อย อาศัยมาก เลยต้องมาแก้กฎหมายกันอีก ว่าหมายความว่าอาศัยเป็นส่วนใหญ่ เพราะว่าเขียนกฎหมายกว้างไปให้เป็นปัญหา อันนี้เขียนกฎหมายให้ตรงกับหลักการหรือเจตนารมณ์ของสถานที่มุ่งหมายที่ให้สังหาริมทรัพย์นี้จำนองได้ ก็เขียนทบทวน และอ้างตัวบทกฎหมายลงไปเพื่อให้มีความหมายชัดเจนขึ้นตามเจตนารมณ์ที่แท้จริง สำหรับท่านสมาชิกอีกท่านหนึ่งว่า การที่นำบทบัญญัติมาตรา ๑๒๕๕ มาตรา ๑๓๐๐ และมาตรา ๑๓๐๑ มาใช้เป็นเป็นการเขียนไว้เปล่าประโยชน์ ข้อเท็จจริงมันเป็นเป็นอย่างนี้ครับ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ สมมติว่า

เครื่องจักรโรงงานได้จดทะเบียนไว้ เจ้าของทำไม่ตก ยกไม่ไหว ยังไม่ได้ไปทำการจำหน่ายกรณีหนึ่งหรือจำหน่ายแล้วกรณีหนึ่ง ถ้าหากจะไปขายจำหน่ายจ่ายโอนนี้ ททรัพย์สินใดที่มีทะเบียนนี้ น้ำหนักมันดีกว่า เขาไม่ต้องมาขอจดทะเบียนใหม่อีก รับสืบนื่องกันได้เลย อันนี้เป็นลักษณะของทรัพย์สิน เมื่อถือว่าสังหาริมทรัพย์เป็นทรัพย์สินที่จำหน่ายได้ ก็เอาลักษณะการเปลี่ยนแปลงการเพิกถอนอะไรต่างๆ นี้รวมความจุดประสงค์ คือต้องมีการแก้ไขทางทะเบียนจึงจะสมบูรณ์ ถ้าไม่มีแก้ไขทางทะเบียนแล้วจะไม่สมบูรณ์ ในเมื่อเรามีการจดทะเบียนเครื่องจักรนายทะเบียนนั้นต้องรับผิดชอบในเรื่องว่า เครื่องจักรนี้มีอยู่ตามทะเบียน สำหรับบุคคลทั่วๆ ไปจะตรวจสอบได้ เพราะฉะนั้นการเปลี่ยนแปลงหรือการยกให้ใดๆ นะ ต้องแก้ไขทางทะเบียนเช่นเดียวกับหนังสือสำคัญสำหรับที่ดินอย่างอื่นๆ เหมือนกัน แต่ถ้าผู้ใดไม่มีความจำเป็น เดิมจดทะเบียนไว้จะจำหน่ายหรือไม่จำหน่ายก็ตาม ไม่อยากอยู่ในข้อบังคับแห่งกฎหมายอันนี้ก็เพิกถอนทะเบียนเสีย แล้วก็ไปจำหน่ายจ่ายโอนกันเหมือนสังหาริมทรัพย์ธรรมดา แต่เมื่อเรามีบัญญัติที่จะให้จำหน่ายได้ถือเสมือนเป็นอสังหาริมทรัพย์ แล้วบทบัญญัติใดที่เกี่ยวกับบังคับแก่อสังหาริมทรัพย์เกี่ยวกับเรื่องทะเบียนนี้ มันก็ต้องมีตามมา ไม่อย่างนั้นมันก็ผิดหลักของการบัญญัติกฎหมาย อย่างไรก็ตาม อันนี้ก็กรรมวิธีการพิจารณาไปตามร่างเดิมที่เสนอต่อสภานั้นเอง มิได้เพิ่มเติมขึ้นแต่ประการใด ข้าพเจ้าเข้าใจว่าไม่เป็นการยุ่งยากหรือก่อความลำบากอะไรเพราะท่านก็บอกแล้วว่า ถ้าไม่อยากจะผูกพันหรือได้ประโยชน์จากในสิ่งเหล่านี้แล้ว ไปเพิกถอนทะเบียนเสียก็จำหน่ายจ่ายโอนกันโดยไม่ต้องใช้บทบัญญัติในมาตรานี้ ขอขอบคุณครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ผมฟังกรรมวิธีการแล้ว ก็ยังไม่เห็นเหตุผลที่จะมาเปลี่ยนแปลงความต้องการที่ผมแปรญัตติไว้ ถ้าไปดูมาตรา ๗๐๓ เพื่อนสมาชิกคงจะไม่ได้พกประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ขึ้นมา ผมอยากขออ่านให้ท่านประธานฟังสักหน่อยว่า อสังหาริมทรัพย์นั้นอาจจำหน่ายได้ไม่ว่าประเภทใดๆ สังหาริมทรัพย์อันจะกล่าวต่อไปนี้ อาจจำหน่ายได้ด้วยกัน หากว่าได้จดทะเบียนไว้แล้วตามกฎหมาย คือ ๑. เรือกำปั่น ๒. แพ ๓. สัตว์พาหนะ ๔. สังหาริมทรัพย์อื่นใดซึ่งกฎหมายหากบัญญัติไว้ให้จดทะเบียนเฉพาะกาลเขียนไว้เท่านั้น ประมวลกฎหมายแพ่ง ที่นี้ที่ผมแปรญัตติไว้ว่าให้เป็นไปตามประมวลแพ่งและ

พาณิชย์ให้จำนองได้ มันก็เข้าขายในมาตรา ๗๑๓ เหมือนกัน และที่นี้มาถึงมาตรา ๑๓๐๐
 มาตรา ๑๓๐๐ ก็ไม่เห็นจะต้องไปยุ่งยากที่จะต้องไปเขียนใหม่ ถ้าได้จดทะเบียนการโอน
 อสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ สิทธิอันเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์เป็นทางเสียเปรียบกับ
 บุคคลผู้อยู่ในฐานะอันจะให้จดทะเบียนสิทธิของตนได้อยู่ก่อนไซ้ ท่านว่าบุคคลนั้นอาจ
 จะเรียกให้เพิกถอนการจดทะเบียนนั้นได้ แต่การโอนอันมีค่าตอบแทนซึ่งผู้รับโอนกระทำ
 โดยสุจริตนั้น ไม่ว่ากรณีจะเป็นประการใด ท่านให้เรียกเพิกถอนทะเบียนไม่ได้ บทบัญญัติ
 แห่งมาตรา ๓๕๐๑ บทบัญญัติแห่งสองมาตราก่อนนี้ ท่านให้ใช้บังคับถึงการเปลี่ยนแปลงระับ
 และกลับคืนแห่งทรัพย์สินอันเกี่ยวแก่อสังหาริมทรัพย์นั้นด้วยอนุโลม ผมคิดว่าการที่
 กรรมการใส่บทบัญญัติต่าง ๆ ไปนั้นมันไม่เกิดประโยชน์ ท่านสมาชิกท่านผู้มีเกียรติครับ ผม
 คิดว่าอย่างนี้ ขอให้พิจารณาค่าแปรญาติของผมที่ขอเปลี่ยนแปลงว่า เครื่องจักรนี้ผมอยาก
 จะอ่านให้ฟัง ผมเขียนไว้ว่าอย่างนี้ครับ เครื่องจักรใดเมื่อได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติ
 แล้วให้จำนองขายฝากได้เช่นเดียวกับอสังหาริมทรัพย์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
 ถ้าผมเขียนอย่างนี้แล้วกฎหมายนี้ประกาศไปอย่างนี้แล้ว มันเสียตรงไหน มันไม่ใช่อะไรมัน
 ก่อให้เกิดปัญหาตรงไหนผมก็อยากจะทราบหลักการ หลักการเขียนกฎหมายอย่างนี้ผิดแบบ
 ผิดแผนอย่างไร ผมก็อยากทราบเหมือนกัน ที่ให้เขียนอย่างนี้นั้น เพื่อให้กฎหมายนี้มีความ
 คักดีสิทธิในการปฏิบัติการและใช้ตามเจตนาของสมานที่รับหลักการร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้
 ก็เขียนสั้น ๆ อย่างนี้มันเสียตรงไหน บังคับไม่ได้อย่างไร มาตรา ๕ เครื่องจักรใดเมื่อได้
 จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติแล้วให้จำนองขายฝากได้เช่นเดียวกับอสังหาริมทรัพย์ตาม
 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นี่มันหมายความว่าจำนองกันทางการที่ธนาคาร แต่ถ้า
 หากว่า ผมจะจำนำกับเอกชน ซึ่งเชื่อถือผมก็ไม่เกี่ยวข้องกับทกฎหมายฉบับนี้ กฎหมายฉบับนี้
 จึงมีความผูกพันเฉพาะเจ้าของเครื่องจักรกับธนาคารเป็นส่วนมาก เอกชนเองนั้น ถ้าไม่เชื่อ
 กันเขาไม่ให้ เพราะเครื่องจักรมันพังได้ถึงธนาคารถึงกระทรวงอุตสาหกรรมถึงจะเขียนอย่าง
 กรรมการเขียนหรือจะเป็นอย่างไรก็ตามถ้าหากว่าเครื่องจักรซึ่งมันถูกระเบิด เพราะการใช้
 และเสื่อมคุณภาพ ตามกฎหมายประมวลแพ่งและพาณิชย์ ก็ไปเรียกได้เฉพาะเครื่องจักรที่
 ระเบิดเท่านั้น ซึ่งเป็นหลักทรัพย์ เว้นไว้แต่จะเขียนกันว่า นอกจากเครื่องจักรนี้แล้ว ยังจะ

เรียกร่องเอาหนังสือซึ่งเกินกว่าค่าประกันเหล่านี้อีกด้วย หรือถ้าหากว่าเจ้าหน้าที่ผู้รับจ้างเองจะมีความรอบคอบเพียงพอให้ผู้จ้างต้องประกันวินาศภัยมันก็เสียสตางค์ต่อไปอีก มันก็ไม่ได้ส่งเสริม พวกที่จะอาศัยกฎหมายฉบับนี้มาทำอุตสาหกรรมหรือโรงงานหรือใช้เครื่องจักร เพราะว่าค่าประกันวินาศภัยนั้นก็เสียสตางค์อีก ดอกเบี้ยก็เสียไปแล้ว แล้วก็เจ้าของเงินนี้ถ้าไม่ประกันวินาศภัยก็ไม่มีใครให้ เพราะเครื่องจักรอาจจะถูกระเบิดลี้กหรือเสื่อมคุณภาพไปได้ทุกประการ การเขียนกฎหมายอย่างที่ผมเขียนผมก็อยากให้สภานี้ได้วินิจฉัยว่า ที่ผมเขียนมานี้มันเสียตรงไหน มันไม่ได้อย่างไร ปฏิบัติไม่ได้อย่างไรเมื่อเทียบเคียงกับกรรมาธิการเขียนแล้ว ควรจะเอาที่ไหน ผมขออย่าอีกที่ครับ ท่านประธานครับ บางทีเพื่อนสมาชิกจะเมื่อที่จะอ่านคำแปรญัตติของผม มาตรา ๕ เครื่องจักรใดเมื่อได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัติแล้ว ให้จ้างนายฝากได้เช่นเดียวกับบอสังหาริมทรัพย์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อันนี้ก็เป็นกรลบล้างคำพิพากษาศาลฎีกา ซึ่งเดิมมามันก็จ้างไม่ได้ แต่ศาลฎีกาไปตัดสินว่าจ้างไม่ได้ เราก็ต้องมาออกกฎหมายมาให้จ้างได้ เพื่อนั่งคับให้ศาลจะตัดสินไปอย่างอื่นไม่ได้ มันก็เข้าไปลักษณะอย่างที่กรรมาธิการว่า ว่าสภานี้ถ้าบกพร่องในการเขียนกฎหมายแล้วศาลอาจจะไม่เชื่อตาม หรือไม่ปฏิบัติตามความมุ่งหมาย เพื่อยกกฎหมายควบคุมค่าเช่าในภาวะคับขันผมเป็นเลขานุการคณะกรรมการเสียด้วย เราก็เขียนเราก็รอบคอบเราก็คิดว่าเคหะมันควรจะแปลว่าอะไร แล้วท่านไม่แปล เราก็ไม่มีสิทธิ เพราะอำนาจการตีความตามกฎหมายอยู่ที่ศาล ไม่ใช่อยู่ที่เรา แก่ใหม่อีก ท่านก็ไม่เอาอีก แก่ ๓ ครั้งมันจึงสำเร็จนี้แหละเขียนอย่างกรรมาธิการมันจะต้องแก่ ๓ ครั้ง ถ้าเขียนอย่างผมไม่ต้องแก่เลย นี่ผมมีความเห็นอย่างนั้นนะ แต่ว่าเอาอย่างไรเอาทั้งนั้นนะผม ท่านประธาน แต่ถ้าหากกฎหมายมันเสียมันใช้ไม่ได้ ผมจะพันความรับผิดชอบต่อราษฎร เท่านั้นเองเจตนาผม

นายพานิช สัมภวาคุปต์ (เพชรบุรี) : ผมเห็นด้วยกับคณะกรรมการที่ได้อภิปรายมาแล้ว ซึ่งถือว่าเครื่องจักรจดทะเบียนกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว แล้วให้ถือว่าเป็นสังหาริมทรัพย์ที่อาจจ้างได้ตามมาตรา ๗๐๓ หรือ ๗๐๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อันนี้ก็เป็นไปตามร่างเดิม แล้วเจตจำนงอันใหญ่ยิ่งก็คือว่าต้องการที่จะให้เป็นสังหา-

ริมาตรพ์ที่จําเองได้ อันนี้ไม่มีปัญหาอะไร แต่ผมไม่เห็นด้วยในข้อที่เพิ่มเติมว่าให้นำบทบัญญัติ มาตรา ๑๒๕๕ มาตรา ๑๓๐๐ มาตรา ๑๓๐๑ แห่งกฎหมายแพ่งและพาณิชย์นี้มาใช้บังคับ ผมไม่เห็นจะมีความหมายอะไรที่จะใส่ลงไปอย่างนี้ เพราะเหตุว่าโดยหลักการนั้นการตีความ ถ้าหากไม่มีบัญญัติไว้ การตีความก็ต้องใช้การตีความจากกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาบังคับ ใช้ได้โดยอนุโลมอยู่แล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องใส่กฎหมาย ๓ มาตรานี้เข้าไป ใส่เข้าไปขายหน้า ขายหน้าแน่ ๆ สภานี้เป็นสภานิติบัญญัติ กฎหมายที่ออกไปนั้นจะต้องได้รับความกลั่นกรอง อย่างดี สมัยนี้เป็นสมัยที่เรามีความรับผิดชอบในการที่ออกกฎหมายไป เมื่อก่อนเราเคยหัวเราะเยาะ เมื่อการออกกฎหมายโดยเมื่อยังไม่มีสภาผู้แทน กฎหมายที่ออกไปนั้นไม่ได้รับความหรือไร้ ความหมาย แต่ว่าสมัยนั้นไม่มีสภาผู้แทน ก็ผ่านไป ทำอย่างไรได้ แต่สมัยนี้เมื่อมีสภาผู้แทนแล้ว เราทั้งหลายซึ่งเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติเราต้องกลั่นกรองกันให้รอบคอบให้กฎหมายนั้น มีผลใช้ได้โดยสมบูรณ์ แต่ว่าท่านจะออกกฎหมายนี้ไปโดย ๓ มาตราใส่นี้ ใส่หรือไม่ใส่ มัน ก็มีความหมายเท่าเดิม ท่านกรรมาธิการผู้มีเกียรติ ท่านก็เป็นนักกฎหมาย ท่านอภิปรายมา เมื่อกี้ ท่านคงจะระลึกถึงหลักใหญ่ว่าการตีความนั้นแม้ไม่มี ๓ มาตรานี้ใส่เข้าไปก็ตีความได้ โดยเอากฎหมายแพ่งและพาณิชย์นี้มาบังคับปรับใช้ได้โดยอนุโลมอยู่แล้ว ถ้าท่านจะเอา ๓ มาตรานี้ใส่เข้าไป ทำไมท่านไม่เอาอีกตั้ง ๑๐-๒๐ มาตราของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจําเอง นั้น ถ้าหากว่าท่านเอา ๓ มาตรานี้มาใส่ไป ท่านจะต้องเอาอีกหลายมาตราในนั้นมาใส่ มีประโยชน์อะไร มีความหมายอะไรที่จะต้องทำอย่างนั้นโดยหลักนิติบัญญัติเราตีความได้อยู่แล้ว มีความหมาย อยู่แล้ว ใช้ไหมครับ ท่านกรรมาธิการ ผมเองไม่เห็นมีความหมายเลยที่ใส่เข้าไป ขายหน้าเขา เปล่า ๆ

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ) : อันนี้ก็ปัญหาของการเขียนกฎหมาย ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านเดิมก็มักจะหาว่ากรรมาธิการมาเขียนเอาเองทั้งนั้น อันนี้ก็ร่างเดิม ผ่านสภามาแล้วเช่นเดียวกัน ทีนี้ในคำอภิปรายของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติมันก็มีอยู่ ๒ ประเด็น ด้วยกัน ประเด็นที่ ๑ ก็มีอยู่ว่า การที่อ้างบทบัญญัติมาตรา ๑๒๐๐ ตลอดมานั้นไม่มีความ

จำเป็น อันนี้ข้าพเจ้าอยากจะชักตัวอย่าง ถ้าท่านคิดแต่ว่าเครื่องจักรนี้ ๑. ไปจดทะเบียน ๒. ไป
 จานองเท่านั้น ไม่มีปัญหา แต่การจำหน่ายจ่ายโอนการซื้อขายติดภาระจานอง ถ้าท่านไม่บัญญัติ
 ในนี้ไว้ คนที่รับซื้อเครื่องจักรที่จดทะเบียนจานองแล้ว

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ ประธานสภาผู้แทนได้ลงบัลลังก์ไปชั่วคราว และ
 มอบให้รองประธานสภาผู้แทน คนที่ ๑ ดำเนินการประชุมต่อไป)

เขาไม่ยอมไปแก้ไขทางทะเบียน ว่าฉันซื้อแล้ว ถ้าจะอ้างกฎหมายว่าไม่เห็นมีบทกฎหมายใดที่ว่าให้จะ
 ต้องมาแก้ไขทะเบียนถึงจะสมบูรณ์ เราจะเอาอะไรไปชี้แจง การบัญญัติมาตรานี้เห็นเป็นการบัญญัติ
 มาตรการที่เกี่ยวข้องโดยตรง ส่วนท่านสมาชิกอีกท่านหนึ่งว่า ก็ควรอ้างประมวลแพ่งและพาณิชย์เท่านั้น
 มันก็คลุมไปหมด หลักการอ้างกฎหมายมี ๒ กรณี กรณีหนึ่งมันมากเหลือเกิน เขาก็อ้างทั้งฉบับ
 เลยว่า อะไรมันเกี่ยวข้องก็ว่าอนุโลมมาใช้ แต่อันไหนมันเกี่ยวข้องโดยเฉพาะ เขามักจะอ้างแต่
 ละมาตรการที่มันเกี่ยวข้องโดยเฉพาะมาใช้โดยอนุโลม ท่านดูกฎหมายต่างๆ จะเห็น ทำไมไม่
 อ้างกฎหมายทั้งฉบับทั้งหมด มันคลุมเคลือมันกว้างเกินไปเขียนกฎหมายก็ต้องให้ชัดว่า เอา
 อะไรมาใช้ บังคับใช้ ในกรณีที่ถือว่าเครื่องจักรเสมือนเป็นอสังหาริมทรัพย์ เมื่อถือเสมือน
 เป็นอสังหาริมทรัพย์ บทกฎหมายใดบังคับเรื่องอสังหาริมทรัพย์ไว้อย่างไรก็มี ๓ มาตรานี้ที่
 เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับทางทะเบียน เมื่อเป็นทรัพย์สินที่มีทะเบียนขึ้นแล้ว การจำหน่ายจ่ายโอน
 จะสมบูรณ์ต่อเมื่อมีการแก้ไขทางทะเบียน อันนี้ก็เป็นหลักปฏิบัติโดยทั่วๆ ไปอยู่ เพราะฉะนั้น
 การที่เขียนขึ้นมานี้ก็ตามร่างเดิมเขียนมา ก็ผ่านกฤษฎีกาเดียวท่านก็ย้อนอีกว่ากฤษฎีกาเชื่อถือ
 ไม่ได้อะไรต่างๆ เกล่านั้น ก็เป็นเรื่องว่า กรรมวิธีการเห็นด้วยกับกฤษฎีกาที่เขียนมาอย่างนี้
 เป็นการรัดกุมดีแล้ว การเขียนขึ้นมาไม่ใช่ว่าไร้ประโยชน์เป็นสิ่งที่อ้างอิงได้ เป็นสิ่งที่มา
 บังคับใช้ให้ได้ผล เป็นการเขียนอ้างอิงถึงสิ่งที่ชัดเจนเพียงพอ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าเห็นว่าอภิปรายมานานแล้ว สมควร
 จะปิดอภิปรายลงมติได้แล้ว ใครเห็นด้วยโปรดรับรอง ลงมติ

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ผู้ได้รับรองครับ

(มีสมาชิกรับรอง)

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ผมเห็นว่าควรจะได้เปิดอภิปรายต่อไป เพราะผมมีปัญหาที่จะชี้แจงต่อสภา

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ผู้ได้รับรองครับ

(มีสมาชิกรับรอง)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ก็มีอยู่ว่าเปิดหรือปิด ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควร เปิดอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๙ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรปิดอภิปรายได้แล้ว โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๓ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้ปิดอภิปรายสรุป เชิญ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (นครสวรรค์) : ผมอยากจะเรียนต่อสภานี้อีกสักข้อหนึ่งว่าการเขียนกฎหมายที่กำหนดมาตราไว้นั้น แล้วไม่ได้เขียนไว้ทุกมาตรารายอย่างที่ผมขอเรียนตามประมวลแพ่งและพาณิชย์นั้น ผมมีเหตุผลอยู่ประการหนึ่ง คือว่าการที่จะจดทะเบียนจำนอง กิติ ขายกิติ ยกให้กิติ อะไรกิติ เป็นลักษณะของนิติกรรม แล้วลักษณะของนิติกรรมนั้น หากได้มีบทบัญญัติแต่เพียงมาตราที่กระมาธิการระบุไว้เท่านั้นไม่ อย่างน้อยและสำคัญที่สุด ซึ่งทำให้นิติกรรมนั้นเสียเปล่า คือมาตรา ๑๑๓ นิติกรรมใดที่ฝ่าฝืนมาตรา ๑๑๓ นิติกรรมนั้นใช้

ไม่ได้ถ้าไประบุขึ้นอย่างนี้ แต่ว่าในมาตราเหล่านี้มันเกิดไปขัดมาตรา ๑๑๓ มันแปลว่าอย่างไร การตีความ ผมจึงเขียนว่า ถ้าหากว่าเป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว ไม่ว่ามาตรา ๑๑๓ มาตราอะไร การทำนิติกรรมมันจะต้องเกี่ยวกับลักษณะบุคคล ก็อีกมาตราหนึ่ง และความสมบูรณ์ของนิติกรรม การต้องห้ามของนิติกรรมมันก็อีกบทหนึ่ง แล้วมานั่งเขียนไว้ ๒-๓ มาตรา ถ้าเกิดเป็นปัญหาขึ้นแล้ว สภาเปลี่ยนแปลงว่าอะไร เขียนกฎหมายที่ศาลไม่เอา แล้วอับอายขายขี้หน้าศาลมาที่หนึ่งแล้วเขียนกฎหมายควบคุมค่าเช่า แล้วศาลไม่รับฟังเจตนาของเรา ถ้าหากว่าเขียน ๒-๓ มาตรา แล้วอีก ๑๐ มาตรา ทำไม่เขียน ลักษณะของบุคคล ก็ต้องเขียน ความสมบูรณ์ของบุคคลก็ต้องเขียน ลักษณะของนิติกรรมที่ต้องห้ามก็ต้องเขียน ความเสียหายของนิติกรรมก็ต้องเขียน ขอให้ท่านสมาชิกที่เรียนกฎหมายได้พิจารณาถึงมาตรา ๑๑๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เขียนอย่างกรรมาธิการว่าอยู่ ๔-๕ มาตรา แล้วมาตรา ๑๑๓ ไม่ได้เขียน ถ้ามันขัดขึ้น กฎหมายนี้จะให้ใช้อย่างนั้นหรือ ศาลจะเอากับเราหรือ อันนี้ผมเรียนไว้ครับ ท่านประธาน เพื่อให้เป็นบันทึกไว้ว่า ถ้าจะเกิดมีปัญหาคือขึ้น ผมไม่รับผิดชอบในกฎหมายฉบับนี้ เฉพาะมาตรานี้

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เพราะฉะนั้น ผมจะถาม มีอยู่ ๒ ประเด็น ก่อนนะครับ คือว่าจะเอาตามที่คณะกรรมการสิทธิการเสนอมา หรือจะเอาตามท่านผู้แปรญัตติ ถ้าเอาตามท่านผู้แปรญัตติแล้ว จะเอาตามผู้แปรญัตติของท่านผู้ใด เพราะมีอยู่ ๒ ท่านที่สงวนไว้เนี่ย ฉะนั้นว่าจะเอาตามคณะกรรมการหรือเอาตามผู้แปรญัตติเสนอมา ถ้าเอาตามผู้แปรญัตติ จะเอาตามท่านผู้ใด แล้วค่อยถามทีละคนๆ ไป เพื่อไม่ให้มีปัญหา ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามร่างที่คณะกรรมการสิทธิการเสนอมา โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๓ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามที่มีผู้แปรญัตติไว้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๒ คน)

ผู้ทำการแทนประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เป็นไปตามร่าง
ของกรรมาธิการที่เสนอมา ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๖ มาตรา ๗

(ขณะนี้ประธานสภาผู้แทนได้กลับมาในที่ประชุม และขึ้นบัลลังก์ทำหน้าที่เป็น
ประธานที่ประชุมต่อไป)

นายใหญ่ ควิตชาติ (นครสวรรค์) : เหตุผลในมาตรานี้ ผมไม่อยากจะพูดให้
เยิ่นเย้อเพราะมันซ้ำกับเหตุผลเดิมที่ผมได้พูดมาแล้ว ผมแปรญัตติไว้ว่า ให้นายทะเบียนสิทธิ
และนิติกรรมเป็นนายทะเบียนทำนิติกรรมตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ส่งสำเนานิติกรรม
ไปยังกระทรวงอุตสาหกรรม ๑ ชุด ที่ผมเขียนไว้แบบนี้ ผมหมายความว่า ไม่ต้องการให้
รัฐบาลเอาเงินของราษฎรไปตั้งนายทะเบียนขึ้นใหม่ โดยใช้นายทะเบียนซึ่งมีอยู่โดยกฎหมาย
อยู่แล้ว แต่ว่ากฎหมายนี้กระทรวงอุตสาหกรรมเป็นคนควบคุม อย่างน้อยจะได้ให้ความสะดวกแก่
ผู้รับจ้างหรือผู้จ้างหรือผู้จะซื้อเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนไว้แล้ว การที่จะเขียนอย่างนี้
ก็คือว่านิติกรรมเดิมนั้น นายทะเบียนสิทธิและนิติกรรมไม่จำเป็นต้องส่งสำเนาให้ใคร แต่ว่า
กฎหมายเครื่องจักรนี้ กระทรวงอุตสาหกรรมอยากเฝ้าเพื่อสถิติในการแสดงถึงการ
ขยายตัวหรือการลดตัวของอุตสาหกรรม ผมจึงแปรญัตติว่าตามปกตินั้นไม่ควรจะเขียน
อย่างนี้ ควรจะเป็นอย่างเพื่อนสมาชิกที่แปรญัตติขอตัดออก แต่ว่าถ้าตัดออกมันก็ไม่ต้อง
เขียน ถ้าไม่ต้องเขียนนายทะเบียนก็ไม่จำเป็นต้องส่งสำเนานายทะเบียนให้กระทรวงอุตสาหกรรม
เมื่อทำตามมาตรา ๗ ที่ผมแปรญัตติแล้ว กระทรวงอุตสาหกรรมจะไม่ต้องตั้งคนเลยสักคน
เดียว คนในสำนักงานปลัดกระทรวงจะมีสถิติการจดทะเบียนเครื่องจักรไว้ทั่วประเทศและ
การเปลี่ยนแปลงทะเบียนทางนิติกรรม ซึ่งทำจากนายทะเบียนสิทธิและนิติกรรมตามพระราช
บัญญัติจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมนั้นก็จะมีอยู่ทุกแห่งทุกหน แล้วก็ปัญหาสำคัญและ
ปัญหาที่ใหญ่ยิ่ง ซึ่งผมวิตกกังวลนั้น นอกจากจะเสียตำแหน่งหน้าที่ซึ่งพยายามขยายกันเหลือเกิน
ในกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ มีความโน้มเอียงที่อยากแต่จะตั้งคนเพื่อสร้างสมบารมีของตัวเอง

นั้นนั่นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งยังตั้งตำแหน่งมากคนมากก็ยิ่งโง่งกันมาก แล้วราษฎรก็แย่มาก นี่เป็นอีกประการหนึ่งอย่างที่ผมเขียนมานี้ ผมจึงคิดว่าสภานี้อาจจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ผมก็ไม่ทราบ แต่บอกเจตนาของผมว่ากฎหมายมีอยู่แล้ว ใครจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมไม่จำเป็นต้องมานั่งให้ใครมานั่งเป็นนายทะเบียนใหม่ นายทะเบียนเดิมจะไม่มืงานทำ เพราะจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมแล้วก็กระทรวงอุตสาหกรรมอยากได้ก็เขียนไว้ให้ในกฎหมายด้วยว่า แก่ไม่ต้องมาทวง ใครเป็นนายทะเบียนสิทธิและนิติกรรม แก่จะต้องส่งสำเนามาให้ทุกอย่าง ทีนี้ปัญหาที่เกิดขึ้นว่าถ้าให้นายทะเบียนสิทธิและนิติกรรมไปจดทะเบียนเครื่องจักร แก่ไม่รู้จักประเภทเครื่องจักร แก่จะจดทะเบียนได้อย่างไร ผมคิดว่าประเด็นนี้ไม่เกี่ยวกับสภานี้ ที่ต้องไปทวงไย เพราะการจดทะเบียนก็จดทะเบียนเขาแจ้ง ถ้าเขาแจ้งว่าอย่างไรก็จดมาเป็นอย่างนั้น ถ้าเขาไปจำนอง คนจำนองเขาไม่หลับลูบลับตาตามที่เราจด เขาจะต้องไปดูเครื่องจักร และไปดูคุณภาพ เพราะการจดทะเบียนประเภทชนิดมันไม่ได้แปลว่าเครื่องจักรนั้นราคาเท่านั้น พวกคนรับจำนองเขาจะต้องรู้ตามอินวอย (invoice) การสั่งซื้อและเครื่องจักร สมมติว่าเครื่องยนต์ของรถยนต์เครื่องหนึ่ง ไม่ใช่หมายความว่าเครื่องยนต์ ๑๐๐ แรงม้า ราคามันเท่ากัน มันไม่จริง เครื่องยนต์ญี่ปุ่นมันก็ถูกสตางค์ เครื่องยนต์เยอรมันก็แพงหน่อยเครื่องยนต์อเมริกันมันก็แพงหน่อย ทีนี้เครื่องยนต์อะไรที่จดไว้วันนั้น เครื่องยนต์อเมริกันเองแรงม้าเท่ากันชนิดยี่ห้อมันก็ต่างกัน เครื่องยนต์อังกฤษก็เหมือนกัน อย่างเครื่องรถยนต์โรลส์รอยด์ มันก็ต้องแพงกว่าเครื่องรถอื่น ๆ อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นปัญหาที่จะมานั่งวิพากษ์วิจารณ์โดยเอามาเป็นโล่บังหน้าเพื่อจะมีอำนาจอันนั้นนั้น ผมจึงไม่เห็นด้วย เพราะว่าไม่มีความจำเป็นเลยที่เราจะไปทวงไยสตางค์ในกระเป๋าคนอื่น สภานี้ก็ไม่ควรจะทำมากมายไปถึงเพียงนั้น รัฐบาลเองก็ไม่ควรจะทำก่ายถึงเพียงนั้น ถ้าอยากจะทำอย่างนั้นตามคอลเลกทีวิสต์ (collectivist) รัฐบาลจัดการมันเสียเองทั้งหมด เดียวนี้เราไม่ต้องการอย่างนั้น เสรีภาพของคนควรจะเป็นอย่างไร มันก็ควรจะเป็นอย่างนั้น ผมจึงเขียนไว้ว่านายทะเบียนสิทธิและนิติกรรมนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของที่เทคนิค เป็นเจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย ทำให้เกิดความสมบูรณ์ตามกฎหมาย และคนรับจำนองนั้นเขามีนักเทคนิคอยู่แล้ว กระทรวงอุตสาหกรรมหรือกระทรวงอะไรที่จะตั้งขึ้นใหม่ เอาเทคโนโลยีศาสตราจารย์ไปรเฟสเซอร์

(professor) อะไรไปนั่ง ผมเป็นเบงก์ ผมไม่เชื่อ ท่านประธานก็คงรู้อะไรนี่ ก็เคยเป็นกรรมการเบงก์ มาเหมือนกันว่าใครก็ตามเถอะแกจะมานั่งเทศนากับฉัน ก่อนจะให้เงิน ฉันต้องไปดูของฉัน ก่อน มันก็อย่างนี้ ทั้งนั้น นี่มันคอมมอน เซนส์ (common sense) ธรรมดาเหลือเกิน เพราะฉะนั้น ที่ไปหวังโยว่า โอ้ย ต้องอย่างนั้นต้องอย่างนี้ ต้องฉันซึ้งถึงจะแก่ง ฉันซึ้งถึงจะแก่ง นี่มันถึงรีดกัน แยกกันไปจนทุกวันนี้ ผมจึงขอเสนออย่างที่ผมเขียนไว้

นายแพทย์ จีราภรณ์ (กรรมการ): ข้าพเจ้าขอตอบสั้น ๆ ดังนี้ครับ เพราะว่า มาตราเดิมยอมให้กระทรวงอุตสาหกรรมเป็นผู้รับจดทะเบียนแล้วจดทะเบียนกรรมสิทธิ์ มาตรานี้ก็เรื่องว่าจดทะเบียนนิติกรรม เช่น จำหน่ายจ่ายโอนหรือจำนองอะไรต่าง ๆ เป็นต้น ตามหลักทั่วไปแล้วใครเป็นนายทะเบียนที่จดทะเบียนผู้นั้นก็ควรจะทำนิติกรรมสืบเนื่องกัน ก็เช่นเดียวกับกรณีอื่น ๆ หอทะเบียนที่ดินออกโฉนดเมื่อการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับโฉนดก็ มาทำที่หอทะเบียน ไม่ใช่ไปทำที่อำเภอทะเบียนอยู่ที่ไหนก็ทำที่นั่น นิติกรรมที่นั่น จะได้อยู่ ในที่เดียวกันและรัดกุมและได้ประโยชน์ดีกว่า

นายเลิศสิน หงษ์แสงไทย (ขอนแก่น): ผมต้องขอขอบคุณท่านประธาน ซึ่งผม ไม่ได้แปรญัติไว้ ที่ให้ผมพูด พูดถึงร่างพระราชบัญญัตินี้ผมเองก็รู้สึกยินดีมาก ซึ่งสามารถ จะทำให้เจ้าของเครื่องจักรต่าง ๆ ซึ่งสามารถจะมีส่งทหาริมทรัพย์อีกชิ้นหนึ่งซึ่งสามารถจะไป เป็นหลักประกันในการกู้ยืมเงินจากธนาคารก็ดี จากนายทุนก็ดี ในการเป็นทุนรอนในการ ประกอบอาชีพต่อไป แต่ผมข้องใจอยู่อันหนึ่งว่าเกี่ยวกับเครื่องจักรใด ๆ นั้น เครื่องจักรนั้น หมายถึงว่ารถยนต์ก็ดี ซึ่งมีทะเบียนแล้ว รถจักรยานยนต์หรือรถแทรกเตอร์ต่างๆ นั้นซึ่งมี ทะเบียนแล้ว แต่พูดถึงเครื่องสูบน้ำ เครื่องกำเนิดไฟฟ้าหรือโรงสีเล็กนั้น ผมข้องใจอยู่อันหนึ่ง ว่าโรงสีเล็กต่าง ๆ ซึ่งเป็นโรงสีชนิดที่ไม่แยกแกลบนี้ในเมืองไทยของเรามีอีกมากมายทีเดียว ซึ่งในท้องที่จังหวัดขอนแก่นผมยังเหลืออยู่ ผมคิดว่ามีอีกนับเป็นพันเครื่องทีเดียวนะครับ เพราะผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนอันนี้เป็นอันมากมายทีเดียว ผมไปเยี่ยมเยียนราษฎรให้ท้องที่ จังหวัดขอนแก่น ชอบที่มีราษฎรถามปัญหาที่ว่า ทำอย่างไรจึงจะทำให้รัฐบาลแก้ไขเรื่องนี้ ตามที่ผมเองทราบ การแถลงการณ์ของกระทรวงอุตสาหกรรมแถลงว่าเครื่องโรงสีเล็กซึ่งไม่ได้

แยกแกลบนั้นซึ่งถือว่าเป็นเครื่องจักรซึ่งทำให้ข้าวนี้ไม่มีคุณภาพนะครับ เพราะฉะนั้นผมเป็นห่วงอยู่อันหนึ่งว่าถ้าเอาเครื่องโรงสีเล็กนี้ ซึ่งไม่ได้แยกแกลบอันนี้ไปจำหน่ายไปประกันให้แก่นายทุนหรือให้แก่ธนาคารนั้นแล้ว นายทุนนี้จะเอาไปถือว่าเป็นหลักประกันได้อย่างไรในเมื่อกระทรวงอุตสาหกรรมก็ได้แถลงออกมาอย่างนั้นะครับ ผมวิตกแทนเจ้าของโรงสีเล็กต่าง ๆ เหล่านี้ ขอโทษครับที่นอกประเด็นนิดหน่อยครับ เพราะฉะนั้นผมเองจะขอถามกระทรวงอุตสาหกรรมว่าจะมีมาตรการอย่างไรจะได้ช่วยเหลือให้แก่เจ้าของโรงสีเล็กต่าง ๆ เหล่านี้ ผมขอถามเท่านี้ครับ

ประธานสภาผู้แทน : อันนี้เป็นเรื่องระหว่างเรากับกรมการค้านั้น ไม่เกี่ยวกับกระทรวงอุตสาหกรรม วาระที่ ๒ นี้เอาละครับ ผมจะขอมติต่อที่ประชุมนี้เป็นสองประเด็นคือว่าจะเห็นสมควรตามที่คณะกรรมการเสนอมาหรือว่าจะเห็นสมควรตามที่สมาชิกแปรญัตติ ท่านผู้ใดเห็นสมควรตามที่คณะกรรมการเสนอมา โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๔ คน)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นสมควรตามที่สมาชิกแปรญัตติโปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๒ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้คงไว้ตามที่คณะกรรมการเสนอมา ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๘ มีการแก้ไข มาตรา ๙ มีการแก้ไข มาตรา ๑๐ มีการแก้ไข มาตรา ๑๑ มีการแก้ไข

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ที่กรรมการแก้ไขยกร่างขึ้นมาใหม่นี้ ผมอ่านแล้วสับสนเหลือเกินครับ อ่านให้ฟังตอนที่สับสนนะครับ อ่านทั้งหมดก็แล้วกัน เจ้าของเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนไว้ตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ประสงค์จะย้ายเครื่องจักรไปจากที่ตั้งเดิม แต่ยังอยู่ภายในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนเดียวกัน ให้นำหนังสือสำคัญ

แสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรกับแผนผังรายการเครื่องจักรที่จะย้ายไปตั้งใหม่ นำไปไหนก็ไม่รู้ แล้วก็แจ้งเป็นหนังสือและวันที่จะย้ายเสร็จต่อนายทะเบียน ผมเข้าใจว่าความประสงค์ของกรมการกงจะบอกว่า คงมุ่งหมายอย่างนี้คือว่า ถ้าประสงค์จะย้ายเครื่องจักรไปจากที่ตั้งเดิม ก็ให้แจ้งเป็นหนังสือต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่จดทะเบียนไว้ แล้วก็แจ้งถึงวันที่จะย้ายว่าจะเสร็จเมื่อไร แล้วในการนี้ก็ให้นำหนังสือสำคัญไปแสดงต่อนายทะเบียนเพื่อนายทะเบียนจะได้ตรวจสอบเมื่อได้ย้ายเสร็จแล้ว ก็ให้แก้ไขทะเบียนให้ถูกต้องนี้ความในวรรคหนึ่ง แต่ที่เขียนมาอย่างนี้รู้สึกว่ามันสับสน มันไม่ได้เรื่องเลยครับ ไม่มีไวยากรณ์อะไรยุ่งกันไปหมด ผมจะขอแก้ไขได้ไหม ผมขอแก้แบบนี้ครับ คือว่ามันก็แก้ยากหน่อยครับ ให้นำหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียน ไม่ได้ ให้หนังสือไม่ได้ครับ เจ้าของเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนไว้ตามพระราชบัญญัตินี้แล้วประสงค์จะย้ายเครื่องจักรไปจากที่ตั้งเดิม แต่ยังอยู่ภายในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนเดียวกัน ให้แจ้งต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่ได้จดทะเบียนไว้เป็นหนังสือถึงวันที่จะขอย้ายเครื่องจักร หมายความว่าให้แจ้งเป็นหนังสือขอย้ายเครื่องจักรนะครับ ให้แจ้งต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่ได้จดทะเบียนไว้เป็นหนังสือขอย้ายเครื่องจักรและแจ้งวันที่จะย้ายเสร็จ ในการนี้ให้นำหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรกับแผนผังรายการเครื่องจักรที่ย้ายไปตั้งใหม่ มอบให้แก่นายทะเบียนเพื่อตรวจสอบด้วยเมื่อได้ย้ายเสร็จแล้วก็ให้แก้ไขทะเบียนให้ถูกต้อง มันสับสนเหลือเกินครับ ผมอ่านแล้วมันไม่ถูก มันไม่ได้เรื่อง กรมการกงว่าอย่างไรครับ ผมอ่านอีกทีดีไหม มันวุ่นวาย

ประธานสภาผู้แทน : ที่คุณจะแก้หรือครับ ที่คุณเสวตรขอแก้

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ผมอ่านอย่างนั้นนะครับ เจ้าของเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนไว้ตามพระราชบัญญัตินี้แล้วประสงค์จะย้ายเครื่องจักรไปจากที่ตั้งเดิม แต่ยังอยู่ภายในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนเดียวกันนะครับ ให้แจ้งต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่ได้จดทะเบียนไว้เป็นหนังสือขอย้ายเครื่องจักร หมายความว่าให้แจ้งเป็นหนังสือต่อนายทะเบียนขอย้ายเครื่องจักร และนั่นอันหนึ่งนะครับ แจ้งวันที่จะย้ายเสร็จ ในการนี้ให้นำหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรกับแผนผัง รายการเครื่องจักรที่จะย้ายไป

ตั้งใหม่มาให้นายทะเบียนตรวจสอบด้วย และก็เมื่อได้ย้ายเสร็จแล้วก็ให้แก้ไขทะเบียนให้ถูกต้อง นี่สำหรับพรรคหนึ่งนะครับ พรรคสองก็เหมือนกันแหละครับ แก้มากมาย ในกรณีจะย้ายเครื่องจักรไปอยู่ต่างสำนักงาน นี่มันอยู่ไม่ได้ครับเครื่องจักรมันมาอยู่ที่สำนักงาน ในกรณีจะย้ายเครื่องจักรไปอยู่ ณ ที่ตั้งใหม่

ประธานสภาผู้แทน : ต่างสำนักงานทะเบียนอย่างไรครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : มันอยู่ไม่ได้หรอกครับ สำนักงานของกระทรวงเศรษฐกิจเขา สำนักงานทะเบียนซิคครับ ก็อยู่ไม่ได้ อาจจะเป็นห้องแถว มันจะย้ายเข้าไปได้อย่างไรครับ เครื่องจักรอยู่ที่นั่นได้อย่างไร ในกรณีจะย้ายเครื่องจักรไปอยู่ ณ ที่ตั้งใหม่ ภายในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนต่างแห่งกัน ให้เจ้าของเครื่องจักรปฏิบัติเช่นเดียวกับความในพรรคแรก นี่มันไม่เข้ากันนี่ครับ ในพรรคหนึ่งนี่เอาอย่างนั้นไว้ก่อน ให้เจ้าของเครื่องจักรปฏิบัติเช่นเดียวกับความในพรรคหนึ่ง ผมมองดูยงนี้ก็ไม่ออกว่าจะใช้อะไรดีนะครับ และก็ต่อไป และให้นายทะเบียนแห่งท้องที่ที่เครื่องจักรได้จดทะเบียนไว้แจ้งไปยังนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่เครื่องจักรนั้นจะย้ายไปตั้งใหม่ และก็ขอตัดว่า “ในการนี้ให้นำมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม” ไม่ต้อง เพราะว่ามันต้องเป็นไปตามกฎหมายอยู่แล้ว และก็ให้นายทะเบียนออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรให้ใหม่ นี่ไม่แก่นะครับ แล้วพรรคสามขอเติม “ใน” ครับ เพราะว่าถ้ามีการย้ายไปแล้วมันมีแต่ประธาน กริยาไม่มี คือว่าในการย้ายเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนจนจบไว้แล้ว ให้เจ้าของเครื่องจักรนำหนังสือยินยอมต่อ ๆ ไป

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ) : การที่กรรมาธิการแก้ไขมาตรา ๑๑ นี้แก้ไขให้ดีขึ้น แต่เดิมร่างเดิมนั้นเขียนไว้ว่า การย้ายที่ตั้งเครื่องจักรไปยังสำนักงานใหม่นั้นไปยังที่ตั้งใหม่นั้น จะอยู่ต่างสำนักงานหรือในสำนักงานท้องถิ่นเดียวกันก็ตาม ต้องจดทะเบียนใหม่ทั้งหมด อันนี้กรรมาธิการไม่เห็นด้วยกับร่างเดิม เพราะจะทำให้เสียค่าธรรมเนียม การจดทะเบียนใหม่นี้ทำให้เสียค่าธรรมเนียมเพิ่มขึ้น เพราะฉะนั้นกรรมาธิการจึงแก้ไขว่า ถ้าการย้ายเครื่องจักรนั้นอยู่ภายในสำนักงานทะเบียนเดียวกันแล้วไม่ต้องจดทะเบียนใหม่ แต่ถ้าต่างสำนักงาน

ทะเลียนกันแล้วต้องจดทะเบียนใหม่ สำหรับถ้อยคำที่เขียนไว้ความจริงก็ได้ความชัดเจน อยู่ แต่การเรียงประโยคถ้อยคำสำนวนโวหารนี้ก็ต่างคนต่างคิด และอีกอันหนึ่งที่ขอแก้มา มั่นขาดแผนผังไปอีกอัน ไม่ได้แข็งแรงๆ ต้องทำผังด้วย การวางเครื่องจักรด้วย เพราะว่า สิ่งเหล่านี้เมื่อจะย้ายไปตั้งอยู่อย่างไร สภาพอย่างไหน จำเป็นจะต้องมีอยู่ เพื่อความสะดวก แก่การควบคุม อันนี้ความจริงอ่านได้ความ แต่สำนวนโวหารอาจจะเปลี่ยนแปลงอะไรต่าง ๆ นั้นก็แล้วแต่ที่ประชุมสภา แต่เราจะมาแก้กันโดยกะทันหันแล้วก็ข้อความยาว ๆ ให้สละสลวยนี้ ก็อาจจะต้องใช้เวลาบ้าง ถ้าข้อความเดิมมันอ่านเข้าใจพอปฏิบัติได้ก็ใครจะขอความกรุณา ให้ผ่านไป อันนี้ก็แล้วแต่ที่ประชุมสภาจะพิจารณาเห็นอย่างไร

นายพานิช สัมภวคุปต์ (เพชรบุรี) : ที่คณะกรรมการผู้ที่มีเกียรติได้แถลงมา เมื่อกี้นี้ก็เห็นใจในเจตจำนงในการที่จะแก้ไขร่างเดิมให้ดีขึ้น ความประสงค์นั้นเป็นที่เข้าใจ ชัดแจ้งแล้วว่าดี แต่ว่าถ้อยคำที่ใช้ในการร่างกฎหมายนั้นผมเห็นว่ายังไม่ดี ยังไม่สมกับที่ กฎหมายนี้จะผ่านออกจากสภานิติบัญญัตินี้ อย่างเช่นเป็นต้นว่า แจ้งเป็นหนังสือและวันที่ จะเสร็จการย้าย ย้ายอะไรก็ไม่รู้ จะย้ายอะไรกันแน่ มีกรिया แต่ว่าไม่มีวัตถุประสงค์แห่งการย้าย ไม่รู้จะ ย้ายอะไรกันแน่ เพราะฉะนั้นเท่าที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คุณเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ผม พยายามจดตามเมื่อกี้นี้รู้สึกว่าจะได้ถ้อยคำที่สละสลวยดีกว่า เจตจำนงนะมันเหมือนกัน แต่ว่าถ้อยคำในการใช้กฎหมายนั้นสำคัญอย่างยิ่งที่เราจะต้องกลั่นกรองเสียให้ดีเสียอีกข้อหนึ่ง ซึ่งผมยังติดใจก็คือว่า และให้ถือว่าเครื่องจักรที่จะย้ายไปนั้นยังติดสิทธิจำนอง ติดสิทธิจำนอง ไม่เคยพบดูในกฎหมายต่าง ๆ ของเราแล้วไม่เคยเห็นคำไหนบอกว่าติดสิทธิ มีแต่ว่าติดภาระ จำนอง ท่านกรรมาธิการก็เป็นนักกฎหมายที่อภิปรายเมื่อกี้นี้ ท่านไปเอาศัพท์ที่ไหนมาใช้ มีแต่ติดภาระจำนอง นี่ติดสิทธิ เกิดมาก็ไม่เคยพบ อย่างย้ายอย่างนี้ ไม่รู้ย้ายอะไร ติดสิทธิ จำนองเขาเรียกกันทั่วทั้งเมืองในโรงศาลของเราว่าติดภาระจำนองทั้งนั้น แสดงว่าท่านนี้ก็ละ

ประธานสภาผู้แทน : คุณเสวตรอีกที่ครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : เราจะผ่านกฎหมายออกไปทั้งนี้ครับ

มันเลอะอย่างนี้เขาส่งกลับมาไม่มีปัญหาละครับ คือ ประธาน กรียา กรรม มัน่วนวายกันไปหมดนะครับ ผมคิดว่าแกคั้นนี้ก็ไม่เสร็จหรือครับนี่ เพราะมันต้องแก้หลายตอน มันสับสนกัน อย่างย้ายเครื่องจักรไปยังสำนักงาน ย้ายเข้าไปได้หรือครับ สำนักงานเขานิดเดียว ก็ไปไว้ที่อื่นซีที่ตั่งอื่น เขียนอย่างนี้ไม่ได้ครับ กฎหมายเราเขียนต้องระมัดระวังนะครับ เรายังสภาสูงสำหรับคอยตรวจดู ผมคิดว่าจะต้องอย่างนี้นะครับ ผมอยากจะช่วยนะครับให้มันดีขึ้น ไทน์ ๆ ผ่านสภาแล้วอย่าให้มันผ่านไปโดยลวก ๆ เจริจกับ หรือว่าคิดกันกับกรรมาธิการอีกสักวันหนึ่งนะครับ แล้วมาว่ากันใหม่เฉพาะมาตรานี้ มันแก้มากมายเหลือเกิน สองมาตรานะครับ มาตรา ๑๐ นี่ผมก็จะขอแก้เหมือนกัน แต่ว่ามันน้อยกว่ามาตรา ๑๑ ครับ มาตรา ๑๑ นี่ต้องแก้กันมากมาย โยงไปโยงมา ไม่สำเร็จหรือครับ ผ่านไปก็ได้ แต่มันไม่ได้เรื่องครับ จริง ๆ เขียน ตั้งแต่ผ่านกฎหมายมา อันนี้จะเป็นกฎหมายที่เลอะเทอะที่สุดครับ ท่านประธาน

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ): ท่านก็ว่าเลอะกันเองแหละ ข้าพเจ้ายังไม่ได้พูดเลย ท่านประธานที่เคารพ คำว่าต่งสำนักงานนี้ต้องอ่านในวรรคต้นมาว่า แต่อยู่ภายในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนเดียวกัน ความจริงต่งสำนักงานทะเบียนนี้หมายความว่า ต่งอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนมันมีอำนาจเขต อำนาจหน้าที่อยู่ ความหมายก็พอเข้าใจ แต่ท่านอยากจะเติมไปว่า ต่งอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนที่ได้จัดไว้ อันนี้ก็ไม่ต้องข้องสำหรับอันนี้ ส่วนสิทธิจ่านองนี้ หรือภาวะจ่านองนี้ มันแล้วแต่มองกัน คล้าย ๆ คุณเป็นหนี้ผม ผมติดหนี้คุณ คุณติดหนี้ผม มองจากใครมองจากเจ้าหนี้ หรือลูกหนี้ อันนี้ความจริงถามคุณหลวงประมุข ๆ แล้ว ท่านบอกว่าใช้สิทธิจ่านองนี้ถูก ถ้ามองในฐานะเจ้าหนี้ ถ้าฐานะลูกหนี้ก็ติดภาวะจ่านอง มันแล้วแต่จะมองว่าใครติดใคร เจ้าหนี้ลูกหนี้แบบนี้ กรรมาธิการใครจะเรียนว่าที่เขียนไว้เนี่ย มีความเข้าใจที่จะสามารถปฏิบัติได้แล้ว ส่วนสำนวนโวหารนั้น ก็อาจจะแตกต่างกันไป อันนี้ก็ขอเรียนให้ที่ประชุมได้ทราบ

นายนิสิต เวทย์ศิริยานันท์ (ศรีสะเกษ): ผมก็เห็นด้วยกับท่านผู้แปรญัตติว่าชักจะเลอะเทอะกันใหญ่ แต่ว่าผมอยากจะขอแย้งถึงเจตนารมณ์เรา ผมอยากจะยกตัวอย่างเครื่องจักรบางอย่างนี้ครับอาจจะจ่านองอยู่ที่กรุงเทพ ๆ นี่ เสร็จแล้วก็ไปทำงานอยู่ที่เชียงใหม่ พอจะ

ไถ่ถอน มิต้องย้ายจากเชียงใหม่หรือครับ หรือว่าต้องทำวกไปเวียนมาอยู่อย่างนั้น การจดทะเบียนครั้งเดียวก็น่าจะใช้ใบจดทะเบียนนั้นมาเป็นหลักฐานในการที่จะจำหน่ายได้แล้ว เพราะว่าย้ายไปย้ายมา เครื่องจักรที่เป็นโรงงาน ผมไม่เอียงหรือครับ มันติดตรึงอยู่กับที่ดิน มันไม่มีปัญหา แต่ปัญหาที่มี คือเครื่องจักรที่มี อย่างแทรกเตอร์ทั้งคันนี้ครับ หนัก ๘๑ ตัน ๖๐ ตัน ๕๐ ตัน อะไรนี้ มันทำให้ผมคิดว่าแหมรู้สีกว่าจะยุ่งยากแก่ผู้ที่จะจำหน่ายเหลือเกินครับ บางทีจำหน่ายที่นี้ พอจะไถ่ถอนที่หนึ่งจะต้องทำแผนที่ ต้องมาทำกันให้มันวุ่นวายกัน อ่า... ดูรู้สึกว่ามันแทนที่จะเป็นประโยชน์ผมกลับมองเห็นเป็นเรื่องยุ่งยากมากยิ่งขึ้นครับ สำหรับผู้ที่จะจำหน่าย จริงอยู่ผู้ที่จะรับจำหน่ายไม่มีปัญหา ก็ต้องไปตรวจสอบสภาพของเครื่องจักร ธนาคารคงจะไม่ไถ่พอที่จะรับจำหน่ายไม่ได้ดูสภาพของเครื่องจักร แต่อย่าลืมว่าเครื่องจักรมันต้องมีการโยกย้ายไปโน่นไปนี่แล้วในมาตรานี้ก็เขียนไปเขียนมา วากวนอยู่ครับ แทนที่จะให้สะดวกขึ้นครับ กฎหมายอันนี้นะกลับมองเห็นว่ามันจะยากเข้า น่าจะถือว่าการจดทะเบียนจำหน่ายนะ ทำที่ไหน แต่ว่าสามารถไปชี้ว่าเครื่องจักรอยู่ที่นั่นอยู่ที่นี้ได้ มันก็น่าจะเป็นผลแล้ว มันไม่น่าจะยกไปย่อนมาครับ

นายตลก บุญเสริม (มหาสารคาม) ในมาตรานี้มีประเด็น ๒ ประเด็นครับ ประเด็นที่ ๑ จะย้ายเครื่องจักรนะครับ จะย้ายในห้องที่ทะเบียนเดียวกัน หรือไปต่างท้องถื่นนี้อันหนึ่ง ประเด็นที่ ๒ นะ เครื่องจักรที่มีการจำหน่ายแล้วจะย้าย จะเขียนอย่างไรมันจึงจะรัดกุม มันมีอยู่เท่านี้ อันนี้มันยาวเกินขอบเขตนี้ อย่างใช้ภาษานี้ ผมเอาสั้น ๆ ว่า วันที่จะเสร็จการย้ายอย่างนี้มันเป็นภาษากฎหมายหรือเปล่า เขียนให้กระตัดรัดว่า

๑. จะย้ายเครื่องจักรในทะเบียนเดียวกัน หรือต่างท้องถื่นนี้อันหนึ่ง

๒. จะย้ายเครื่องจักรที่มีการจำหน่าย จะให้เขาปฏิบัติอย่างไรจะเขียนบทบัญญัติอย่างไร

นี้บรรยายครับ เป็นการบรรยาย บทบัญญัตินี้ มันเขียนยืดยาว ไม่กระตัดรัด ท่านกรรมาธิการยอมรับว่า บรรดาท่านนักกฎหมายที่เขียนนะ ให้มันกระตัดรัดกว่านี้หน่อย

ประเด็นต้องการอยู่เท่านี้เองว่า จะให้ปฏิบัติอย่างไร จะย้ายเครื่องจักรที่อยู่ที่เคยเดิมในห้องที่ ทะเบียนเดิมหรือจะย้ายเครื่องจักรในทะเบียนนี้ไปต่างห้องอื่น จะให้เขาทำอย่างไรอันหนึ่ง และจะย้ายเครื่องจักรที่มีการจำหน่ายแล้ว จะให้ปฏิบัติอย่างไร มีเท่านี้ จะเขียนอย่างไร แล้วก็ จะเรียกกันไปปรึกษาหารืออีก เข้าใจว่าคงจะนานกว่ามันจะเสร็จนะ อย่างที่ประธาน หรือมี ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติปรึกษาว่า มาตรฐานนี้ถ้ามันมีปัญหา ถ้าจะให้การประชุมมันต่อไปได้ก็ยุติ ไว้ก่อน แล้วก็ว่ามาตรฐานจะเอาอย่างนี้ใหม่ ก่อนจะมาร้อยกรองนี้ บรรดาการใช้ภาษากฎหมาย ภาษาไทยนี้ก็ควรใช้เวลาพอสมควรครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ท่านประธานลงจดอีกทีดีไหมครับ จะได้ไม่เสียเวลา ผมพยายามจะให้มันดีขึ้นหน่อยครับ เจ้าของเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนไว้ ตามพระราชบัญญัตินี้แล้วประสงค์จะย้ายเครื่องจักรไปจากที่เดิม แต่ยังอยู่ภายในอำนาจหน้าที่ ของสำนักงานทะเบียนเดียวกัน ให้แจ้งเป็นหนังสือต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่จดทะเบียนไว้ ขอย้ายเครื่องจักร และแจ้งวันที่จะย้ายเครื่องจักรเสร็จ ในการนี้ให้นำหนังสือสำคัญแสดงการ จดทะเบียนเครื่องจักรกับแผนผังรายการเครื่องจักรที่จะย้ายไปตั้งใหม่ ให้นำหนังสือสำคัญ ที่แสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรกับแผนผังรายการเครื่องจักรที่ย้ายตั้งใหม่ มาให้นายทะเบียน ตรวจสอบ เมื่อได้ย้ายเสร็จแล้วให้แก้ไขทะเบียนให้ถูกต้อง นี่สำหรับวรรคหนึ่งครับ ที่นี้สำหรับ วรรคสอง ที่เขียนมานี้ในกรณีจะย้ายเครื่องจักรไปอยู่ต่างสำนักงาน ผมก็เรียนแล้วว่าสำนักงาน ของเจ้าหน้าที่เขาอย่าเอาเครื่องจักรย้ายไปอยู่ที่นั่นเลย ขอแก้อย่างนี้ ในกรณีจะย้ายเครื่องจักร ไปอยู่ ณ ที่ตั้งใหม่ภายในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนต่างแห่งกัน ให้เจ้าของเครื่องจักร ปฏิบัติตามความในวรรคหนึ่ง และให้นายทะเบียนแห่งท้องที่ที่เครื่องจักรไปจดทะเบียนไว้ แจ้งไปยังนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่เครื่องจักรนั้นจะย้ายไปตั้งใหม่ และก็เว้นวรรคนะครับ แล้วให้นายทะเบียนออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรให้ใหม่ วรรคสาม ก็เติม "ใน" เข้าไปอีกตัวหนึ่งเท่านั้นละครับ

ประธานสภาผู้แทน : กรรมวิธีการจะว่าอย่างไรครับ เชิญกรรมการ

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ) : สำหรับถ้อยคำที่แก่นั้น ความหมายก็ตรงกับ ความมุ่งหมายของคณะกรรมาธิการแล้ว สำหรับวรรคแรกนะ เดิมกรรมาธิการเขียนไว้ว่าให้นำหนังสือมาแสดงเสียก่อน และมาแจ้งความประสงค์ นี่ท่านบอกว่า ให้แจ้งความประสงค์เสียก่อนแล้วก็ให้นำหนังสือมาแสดง ไปกันได้ หมายความว่าครบองค์แล้ว ทีนี้สำหรับวรรคสองนั้น ที่ท่านตัดคำว่า “ในการนี้ให้นำมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม” นั้นนะ มาตรา ๘ หมายความว่า เมื่อต่างสำนักงานต้องจดทะเบียนใหม่ อ้ายหลักเกณฑ์และวิธีการการออกจดทะเบียนใหม่นี้มันมีระเบียบปฏิบัติอยู่ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ย้ายมานี้อาจจะปฏิบัติไม่ครบหลักเกณฑ์ก็ได้ ก็ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ เพราะว่าให้ถือว่าเหมือนจดทะเบียนใหม่ อันนี้ข้าพเจ้าใคร่ขอคุณเสวตรว่าให้ใส่ไว้เถอะไม่เสียหายอย่างไร

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ผมเห็นอย่างนี้ครับเห็นว่า มาตรา ๘ นี้ รัฐมนตรีอาจออกกฎกระทรวงเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ก็ได้ ก็ให้ออกกฎกระทรวงเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ว่า ถ้าเป็นเรื่องของการย้ายเครื่องจักรไปตั้งใหม่ในท้องที่ต่างสำนักงานกัน หรือคนละแห่งกัน ให้ทำอย่างไรก็เขียนไว้ตามหลักเกณฑ์วิธีการอย่างเดียวกัน มันออกได้อยู่แล้วครับ กฎกระทรวงนี้ไม่ต้องอนุโลมหรอก

ประธานสภาผู้แทน : ก็ต่อรองกันอันนี้อีกอันเดียว กรรมาธิการจะตัดออกได้ไหมอันนี้อันเดียว เดียวให้กรรมาธิการปรึกษากันเดี่ยวเดียว จะไปได้อยู่แล้ว

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ) : ท้อกันแล้ว ถ้าหากว่าจะไปเขียนในกฎกระทรวง ก็เห็นจะมีผลเช่นเดียวกัน ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ขัดข้อง ที่ประชุมนี้จะมีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ ตามที่ คุณเสวตรขอแก้มา และทางกรรมาธิการก็ไม่ขัดข้อง

(ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ก็ถือว่าที่ประชุมนี้

เห็นชอบด้วย ที่นั้นผมจะถามมติที่ประชุมเห็นว่า ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามที่คุณเสวตรขอแก้มากับ
กรรมวิธีการนี้ คือเห็นด้วยตามที่แก้ไขใหม่นี้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

(นายพานิช สัมภวคุปต์ (เพชรบุรี) ได้ยืนขึ้น)

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยว ๆ กำลังพิมพ์เพื่อยืนยันคำพูดของคุณเสวตร เดี่ยว
จะพลาดไปเสีย กำลังพิจารณาอันนี้อยู่ ทำอย่างอื่นไม่ได้ ประเดี๋ยวตกไป ทำอย่างอื่นไม่ได้
ขณะนี้ เดี่ยวผ่านไป เอาเรื่องนั้นมาขึ้นก่อน กำลังพิจารณาอันนี้อยู่ ต้องยืนยันคำพูดอันนี้
เดี๋ยวพิมพ์มาผิด

นายพานิช สัมภวคุปต์ (เพชรบุรี) : เมื่อกี้ที่อ่านมานะครับ ตอนคุณเสวตร
อ่านนะ ผมยังสงสัยว่าครบทั้งมาตราแล้วหรือยัง คือผมมีข้อข้องใจบางส่วนของมาตรานี้

ประธานสภาผู้แทน : อ้าว ลงมติไปเสียแล้วนี่ ลงมติไปแล้ว

นายพานิช สัมภวคุปต์ (เพชรบุรี) : แหม รู้สึกว่าผ่านไปนะครับไม่สวย

ประธานสภาผู้แทน : ก็ถามแล้ว ว่ามีผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นไหม เขาแก้จนกระทั่ง
๓ อันนะครับ วรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม

นายพานิช สัมภวคุปต์ (เพชรบุรี) : ผมเข้าใจว่าแก้ วรรคหนึ่งกับวรรคสองเท่านั้น

ประธานสภาผู้แทน : วรรคสาม คุณเสวตรเติมคำว่า "ใน" อยากระโยนการย้าย
ผมจัดไว้

นายพานิช สัมภวคุปต์ (เพชรบุรี) : ผมยังสงสัย ติดพันอายุเรื่องสิทธิจำนอง และสิทธิภาระจำนอง

ประธานสภาผู้แทน : ลงมติไปแล้ว

นายพานิช สัมภวคุปต์ (เพชรบุรี) : แหม ปล่อยอย่างนี้ห้าแต้มเหลือเกิน

ประธานสภาผู้แทน : ตะกี้ไม่มีใครท้วงนี่ครับ ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : เมื่อแก้แล้วอ่านได้ความว่า

“มาตรา ๑๑ เจ้าของเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนไว้ตามพระราชบัญญัตินี้แล้วประสงค์จะย้ายเครื่องจักรไปจากที่ตั้งเดิม แต่ยังอยู่ภายในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนเดียวกันให้แจ้งเป็นหนังสือต่อนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่ได้รับจดทะเบียนไว้ ขอย้ายเครื่องจักร และแจ้งวันที่จะย้ายเครื่องจักรเสร็จ ในการนี้ให้นำหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนกับแผนผังรายการเครื่องจักรที่จะย้ายไปตั้งใหม่ให้นายทะเบียนตรวจสอบเมื่อได้ย้ายเสร็จแล้ว ให้แก้ไขทะเบียนให้ถูกต้อง

ในการนี้จะย้ายเครื่องจักรไปอยู่ ณ ที่ตั้งใหม่ภายในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานทะเบียนต่างแห่งกัน ให้เจ้าของเครื่องจักรปฏิบัติตามความในวรรคหนึ่ง และให้นายทะเบียนแห่งท้องที่ที่เครื่องจักรได้จดทะเบียนไว้ แจ้งไปยังนายทะเบียนแห่งท้องที่ที่เครื่องจักรนั้นจะย้ายไปตั้งใหม่ แล้วให้นายทะเบียนออกหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรให้ใหม่

ในการย้ายเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนจำนองไว้แล้ว ให้เจ้าของเครื่องจักรนำหนังสือยินยอมของผู้รับจำนองมาแสดงต่อนายทะเบียน และให้ถือว่าเครื่องจักรที่จะย้ายไปนั้นเจ้าสิทธิจำนองสืบเนื่องกันไปด้วย”

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ตกลงให้เป็นไปตามที่แก้ไขใหม่นี้
ต่อไปมาตรา ๑๒

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง): มาตรา ๑๒ นี้ ผมขอตัดคำว่า "ในรายการ" ที่กรรมาธิการเติมเข้ามานะครับ อ่านได้ความว่า ในกรณีที่เครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้แล้วได้มีการเปลี่ยนแปลงรายการของเครื่องจักรที่จดทะเบียนไว้ ไม่จำเป็นต้องมี "ในรายการ" อีกครับ เพราะรายการของเครื่องจักรจดทะเบียนไว้ก็หมายความว่ารายการจดทะเบียนไว้ ไม่ต้องมีคำว่า "ในรายการ" ซ้ำข้างหลังอีก ขอตัดออกครับ

ประธานสภาผู้แทน: คุณเสวตร ขอตัดคำว่า "ในรายการ" อันเดียวครับ ท่านกรรมาธิการครับ ที่เพิ่มเติมมาใหม่

นายบุญช่วย มาประเสริฐ (กรรมาธิการ): การแปรญัตติของท่านที่แปรไว้เมื่อคราวก่อนท่านก็พอใจแล้ว แต่ขั้นนี้ท่านก็ยังจะขอแปรอีก แต่ลองอ่านดูซิครับพอเหมาะสมก็จะพยายามแก้ไข

ประธานสภาผู้แทน: เขาขอตัดคำว่า "ในรายการ" เท่านั้น จะยอมหรือไม่ยอมเท่านั้นแหละครับ ขอตัดคำว่า "ในรายการ" เท่านั้นครับ ในบรรทัดที่ ๒ นี้ มาตรา ๑๒ ในกรณีที่เครื่องจักรได้จดทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงรายการของเครื่องจักร ที่มีคำว่า "ในรายการ" ที่ขีดเส้นใต้ที่กรรมาธิการเพิ่ม ขอตัดคำว่า "ในรายการ"

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ): มาทบทวนดูแล้ว ความหมายไม่ใช่ซ้ำกัน อย่างนี้ใครจะชี้แจง ถามเจ้าหน้าที่แล้ว คือเมื่อเขาจะเปลี่ยนแปลงรายการนี้เขามาบอกว่า เขาจะเปลี่ยนแปลงรายการอย่างนั้นบ้างอย่างนี้บ้าง การเปลี่ยนแปลงรายการนี้ คือรายการที่จดทะเบียนเดิมกับรายการที่ขอเปลี่ยนแปลงใหม่นี้ มันตรงกันหรือไม่ตรงกันอันนี้รายการนี้รายการอันนั้นเป็นรายการวรรคต้น เป็นรายการที่เจ้าของประสงค์จะเปลี่ยนแปลงว่าอะไรบ้าง แต่ถ้าเปลี่ยนแปลงไปต่างกว่ารายการที่จดทะเบียนไว้แล้วต้องปฏิบัติอย่างไรหมายความว่า อย่างนั้น ถ้าตัดไปว่า ขอเปลี่ยนรายการ แต่เปลี่ยนรายการนี้มันไปตรงกับรายการที่จดทะเบียนไว้หรือไม่ ไม่ได้พูดซ้ำไว้ เดียวจะมีปัญหา ถ้ามันซ้ำให้ตัดได้ไม่ขัดข้อง แต่ถ้ามีความต่างกัน อย่างที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้ว ขอได้คงไว้ เพราะไม่ได้ซ้ำกัน

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ใครจะเรียนต่อที่ประชุมนี้ว่าเราจะพลาดข้อความไปสักข้อ ซึ่งจะทำให้วุฒิสมาชิกที่กั้วงมาจะเสียเวลา ขอให้คุณเสวตรได้กรุณาพิจารณาดูซิ เป็นไปได้หรือไม่ และให้ถือว่าเครื่องจักรที่ย้ายไปนั้นยังติดสิทธิจำนองสืบเนื่องกันไปด้วย คำว่า สิทธิจำนอง อันนี้จะถูกไหม ตะกั่วไม่ได้พูดว่าอย่างนั้น คือว่าสิทธิจำนองนี้ จะด้วยประการใดก็ตาม เมื่อได้จดทะเบียนแล้วละก็มันมีสิทธิที่จะไปจำนองเขาทุกคนละ ถึงแม้จะยังไม่จำนองมันก็มีสิทธิที่จะไปจำนอง ทุกคนเมื่อได้จดทะเบียนแล้ว สิทธิที่จำนองมันมีอยู่ เพราะฉะนั้นควรจะว่ายังติดภาระจำนอง หมายความว่า การจำนองที่แก่จำนอง

ประธานสภาผู้แทน : ผ่านมาแล้ว ผ่านมาเสียแล้วนี้ครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : อย่างนั้นหรือครับ

ประธานสภาผู้แทน : ครับ มาตรานี้ผ่านมาแล้วครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ผมยังคิดว่ายังว่ากันอยู่

ประธานสภาผู้แทน : ผ่านไปแล้ว นี่มาตรา ๑๒ ครับ นี่มาตรา ๑๒ แล้วครับ เมื่อกี้ลงมติไปเมื่อกี้เอง ที่คุณเสวตรขอแก้มา แล้วไม่ได้ไปแก้คำนี้

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ผมว่าเขาไม่แก้ว่า ติดสิทธิจำนอง เขาว่าติดภาระจำนอง

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ได้ ไม่ได้พูดครับ คุณเสวตรไม่ได้พูดครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ถ้า สิทธิจำนอง ละยุ้งครับ

ประธานสภาผู้แทน : ผ่านไปเสียแล้วครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : มันทำไม่ถึงติดสิทธิจำนอง

ประธานสภาผู้แทน : ครับ ผ่านไปแล้วนี้ครับเมื่อกี้

นายสวัสดิ์ คำประกอบ (นครสวรรค์) : ควรจะติดภาระจำนอง หรือติดเงื่อนไข บังคับจำนองอะไรก็ว่าไป ติดสิทธิจำนอง สิทธิจำนองมันก็มีสิทธิจำนองกันอยู่เรื่อยละ ถึงไม่ จำนองมันยังมีสิทธิของมันอยู่

ประธานสภาผู้แทน : ผ่านไปเสียแล้วครับเมื่อกี้ คุณเสวตร ที่กรรมการชี้แจง เรื่อง "ในรายการ" ว่าอย่างไรครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : จะดูมาตราตามร่างเดิมเขาก็เขียนอย่าง เดียวกัน เขาเขียนว่า "เปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญไปจากรายการที่ได้จดทะเบียนไว้" หมายความว่า จดทะเบียนไว้ ๒๐ รายการ ทีนี้ ๒๐ รายการนะมีการเปลี่ยนแปลง อาจเพิ่มเติมอีกสัก ๒ รายการ ตัดไปสัก ๓ รายการอย่างนี้ ก็เข้าความหมายที่ว่า มีการเปลี่ยนแปลงรายการของ เครื่องจักรที่จดทะเบียนไว้ เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นต้องไปเอารายการซ้ำเข้าไปอีก "ในรายการ" ซ้ำหลังนั้น ผมจึงขอตัด "ในรายการ" ก็ความเดียวกันละครับ แต่ว่ามันเกินไป คือรายการ จดทะเบียน สมมติว่าไปจด ๑๐-๒๐ รายการ เพิ่มอีกสัก ๕ หรือว่าลดลงไปอีกสัก ๒ หรือ ทั้งเพิ่มทั้งลดมันก็หมายความว่าเหมือนกัน คือว่าเปลี่ยนรายการจากจดทะเบียนไว้ จะมากขึ้น หรือน้อยลงหรือเท่าเดิมอะไรก็ตาม แต่ว่ามันเปลี่ยนไป อย่างนี้ก็ต้องเป็นไปตามที่เขียนไว้ ในมาตรา ๒ คือต้องเอาหนังสือไปแก้ไขทะเบียนเสียใหม่ ผมว่าขอตัดก็แล้วกัน

ประธานสภาผู้แทน : ว่าอย่างไรครับ กรรมการครับ

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมการ) : ตกลง

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ตกลงนะครับ

ประธานสภาผู้แทน : เอา ตกลง

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : อันนี้ตกลง ผมไม่ใช่จู้จี้หรือก แต่ว่ามัน มีอีกอันหนึ่ง ต่อไปนะครับ ให้ผู้ถือหนังสือสำคัญแสดงการจดทะเบียนเครื่องจักรนำหนังสือ สำคัญแสดงการจดทะเบียนมาขอแก้ไขให้ถูกต้องหรือจดทะเบียนใหม่ ผมอยากจะเรียนถาม

จดทะเบียนใหม่แล้วแต่กรณี ผมถามว่า กรณีไหนจดทะเบียนใหม่ กรณีไหนแก้ไขให้ถูกต้อง ผมสงสัยมันจะมีกรณีเดียวเท่านั้นเอง ช่วยกรุณาชี้แจงหน่อย เพราะว่าเราเพิ่มเติมไปข้อความ ให้มากกว่าเดิมที่เขาเขียนไว้ แต่ของเดิมนะบอกให้จดทะเบียนกันใหม่ แต่ที่นี้ทางนี้บอกทำให้แก้ไขให้ถูกต้อง หรือจดทะเบียนใหม่แล้วแต่กรณี ขอเรียนถามครับ ไม่เข้าใจอันนี้

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมธิการ) : คือที่จะเป็นกรณีจดทะเบียนใหม่หรือไม่นี้ เท่าที่ประชุมปรึกษาทางช่างเทคนิคแล้ว ถ้าเปลี่ยนแปลงในรายการที่ไม่ใช่สารสำคัญ หรือไม่มากมายอะไรนัก ไม่ใช่สำคัญหรือมากมายอะไรนัก ก็เพียงแก้ไขรายการ แต่ถ้ามันเปลี่ยนรายการมากจนเปลี่ยนลักษณะและสภาพอะไรต่าง ๆ นี้ก็ต้องจดทะเบียนใหม่เพื่อให้มันมีสภาพให้มันตรง อันนี้เพื่อความหมายโดยชัดแจ้ง ข้าพเจ้าใครจะขอเชิญนายช่างใหญ่ กระทรวงอุตสาหกรรม เจ้าหน้าที่เทคนิค ที่ได้ขออนุญาตทำนประธานสภาแล้วคือคุณวินิตย์ โทณะวณิกมาชี้แจงในกรณีที่จะอะไรเป็นรายการสำคัญไม่สำคัญ ที่ถึงกับต้องจดทะเบียนใหม่

ประธานสภาผู้แทน : เดียวครับ เชิญนี่ก่อนครับ คุณเสวตรก่อน

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : วันนั้นผมก็พูดเหมือนกัน ผมก็ฟังดูนะครับ ที่นี้ก็ของเดิมเขาบอกว่า ถ้าเปลี่ยนแปลงมาแล้วในสารสำคัญ ก็ให้จดทะเบียนใหม่ ดูเหมือนจะพูดกันว่าสำคัญแค่ไหน ก็ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครบอกได้ ที่นี้ถ้าต้องการอย่างนั้น เขียนอย่างนี้ก็ได้ ถ้าต้องการว่า มีการเปลี่ยนแปลงแล้วก็อาจจะแก้ไขหรืออาจจะจดทะเบียนใหม่ ก็เลยไม่รู้ว่าการไหน ประชาชนจะต้องเสียค่าจดทะเบียนใหม่ หรือในกรณีไหนไม่ต้องเสียค่าจดทะเบียนใหม่ เขียนอย่างนี้ ไม่มีบทไว้ที่ครับว่า บังคับไว้ว่าถ้าเปลี่ยนแปลงในสารสำคัญก็เปอร์เซ็นต์ถึงกับจดทะเบียนใหม่ ไม่มี จะไปเขียนเอาตามชอบใจไม่ได้หรอกครับ ตามกฎหมายมิฉะนั้นแล้วเจ้าหน้าที่ก็อาศัยอำนาจตามชอบใจ เอ้า อย่างนี้ จดทะเบียนใหม่ ก็เสียเงินแน่ชัดครับ คือในกฎหมายเราต้องบังคับไว้ เพราะฉะนั้นในร่างเดิมเขาจึงเขียนว่า ถ้าเป็นเรื่องสารสำคัญก็ขอให้จดทะเบียนใหม่ ที่นี้คณะกรรมการตัดออกไปเสียแล้ว เรื่องสำคัญนี้ สำคัญไม่สำคัญ เอาออกไปเสียแล้ว หมายความว่า ถ้ามีการแก้ไขก็อาจจะต้อง

๑. แก้ไขให้ถูกต้อง

๒. จัดระเบียบใหม่

อันนั้นมันไม่ได้ครับ มันไม่มีเงื่อนไขว่าในกรณีไหนที่จะต้องจัดระเบียบใหม่ ถ้าเช่นนั้นแล้ว ก็ต้องอาจจะต้องกลับไปหาร่างเดิมเขา หรือไม่ก็ต้องแก้ไขเพิ่มเติมอีกมากทีเดียวว่าอะไรที่จะต้องจัดระเบียบใหม่ กรณีเช่นไหน อธิบาย นั่นอธิบายได้ครับ สมมติว่าโรงงานผลิตภัณฑ์น้ำแข็งนี้ สมมติว่า เปลี่ยนคอนเดนเซอร์ (condenser) หรือคอมเพรสเซอร์ (compressor) นี้ะครับ อาจจะต้องจัดระเบียบใหม่ ก็คือจาก ๕ ตันเป็น ๑๐ ตัน แล้วที่นี้จะเขียนกฎหมายอย่างไรก็ต้องไม่ใช่ว่า พุดกันเฉยๆ หรือว่าคิดเอาเฉยๆ ว่า เอ้ออายุอย่างนี้ต้องจัดระเบียบใหม่ ไม่อย่างนั้นประชาชนก็เดือดร้อนสิครับ เพราะบางทีเปลี่ยนนิดหน่อย เจ้าหน้าที่บอกว่าอายุนี้ต้องจัดระเบียบใหม่ ต้องเสียเงินใหม่ มันก็ไม่ได้ครับ กฎหมายต้องเขียนให้มันรัดกุม

นายแพทย์ จิราภรณ์ (กรรมการ): เดิม ร่างเดิมนะ ถ้าเปลี่ยนแปลงในสารสำคัญไปจากรายการเดิมที่จัดระเบียบไว้เดิม ให้จัดระเบียบใหม่เลย ที่นี้กรรมการก็เห็นว่าเขาเปลี่ยนแปลงในสิ่งบางประการที่ไม่สำคัญอะไรนัก หรือว่าคำว่าสารสำคัญไม่สำคัญนี่ก็เป็นปัญหา ก็เลยให้อยู่ในดุลพินิจว่า จะเปลี่ยนแปลงไปจากรายการที่ได้จัดระเบียบใหม่แล้ว ถ้าเป็นกรณีที่ไม่มากมายอะไรนัก ไม่เปลี่ยนสภาพอะไรต่างๆ ก็ให้เป็นการแก้ไขรายการ แต่ถ้าเป็นการเปลี่ยนมารายการด้วยกันหรือในสารสำคัญแล้วก็ให้จัดระเบียบใหม่ แต่ในกรณีที่ท่านสมาชิกทักท้วง ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยว่า เขียนอะไรเสียให้ชัดเจน ไม่ให้ไปอยู่ในดุลพินิจอะไรจนมากเกินไป อันนี้จะแก้ถ้อยคำอย่างไร ข้าพเจ้าก็ไม่ขัดข้อง ให้เห็นเจตนาเดิมของกรรมการนี้ ไม่อยากให้ต้องจัดระเบียบใหม่ทุกกรณี พยายามว่าอะไรแก้ได้ก็แก้ ไม่จำเป็นต้องจัดระเบียบใหม่ เสียค่าธรรมเนียม

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง): คือผมว่าร่างเดิมนี้นี้ยังดีกว่าร่างใหม่นี้ คือร่างเดิมยังรู้ว่าถ้าเป็นสารสำคัญก็ให้จัดระเบียบใหม่ ถ้าไม่ใช่สารสำคัญก็ไม่ต้องจัดระเบียบ

ใหม่ นีมันเขียนชัดเจนอยู่แล้ว ที่นี้เราจะไปเขียนไว้อย่างใหม่นี้มันไม่ได้หรอกครับมันหลวมเกินไป ผมว่าเรากลับไปร่างเดิมดีไหมครับ คือว่าอันนี้ก็อยู่ในดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ ถ้าหากว่าเจ้าหน้าที่เห็นว่าเป็นสารสำคัญก็จดทะเบียนใหม่ แต่ว่าประชาชนผู้จดทะเบียนบอกว่า เอ๊ะ นี่ไม่สำคัญ ก็ต้องไปขึ้นศาลกันหรืออะไรเช่นนั้น หรืออุทธรณ์ร้องทุกข์ไปตามกรณี ถ้าเราจะเขียนหลวม ๆ อย่างนี้ ไม่ได้ครับ อย่างน้อยก็ขอให้เป็นที่ไปตามร่างเดิม ยังจะดีเสียกว่า

ประธานสภาผู้แทน : ในวาระหนึ่งนี้ใช่ไหมครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ครับ

ประธานสภาผู้แทน : เฉพาะในวาระหนึ่งกรณีการครับ มีผู้เสนอว่าควรจะต้องไว้ตามร่างเดิมเฉพาะในวาระหนึ่ง

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ) : ถ้าคงไว้ตามร่างเดิม ก็หมายความว่าถ้าเปลี่ยนแปลงไปในสารสำคัญ ก็ต้องจดทะเบียนใหม่ ถ้าจะเอาอย่างนั้นหมายความว่าไม่มีการแก้ไขทะเบียน ส่วนว่าดุลพินิจว่าอะไรสารสำคัญไม่สำคัญนั้น ให้เจ้าหน้าที่ทางเทคนิคพิจารณา ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : ก็อันนี้เป็นไปตามร่างเดิม

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : มีวาระสองอีก วาระสองกรรมาธิการเพิ่มขึ้นมาใหม่ วาระสองนี้ ผมขอเดิมอย่างเดียวกับมาตรา ๑๑ ครับ ในการเปลี่ยนแปลงตามวาระหนึ่งมีเดิม “ใน” เข้าไปอีกตัวให้เหมือนกัน มิฉะนั้นแล้วประธานไม่มีกริยานะครับ ที่นี้ผมอ่านดูแล้วในบรรทัดสุดท้าย ผมอยากจะขอตัดว่า “ได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย” นี้ออกครับ เพราะว่าอ่านแล้วไม่รู้ว่าจะหมายความว่าอะไร ถ้าอ่านอย่างนี้ ถ้าตัดนี้ออกเสียคงจะได้ความว่าให้ถือว่าทรัพย์สินที่ได้เปลี่ยนแปลงไปนั้น เป็นทรัพย์สินจำนอง แทนที่ทรัพย์สินเดิมนั้น พอแล้ว “ให้ได้เปลี่ยนแปลงไปด้วย” ไม่ต้องแล้ว ไม่มีความหมายอะไร

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ) : ไม่ขัดข้อง

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ขัดข้อง ที่ประชุมไม่เห็นเป็นอย่างอื่นนะคะ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ก็อ่านว่าอย่างนี้ครับ "ให้ถือว่าทรัพย์สินที่ได้เปลี่ยนแปลงไปนั้นเป็นทรัพย์สินจำนองแทนที่ทรัพย์สินเดิม" "นั้น" ไม่ต้องนะคะ

ประธานสภาผู้แทน : ครับ ถ้าไม่มีท่านผู้ใดมีความเป็นเป็นอย่างอื่นถือว่าผ่านไป ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๓ มีผู้สงวนความเห็นไว้

นายนิสิต เวทย์ศิริยานนท์ (ศรีสะเกษ) : อันนี้ผมแปรญัตติไว้ อยากใช้คำจำกัดความที่สั้น ๆ หน่อยครับ คือว่าในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้นายทะเบียนสิทธิและนิติกรรมส่งสำเนาการแก้ไขไปยังกระทรวงอุตสาหกรรมทุกครั้ง คือหมายถึงการจำนองเหล่านี้ครับ อยากให้มันถือว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงแก้ไขกับเพียงแต่แจ้งกระทรวงอุตสาหกรรมครับ แค่นั้นเองครับ

ประธานสภาผู้แทน : กรรมการยืนยันตามเดิมไหม

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมการ) : ครับ

ประธานสภาผู้แทน : เอ้า ก็ขอลามติที่ประชุมนี้ว่า ท่านผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามที่คณะกรรมาธิการ ..... เดี่ยว ๆ เชิญ

นายไกรสร ตันติพงศ์ (เชียงใหม่) : สงสัยสมาชิกจะไม่ครบองค์ประชุมนะคะ

ประธานสภาผู้แทน : ลองนับซิ ครบนะ ผมว่านับจำนวนสมาชิกเสียก่อน ครบไหม เอ้า นับเสียก่อน

(เจ้าหน้าที่นับจำนวนสมาชิกแล้วปรากฏว่าครบองค์ประชุม)

ประธานสภาผู้แทน : เอ้า ครบแล้วครับ ท่านผู้ใดเห็นควรให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการแก้ไขและเสนอมา โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๖ คน)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามที่มิผู้แปรญัตติไว้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๓ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เป็นไปตามร่างที่คณะกรรมการแก้ไขและเสนอมา ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๖

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่ว่าคณะกรรมการโดยเฉพาะอย่างยิ่ง พรรค ส.ป.ท. ซึ่งคุมอำนาจในสภานั้นนั้น.....

ประธานสภาผู้แทน : อะไร เดี่ยวก่อน มาตราไหน คุณจะพูดมาตราไหนเสียก่อน บอกผมก่อน

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ครับ

ประธานสภาผู้แทน : มาตราไหน

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : มาตรา ๑๖

ประธานสภาผู้แทน : มาตรา ๑๖ หรือ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ที่แก้ไข

ประธานสภาผู้แทน : เดี่ยว ผ่าน ๑๕ แล้ว

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : มาตรา ๑๖ เมื่อก็ผ่านมาตรา ๑๕ แล้ว
ใช้ใหม่ครับ

ประธานสภาผู้แทน : ครับ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : คือข้าพเจ้าเสียใจที่ว่า คณะกรรมาธิการซึ่ง
พรรค ส.ป.ท. คุ่มอำนาจในสภานั้น ทุกครั้งเวลากฎหมายเกี่ยวกับบทลงโทษ ท่านมักไปลด
การลงโทษ อันนี้ตามร่างเดิมซึ่งรัฐบาลได้ร่างมานั้น มาตรา ๑๖ ข้าพเจ้าขออ่านดังนี้ "การกระทำ
ความผิดตามมาตรา ๑๕ ถ้าเป็นเครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนจำนองไว้แล้ว และการกระทำนั้น
เป็นไปโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้รับจำนอง ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุก"
อ้ายนี้ตามร่างเดิมนะครับ "ไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ" แต่
กรรมาธิการนี้ข้าพเจ้ายังสงสัยว่า ว่าท่านอาจจะไปชู้เกี่ยวกับเขาก็ได้ ท่านมาลดเหลือไม่เกินหนึ่งปี
หรือปรับไม่เกินสองพันบาท อันนี้ท่านมีเหตุผลอย่างไร ความจริงผู้ที่ทำผิดกฎหมายนั้น ควร
จะลงโทษให้หนัก ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยตามร่างเดิมที่รัฐบาลได้ร่างมานี้ เพราะฉะนั้นขอถาม
กรรมาธิการเป็นเพราะเหตุใดท่านถึงลด

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมาธิการ) : ความจริงการเปลี่ยนแปลงโทษนี้เป็นไป
ตามที่สมาชิกได้ขอแปรญัตติ ประธานโทษคุณเสรีกับพันเอก สมคิด ขอให้ตัดมาตรานี้ออก
ไปด้วยซ้ำไป ว่าไม่ควรจะมีโทษอาญาถึงขนาดนี้ อันนี้เราเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง ตามข้อแปรญัตติ
เราเห็นชอบด้วย และเราเทียบเคียงจากพระราชบัญญัติโรงงาน พระราชบัญญัติอะไรต่างๆ นี้
การกระทำใด ๆ นี้ก็ดูมีผลแซงค์ชัน (sanction) พอสมควร ขอยืนยัน

ประธานสภาผู้แทน : เพราะฉะนั้นจะให้ขอความเห็นใหม่ของคุณทองดี

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้ายังไม่เห็นหน้าผู้แปรญัตติเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นฝ่ายค้าน ขอท่านลองแสดงเหตุผลชี้ว่าเป็นเพราะเหตุใด ท่านถึงลดโทษ
ลงมาไปแปรญัตติและนอกจากนี้ท่านบอกว่าจะเสนอให้ตัดเสียเลยไม่ให้มีโทษอย่างนี้ ข้าพเจ้า
ไม่เห็นด้วย กฎหมายทุกฉบับซึ่งฝ่าฝืนแล้วควรจะมีบทลงโทษ ท่านประธานที่เคารพ

ประธานสภาผู้แทน : เอละ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : นี่คุณเสรีไปไหน พันเอก สมคิดไปไหน กลับบ้านแล้วหรือ

ประธานสภาผู้แทน : ถ้าอย่างนั้น ถ้าคุณทองดียังตั้งใจอยู่ ผมก็จะขอมติต่อที่ประชุม จะถามว่าจะให้คงไว้ตามร่างเดิมหรือจะให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการธิการเสนอมาท่านผู้ใดเห็นด้วยตามที่คณะกรรมการธิการเสนอมานี้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรให้คงไว้ตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เป็นไปตามที่กรรมการธิการแก้ไขและเสนอมานี้

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๗

นายเสวต เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ผมอยากเรียนถามกรรมการธิการคำว่า "อื่น" นี้รู้สึกว่าเป็นคำที่ใช้เป็นแบบของกฎหมายหรืออย่างไรครับ ไปตัดออกเสียมันจะดีหรือ กำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ขอไว้ดีกว่าไหมครับ กฎหมายก็ร่างมาอย่างนี้

ประธานสภาผู้แทน : เขาขอคำว่า "อื่น" ไว้ตามร่างเดิม

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมการ) : ท่านประธาน อันนี้คุณหลวงประมุข ๆ ว่า กฎหมายได้มีการตกลงกันไว้ว่า อัยการอื่น ถ้ากฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ในนี้และไปกำหนดอื่น ๆ ไม่ได้ ก็เพียงแต่กำหนดกิจการเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ที่นี้แล้วแต่สภาครับ เพราะคุณเสวตรก็เป็นกฎหมายอยู่ เอาอย่างไรแน่

ประธานสภาผู้แทน : คุณเสวตร ว่าอย่างไรเล่าครับ

นายเผด็จ จิราภรณ์ (กรรมธิการ) : หรือต่างคณะมีความเห็นต่างกันก็ไม่ทราบ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ไม่ตั้งใจทรอกครับ

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ตั้งใจ ผ่านไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : บัญชีอัตราค่าธรรมเนียมมีการแก้ไข

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัยและแคลงใจเป็นอย่างยิ่งที่ คณะกรรมธิการนี้ไม่เห็นผลประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติบ้านเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รัฐบาลเวลานี้ขาดดุลการค้า ภาษีอากรก็ย่อยยับอัปราชัยไปแล้ว ดุลการค้าก็สูญเสียอะไร ร้อยแปดพันประการ ท่านประธานที่เคารพและเป็นเพราะเหตุใดความจริงรัฐบาลร่างเดิมมา บอกว่าค่าจดทะเบียนเครื่องจักรนี้ ท่านไปเติมกรรมสิทธิ์เครื่องจักรเดิมเครื่องละ ๑,๐๐๐ บาท นี่ท่านก็ไปลดเหลือ ๕๐๐ บาท แล้วก็ท่านไปเติมอีกบอกว่า หรือถ้าจดทะเบียนหลายเครื่อง ในโรงงานเดียวและคราวเดียวกันไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท อันนี้ท่านไปกีดกันทำไม เครื่องหนึ่ง ๑,๐๐๐ บาท ๑๐ เครื่อง ก็ ๑๐,๐๐๐ บาท ทำไมท่านถึงไปกีดกัน ไปลดทำไม แล้วส่วนมาก ท่านประธานที่เคารพ เจ้าของโรงงานต่างๆ ไม่ใช่คนไทย คนต่างด้าวท้าวต่างแดน ข้าพเจ้า เจ็บใจนักเรื่องนี้ เคยพูดมาหลายครั้งแล้ว คนไทยมี มีไหมอำนาจ ก็เป็นเจ้าเก่าที่ไหน เจ้าเก่าดี เจ้าเก่าเฮ็ง.....

ประธานสภาผู้แทน : แล้วจะเอาอย่างไร ๆ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เจ้าเก่าเส็ง เจ้าเก่ากัง เจ้าเก่าอั้ง เป็นเจ้าของ โรงงานทั้งนั้น .....

ประธานสภาผู้แทน : แล้วจะเอาอย่างไร ๆ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ไซ้ เอาอย่างไร ข้าพเจ้าขอว่าตั้งแต่รายการ ๑ ถึงรายการ ๑๐ เอามารวมทั้งหมด ขอไว้ตามร่างเดิม

ประธานสภาผู้แทน : มีคุณทองดี ขอแปรญัตติให้คงไว้ตามร่างเดิมก็จะขอความเห็นต่อที่ประชุมว่า ท่านผู้ใดจะเห็นด้วยตามที่กรรมาธิการแก้ไขมา หรือให้คงไว้ตามร่างเดิม ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามที่กรรมาธิการแก้ไขมา โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรให้คงไว้ตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เป็นไปตามที่คณะกรรมาธิการแก้ไข

การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ตามข้อบังคับข้อ ๑๑๗ จบร่างแล้ว ต่อไปนี้เป็นการพิจารณาสรุป จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขถ้อยคำที่เห็นว่ายังขัดกันอยู่บ้างหรือไม่

(ไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด)

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด เป็นอันว่าจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้ว

ต่อไปเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอมติต่อที่ประชุมนี้ว่าสมควรให้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไปหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่า สมควรที่จะให้เสนอต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป

ขอแรงอีกสักนิดเดียวครับ เพราะว่ามีแปรญัตตินิดเดียว

ระเบียบวาระที่ ๗ ร่างพระราชบัญญัติกู้เงินเพื่อพัฒนาโรงเรียนมัธยมแบบประสม พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการการเศรษฐกิจพิจารณาเสร็จแล้วเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๑๓๙๖

สภาผู้แทน

๑๕ ธันวาคม ๒๕๑๓

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติกู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทน

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกการประชุม

คณะกรรมการสามัญญ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติกู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และส่งให้คณะกรรมการการเศรษฐกิจพิจารณา กรรมการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายบุญถม เย็นมะโนช	เป็นประธานกรรมการ
๒. นายโกศล ไกรฤกษ์	
๓. นายจรรยา วัฒนาก	
๔. นายชวน กิติศรีวรพันธุ์	
๕. นายชิน ระวีวรรณ	
๖. นายเผอญ ศรีภูธร	
๗. นายยศ อินทรโกมัลย์สุด	
๘. นายสมบูรณ์ ทวีวัฒน์	
๙. นายสะไกร สามเสน	
๑๐. นายสุชน ชื่นสมจิตต์	
๑๑. นายสุรินทร์ เทพกาญจน	

เลขาธิการรัฐสภาได้มอบหมายให้นายศิริ มนต์ไตรเวศย์ หัวหน้าธุรการโท
กองกรรมาธิการ เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เสร็จแล้ว จึงกราบ
เรียนมาเพื่อได้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนพิจารณาต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

บุญถม เย็นมะโนช

(นายบุญถม เย็นมะโนช)

ประธานกรรมาธิการสามัญ

สำเนาถูกต้อง

ทองพิมพ์ พิมพ์

ทาน

บันทึกการประชุมคณะกรรมการสามัญ
 คณะกรรมการการเศรษฐกิจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
 กู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม
 พ.ศ. ....

ตามที่ที่ประชุมสภาผู้แทนได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติกู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม พ.ศ. .... (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ) และส่งให้คณะกรรมการการเศรษฐกิจพิจารณานั้น บัดนี้ได้ดำเนินการแล้ว ปรากฏผลดังนี้

๑. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เลขานุการรัฐสภาได้มอบหมายให้นายศิริ มนต์ไตรเวศย์ หัวหน้าธุรการโท กองกรรมการ เป็นเลขานุการคณะกรรมการ

๒. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็นคือ ๑. นายมนตรี ดวงเด่น รองอธิบดีกรมบัญชีกลาง และ ๒. นายเจริญ กลิ่นอวล เศรษฐกรเอกธนาคารแห่งประเทศไทย

๓. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผู้แปรญัตติ ๔ ราย คือ ๑. นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ๒. นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง นายประชา ตงศิริ นายดิลก บุญเสริม นางสุนานิตยสุทธิ และนายล้วน เวกชาลิگانน ๓. นายบุญเกิด หิรัญคำ และนายคล้าย ละอองมณี และ ๔. นายไพบุลย์ มัชฌิมาลัย

อนึ่ง นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง นายดิลก บุญเสริม นายคล้าย ละอองมณี และนายไพบุลย์ มัชฌิมาลัย ขอแปรญัตติไว้ แต่ไม่ได้มาชี้แจง

๔. ปรากฏผลของการพิจารณาดังต่อไปนี้

ชื่อร่างพระราช

ไม่มีผู้แปรญัตติ

ไม่มีการแก้ไข

บัญญัติ

<u>คำปรารภ</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓</u>	มีผู้แปรญัตติ	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖</u>	ไม่มีผู้แปรญัตติ	ไม่มีการแก้ไข

๕. สรุปผลการพิจารณาคำแปรญัตติเรียงตามลำดับมาตรา

มาตรา ๓ วรรคหนึ่ง

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติไว้
 กรรมาธิการได้ชี้แจงแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ
 นายประชา ตงศิริ นางสุนนา นิตยสุทธิ และ
 นายล้วน เวชชาลิگانน ขอแปรญัตติแก้ข้อความ
 “เป็นจำนวนเงินรวมทั้งสิ้นไม่เกินเจ็ดล้านเจ็ด-
 แสนดอลลาร์สหรัฐอเมริกา” เป็น
 “เป็นจำนวนเงินรวมทั้งสิ้นไม่เกินสองล้านห้า-
 แสนดอลลาร์สหรัฐอเมริกา”
 กรรมาธิการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติขอสงวน
 นายบุญเกิด หิรัญคำ ขอแปรญัตติแก้ข้อความ
 “เพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม”
 เป็น “เพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบ
 ประสมให้มีทุกจังหวัด”
 กรรมาธิการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติขอสงวน

วรรคสอง นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ ขอแปรญัตติตัดออก
กรรมาธิการได้แก้ไขแล้ว ผู้แปรญัตติพอใจ

๖. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับบันทึก
นี้ด้วยแล้ว

(ลงชื่อ)

บุญถม เย็นมะโนช

(นายบุญถม เย็นมะโนช)

ประธานกรรมาธิการสามัญ

ร่าง

พระราชบัญญัติ

กู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม

พ.ศ. ....

โดยที่เป็นการสมควรกู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติกู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม พ.ศ. ...."

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้กระทรวงการคลังมีอำนาจกู้เงินจากธนาคารแห่งประเทศไทย โดยวิธีออกพันธบัตรและหรือตราสารอย่างอื่นเป็นคราว ๆ ตามที่ความต้องการเป็นจำนวนเงินรวมทั้งสิ้นไม่เกินเจ็ดล้านเจ็ดแสนดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ทั้งนี้ ตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่ตกลงกัน เพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

เงินที่ตามบรรดาหนังสือให้นำเข้าบัญชีเงินคงคลัง บัญชีที่ ๑ ตามที่พระราชบัญญัติ
เงินคงคลัง ในลักษณะเงินฝากเพื่อช่วยกรมโตรงการพัฒนากฎการศึกษาวิจัยหนังสือพิมพ์
ประสมหรือช่วยเป็นเงินคงคลังประเทศตามโตรงการดังกล่าว แล้วแต่กรณี

มาตรา ๔ การกู้เงินตามมาตรา ๓ ให้กระทรวงการคลังชำระดอกเบี้ยในอัตรา
ไม่เกินร้อยละศูนย์จุดเจ็ดห้าต่อปี และให้ชำระต้นเงินคืนภายในห้าสิบปีนับแต่วันกู้เงินครั้งแรก

มาตรา ๕ ให้กระทรวงการคลังกู้เงินรายนี้ได้ภายในเจ็ดปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัติ
นี้ใช้บังคับ

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....
.....

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภาผู้แทน : คณะกรรมการจะมีอะไรที่จะชี้แจงบ้างไหม

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ท่านประธานครับ ท่านอย่าว่าขอนิดเดียว วันนี้ข้าพเจ้าขอยืนหยัดได้รุ่งเป็นความสัตย์จริง อยากจะให้กฎหมายรัฐบาลผ่านเสียให้หมด ท่านอาจจะได้ปิดสมัยตัวนั้นก็แล้ว ๑๖ ส.ส. อาจจะถูกจับทันที

ประธานสภาผู้แทน : ไม่ ไม่เกี่ยวกันเลย อยากให้กฎหมายที่ออกมาแล้วใช้กรรมการมีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติมบ้างหรือไม่ครับ

นายบุญถม เย็นมะโนช (ประธานกรรมการ) : คณะกรรมการไม่มีข้อความอะไรที่จะแถลงเพิ่มเติมครับ

ประธานสภาผู้แทน : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่าน

นายประเสริฐ ปัทมะสุคนธ์ (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติกู้เงินเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบประสม พ.ศ. . . . ชื่อร่างพระราชบัญญัติไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ และมาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ มีผู้แปรญัตติไว้ และมีการแก้ไข

นายสุวรรณ ธนัญญา (นครราชสีมา) : เนื่องจากคณะกรรมการได้มีการแก้ไขมาตรา ๓ วรรคสอง ก่อนอื่นผมใคร่อยากจะถามท่านกรรมการว่า การที่แก้ร่างเดิมของรัฐบาลนั้นคณะกรรมการมีจุดมุ่งหมายอย่างไร ขอทราบเป็นประการแรกก่อน

นายชาน กิตติศรีวรพันธุ์ (กรรมการ) : การที่คณะกรรมการ ได้แก้ร่างเดิมตัดวรรคสองของมาตรา ๓. นี้ออกก็เพราะว่ากรรมการมีเจตนาที่จะให้การใช้จ่ายเงินในโรงเรียนมัธยมแบบประสมนี้ให้ได้มีการควบคุมโดยสภาและก็เข้างบประมาณ แต่ถ้าหากว่า

ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจะได้ดูเกี่ยวกับโครงการที่จะสร้างโรงเรียนมัธยมแบบประสมนี้ ในการ
 กู้เงินครั้งนี้จะเห็นว่ากู้เงินมาสร้างทั้งหมด ๒๐ โรงเรียน ถ้าหากว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจะ
 ได้ดูในรายการที่ ๑ ที่ตามบัญชีของโรงเรียนมัธยมแบบประสมที่ได้ส่งเข้ามาให้คณะกรรมการ
 ธิการนี้ จะเห็นได้ว่าค่าใช้จ่ายในจำนวนเงินที่ทางเจ้าหน้าที่กระทรวงศึกษาธิการส่งเข้ามา
 นี้ เราไม่สามารถจะควบคุมได้ จะเห็นได้ว่าไม่ได้แจ้งรายละเอียดเข้ามาสู่สภา เพราะฉะนั้น
 เมื่อไม่แจ้งรายละเอียดเข้ามาสู่สภาหรือแม้แต่ทางสำนักงบประมาณก็ไม่สามารถจะควบคุม
 ได้ อันนั้นมันเป็นเรื่องเสียหายต่อการควบคุมการใช้จ่ายเงิน กระผมจะอ่านตัวเลขให้ท่านสมาชิก
 ผู้มีเกียรติได้ทราบโรงเรียนสามเสนวิทยาลัยจะเห็นว่าบ้านพักครู ๕ คูหา ๑ แส่นบาท แล้ว
 ก็มาเปรียบเทียบกับโรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัยต่อเติมอาคาร ๓ ห้องเรียน ๓ แส่นบาท และ
 ก็มาพิจารณาโรงเรียนเบญจมรังสฤษดิ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา อาคารห้องเรียน ๑๒ ห้องเรียน
 ๑.๖๕๐,๐๐๐ บาท และก็มาดูโรงเรียนยุพราชวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ ๘ ห้องเรียน
 ๑.๖๕๐,๐๐๐ บาท เพราะฉะนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับราคาที่เสนอเข้ามาในรายการนี้แล้ว ทาง
 สภาก็ดีทางสำนักงบประมาณก็ดีไม่สามารถจะควบคุมการใช้จ่ายเงินจำนวนนี้ได้ เพราะฉะนั้น
 ผมจึงเห็นว่าการที่ได้มามีสมาชิกผู้มีเกียรติคือคุณเสวตรได้ขอแปรญัตติติดมานี้ ทางคณะ
 กรรมการนี้ก็มีความเห็นสอดคล้องกับท่านผู้แปรญัตติ ก็เห็นด้วย แต่ว่าเป็นที่น่าเสียใจว่า
 เมื่อกรรมการได้ขอตัดไป เห็นพ้องตามท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่แปรญัตติเข้ามาแล้วแต่ผม
 ก็ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใดทางท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทางฝ่าย ส.ป.ท. จึงขอให้ขึ้นไปตามร่าง
 เดิม ผมเองอยากจะทราบเรียนต่อสภาอันมีเกียรตินี้ว่าการใช้จ่ายเงินของแผ่นดินนั้นถ้าไม่ได้
 มีการควบคุมในการใช้จ่าย ทางสำนักงบประมาณก็ดี สภาก็ดีผลร้ายจะตกอยู่กับสภาอันนี้
 ผมก็คิดว่าถ้าหากว่าเป็นไปได้ก็อยากจะให้สภานี้ได้มีการควบคุมการใช้จ่ายเงินในจำนวนเงิน
 กู้ครั้งนี้ด้วย

นายสุวรรณ ธนภัญญา (นครราชสีมา) : ผมได้ทราบเจตนาของกรรมการแล้ว
 มีความมุ่งหมายที่จะควบคุมเงินนี้โดยให้เสนอเป็นพระราชบัญญัติงบประมาณเข้าสู่สภา
 สำหรับเรื่องนี้ผมมีความคิดเห็นว่าการที่เราจะทำการกู้เงินนี้มาเพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียน
 มัธยมแบบประสมนั้น รัฐบาลได้มีโครงการ ได้มีแผนงาน ออกรายละเอียดอย่างชัดเจนอยู่

แล้ว อันนี้ก็เท่ากับรัฐบาลได้เสนอรายการให้สภานี้รับทราบเพื่อควบคุมและติดตามได้อย่างสะดวกอยู่แล้ว ไม่มีความจำเป็นอันใดที่จะต้องเอามาเข้าพระราชบัญญัติอีก การนำเข้าพระราชบัญญัติงบประมาณประจำปีนั้นก่อให้เกิดความเสียหายต่อแผนพัฒนาการศึกษาอย่างมาก ประการที่ ๑ ปีการศึกษากับปีงบประมาณไม่ได้สอดคล้องกัน ห่างกัน ๕ เดือน เพราะฉะนั้น การศึกษาเล่าเรียนของเด็กที่ได้ดำเนินไปแล้วตามโครงการนี้เป็นจำนวนมาก ขาดห้องเรียน ขาดอุปกรณ์งบประมาณ การเงินที่กัมนั้นยังไม่ได้ไปขยายโรงเรียน ยังไม่ได้ไปซื้ออุปกรณ์การสอนต่างๆ ให้แก่โรงเรียน การเรียนเกิดความชุลกชุลกอย่างยิ่ง ถ้าหากว่าเราจะเอาไปข้างงบประมาณในปีงบประมาณ ๒๕๑๔ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ จะได้รับความกระทบกระเทือนอย่างยิ่ง เราจะต้องรอไปถึงปีงบประมาณ ๒๕๑๕ อันนี้แหละคือการเสียหายต่อการศึกษาของชาติ การควบคุมเงินแผ่นดินนั้นเป็นของถูกต้องที่สภาเราจะต้องดูแล แต่ว่าการที่เราจะไม่ไว้วางใจทางรัฐบาลก็ดูรู้สึกรู้สียงว่าจะเป็นไปไม่เหมาะสมนัก เพราะว่าการถือจ่ายเงินยอดนั้นรัฐบาลได้มีมาตรการควบคุมโดยรัดกุมอยู่แล้ว กระทรวงการคลังย่อมควบคุม กระทรวงศึกษาธิการย่อมควบคุม การเบิกจ่ายก็มีวิธีการตรวจสอบอนุมัติตามระเบียบพัสดุการจ้างอยู่แล้วโดยครบครัน ในบ้านปลายก็มีกรรมการตรวจเงินแผ่นดินไปตรวจอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นอันนี้ผมว่าไม่น่าจะเป็นห่วง จึงอยากจะขอยืนยันให้เป็นไปตามร่างของรัฐบาล

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์ (ระยอง) : ผมได้แปรญัตติขอตัดวรรคสองของมาตรา ๓ นี้ ก็เพราะเหตุว่าตั้งแต่ไหนแต่ไรมา ตั้งแต่มีสภาผู้แทนมา นะครับ ไม่เคยมีครั้งใดเลยที่มีการกู้เงินแล้วไม่นำเงินเข้ากระทรวงการคลังคือว่าเข้าเงินคลัง บัญชีที่ ๑ วันแต่เป็นเงินกู้โดยรัฐวิสาหกิจ อย่างว่าองค์การไฟฟ้าฯ หรือองค์การไฟฟ้าฝ่ายผลิตก็มาจากธนาคารโลก ซึ่งผมไปดำเนินการกู้มานั้น นะครับ ก็นั่นมีกฎหมายพิเศษเป็นของตัวเอง ไม่ใช่สำนักราชการประจำเหมือนอย่างกรมวิสามัญศึกษานี้ เมื่อปี ๒๕๑๑ หรือ ๒๕๑๒ รัฐบาลได้กู้เงินจากธนาคารชาติมาทำนองเดียวกันประมาณ ๕ ล้านดอลลาร์ก็ได้ตั้งงบประมาณเท่ากัน สำหรับมัธยมแบบประสมในงบประมาณปี ๒๕๑๓ นะครับ แต่มาในครั้งนี่เกิดเอาเงินที่ได้มานั้นเข้าเงินคลัง มันจึงอยู่ในฐานะเงินฝาก ไม่ใช่ในฐานะเป็นรายได้ของแผ่นดิน เพราะว่าตามกฎหมาย

งบประมาณนั้น เงินกู้ก็ดี เงินอื่นก็ดี เมื่อได้มาแล้วต้องนำเข้าเป็นเงินคงคลังบัญชีที่ ๑ ฐานะเป็นรายได้ เมื่อจ่ายไปแล้วก็ต้องจ่ายจากงบประมาณนะครับ แต่นี่ให้เข้าไว้เป็นเงินฝาก เมื่อเงินฝากแล้วก็ไม่ต้องเข้างบประมาณ ก็จ่ายไปได้ตามชอบใจ หมายความว่าสถานะไม่มีโอกาสที่จะควบคุมการเงินก่อนนี้ ท่านประธานคงทราบแล้วว่าสถานะบัญชีนี้ หน้าที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือเป็นผู้คุมถุงเงินของแผ่นดินนะครับ ชั้นหนึ่งก่อนที่จะให้กระทรวงการคลังไปควบคุมสถานะเป็นคนควบคุม เป็นคนอนุมัติงบประมาณแผ่นดินนะครับ ทุกรายการ ๆ ไม่ว่าจะตั้งไว้ให้แก่วิสาหกิจหรือให้แก่กระทรวงทบวงกรมใด ๆ หรือส่วนราชการใด หรือแม้แต่องค์กรการศึกษา อย่างเช่นว่ามหาวิทยาลัยทั้ง ๙ แห่งหรือ ๑๐ แห่งที่ตั้งขึ้นมา จะจ่ายเงินแผ่นดิน ก็ต้องจ่ายจากงบประมาณแผ่นดินทุกรายการไปเลย แม้ว่าปีการศึกษากับปีงบประมาณจะต่างกันก็ติดตามนะครับ ถ้ารัฐบาลมีความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงินนี้ หลังจากงบประมาณผ่านไปแล้ว รัฐบาลก็สามารถที่จะเสนองบประมาณเพิ่มเติมมาได้นะครับ อันนี้ผมไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไม่มีเลย ตั้งแต่มีระบอบประชาธิปไตยมานะครับ ส่วนราชการสามัญเอาเงินไปใช้จ่ายโดยสภาไม่ได้ควบคุม ไม่มีจริง ๆ นะครับ แต่เรื่องการกู้เงินนี้เป็นการควบคุมอีกอย่างหนึ่งว่าอนุมัติให้กู้ได้ในเมื่อเงินของแผ่นดินมีไม่พอ และก็การที่แยกเงินจ่ายเงินการศึกษาไปอีกส่วนหนึ่งต่างหากเป็นวิธีการที่ผิดหลักของงบประมาณอย่างยิ่ง คือหมายความว่างบประมาณไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อยู่ทางนี้ก่อนหนึ่ง อยู่ที่นี่ก่อนหนึ่ง งบประมาณทั้งหมดมันจะต้องอยู่รวมกันนะครับ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์นี่เป็นหลักซึ่งใช้กันทั่วโลกครับ อันนี้ถึงแม้จะเป็นเงินจำนวนน้อยนะครับ ผมก็ไม่เห็นด้วย เพราะมันจะเป็นตัวอย่างในวันข้างหน้า ถ้าเราอมอันนี้ไปนะครับ ต่อไปมหาวิทยาลัยซึ่งต้องใช้จ่ายเงินมากกว่านี้มาก อาจจะแห่งหนึ่ง ๓๐๐-๔๐๐ ล้าน ก็จะใช้สิทธิหรืออาจจะขอสิทธิพิเศษทำนองเดียวกัน คือว่าเอาไปอยู่นอกงบประมาณหมดโดยไม่ต้องผ่านสภา อย่างนี้มันไม่ได้นะครับ แล้วเราก็ตราบอยู่แล้วว่าในไม่ช้านี้มหาวิทยาลัยเกษตร เกษตรศาสตร์นะครับ กำลังเจรจาขอเงินจากธนาคารโลกนะครับหรือธนาคารเอ็กพอร์ตหรืออิมพอร์ต ผมจำไม่ได้ แต่ธนาคารต่างประเทศนะครับ เมื่อเช่นนี้แล้วก็จะใช้วิธีนี้ ผมเกรงว่าจะใช้วิธีเดียวกัน แล้วเงินนะไม่ใช่เล็กน้อย เป็นจำนวนร้อย ๆ ล้านนะครับหลายร้อยล้านมากกว่านี้มาก เพราะมหาวิทยาลัยเกษตรเป็นมหาวิทยาลัยใหญ่นะครับ เมื่อเช่นนี้แล้วก็อาจจะมิกฎหมายอย่างนี้มาอีกในที่สด

งบประมาณของเราจะไปสู่ระบบซึ่งไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สภาซึ่งประชาชนเลือกตั้งขึ้นมาให้คุณเงินก็ไม่ได้. จริงอยู่เงินนี้ไม่ใช่เป็นเงินภาษีอากร เป็นเงินกู้มา แต่ว่าเราต้องเก็บ เราต้องเสียภาษีอากรนะครับ มาชำระในวันข้างหน้า ก็เป็นเงินภาษีอากรเหมือนกันเมื่อเราเสียภาษีมาชำระ เราเป็นตัวแทนของราษฎรเราก็ต้องมาให้ใกล้ชิด ไม่ใช่ทำให้คนอื่นคุมที่ท่านบอกมีการควบคุม มีจริงครับ แต่ว่าไม่ใช่สภา ไม่ใช่สภา เป็นธนาคารชาติช่วยคุมบ้าง แต่ว่าในทฤษฎีของการคลังแล้ว ผมเห็นว่าไม่ถูกต้องอย่างยิ่งผมจึงไม่เห็นด้วยและขอตัดวรรคสองนี้ ถ้าสภานี้จะอนุมัติไปก็เรื่องของสภา แต่ว่าเท่ากับว่าสภานี้ตั้งเป็นตัวอย่างเป็นครั้งแรกตั้งแต่มีประชาธิปไตยมา ให้เงินที่กู้มาใช้จ่ายสำหรับส่วนราชการปฏิบัติประจำ ไม่ต้องผ่านสภาทั้งสองสภา ซึ่งผมเห็นว่าผิดหลักของประชาธิปไตยอย่างยิ่ง ถ้าเรายอมอย่างนั้น

นายสุววรรณ ธนัญญา (นครราชสีมา) : ตามที่สมาชิกผู้มีเกียรติบอกว่ารัฐบาลยอมจะทำเป็นร่างพระราชบัญญัติเข้ามาสู่สภา ขออนุมัติใช้จ่ายเงินนั้นนั้น ก็เป็นการทำได้เหมือนกัน แต่ว่ากรรมวิธีของการดำเนินกิจการในด้านพิจารณางบประมาณนี้เรากีย่อมทราบอยู่แล้ว เราทำอะไรกันบ้าง เริ่มตั้งแต่รับหลักการ แล้วก็แปรญัตติ ถ้าเกิดเป็นว่าสภานี้มาแปรญัตติไปเป็นอย่างอื่นเสีย มันก็ยอมจะไม่ตรงเป้าหมายตามแผนงานของทางรัฐบาลที่มีแต่โครงการผูกมัดเขาไว้แล้วนี่ประการหนึ่ง มันยอมไม่แน่นอน ที่เขาเสนอบัญชีมาให้เรารับทราบกรรมาธิการก็รู้เรื่องดีแล้วว่าจะทำอะไรบ้างเป็นรายการๆ มันมีอยู่แล้ว เราในฐานะสมาชิกสภานี้ก็ตาม ควบคุมดูแลสอดส่องได้ การที่สภานี้ควบคุมเงินแผ่นดินนั้นมีได้หมายความว่าเราจะเข้าไปสอดแทรกหรือไปดำเนินการเองอย่างฝ่ายบริหาร เราก็ต้องดู ดูทางๆ พอสมควรว่างานนี้เหมาะจะกับเงินหรือไม่ เต็มเม็ดเต็มหน่วยหรือไม่ ไปตามโครงการหรือไม่ ดูเหมือนเราจะดูกันทางๆ แค่นั้น ไม่ได้ไปใกล้ชิดจนเกินไปนัก เพราะฉะนั้นเราควบคุมได้ครับอันนี้ ผมรับรองว่าเราควบคุมได้ ประการที่ ๒ ท่านบอกว่ามันจะเป็นการผิดวิธีการคลัง การที่เอาเงินไปฝากไว้แล้วก็ไม่นำมาเสนอเป็นพระราชบัญญัติงบประมาณนี้สู่สภานั้น ในขณะที่ผมไม่ต้องไปยกที่อื่นไกล ยกตัวอย่างแค่กระทรวงศึกษาธิการนี้แหละ มีเงินอยู่นอกงบประมาณ ฝากไว้ตามระเบียบแบบแผนของกระทรวงศึกษาธิการ ก็ไม่ได้เอามาขอออกเป็นพระราชบัญญัติงบ-

ประมาณก็มีอยู่ อาทิเงินบำรุงการศึกษาของสถาบันต่างๆ เช่นโรงเรียน วิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยเขาเก็บได้ เขาก็ฝากตามระเบียบแบบแผน การถอนจ่าย การปฏิบัติในการดำเนินการจ่ายก็ควบคุมโดยลดหลั่น ตามระเบียบของทางราชการอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นการที่เอาเงินนี้มาเข้าบัญชีที่ ๑ ไว้ก็เท่ากับว่าเงินนี้ถูกควบคุมโดยกระทรวงการคลัง กระทรวงศึกษาธิการมีระเบียบแบบแผน มีกฎหมายควบคุมอยู่แล้ว เราก็ไม่น่าจะเป็นห่วงจนเกินไป เพราะฉะนั้นในการที่เราจะมาทำวิธีการอันซ้ำซากมันก็รู้สึกว่ามันจะไม่คล่องตัวต่อการบริหารงานการศึกษา อาจจะทำให้เกิดความขลุกขลักขึ้นได้ เพราะฉะนั้นผมจึงขอกราบเรียนต่อเพื่อนสมาชิกที่เคารพทุกท่านว่าผมก็มีเจตนาอยากจะให้งานนี้มันเดินไปเพื่ออำนวยความสะดวกของการศึกษาของกุลบุตรกุลธิดาครับ

ประธานสภาผู้แทน : ผมเห็นจะขอลงมติได้แล้วกระมังครับ เพราะว่ามีแค่นี้เท่านั้น กรรมการก็เชิญครับ คุณโกศล

นายโกศล ไกรฤกษ์ (กรรมการ) : ผมคนหนึ่งในฐานะที่เป็นกรรมการได้ตระหนักและพยายามที่จะสอดรู้สอดเห็นถึงกรรมวิธีต่างๆ ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผมเห็นด้วยกับท่านผู้แปรญัตติ ว่าขอให้ตัดวรรคสองของมาตรา ๓ นี้ออก เหตุอันนั้นก็ในฐานะที่เราเป็นผู้แทนราษฎร มาจากประชาชนด้วยกัน ผมไม่อยากจะสร้างประวัติศาสตร์ไว้ต่อสมานี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งซึ่งตัวผมเป็นกรรมการอยู่ด้วย เราได้ติดต่อกับฝ่ายข้าราชการประจำ ติดต่อกับฝ่ายเจ้าหน้าที่ทางธนาคารชาติ เราได้ให้เวลาเขาไปไตร่ตรองดูเสียว่าเราจะขอให้ตัดวรรคสองของมาตรา ๓ นี้ออก เหตุผลก็อย่างที่ได้อ่านมาแล้วว่า การควบคุมเงินเป็นเรื่องของเรา ซึ่งมาจากประชาชนผมอยากจะขอร้องท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติให้ท่านลืมหेतุดการณ์ของความเป็นระบบพรรค นี่จะเป็นประวัติศาสตร์ของสภา ผมก็สลัดใจกรรมการ ๑๑ คนนี้ก็แตกกันหมด เราไหวตักันมา เราด้วยเหตุด้วยผล ในกรรมการนี้ ขณะอย่างขาดลอยเลยครับ แต่พอมานี้เหตุการ์ณอย่างนี้ท่านอ้างว่าเวลาในการที่จะบริหารชาติประเทศ เวลาของการที่จะสร้างโรงเรียนให้กุลบุตรกุลธิดาไม่ทันใจจังหวัดพิษณุโลกอยู่ใน

โครงการนี้ที่จะได้รับเงินด้วย ๙ ล้านบาท จังหวัดนครพนมก็อยู่ด้วย แต่เห็นสิ่งอื่นใดที่เรา
 ทำไป ไม่ใช่เพื่อพิษณุโลก ไม่ใช่เพื่อนครพนม แต่เพื่อเกียรติประวัติของสมาชิกสภาผู้แทนใน
 ยุคนี้ ท่านบอกว่าท่านไม่มีเวลาที่ท่านจะทำ แต่ข้าพเจ้าบอกว่าจะปิดสภาพรุ่งนี้มะรีนนี้สมาชิก
 สภาผู้แทน บอกว่างานยังค้าง ขอประชุมอาทิตย์ละ ๒ ครั้ง ท่านไม่ยอมขอให้ขยายการประชุม
 ออกไป เราแพ้มติ แล้วท่านจะบอกว่าท่านอยากจะทำเร็ว ๆ อย่างไรครับ พ.ร.บ. ฉบับนี้เข้ามา
 ท่านขออนุมัติ ขอกรรมวิธีการเต็มสภาก็ได้ ท่านขอแปรญัตติ ๓ วัน ไม่ใช่กว้างขวางแบบ
 พระราชบัญญัติงบประมาณ ซึ่งท่านจะมาอ้างนั้น ผมขอกราบวิงวอนท่านเถิดครับ เพื่อนสมาชิก
 ผู้มีเกียรติ ขออย่าให้เราได้ปล่อยเอกสิทธิ์ครั้งสุดท้ายที่เราสูญเสียไปทุกอย่าง อย่าให้หลุดลอย
 ไปจากมือด้วยการที่เราไม่ได้ทำหน้าที่รักษาเงินของชาติสมกับที่ราษฎรเลือกเรามา ขอขอบคุณ
 ครับ

นายบุญเกิด หิรัญคำ (ชัยภูมิ) : ผมเองได้แปรญัตติในมาตรา ๓ นี้ ร่วมกับคุณ
 คล้าย ละอองมณีครับ และผมก็สนับสนุนเหตุผลของคุณเสวตร วันนั้นผมได้ไปประชุมกับ
 คณะกรรมธิการก็เห็นคณะกรรมธิการได้ตกลงกับคุณเสวตรแล้วว่า จะตัดในวรรคสองนี้ออก
 แต่พอกลับมาวันนี้ผมรู้สึกแปลกใจมากครับ ทำไมวรรคสองยังเหลืออยู่ มันเหลือได้อย่างไร
 ครับ ก็ตกลงกันแล้วระหว่าง.....

ประธานสภาผู้แทน : เขาตัดแล้ว ตัดครับ ตัดแล้ว

นายบุญเกิด หิรัญคำ (ชัยภูมิ) : อ้อ ถ้าตัดแล้วผมก็ไม่ตั้งใจครับ และที่นี้ก็สำหรับ
 ของผมที่แปรญัตตินั้น ผมมีแปรมาตรา ๓ วรรคแรกครับ มาตรา ๓ วรรคแรกนี้ผมต่อข้อ
 ความออกไปอีกว่า เพื่อพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม ให้มีทุกจังหวัดครับ ที่
 แรกผมก็ไม่มั่นใจเหมือนกันว่าเงิน ๗ ล้าน ๗ แสนดอลลาร์นี้จะสามารถสร้างโรงเรียนให้มี
 ทั่วประเทศไทยได้หรือไม่ มีทุกจังหวัดได้หรือไม่ แต่ผมมาฟังเจ้าหน้าที่ที่มาชี้แจงในวันนั้นแล้ว
 เรา รู้สึกมั่นใจ เพราะเหตุว่าเงินไม่ใช่มีเพียง ๗ ล้าน ๗ แสนดอลลาร์เท่านั้นครับ จะมีเงิน
 จากนิวซีแลนด์ มีเงินจากสหรัฐอเมริกาและเงินหลายอย่างครับ มาสมทบกันเป็นเงินถึง ๕๐๐ ล้าน

บาท วันนั้นได้ยื่นท่านศึกษาธิการได้แถลงแล้วว่าวันที่มีการรับงบประมาณวันนั้น บอกว่าเรามีโรงเรียน ท่านได้แถลงไว้แล้วว่าบอกว่าเรามีโรงเรียนอยู่แล้วประมาณ ๒๐ โรงเรียน ผมเห็นว่าถ้าหากเราจะเพิ่มไปอีกประมาณ ๕๐ กว่าโรงเรียนนี่คงจะทำได้ครับ เพราะเหตุว่าเดี๋ยวนี้โรงเรียนของเราที่ขาด โรงเรียนไม่พอครับ ๗ โรง โรงละ ๒๐ ล้าน แต่ผมเห็นว่าโรงละ ๑๐ ล้านก็คงจะพอครับ โรงละ ๑๐ ล้านพอครับ เพราะเหตุว่ามันมีอยู่รายการหนึ่งที่บอกว่า ค่าใช้จ่ายในการซื้อที่ดินและสิ่งก่อสร้าง สำหรับซื้อที่ดินและสิ่งก่อสร้างนี้มันมีทางออกอยู่ เราก็ไปสร้างในที่สาธารณะประโยชน์ อย่างที่จังหวัดใด ๆ ก็ตาม ผมว่าเชื่อว่าจะต้องมีที่สาธารณะประโยชน์อย่างจังหวัดชัยภูมินี้มีเยอะแยะครับ อย่างที่อำเภอคอนสวรรค์ก็มี อำเภอไหน ๆ ก็มีจะเอาที่ร้อยก็พันไร่ก็ได้ไม่ต้องไปซื้อ ผมทราบว่าเป็นที่ป่าที่ป่าไม้ไปซื้อที่ป่าไม้ไปซื้อที่ไหนก็ไม่รู้ครับ หลายล้านบาทเหมือนกัน นี่ผมเห็นว่ามันเป็นค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น ดังนั้นผมเห็นว่าเงิน ๕๐๐ กว่าล้านบาทนี้จะต้องสามารถสร้างโรงเรียนได้ถึง ๕๐ ห้อง ๕๐ แห่ง ๕๐ จังหวัด แล้วก็ให้ท่านสมาชิกทั้งหลายยืนยันในสภานี้ว่า โรงเรียนมัธยมแบบประสมนี้เป็นโรงเรียนที่ดี อันนี้ผมจึงอยากจะขอร้องให้ท่านสมาชิกได้สนับสนุนที่ผมแปรญัตติไว้ครับ ให้ได้มีทุกจังหวัดเถอะครับ ขอร้องให้มีทุกจังหวัด ถึงแม้ว่ามันจะดีหรือไม่ดี มันก็จะมีอยู่แล้วครับ เราจะลงทุนถึง ๕๐๐ ล้านบาทแล้ว มันจะดีหรือไม่ดีเราทุ่มเทเงินถึงขนาดนั้น แล้วก็ขอให้มันมีทุกจังหวัด ลองดู มันไม่ดีก็ให้มันไม่ดีไปครับ ให้มีทุกจังหวัดผมขอร้องครับ ขอขอบคุณ

นายโกศล ไกรฤกษ์ (กรรมธิการ) : ท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติครับ ผมว่าขอร้องท่านว่า อย่าเพิ่งห่วงใยในข้อปลีกย่อย ได้เรียนแก่ท่านแล้วว่า ไม่ใช่ ๕๐๐ กว่าล้านบาทครับ กู้เขามา ๗๗ ล้านดอลลาร์ คิดเป็นเงินไทยประมาณ ๑๖๐ ล้านบาท โดยประมาณ แล้วก็โครงการนี้ที่ท่านก็ได้ฟังเจ้าหน้าที่ข้าราชการประจำบอกว่า จะขยายออกไปทุกครั้ง ก็อยู่ที่พวกเขาจะให้กู้เงินอีกหรือไม่ เงินอันนี้ท่าน เขามีรายการจำกัดทั้งหมดอยู่แล้วครับ เช่นอาคารเรียน ห้องสังคม ๒ ห้อง ห้องพิมพ์ดีด ๒ ห้อง ห้องศิลปะ ๒ ห้องก็เป็นเงินตั้ง ๔ แสนบาท นี่ผมยกตัวอย่างคนที่พอจะมีความรู้ทางนี้ ผมถึงได้ห่วงใยเงินก้อนนี้บอกให้เอาเข้าสำนักงานงบประมาณ เพราะผมทราบดีว่า สำนักงานงบประมาณต้องเช็ค ราชการหน่วยไหน กรมไหน กองไหน จะ

เอาเงินนี้ไป เขาต้องตรวจดูประมาณการอย่างละเอียดล่อ ถ้าเราปล่อยออกไปมันก็จะออกไปในสภาพเต็มตารางตามอันนี้ครับ เพราะฉะนั้นผมขอยืนยันแก่ท่านว่า ๗.๗ ล้านดอลลาร์นี้ไม่ใช่เงิน ๕๐๐ กว่าล้านบาทครับ เพราะฉะนั้นจึงจะแก้ไขให้มีทุกจังหวัดซึ่งเป็นไปไม่ได้ครับ ขอบพระคุณครับ

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง (กาฬสินธุ์) : เรื่องนี้ผมได้แปรญัตติตัดเงินลง แต่ว่าผมไม่ได้มา ยังให้คุณล้วนเป็นคนมายืนยัน แต่ว่าผมขอพูดประเด็นว่าเงินของแผ่นดินนี้ คือเงินของใคร ควรจะทำการควบคุม โดยวิธีใดจึงจะปลอดภัย จริงอยู่การศึกษาย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่เราจะต้องพัฒนา แต่เราอย่าลืมว่า เงินนี้เป็นของประชาชน เพราะประชาชนจะต้องเก็บเงินใช้หนี้เขา ถ้าสมาชิกนี้ไม่มีสิทธิ์จะควบคุมเงินแล้ว ก็หาประโยชน์อันใดที่จะมานั่งประชุมกันไม่ได้ ผมท้วงเพราะผมเป็นครู ชีวิตของผมตลอด ๓๐ ปีนี้เป็นครูมาทั้งนั้น ผมรักเด็กมาก แต่ความรักเด็กของผมก็ไม่รักเกินรักประเทศไทย ในฐานะที่การเงินของเรากำลังยวบยาบ เราจะปล่อยกระทรวงศึกษาธิการใช้เงินไปโดยไม่ถูกต้องไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในที่ประชุมกรรมาธิการงบประมาณนั้น เราได้ตั้งข้อสังเกตและกวดขันกันมากในเรื่องรูปแบบแปลน เพราะว่าการที่จะใช้จ่ายเงินจำนวนก้อนใดลงไป จะต้องมีการประมาณรายจ่ายให้ถูกต้อง สำนักงบประมาณจะต้องตรวจแบบแปลนว่า อัตราตารางเมตรละเท่าไร เป็นตึกหรือเป็นไม้ ในรูปแบบอย่างนั้นเคยประมูลกันมาเท่าไร สมควรจะอนุมัติหรือไม่นี่คือหัวใจของการทำงบประมาณแผ่นดิน จริงอยู่รัฐบาลจำเป็นจะต้องรีบไปทำ แต่ว่าการรีบไปทำแต่ว่ามันผิดวิธีการอย่างนี้ เราก็ละอายแก่ใจที่จะให้รัฐบาลทำ แม้รัฐบาลไหนๆ ถ้าทำลงไปแล้ว ประวัติมันก็เสีย เราไม่เชื่อเลยว่าการใช้เงินโดยวิธีของคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเราไม่สามารถจะควบคุมและเช็คได้นั้นจะเป็นของถูกต้องเสมอไป ผมรู้ กรมวิสามัญตั้งงบประมาณเกี่ยวกับการสร้างโรงเรียนมา บอกรูปแบบทั้งหมดมี ๑๒๖ ห้องเรียน เป็นเงินทั้งหมด ๑๔๐ ล้านบาทอย่างนี้ พวกเราไม่เอาจะต้องบอกว่าโรงเรียนไหน แบบแปลนอย่างไร รูปไหน แบบฟอร์มมาลากุลหรือแบบฟอร์มพิเศษ จะต้องบอกมาให้เราเห็นแบบแปลน เราไม่เคยอนุมัติไปอย่างสุมสี่สุมห้า เพราะไม่ต้องการให้ผู้ใดผู้หนึ่งหาผลประโยชน์ในการกระทำที่เขียนแบบแปลนผิดอย่างมหาวิทยาลัยเกษตร

เราพยายามต้านทานจนนิสิตนักศึกษาจะเดินขบวน แต่เมื่อได้เห็นความตั้งใจของเราว่า การที่
 อนุมัติและตัดเงินลงเพียง ๑ ล้านบาท ก็เพราะอาจารย์ในมหาวิทยาลัยไม่สามารถส่งแบบ-
 แปลงมาให้ถูกต้อง เราจึงจำเป็นจะต้องให้ไปเขียนแบบแปลงมาใหม่ให้ตรงตามเงิน ๖ ล้าน-
 บาทอย่างนี้เป็นต้น ฉะนั้นท่านสมาชิกจะเป็นฝ่ายรัฐบาลหรือฝ่ายค้านก็ตาม จุดประสงค์คือ
 การควบคุมการเงินของประเทศ เพื่อให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน การใดที่ผิดต่อกฎหมาย
 หรือผิดทำนองครองธรรม เราละเอียดใจที่ปฏิบัติเช่นนั้น จึงขอรับรองว่า การนำมาสู่สภาโดย
 วิธีการเสนอบประมาณเพิ่มเติมนั้นเป็นวิธีที่รัฐบาลทำได้ไม่ยาก เพราะว่าเป็นการตั้งเพิ่มเติม
 ซึ่งรัฐบาลไหนที่ผสมอยู่ในสภานี้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๕ ก็เคยปฏิบัติอย่างนี้มา เราไม่เคยให้รอดมือ
 รอดตีนไป โดยวิธีการที่เราทำกันอย่างสุ่มสี่สุ่มห้าหรือไม่ละเอียดรอบคอบ เราละเอียดใจ
 เพราะเราเป็นผู้ใหญ่ เป็นที่ไว้น้ำใจเชื่อใจของประชาชน ฉะนั้นจึงจำเป็นจะต้องนำเข้าสู่ประมาณ
 ขอรับรองให้ท่านสมาชิกทั้งหลายได้เห็นแก่บ้านเมืองของเรา เพราะเวลานี้ชาวคอร์รัปชันก็ดี ชาว
 ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวงราชการทุจริตก็ดีเป็นที่อับอายขายหน้าต่อชาวต่างชาติเป็นที่อับอายต่อ
 ประชาชน เวลาออกไป ว่าสภาทำไมถึงไม่ควบคุมการทุจริตจ้อราษฎ์บังหลวงเหล่านี้ ฉะนั้น
 เพื่อเกียรติประวัติของรัฐบาลเอง เพื่อเกียรติประวัติของสภาและเพื่อผลดีต่อการศึกษาของ
 เยาวชนให้ได้ใช้เงินเหล่านั้น เพื่อการศึกษาอย่างแท้จริง ขอรับรองให้เป็นไปตามที่กรรมาธิการได้
 ให้เป็นไปตาม คือว่าให้นำมาสู่สภาจะเป็นที่เชิดหน้าชูตาบ้านเมืองเรามาก

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าเห็นด้วยตามที่คุณบุญเกิด หิรัญคำ
 กล่าวเมื่อกี้ที่ว่าโรงเรียนมัธยมแบบประสมนี้ควรจะมีทั่วราชอาณาจักรทุกจังหวัด ไม่ใช่จะมี
 เฉพาะแห่งโน้นแห่งนี้ เมื่อกี้ข้าพเจ้าได้ยินท่านกรรมาธิการผู้หนึ่งบอกว่า จังหวัดเชียงใหม่ของ
 ข้าพเจ้าได้ไปเท่าไร ล้าน ๘ แสนห้าหมื่น นี่ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวเสียใจ ท่านประธานที่เคารพเงินก้อนนี้
 กู้จากต่างประเทศใช่ไหม และใครเสียภาษีอากรให้หนี้ ไร่ดอกเบี๋ย แต่นี่ปรากฏว่าลูกพรรค
 สมาชิก ส.ป.ท. ไปอ้างเชียงใหม่แล้ว เขาเอาเงินไปให้ ท่านประธานที่เคารพ อันนี้ข้าพเจ้าเกรง
 ไปอ้างบ่อนั้นจะเป็นงบบกเสียงของ ส.ป.ท. ก็เป็นได้ นี่เป็นความสัตย์จริง ท่านประธานที่เคารพ
 มีเพื่อนสมาชิกจังหวัดของข้าพเจ้ากล่าว ไม่ใช่ใคร ขอประทานโทษ ท่านประธาน.....

ประธานสภาผู้แทน : อย่าเอ๋ยชื่อ ไม่เอา ๆ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ผมก็เชื่อท่าน ใคร ๆ ก็รู้แล้ว ส.ป.ท. คือใคร

ประธานสภาผู้แทน : เอาละ หยุด

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : อันนี้ข้าพเจ้าเกรงไปว่าต่อไปคราวหน้าท่านก็จะกู้เงินมาอีก ให้ลูกพรรค ส.ป.ท. ไปหาเสียงจังหวัดอื่น ๆ ข้าพเจ้าสนับสนุนคุณบุญเกิด ทิรัญคำควรจะมีทุกจังหวัด ท่านประธานที่เคารพ เมื่อเราเห็นว่าการศึกษาแบบประสมดีอย่างนี้แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเราฝ่ายค้านพูดถึงการศึกษา พวกเราไม่มีใครขัดขวางหรอกครับ ท่านประธานที่เคารพ และเมื่อกี้ข้าพเจ้าก็ฟังคุณชาญยุทธ ไชยคำมิ่งบอกว่าเกี่ยวกับคอร์รัปชันนั้น ข้าพเจ้าก็กลัวหัวหน้าเกรงเหลือเกินว่า ถ้าไม่ควบคุมให้ดีเงินอันนี้อาจจะอีหลุยฉุยฉะก ท่านประธานที่เคารพ เพราะฉะนั้นความจริงกฎหมายฉบับนี้ควรจะผ่านไปคราวก่อนที่ข้าพเจ้าเสนอให้พิจารณารวดเดียวก็ไม่เอากัน ไม่น่าจะมาวาระ ๒-๓ ตอนนี่.....

ประธานสภาผู้แทน : มันแล้วไปแล้ว

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : เพราะฉะนั้นก็จะไม่พูดอะไรมาก เพราะลูกพรรค ส.ป.ท. บอกเสียเวลา ข้าพเจ้าของยุติ

นายพานิช สัมภวคุปต์ (เพชรบุรี) : อีกสักครู่นี้เราก็จะมีการลงมติและผมเชื่อว่าโดยผลแห่งการลงมติ ถ้าหากว่าพรรค ส.ป.ท. ซึ่งมีท่านสมาชิกผู้หนึ่ง แสดงความเห็นนั้น หากว่าพรรค ส.ป.ท. ลงมติก็ต้องชนะเรา แต่ผมใครจะขอทราบเรียนต่อท่านสมาชิกพรรค ส.ป.ท. ว่า ประเด็นในเรื่องนี้มันมีความสำคัญอยู่ว่า ถ้าหากว่าเอาพรรคสองของมาตรา ๓ นี้ออก ก็หมายความว่า การที่จะกู้เงินเขามา คือกู้เงินจากธนาคารชาตินี้เพื่อเอามาใช้ สำหรับโครงการพัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสมนี้ ถ้าหากว่าตัดพรรคสองออก ก็จะต้องไม่ผ่านงบประมาณ ไม่ผ่านงบประมาณ ก็หมายความว่ามิได้ผ่านงบประมาณ ก็หมายความว่าก็ต้องเป็นไปตามครรลองของระบอบประชาธิปไตย ที่นี้สิ่งที่ผมใครจะขอทราบเรียนให้ท่านผู้มีเกียรติ

ทั้งหลายได้ระลึกถึงก็คือว่า หน้าที่ของสถาบันของเรา หน้าที่ของผู้แทนปวงชนนี้ที่สำคัญก็คือว่า เราควบคุมการใช้จ่ายเงินของแผ่นดิน เราควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน ในข้อ ๑ นั้นเราจะต้องใช้หน้าที่โดยเคร่งครัด เมื่อเรามีหน้าที่จะต้องทำอย่างนั้นโดยเคร่งครัดแล้ว โฉนเราจึงจะยอมให้การใช้จ่ายเงินงบประมาณนั้นนอกเหนือไปจากการควบคุมของเรา นี้ผมเห็นว่าเรื่องนี้เป็นประเด็นที่สำคัญที่สุดซึ่งเราจะต้องพึงระลึกแล้วปฏิบัติหน้าที่ของเราโดยเคร่งครัด เพราะฉะนั้นผมใคร่ขอร้องท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายคือว่าขอให้คำนึงถึงสถาบันของเรานะครับ ว่าเราจะต้องควบคุมการเงินแผ่นดินนี้ ผมใคร่ขอร้องด้วย

นายไกรสร ตันติพงศ์ (เชียงใหม่) : ผมนั่งฟังเพื่อนสมาชิกขึ้นมาโต้แย้งท่านศึกษาธิการอำเภอเก่า ศึกษาธิการจังหวัด ขอโทษ ผมจับประเด็นได้ว่ามีเพื่อนสมาชิกหลายท่านมีความวิตก เกรงว่าการไปกู้เงินนี้ ๑. ไม่ได้ผ่านสภา คือไม่ผ่านงบประมาณแผ่นดิน ๒. การควบคุมจะไม่รัดกุม จะมีการทุจริตได้ แล้วมีเพื่อนสมาชิกผู้หนึ่งวิตกวิจารณ์พูดว่า ตั้งแต่มีสภามาท่านเข้ามาตั้งตั้งแต่ปี ๒๔๙๕ ยังไม่เคยมีพฤติการณ์อย่างนี้ ผมว่าท่านคงจะเลอะเลือนไป พระที่นั่งอนันตสมาคมนี้เคยมีแล้วครับ ครั้งหนึ่งบริษัทส่งเสริมเศรษฐกิจแห่งชาติยังไปกู้เงินที่สหรัฐอเมริกา ถ้าผมจำคลับคล้ายคลับคลาก็เบ็งคแมนเชสเตอร์ ผิดรัฐธรรมนูญ นั่นคือรัฐบาลไปค้าประกัน รัฐธรรมนูญฉบับเดิมนะเขียนไว้ชัดเจนว่า การที่ไปกู้เงินต่างประเทศ บริษัทเอกชนนะ จะต้องมีการได้รับรองจากสภาค้าประกัน ท่านประธานก็จะเลอะเลือนไปอีกแล้ว คงจำได้น้า.....

ประธานสภาผู้แทน : ผมไม่ได้นั้น ผมไม่ได้พูดอะไรเลยสักคำ

นายไกรสร ตันติพงศ์ (เชียงใหม่) : นั้นซิ นี่จะเห็นว่าเคยมีแล้วพฤติการณ์อย่างนี้ เราเคยมาได้เถียงกันตอนเมื่องบประมาณปี ๒๕๐๐ ว่าพฤติการณ์อย่างนั้นไม่ผ่านสภา การค้าประกันโดยไม่ผ่านยังทำได้ เพราะฉะนั้นการกู้เงินคราวนี้ก็ย่อมจะทำได้ ท่านจะไปวิตกอะไรเงินเพียง ๗ ล้านกว่าดอลลาร์ ก็เงินเป็นไม่รู้ก็ร้อยล้านบาทเขายังทำได้ ก็ปล่อยทำๆ ไปเพื่อการศึกษาของชาติ ผมว่าเราตัดปัญหา เมื่อเป็นรัฐบาลก็ต้องไว้ใจรัฐบาล ตัดปัญหา แล้ว

พฤติกรรมอย่างนี้มันก็มีในปัจจุบันเรื่องคอร์รัปชัน จะไปวิตกอะไรกับเงินร้อยกว่าล้าน ก็อายเขื่อนจับกันเมื่อวานนั้นนะมันสักเท่าไร เพราะฉะนั้นนี้อาจจะเป็นบทเรียนว่า สถานีทำอะไรออกไปแล้วมีการตามจับกันทีหลัง ผมว่าอย่าไปห่วงเลยครับ ไหน ๆ มันก็ดึก ปล่อยให้ไป ไหน ๆ ก็อย่างนี้แหละ ไปทำอย่างไรก็ไม่มีทางครับ มันจะผิดรัฐธรรมนูญ จะผิดระเบียบแบบแผน แล้วก็ให้มันผิด ๆ ไป เพื่อเป็นที่จารึกในประวัติศาสตร์ว่าครั้งหนึ่งผู้แทนราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ผู้หนึ่งเห็นว่ไปคัดค้านขัดขวางอะไรไม่ได้ก็สูญเสียว่าควรจะทำก็ทำไป เพราะสถานี่เคยทำมาแล้วเมื่อก่อนนี้ ขอเพียงแค่นี้ครับ ท่านประธาน

นายล้วน เวชชาลีگانน (นครปฐม) : ผมผู้หนึ่งที่แปรญัตติขอตัดยอดเงินไม่ให้เกิน คือไม่เกิน ๗,๗๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ ขอตัดให้ใช้น้อยกว่านี้ เพราะไม่ไว้วางใจและไม่เชื่อขอเรียนต่อสถานีตรงไปตรงมาทีเดียว เพราะเหตุว่าเท่าที่ได้ปฏิบัติและได้ทำอะไรไปแล้วนั้นมันไม่สมเหตุผลผลและสมควร การศึกษาแบบประสมนั้น เราให้ไปแล้วจะเป็นภัยแก่อนุชนในอนาคต ถ้าเรียนสำเร็จมาแล้ว จะไปปฏิบัติหน้าที่ ณ ที่ใด ถ้าเรียนสำเร็จมา ช่างปั้นดินเผาหรือการทอ สำเร็จอย่างดี เครื่องจักรต้องซื้อจากต่างประเทศ โดยเจ้าหน้าที่ชี้แจงบอกว่าจะใช้งบประมาณรวมกันประมาณ ๕๐๐ ล้านบาท เมื่อเราซื้อมาแล้ว และเราสอนเด็กไปแล้ว เมื่อเด็กได้รับการศึกษาสำเร็จเสร็จสิ้นไปแล้ว จะเอาทุนที่ไหนมาซื้อเครื่องจักรเหล่านั้น ก็สมมติว่ามีทุนซื้อเครื่องจักรหรือเครื่องมือเครื่องมือพอสมควร แล้วสินค้าที่ผลิตนั้นจะเอาไปขายที่ใคร ท่านโปรดพิจารณาดูให้ดี นี่แปลว่ามาถลุงเงินกันเล่นสนุก ๆ โก้ ๆ จะขยายที่พรีดให้เต็มบ้านเต็มเมืองไป แล้วอ้างว่าเพื่อการศึกษาอย่างนี้ ท่านคิดดูแต่การศึกษาในด้านอาชีพะนั้นช่างกล ทำไมเราไม่ขยาย นั้นเป็นประโยชน์ รถยนต์ก็มาก เครื่องจักรยนต์กลไกมากมาย ทำไมไม่ขยาย อ้ายที่เป็นประโยชน์แก่รัฐ เป็นประโยชน์แก่ประชาชน และเป็นประโยชน์แก่ผู้ศึกษาทำไมไม่ขยาย พาณิชยกรรม การค้า มากมาย แล้วก็ทำไมไม่ขยายมาขยายแบบนี้เพื่อส่งเสริมเครื่องมือเครื่องใช้ของต่างประเทศใช้ใหม่ ในการศึกษาเล่าเรียน และเพื่อจะถลุงเงินกันใช้ใหม่ ท่านคิดดูซิ นี่หรือเป็นแบบขั้นทดลองเงินร้อย ๆ ล้านบาท ท่านบอกว่าดี ด้อย่างไรกัน และท่านลองคิดซิ ถ้าเรียนสำเร็จแล้วจะเอาของไปฝากขายที่ร้านใด เรามีไหมร้านคนไทยมีก็ร้านที่จะส่งเสริม

การค่าของคนไทยเพียงแต่ข้าวผลิตขึ้นก็ยังไม่ขายไม่ได้ ท่านคิดดูซิ จะมีโอกาสอย่างไรที่จะทำไปให้มันถูกต้องได้เรามียางอยู่ซึ่งเป็นสินค้า เราก็ถูกสกัดกันหมด ข้าพเจ้าอยากจะรู้นักวิชาการของท่านทางรัฐบาลนะหรือทางรัฐบาลเองทำอย่างไร แก้ไขได้อย่างไร จนปัจจุบันนี้ และนี่จะมาส่งเสริมอย่างนี้ แล้วบอกว่าดี แต่ทางที่ดีจริง ๆ ไม่ส่งเสริม กลับมาส่งเสริมด้านนี้ เพื่อจะซื้อสินค้า เพื่อจะซื้อเครื่องมือเครื่องมือจากต่างประเทศ เพื่ออะไรกัน นี่ที่ข้าพเจ้าเรียนให้ท่านประธานได้ทราบนี้ ข้าพเจ้าเป็นห่วง อย่างนี้กว่าเงินเล็กน้อย เงินของประชาชนภาษีอากรหยาดเหงื่อหยาดโคลของชาวไร่ชาวนา และพร้อมทั้งข้าราชการและประชาชนทั่วไป แต่ลงท้ายที่สุดเราก็จะต้องมาละลายอย่างนี้ นี่แหละท่านประธาน ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วยในการที่ว่า จะทดลองจะใช้เงินตั้ง ๑๕๐ ล้านบาท เอาแต่เพียง ๒-๓ โรงเถอะก็จะเหมาะจะควรอยู่แล้ว จะขยายไปมากมายก่ายกองอย่างนี้ ผลก็ยังไม่เห็น ประโยชน์ก็ยังไม่แน่ แล้วก็สำเร็จมาแล้ว จะไปฝากของชายที่ไหน ข้าพเจ้าได้พูดมาในวาระแรกแล้วว่า จะไปทำอย่างไร แต่ก็ไม่ฟัง จะกู่ตะบันราด แล้วใครเป็นผู้รับผิดชอบ ก็ประชาชนอนุชนรุ่นหลังตาตา ๆ จะต้องรับผิดชอบ เพราะว่ากู่นี้มีระยะยาว ดอกเบี้ยก็เสียน้อย เห็นเป็นของดี มันเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่เพียง ๑๕๐ ล้านบาทที่ได้ชี้แจง ข้าพเจ้าย้ำอีกครั้งหนึ่ง เจ้าหน้าที่บอกว่าจะมีประเภทนั้นประเภทนี้รวมเป็น ๕๐๐ ล้านบาท มันอะไรกันแน่ เพราะฉะนั้นเหตุผลที่ท่านเสนอว่า จะขยายการศึกษาแบบประสมนั้น และจะใช้เงินจำนวนนี้ ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วย ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าเคยเป็นครูมา และข้าพเจ้าก็ส่งเสริมในด้านการศึกษา แต่ประเภทนี้เมื่อเด็กเรียนไปแล้ว จะไปทำงานการที่ไหน และก็ผลิตสินค้าจะเอาไปขายหรือว่ารัฐบาลมีสหกรณ์ไหนสหกรณ์นี้ มีเพียงพอหรือ ท่านจัดอย่างไร ทำอย่างไร ที่ท่านตั้งมาตั้งนาน ๆ รูปสหกรณ์ต่าง ๆ มันก็ไปไม่รอด นี่แหละเพราะว่ารัฐบาลท่านมีคนที่หัวสมองใส ๆ ที่เป็นนักวิชาการ และนักวิชาการของท่านนะ ข้าพเจ้าเคยได้พูดแล้วว่า เลอะเลือนอยู่เสมอตลอดเวลาการไม่ถูกต้อง ถ้าท่านเชื่อนักวิชาการ และเชื่อว่าฉันนี้มีความรู้เด่นวิเศษ จะต้องทำอย่างนั้น ๆ วาดรูปเค้าโครงการสายสดงดงาม เสร็จแล้วข้างหลังเลอะเประอะ เปื้อนสกปรกมากที่สุด ไปเห็นผลประโยชน์ข้างหน้าว่าจะอย่างนั้นอย่างนี้ นี่เป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าไม่ส่งเสริมไม่สนับสนุนที่จะร่วมมือในการกู่เงินครั้งนี้ ถ้าจะกู่จำนวนน้อยข้าพเจ้ายอมให้เพียง ๒ ล้านบาท อ้างว่าไม่พอก็ทำน้อย ๆ ก่อนซิ แล้วจะทำขยายมากก็เพื่อผลประโยชน์

กันมาก ๆ หรือ ก็อย่างสร้างเขื่อนนะซี เสร็จแต่เขื่อนหัวงาน แต่เสร็จแล้วคัลคลองคูส่งน้ำมีน้อยที่สุดเลย ก็ท่านไปดูซิโครงการลำตะคองนี้สร้างมายาวเหยียดจะใช้นานี่ที่นาได้ตั้ง ๒ แสนไร่ก็ไม่ได้ทำอะไร นี่ละเราเห็นแบบเดียวกันอย่างนี้ทั้งหมด ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ด้วยเหตุนี้จึงขอตัดลงมา เหตุผลที่ขอตัด ขอขอบคุณครับ

นายสว่าง อุณาพรหม (นครราชสีมา) : กระผมเห็นว่าขณะนี้ก็เป็นวาระที่ ๒ เรารับหลักการกันมาแล้ว กระผมจึงไม่อยากจะกล่าวซ้ำว่า โรงเรียนมัธยมแบบประสมนะดีอย่างไรอะไร แต่อยากจะทวนนิดหน่อยครับ คือว่าเนื่องจากกระผมเป็น ส.ส. นครราชสีมาซึ่งเป็นจังหวัดแรกในประเทศไทย ที่รัฐบาลโดยกระทรวงศึกษาธิการนี้ได้ส่งข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการ ๓ คน ออกไปดูงานในยุโรปและอเมริกา แล้วก็กลับมาทดลองที่นครราชสีมาเป็นแห่งแรก คือที่โรงเรียนสุนทรวิทยา ซึ่งขณะนี้กระผมอยากจะกราบเรียนว่าได้ผลเป็นอย่างดี แล้วก็ในขณะเดียวกันกระผมอยู่ฝ่ายรัฐบาลก็จริงแต่อยากจะกล่าวว่า เสียตายอย่างเดียวว่ามันแพง รู้สึกจะแพง แต่ทว่ามันก็เป็นอย่างดี ในครั้งหนึ่งเมื่อตอนที่ ขอประทานโทษ กระผมกล่าวในทางที่ดี คือเมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีรับสั่งถามท่านหม่อมหลวงปิ่น มาลากุล ว่าโรงเรียนแบบไหนดี ท่านหม่อมหลวงปิ่น มาลากุล ก็ได้กราบบังคมทูลว่า เห็นจะเป็นแบบประสมซึ่งอยู่ที่นครราชสีมา อันนี้ถึงแก่พระองค์ท่านได้เสด็จไปพร้อมด้วยสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถทอดพระเนตร แล้วก็ทรงมีความเห็นว่าเป็นโรงเรียนที่ดี อันนี้กระผมขอยืนยันว่าเป็นความจริง ที่นี้กระผมอยากจะกราบเรียนให้เข้าประเด็นตรงที่ว่า เป็นวาระ ๒ นี้ คือว่ากระผมมีความเห็นอย่างที่ท่าน ส.ส. สุวรรณ ธนกันญา จังหวัดเดียวกันนี้ พรรคเดียวกันนี้ว่าควรจะเอาข้อความที่ตัดออกในชั้นกรรมาธิการนี้กลับคืนมาอีกทั้งหมด ทั้งนี้กระผมมิได้มีความรู้สึกนึกคิดไปในทางว่าอยู่พรรค ส.ป.ท. จะต้องเอาใจใคร กระผมก็รู้ว่า มีหน้าที่จะต้องมาคุมเงินรัฐบาล เมื่อวานนี้เองกระผมก็ไปพูดที่กระทรวงศึกษาธิการกับ ส.ส. ประมาณ ๕-๖ ท่านด้วยกันว่า ขอรัฐบาลได้โปรดใช้จ่ายเงินในการก่อสร้างอาคารโดยประหยัดด้วย และกระผมได้กล่าวไปแล้ว ที่นี้กระผมก็อยากจะกราบเรียนว่า เฉพาะคราวนี้ นะครับคราวนี้อยากจะกราบเท้าขอความกรุณาว่า ขอให้ได้ใช้เงินนอกงบประมาณสักครั้งเถอะ

ครับ เพราะว่าโทรเลขมาจากโรงเรียนมัธยมแบบประสมหลายแห่ง ขอได้โปรดหาทางผ่าน พระราชบัญญัตินี้โดยเร็ว เพราะว่ามันจะเป็นอุปสรรคในการจัดสถานที่เล่าเรียนซึ่งมีโครงการ อยู่แล้ว คือถ้าเราอู่ช่างประมาณนี้ กระผมคิดว่ามันจะไปใช้เอาเดือนกุมภาพันธ์ปีหน้าโน้น รู้สึกว่า พฤษภาคมนี้มันจะเปิดอยู่แล้วนะครับ กระผมคิดว่าอายเรื่องการให้เงินก้อนไปทำนี้ แม้อยู่ในงบประมาณ เช่นงบกระทรวงกลาโหมนะครับ งบกระทรวงกลาโหมนี้เราก็ออมยก เงินก้อนให้โดยไม่มีรายละเอียด งบกระทรวงมหาดไทย โดยเฉพาะกรมตำรวจเราก็อยกให้เป็น ก้อน เราก็อยกได้ แล้วมากมายกว่านี้ ที่นี้เรื่องจะโยงเงินในกระทรวงศึกษาธิการไม่ค่อยจะโยง กันหรอกครับ เพราะว่ามันโยงยาก กระทรวงศึกษาฯ นี้เป็นกระทรวงแห่งศีลธรรม จริยธรรม ถ้าโยงเสียเองแล้วก็กระผมคิดว่าพวกเราไม่ควรจะร่วมมือกันล้มกระทรวงศึกษาธิการ ล้มเสีย เลยนะครับ กระผมแน่ใจว่าในกระทรวงศึกษาธิการนี้จะไม่โยงแล้วก็ของมันดูง่ายโรงเรียนนี้ ทุกคนในสภานี้ ขอประทานโทษ บางท่านก็มีความรู้และประสบการณ์ในการก่อสร้าง รู้ว่าอาย อย่างนี้มันราคาเท่าไร วิศวกรรม สถาปนิกมี แล้วก็ผู้รับเหมามีอยู่ในนี้ กระผมว่าเราคุมได้ เพราะ ฉะนั้นขอกราบเรียนว่ากระผมอยู่ ส.ป.ท. ก็อยากจะให้ช่างประมาณเหมือนกัน แต่เฉพาะ คราวนี้เรื่องนี้อาจจะขอกราบเท้าขอความกรุณาว่าขอออกนอกงบประมาณ เพื่อว่าเกิดความ คล่องตัวเป็นพิเศษสักคราวหนึ่ง โดยเพิ่มข้อความกลับคืนพื้นตามเดิม คือตัวที่ขีดฆ่า นะ ครับ กระผมขอความกรุณาเท่านี้ครับ

นายชวน กิตติศรีวรพันธุ์ (กรรมาธิการ) : กระผมจะชี้ให้เห็นว่าเงินนี้ ถ้าหากว่า เอาช่างประมาณแล้ว จะเป็นผลเสียอย่างไร ถ้าไม่เอาช่างประมาณแล้วจะเสียอย่างไร จะชี้ ให้เห็นครับ ก่อนอื่นก็อยากจะชี้ให้ท่านผู้แทนจังหวัดเชียงใหม่ได้ทราบว่า ยอดเงินทั้งหมดนี้ จังหวัดเชียงใหม่ได้เท่าไร ไม่ใช่ล้านครับ พุดให้คุณทองดี ดีใจ จังหวัดเชียงใหม่ได้ทั้งหมด ๓,๕๖๐,๐๐๐ บาทครับ เห็นจะดีใจแล้วครับตอนนี้ กระผมอยากจะชี้ให้เห็นว่าถ้าเงินจำนวน ๗.๗ ล้านเหรียญนี้ หรือประมาณ ๑๖๐ ล้านบาทไทยนี้ ถ้าเมื่อเราให้ช่างประมาณ ผมจะ ยกตัวอย่างให้เห็นว่า โรงเรียนปิยะมหาราชาลัย จังหวัดนครพนม ล้วนนักเรียน ๑ หลัง ราคา ๑๐๐,๐๐๐ บาท บ้านพักอาจารย์ใหญ่โรงเรียนปิยะมหาราชาลัย จังหวัดนครพนม ๑๐๐,๐๐๐

บาท หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ส้วม ๑ หลัง ๑๐๐,๐๐๐ บาท บ้านพักอาจารย์ใหญ่ ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่ถ้าจำนวนเงินนี้เอาเข้างบประมาณส้วม ๑ หลังจะสร้างไม่เกิน ๖๐,๐๐๐ บาท บ้านพักอาจารย์ใหญ่จะไม่เกิน ๘๐,๐๐๐ บาท ซึ่งให้เห็นแล้ว กระผมอ้อนวอนเพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรติในสภาสูงสุดแห่งชาตินี้ ได้โปรดพิจารณาเอาเงินจำนวนนี้เข้างบประมาณ เราจะได้มีการควบคุมอันถูกต้อง ได้ปรึกษากับท่านอธิบดีกรมสามัญศึกษาแล้ว ท่านเห็นด้วยกับการนำเงินจำนวนนี้เข้างบประมาณ แม้แต่เจ้าหน้าที่สำนักงานงบประมาณ ก็มีความเห็นด้วย เพราะถ้าหากว่าไม่ให้สภาควบคุมการใช้จ่ายเงินแล้ว กระผมขอทราบเรียนกับสภาอันมีเกียรติว่า ต่อไปนี้เราจะไม่มีโอกาสทำอะไรได้แล้ว อย่างท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจังหวัดนครราชสีมา นั่งลงเมื่อสักครู่นี้ ท่านบอกงบบกลาโหม งบมททไทย ท่านเข้าใจไหม เงินงบบเป็นก้อน แล้วท่านไม่สามารถจะควบคุมได้ งบปราบปราม งบใช้จ่ายอะไรก็หลุยฉุยแจก อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ท่านเสียใจไหม ผมเสียใจมาก แต่ถ้าเรามีการควบคุมอย่างที่ผมทราบเรียนนี้ ๒๐ โรงนี้เราจะประหยัดเงินไปได้ เกือบ ๓๐ ล้านบาท ผมได้พิจารณาตัวเลข คำว่าสดุ ครุภัณฑ์ สิ่งก่อสร้างละเอียดแล้วครับ นี่แหละ จึงอ้อนวอนให้เพื่อนสมาชิกผู้มีเกียรตินี้ได้พิจารณาโดยละเอียดว่า ท่านควรจะควบคุมการจ่ายเงินหรือไม่ควบคุมการใช้จ่ายเงิน ถ้าท่านเห็นว่าไม่ควบคุมก็เป็นกรรมของคนไทย ที่จะต้องใช้หนี้ต่อไปอีก ๑๖๐ ล้านบาทครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภาผู้แทน : ผมคิดว่าจะลงมติกันได้ที เอ้า คุณนิสิต

(นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) ได้ยกมือและยืนขึ้น)

ประธานสภาผู้แทน : เขาไม่ได้เอ่ยเรื่องอื่น เขาบอกให้คุณรู้จำนวนยอดเท่านั้นครับ การเกี่ยวข้องหมายถึงความเสียหาย เอาละนั่งลง ไม่เสียหายหรอก นั่งลง เอ้าคุณนิสิต ผมให้คุณนิสิต ผมให้คุณนิสิตพูดเสียแล้ว ผมให้คุณนั่งก่อน ผมให้คุณนิสิตพูด

นายนิสิต เวทย์สิริยานันท์ (ศรีสะเกษ) : อันที่จริงผมก็ไม่ได้แปรญัตติหรอกแต่ว่าในฐานะที่กรมการมีความขัดแย้งกันอยู่ แล้วก็เราได้ฟังเสียงเห็นว่าการศึกษานี้เป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับภาวะปัจจุบันนี้ เรายอมรับกันทุก ๆ พรรคในสภานี้ ผมเชื่อว่าท่านสมาชิก

ผู้มีเกียรติต้องยอมรับว่า การศึกษานั้นเป็นสิ่งสำคัญ จะคุ้มมากกว่านี้กระผมก็ไม่ว่า แต่ว่า การคุ้มกันนั้นถ้าหากอยู่ในสภาให้เราได้ควบคุม ผมจะยกตัวอย่างความเสียหายเล็กน้อย ซึ่งผม เคยยกมาในวาระหนึ่ง ที่เราพูดกันนั้น บอกว่า เหตุเกิดขึ้นที่ถนนบุรีปรากฏว่าข้าหลวงนี้ครับ เก็บค่าที่เขามาวางของขายนี้ครับประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ บาท ไม่เอาแข่งประมาณ เสร็จแล้วก็ ปรากฏว่า เมื่อผมท้วงขึ้นในสมาชิกสภาจังหวัด ท่านก็ยอม เสร็จแล้วก็ได้อาแข้งบประมาณ ไปแล้วเงินซึ่งเป็นจำนวน ๑๐๐ กว่าล้านบาทนี้ครับ ๑๖๐ ล้านบาท เรามาสร้างโรงเรียน สิ่ง ที่ผมท้วงโยนั้น ไม่ใช่เรื่องค่าครุภัณฑ์อย่างที่ท่านกรมการชี้แจง ผมท้วงโยไปถึงปัญหาเรื่อง ที่ดิน เพราะว่าในต่างจังหวัดนั้น แทบทุกจังหวัดครับมีที่ราชพัสดุ และที่สาธารณะประโยชน์ ซึ่งจะไม่ต้องใช้สตางค์ในการต้องเสียค่าที่ดินเลย แม้แต่จะไปเอาของประชาชนบางคนดี ผม เชื่อว่ายังมีคนที่มิใญ่กุศล มีที่ดินมาก ๆ นะ จะอุทิศให้ก็มีเป็นจำนวนไม่น้อย แต่ปรากฏว่า ๑ ใน ๕ หรือว่า ๓ ใน ๕ อะไรนี้ผมก็ไม่แน่ใจจะครับ ของบประมาณ กลายเป็นราคาที่ดิน ไปเสียแล้ว แล้วเราจะทราบได้อย่างไรเล่าครับ คนที่ไปซื้อที่ดินอาจจะได้ประโยชน์จากอันนั้น ผมไม่ได้มองทุกคนไปในแง่ร้าย แต่ว่ามองให้เห็นว่ามีทางที่จะรัวไหลไปได้ ยกตัวอย่างที่เกิดขึ้น ต่างจังหวัดมีหลายแห่งครับ ที่ราชพัสดุ ซึ่งความจริงนั้นที่เกิดเหตุร้ายกันอยู่เดี๋ยวนีที่กันทรลักษ์ อย่างที่ผมกับคุณสมุณาได้เดินทางไปเห็น ที่ซึ่งมีราชพัสดุแต่ไม่ให้กลับไปให้ที่ของเอกชนอันหนึ่ง บอกว่าที่คืออย่างนั้น แต่ว่าไกลความเจริญเหลือเกินเสร็จแล้วก็ไปได้ประโยชน์กัน เดี๋ยวนีกำลัง สอบสวนกันอยู่ ทางมหาดไทย นี่แหละครับ ผมจึงชี้ให้เห็นว่าปัญหาที่ดินนี้แหละครับ เป็น ปัญหาใหญ่ เงินที่เรากู้ต่างประเทศมาจำนวนมากมายหมดเป็นค่าที่ดินเป็นจำนวนไม่ใช่เล็กน้อยแล้ว ถ้าหากว่าถ้าเป็นโรงเรียนทั้งหมดแล้ว ก็เป็นสิ่งก่อสร้างเป็นเครื่องจักรกลโกที่จะมาสอนเด็ก มาใช้ในเครื่องประกอบการสอนแล้ว ผมก็ยังเห็นด้วยอยู่ เพราะว่าบ้านเมืองเราต้องการพัฒนา ให้เด็กได้มีอาชีพตั้งแต่เด็ก ๆ ให้รู้จักช่วยตัวเองได้อะไรเหล่านี้ เป็นของดีทั้งนั้นแหละครับ ผม ไม่ขัดข้องในการที่ให้ผ่านงบประมาณนี้ไป แต่ว่าผมอยากจะตั้งข้อสังเกตว่าถ้าหากว่าทางรัฐบาล เราจะได้คำนึงถึงเรื่องที่ดินนี้ให้มากหน่อย เพราะเท่าที่งบประมาณที่ผ่านมานั้นปรากฏว่าค่า ที่ดินสิ่งก่อสร้างนี้มากเหลือเกินครับ พวกเราได้ท้วงตั้งอันนี้ไว้เป็นจำนวนมากแล้วยังอันนี้เรา ไม่ได้ควบคุมด้วยเพราะว่าไปอยู่ในสภานี้คล้าย ๆ เป็นกฎหมายพิเศษฉบับหนึ่ง ก็จะทำให้

เป็นเยี่ยงอย่างที่สมาชิกแห่งจังหวัดระยองท่านได้พูดว่าเมื่อสมานนี้เป็นสภาอันทรงเกียรติซึ่งประชาชนเลือกมาแล้วก็ไม่ได้มาควบคุมเท่าที่ควรจะเป็น แล้วลองคิดดูซิครับว่าประชาชนผู้ที่จะควักสตางค์เสียภาษีนั้นเขาจะคิดประการใด ถ้าหากว่าผู้ที่เอาไปทำนั้นแล้วก็ทำแบบรัฐวิสาหกิจ แล้วก็ส่งเงินเองโดยใช้หนี้โดยไม่ให้ประชาชนต้องควักกระเป๋า ผมก็ยังเห็นด้วย นี่แหละครับ ผมขอฝากข้อคิดไว้ด้วยครับ ขอขอบคุณครับ

นายขุนทอง ภูผิวเดือน (กาฬสินธุ์) : กระผมไม่ได้แปรญัตติ แต่ก็เห็นใจทางสมาชิกซึ่งอยากจะให้การทำงานนี้คล่องตัว อยากจะให้ไปเร็ว ๆ ก็เหมือนท่านสมาชิกนี้อยากขี่ม้าตัวหนึ่ง แต่อยากให้ไปเร็ว ๆ ก็ไม่ได้นึกถึงบังเหียน คือเครื่องมือเครื่องใช้สำหรับบังคับม้าก็ในพ่นองเดียวกัน ท่านจะไม่เอาเงินนี้เข้างบประมาณ ถ้าเมื่อมันนั้นขาดบังเหียนท่านตีแล้วเร็ว ๆ ท่านจะตกตาย กระผมอยากจะขอเตือนไว้แค่นี้แหละครับ ขอพุดสั้น ๆ

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้า ทองดี อิศราชีวิน แห่งเชียงใหม่ ขอขอบใจแทนชาวเชียงใหม่ซึ่งจะต้องแบกหนี้และภาษีอากรอีกตั้ง ๓ ล้านกว่าบาท ท่านประธานที่เคารพ แล้วข้าพเจ้าจะไม่กล่าวว่า ส.ป.ท. ไปหาเสียง ข้าพเจ้าไม่กล่าว ท่านประธานที่เคารพ เมื่อคืนได้ฟังท่านกรรมาธิการผู้มีเกียรติว่าโรงเรียนมัธยมแบบประสมนั้นไปสร้างส้วมราคาตั้งแสนบาทอย่างนี้ เอ๊ะ ส้วมอย่างไรงัน ส้วมอันนี้ท่านไปนอนได้ไหม หรือมีเก้าอี้นอน มีห้องแอร์มีอะไร เท่าที่ข้าพเจ้าสืบทราบมา พรรค ส.ป.ท. ลูกพรรคของท่านไปสร้างที่เชียงรายได้ ๕,๐๐๐ บาทเท่านั้นต่อหนึ่งส้วม ท่านประธานที่เคารพ อันนี้ส้วมอย่างไรงัน ถ้าเป็นอย่างนี้สร้างส้วมตั้งแสนบาท นี่ข้าพเจ้ายิ่งไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าไม่ยอมยกมือให้แน่ และโรงเรียนมัธยมแบบประสมของท่านมีนักเรียนกี่พันคน ข้าพเจ้าขอลถามท่าน บอกว่าตั้ง ๒๐ กว่าห้อง ข้าพเจ้าแปลกใจ แปลกใจเหลือเกิน อย่างนี้งบประมาณที่ไม่อยู่ในงบประมาณแผ่นดินเป็นเงินกู้ ท่านประธานที่เคารพ อันนี้จะอีหุ้ยหุ้ยแจกแล้ว ข้าพเจ้าก็เข้าใจว่าจะต้องมีแน่ นายช่างสถาปนิกหรืออาร์คิเต็คเจอร์ (architect) ซึ่งมาเป็น ส.ส. ในสภา นี้ อีกหน้อยคงจะได้รับประมุขไปแน่นอน ไม่เป็นปัญหาครับท่านประธาน แต่เข้าใจว่าฝ่ายค้านคงไม่มีแน่ เชื่อว่าจะเป็นฝ่าย ส.ป.ท. อันนี้เป็นความสัจจริงครับท่านประธาน

ประธานสภาผู้แทน : อย่าไปพูดในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น เราไปคาดคะเนในสิ่งที่เสียดสีคนอื่นเขา ไม่เอา

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ก็ท่านประธานลองคิดดู ข้าพเจ้ากล่าวว่า ส้อมราคาตั้งแสนนี้ ที่ท่านกรรมการว่าข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ขอประทานโทษ แม้แต่ส้อมขององค์กรประมุขของชาติ....

ประธานสภาผู้แทน : ไม่เอา ในข้อบังคับมี เอาไปเปรียบเทียบไม่ได้ขอให้ถอนเสีย

นายทองดี อิศราชีวิน (เชียงใหม่) : ครับ ขอถอนครับ ผมเชื่อท่านประธาน ผมไม่เคยดื้อดั่งครับ ที่นี้เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยส้อมราคาตั้ง ๑ แสนบาท ขอ ยินยอมไม่ให้ผ่านแน่

พันตำรวจตรี ทวี วิชัยดิษฐ (สุราษฎร์ธานี) : ผมขอเสนอให้ปิดอภิปราย ใคร เห็นด้วย โปรดรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานสภาผู้แทน : มีผู้เสนอให้ปิดอภิปรายแล้ว จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็น อย่างอื่นหรือไม่

(ไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภาผู้แทน : ไม่มี เป็นอันว่าให้ปิดอภิปรายได้ ต่อไปผมขอตั้งประเด็น นะครับ อย่างที่ ๑ ก็จะถามว่าผู้ใดเห็นควรให้คงไว้ตามร่างเดิมนะครับ แล้วต่อไปก็ท่านผู้ใด เห็นว่าสมควรที่จะให้มีการแก้ไข ถ้าเห็นว่าให้มีการแก้ไข ผมก็จะถามว่าจะให้แก้ไขตามที่ กรรมการเสนอมาคือตัดอันสองออก หรือเพิ่มเติมตามที่มีผู้เสนอญัตติมาเรื่องให้มีทุก จังหวัดและหรือลดจำนวนเงินลงตามที่คุณล้วนเสนอมา มีประเด็นอย่างนั้นนะครับ ตกลงนะ เข้าใจกันแล้วนะ เอ้าถามเสียก่อน ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้คงไว้ตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๗ คน)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดเห็นสมควรที่จะให้มีการแก้ไข โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๘ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้คงไว้ตามร่างเดิม ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประเสริฐ ปัทมะสุนทร (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๔ มาตรา ๕ และ มาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาผู้แทน : การพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระที่ ๒ ตามข้อบังคับ ข้อ ๑๑๗ จบร่างแล้ว ต่อไปนี้เป็นการพิจารณาสรุป จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขถ้อยคำที่เห็นว่ายังขัดแย้งกันอยู่บ้างหรือไม่

(ไม่มีผู้ใดขอแก้ไขประการใด)

ประธานสภาผู้แทน : เมื่อไม่มีผู้ใดขอแก้ไข เป็นอันว่าการพิจารณาในวาระที่ ๒ เสร็จแล้ว

ต่อไปนี้เป็นการศึกษาพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอมติต่อที่ประชุมนี้ว่าสมควรที่จะให้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไปหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรที่จะให้เสนอต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๙ คน)

ประธานสภาผู้แทน : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๒ คน)

ประธานสภาผู้แทน : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อวุฒิสภาพิจารณาต่อไป ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๐๑.๐๕ นาฬิกา

